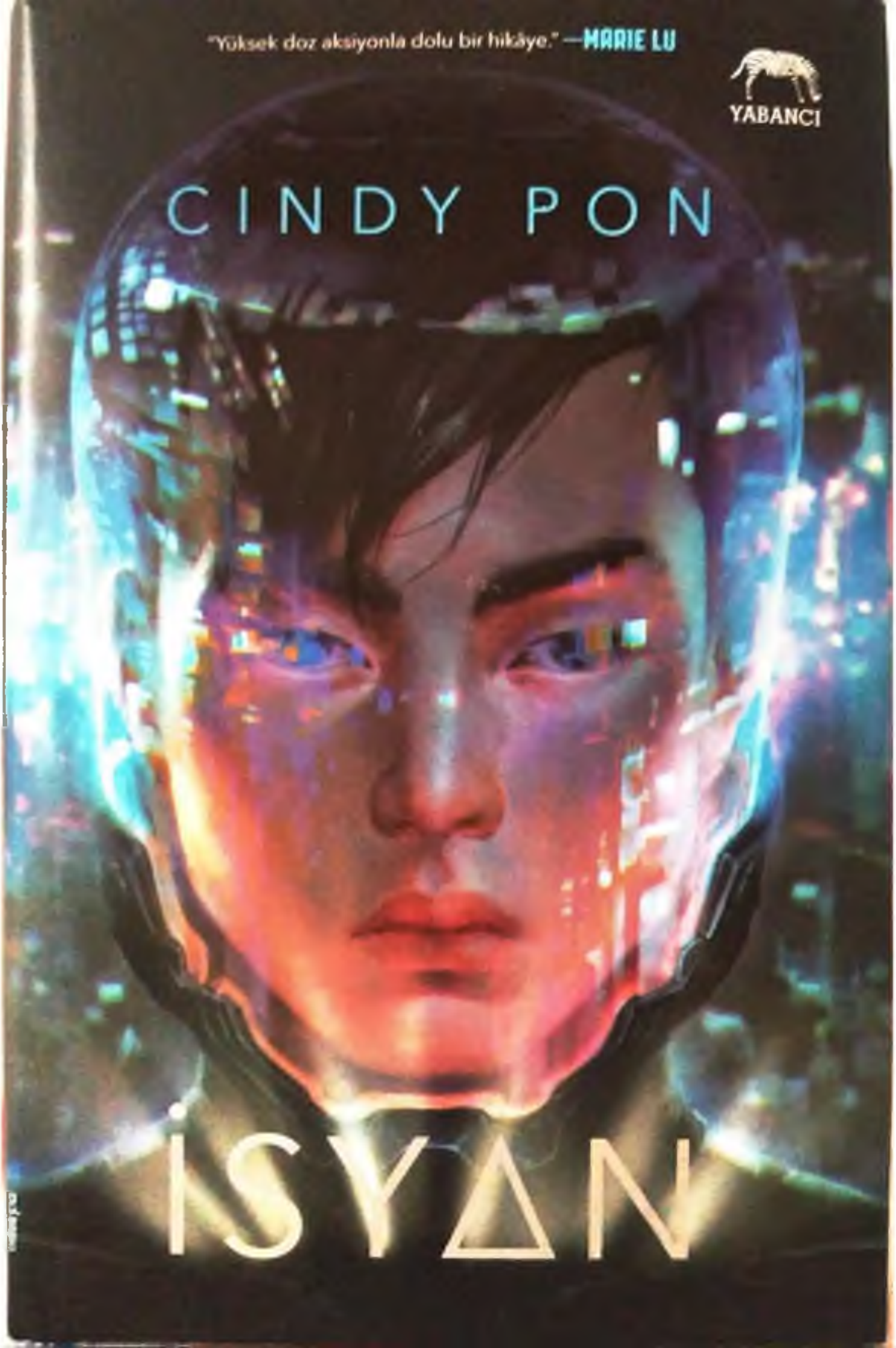
"Yüksek doz aksiyonla dolu bir hikâye." —MARIE LU

YABANCI

CINDY PON

ISYAN

İSYAN

YABANCI

CINDY PON

İSYAN

Çeviren

Begüm Berkman

Herkesin çakılarla oynayan kötü oğlanlara âşık olduğunu
bana daha en başından söyleyen Malinda Lo'ya

Alternatif bir yakın gelecekte Taipei.

Mei: Yok, yoksun; "mey" şeklinde okunur.

You: Var, varlık; "yov" şeklinde okunur.

BİRİNCİ BÖLÜM

KAÇIRMA

Akın akın insan kalabalığının ortasında göz ucuyla iki *you* kızını izliyordum. Yapış yapış bir haziran akşamı saat on birde Taipei'nin Shilin Gece Pazarı, alışveriş yapıp serinlemenin bir yolunu arayan *mei*lerle dolup taşıyordu. Dar sokağın iki yanındaki sıra sıra dükkânlardan Mandarin Çincesi, Tayvanca ve İngilizce şarkılar bangırdıyordu. Yol trafiğe kapanmış; seyyar arabalarda erişte, istiridyeli omlet, soğuk meyve suyu ile milkshake satan pazarcılar tarafından ele geçirilmişti. Bir kısmı da yere serdikleri battaniyelerde işporta malı oyuncakları ve ıvır zıvırı satıyorlardı.

Rengi atmış siyah botlarımı plastik masanın altındaki bir tabureye dayayıp iyice kamburlaştım ve sigara dumanı, bayat bira ve ter kokusunu içime çektim. Kelebek çakımı parmaklarımın arasında ritmik bir şekilde çeviriyor, çeliğin serinliğinin ve bıçak ile sapların elimde dönerken çıkardığı seslerin keyfini çıkarıyordum.

Erkekler bana temkinli yaklaşırken kendi saklı silahlarına dokunuyor, kızlar ise çene çalarak önümden geçerken birbirlerine sokuluyorlardı. En fazla on beş yaşındaki bir *mei* kız, sürmeli gözlerini kırmızı bezelyeye bulanmış buzlu *chua bing* tatlısından kaldırdı ve kirpikleri saks mavisi kâküllerine sürtünürken bana gülümsedi. Bu gece gençlerin çoğu maskesizdi; sadece eğlenmek

ve çıplak yüzle dolaşmanın normal sayıldığı bambaşka bir çağda yaşıyormuş gibi davranmak istiyorlardı. Temiz hava soluyabildikleri bir çağda.

Mei kızın arkadaşı onu dirseğiyle dürttü ve yüksek sesle, yüzünü maskelerin ardına gizleyen serseri *mei* oğlanlarla ilgili bir şeyler söyledi. Kız bana sert bir bakış attı; sonra fırfırlı, kısacık eteklerinin altında çıplak bacaklarıyla, arkadaşının burnu havada yanımdan geçip gittiler. Gülümseyen kızın artık suratı asılmış, dudakları bükülmüştü.

"Baksana," diye seslendim.

Buzlu tatlısını dökmemeye dikkat ederek bana doğru hafifçe döndü. Yukarı kaldırdığı kara kaşlarının altında kara gözleri irileşmişti. Ona göz kırparak bıçağımı çevirdim, sonra havaya atıp tek hamlede geri yakaladım. Kızın yüzü kızardı ve arkadaşı onu kalabalığın içine doğru sürüklemesine rağmen kıkırtısı kulaklarıma ulaştı.

Bütün bunlar olurken, yuvarlak bir varilin üzerine eğilmiş, suyun üstünde süzülen kaplara plastik toplar atmaya çalışan iki *you* kızı gözden kaçırmamıştım. Ödülleri turuncu, kırmızı ve yeşil yanardöner renklerde, genetiğiyle oynandığı için asla beş santimden daha fazla büyümeyecek bir koi balığıydı. Karanlıkta parlasalar şaşırmazdım. Kızların etrafını, kaslı kollarını kabarık göğüslerinin önünde kavuşturmuş iriyarı üç koruma olan *mei* oğlanlar sarmıştı.

Bunu yapmaya gönüllü olmuştum çünkü yakalanırsam yalnızca ben yargılanacaktım. Sadece ben idam edilecektim. Arkadaşlarım güvende olacaktı. Hepsinin ailesi ya da onları seven birileri vardı. Gözden çıkarılabilir olan *bendim* ve ben de onları korumak için canımı vermeye hazırdım.

Bir *you* oğlan caka satarak kızın yanına doğru yürüdü; cam kaskı, yüz hatlarının bu mesafeden görünmesini engelliyordu. Kaskları balık fanusuna benzediği için onlara "tas kafa" diyerek dalga geçiyorduk. Oğlanın gösterişli siyah takım elbisesinin uzun koluna, ağzından turuncu alevler püskürten çivitmavisi bir ejder işlenmişti. Bu takım elbise mümkün olduğunca en iyi

oksijeni solumasını, beden ısısının ayarlanmasını ve *you* iletişim sistemine damla bağlı kalmasını sağlıyordu. Beyaz gümüş elbiseli uzun boylu kız koi balığını kazanmaya odaklanmıştı ve onu umursamıyordu ama daha ufak tefek olan arkadaşı korumalara başıyla işaret verdi ve *you* oğlan aralarından salınarak geçti.

Çaktırmadan hıhladım.

Sohbet ediyorlar, daha isimlerini vererek tanışırken bile iletişimlerinden birbirleriyle ilgili bilgilere erişip boy, kilo ve genetik özellikleri değerlendiriyorlardı. *You* olmak, *varlıklı* olmak böyle bir şeydi. Daha doğmadan mükemmel bir insan numunesi olmak, aşılanarak kuvvetlendirilmek, en iyisine ayarlanmak. Bir anlık merakın düşüncesiyle dahi sınırsız bir bilgi veritabanına erişip hepsini kasktan görüntüleyebilmek. En iyi havaya, yemeğe ve suya erişebilmek, etraflarında tüm dünya çürürken olabilecek en uzun ömürleri yaşamak.

Bense bu ülkenin yüzde doksan beşini oluşturan diğer *me*ilerden farksızdım; *yoksundum*. Biz isterdik ve istediğimizle kalırdık. Kırkımı görürsem kendimi şanslı sayacaktım ve yolu neredeyse yarılamıştım.

You oğlan yakasıyla uğraştı, sonra kaskını çıkardı ve korumalardan birine uzattı, kas yığını da alıp ilgisizce inceledi. Oğlan uzunca bir süre kolunun manşetine doğru öksürüp bizim her gün soluduğumuz pisliğe uyum sağlamaya çalıştı. Aman ne asi! Kaskı olmayınca yüzünü daha iyi görebildim. Çene hizasındaki sarı saçları yer yer kırmızıya boyanmıştı, yüz hatlarına bakılırsa Asya kökenliydi. Muhtemelen on yedi yaşındaydı.

Kol cebinden bir sigara çıkarıp yaktı, derin derin içine çekti ve başını yana eğip dumanını üfledi. Ufak tefek *you* kıza doğru cilveli cilveli yanaştı. Uzun kız onlara bir bakış attı, sonra yeniden varile döndü. Geniş omuzlu fakat ince yapılıydı; kostümü parlak pembe şeritlerle süslenmişti ve kalp hizasına renkli taşlardan bir Hello Kitty dikilmişti. Hepsinin de kıymetli taşlar olduğuna şüphe yoktu. Omuzlarının kasılmasından, *you* oğlanın aralarına davetsiz dalmasından memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Kostümlerini bir süredir görev gereği inceliyordum. Victor konuyla ilgili tüm verileri toplamıştı. Bir ekrandan görsellerini gösterirken, "Karemsi kaskları geç," demişti. "İki yıl öncesinin tasarımı. Üstlerindeki mücevher gibi her türlü süs hakikidir. Jin'in kostümlerinde sadece en iyi malzemeler kullanılır. Yani kostüm ne kadar parlaksa, *you* da o kadar zengindir."

Kısa boylu kızın mor kostümü daha göz alıcıydı ama uzun olanın sadece göğsündeki işlemede aşağı yukarı yüz bin dolarlık elmas vardı.

Çakıyı cebime soktum ve belime bağlı bir keseden kullanacağım malzemeleri çıkardım. Kolsuz siyah tişört ve siyah kotumla ortama uymakla kalmıyor, rahatça da hareket edebiliyordum. Masadan aşağı atladım ve kollarımı başımın üzerine uzatarak omuzlarımı esnettim.

Şimdi ya da asla.

Kestirmeden gitmek için, yoluma çıkanlara çarpa çarpa çaprazlama ilerleyerek kalabalığı yardığım sırada insanlar telaşla önümden çekilmeye çalıştılar. Seyyar tezgâhlardan birinde satıcının tofulu *chou doufu* için baharatlı sosu karıştırdığı tencereden yükselen buharın kokusu gözlerimi yaşarttı. Bir dakika sonra korumaların arkasına ulaştım. Devasa sırtları hedefime ulaşmamın önündeki tek engeldi. Ortadakinin omzuna hafifçe dokundum, adam yumruklarını sıkarak arkasına doğru döndü.

"Çekil," dedim.

"Ne?"

Dirseğimi büküp adamın burnuna kıracak kadar sert geçirdim. Hödük herif gürleyip, burnundan kan fışkırırken eliyle yüzünü örttü. Hızla yanından geçtim ve gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açılmış *you* oğlanın üzerine atıldım. Diğer iki koruma beceriksizce bana doğru hamle yaptı. Sıçrayarak onlardan uzaklaştım ama içlerinden biri maskemi yakalayıp boynuma doğru indirmeyi başarmıştı.

Sorun değil. Adama sırıtarak elimdeki cam ampulü yere fırlattım. Zehirli duman yükselip etrafımızı sardı. Korumalar ve

oğlan beş saniyede külçe gibi yere yığıldılar. *You* oğlanın sabah uyandığında kaskını çıkardığına pişmanlık duyacağından emindim. Minyon kız yanımda cıyaklarken gelip geçenler bağrışıyorlardı fakat herkes dumandan uzak duruyordu.

Uzun kıza doğru atılıp onu kendime çektim ve elimdeki şırıngayı bedeninin açıktaki tek yeri olan eline sapladım. İçindeki uyku iksiri zerk olurken iğnesi tısladı. Kız üzerime yığıldı, ben de onu omzuma alıp arkamızdaki karanlık sokak arasına koştum ve nihayet dumandan çıkınca derin bir nefes alabildim. Kız ağır değildi ama koluna bacağına hâkim olmak zordu.

Arkamdan ayak sesleri yankılanarak koşturan bir adam, "Hey, baksana sen!" diye bağırdı.

Söverek bir köşeyi dönüp karanlık bir başka sokak arasına daldım. Adam yine peşimden geldi. Ayağımı uzatıp ona çelme takınca, engebeli kaldırıma sertçe düşerek yapıştı.

Kızı bacaklarından sıkı sıkı tutarak, sokakların yerleşimi zihnime kazılı hâlde arkama bakmadan koştum. Gece pazarının uzaktan gelen gürültüsü ve kalabalığı milim milim yararak ilerleyen polislerin sirenini duydum. Peşimden gelen kimse yoktu. Pazarın diğer ucuna ulaşınca anayola çıktım ve bir taksiye el ettim. Araç leş gibi egzoz dumanını kusarak bir cayırtıyla durdu. Maskemi tekrar takıp kapıyı açtım. "Otobüs hattının son durağına," dedim.

Şoför başıyla onayladı ama arka koltuğa yatırdığım rehinemi görünce tek kaşını kaldırdı. "Çok içti de," diye mırıldandım. "Onu uyarmaya çalıştım ama dinlemedi."

Adam izmaritini camdan dışarı attı ve yeniden trafiğe girdi. "Bu *you* kızlarının da yedikleri önlerinde, yemedikleri arkalarında ama sürekli daha fazlasını istiyorlar."

Şoför yaya, motosiklet demeden herkese korna çalarak sokaklarda ustalıkla ilerlerken açık camımdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Dikiz aynasından bakışlarımı yakaladı ve "Koruması falan mısın?" diye sordu.

Başımı hayır dercesine salladım.

"Ha, süs oğlanısın o zaman." Sırıttı. "Eh, faturaları bir şekilde ödemek lazım, değil mi?"

Tabii. Arkadaşlarımla Jin Holding hakkında daha fazla bilgi edinmenin en iyi yolunun kılık değiştirmek, *you* oğlanlardan birine dönüşüp aralarına karışmak olduğuna karar vermiştik. Victor bu iş için mükemmel adaydı; çekiciliği ve yakışıklılığıyla sorunsuz uyum sağlayacaktı. Ancak önce finansmana ihtiyacımız vardı ve fazladan birkaç yüz milyonu olanlardan daha iyi sponsor bulamayacağımız da açıktı.

Neon tabelaların ışıltısı bir renk cümbüşüne dönüşüyor, görüşümü kırmızı, mavi, turuncu ve yeşillere boyuyordu. Şoförün ani frenleriyle devrilmemesi için bir elimle *you* kızın kolunu tutuyordum. Cam kaskı etrafımızı saran ışıkları yansıtıyor ve yüz hatlarını seçmeme engel oluyordu. Aniden korkuya kapılıp yutkundum. Artık bu işin dönüşü yoktu. Sertçe başımı çevirdim ve kızın kolunu sıktığımı fark edince tutuşumu gevşettim.

Kız hiç tepki vermiyordu, göğsü her nefes alıp verişinde belli belirsiz kalkıp iniyordu. En azından ertesi sabaha kadar baygın kalacaktı.

Taksi ani bir frenle durunca kızın düşmesine engel olmak için kollarımı ona doladım.

"Geldik, son duraktayız," dedi adam.

Lingyi'nin düzenlediği sahte kimliğe ve banka hesabına bağlı parakartı uzattım. "Teşekkürler," dedim, "bahşiş olarak beş dolar daha ekle."

Adam gülümseyip beni başıyla selamlarken göz çevresi kırıştı. Yirmi beşinden büyük olamazdı.

Arabadan indim, kızı kucaklayarak çıkardım ve kapıyı ayağımla iterek kapattım. Şoför yeniden yola koyulmadan önce arkamızdan iki kere korna çaldı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve bir an önce Yangmingshan'a ulaşmalıydım. Otobüs hattının son durağı dağ eteğinin yakınındaydı. Kızın başı omzuma gelecek şekilde pozisyonunu değiştirdim; yanağıma dayalı kaskı soğuk ve pürüzsüzdü. Eve doğru tepeyi tırmanmaya başladım.

Bulutlarla ve hava kirliliğiyle gölgelenen yarımay solgundu. Bileğimdeki Vox çok az ışık veriyordu ama çamurlu yollarda yönümü sorunsuzca buluyordum. İki kere soluklanmak için durdum; ikisinde de tutsağımı ne yapacağımı bilemediğimden yere yatırıp başını uyluğuma yasladım. Başındaki cam kaskla sanki insan değil de uzaylıydı. Kostümündeki pespembe şeritler karanlıkta parıldıyordu ve açıktaki yumuşak elleri iki yanında gevşekçe duruyordu.

İnsanlık denen şeyden nasıl bu kadar uzaklaşmıştık? Kaskını çıkarabilirdim ama bu çok aleni bir ihlal olurdu. Bu fikrin ironisi karşısında acı acı gülümsedim.

Yeniden doğrulup onu omzuma attım. Artık hafif değildi; sanki bir fil taşıyordum ve kollarım da gülle gibiydi. Nihayet patikadan çıkacağım noktayı işaretleyen sivri taşlı çıkıntı önümde belirdi. Gür çalılığın ve devasa ağaçların arasına girerken karanlık da etrafımı sardı. Üç sene önce tayfun sezonundaki çamur selinin hemen ardından gerçekleşen büyük deprem çayevlerini, yolları ve evleri yerle bir edip yutmuştu. Yangmingshan'ın yarısı alev alev yanmıştı. Sağ kalanlar kaçıp bölgeyi terk etmişti ve hem ekonomik buhran hem de dağın lanetli olduğu yönündeki söylentiler sebebiyle hiçbir yatırımcı yerleşim alanlarını yeniden inşa etmeye yeltenmemişti.

Bir zamanların güzel manzaralı kaçamak yeri artık bitki örtüsüyle kaplı, ıssız bir yabandı; tek sakinleri ise altüst olmuş mezarlardaki ölülerdi. Bir de ben... Yangmingshan'da yaşayan başkaları varsa bile yollarımız hiç kesişmemişti.

Adımlarımı sayarak ilerlerken verdiğim çabayla zorlanan bacaklarım titriyordu. Dört yüzüncü adımıma yaklaştığımda bahçenin çiçek perileri gibi parıldayan ilk ışıkları görüş alanıma girdi. Hepsi de güneş enerjisiyle çalışan aydınlatmaları son elli adımda bana yol göstermeleri için yerleştirmiştim. Gözlerime akan ter canımı yakıyordu ama artık duramayacak kadar yakındım. Laboratuvarın ağır ahşap kapısı ses komutumla tıkırdayarak açıldı ve sendeleyerek içeri dalıp kızı yatak odası olarak kullandığım küçük ofisteki karyolaya yatırdım.

Kendimi yere bıraktım; kollarımı kendime çektiğim dizlerime dayayıp soluklanana dek öylece oturdum.

Kızı orada bırakıp soyundum ve derme çatma duşta, üstüme pat pat akan ılık su yerine soğuk su olmasını dileyerek yıkandım. Tüm kaslarım titreye titreye sabunlandım, sonra kurulandım ve üzerime bir şort geçirdim. Ön kapı yalnızca benim sesimle çalışıyordu ama riske girmeyip yeşil metal masada aranıp anahtarı buldum ve kapıyı içeriden kilitledim. Sonra anahtarı bir ipe geçirip boynuma astım.

You kızın ne durumda olduğuna bir kere bile bakmadan ara salondaki eskimiş koltuğa kütük gibi devrilip ve tüm yorgunluğumla hemen uykuya daldım.

Bilincimi açıp beni uyandıran, gündüzün aydınlığı değildi. Gözlerimi aniden açıp, *you* kızın tas kafasını burnumun dibinde gözlerini üzerimde buldum. Yüzünü bir anlığına görebildim. Anlayabildiğim kadarıyla çok az estetiği vardı: Gözleri ne tam çekik ne tam badem şekilliydi, hokka burunlu ve dolgun dudaklıydı. Gözleri benim alabildiğim yapay kremalı ve fazla sulu kahveler gibi açık kahverengiydi. Parmaklarını tereddütle boğazıma doğru uzatmıştı. İğne sapladığım elinin üstü morarmıştı. Uyandığımı görünce geri sıçradı. Başımı göğsüme doğru eğdiğimde anahtarı hatırladım ve önceki gece üzerime bir şeyler giymediğim için kendime sövdüm.

"Sadece bir önlem," dedim sesim çatlayarak. Boğazımı temizleyip doğruldum. "Anahtarı alabilsen bile dışarı çıkamazdın."

Tepemde dikilirken gün ışığında uzun ve keskin hatlarıyla daha da ince görünüyordu.

Mükemmel, eğitimli Mandarin Çincesiyle, "Arka kapı da açılmıyor," dedi.

Siyah çikolata misali tok ve göründüğünden daha kadınsı sesini duyunca afalladım.

"Çamur seli," dedim.

Başını anlayışla salladı. Arkasındaki diğer elini öne çıkardığında masadaki kör makası tuttuğunu gördüm. "Seni uykunda öldürebilirdim."

"Çok uğraşman gerekirdi." Ayağa kalktım ve ahşap bir sandalyenin arkasına asılı temiz tişörtü aldım. Giysilerimin çoğu gibi bu da siyahtı. "O makas fi tarihinden kalma." Gömleği, ardından kotumu giydim ve sarıya boyalı saçlarımı elimle havalandırırken aniden durumumun farkına vardım: Sabah ondan önce uyanacağımı düşünerek gece maskemi çıkarmıştım. Artık takmamın bir anlamı kalmamıştı ama böyle yüz yüze bakmak da çok tuhaftı. Yabancılara yüzünü nadiren gösteren bir topluma dönüşmüştük.

Şimdi ne olacak?

Birbirimizi uzun uzun süzdük. Kız bir kedi olsa, kuyruğu öfkeyle savruluyor olurdu.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu.

Elindeki makasa uzandım, o da itiraz etmeden bıraktı ama, "Yine de gırtlağına saplayabileceğim kadar keskindi," dedi.

Cüretkârlığı karşısında duraksadım. Uyanmasaydım belki de koltuğu kanımla boyuyor olacaktım ve her şey son bulacaktı.

"Aç mısın?" diye sordum.

Gözlerini kıstı, sonra başını hayır dercesine salladı.

"Ama aç olmalısın. Uyku iksirinin öyle bir yan etkisi vardır." Yan odadan geçip mutfağa girdim ve buzdolabından, arındırılıp kim bilir nelerle zenginleştirilmiş aşırı lüks *you* sularından aldım. Bunların bir kasası, çoğu *mei*'nin haftalığından daha pahalıya geliyordu. "Al bakalım," diyerek kıza uzattım.

Ahşap sandalyeye oturdu ve şişeyi elinde evirip çevirerek incelemeye başladı.

"Bozuk değil," dedim. "Mührü sağlam."

Kız bakışlarını bana çevirdi. "Nasıl içeceğim peki?"

Ah, anladım.

"Daha önce kaskını hiç..."

"Hayır, kontrolsüz ortamda asla."

"Hava burada o kadar kirli değil," diyerek yalan söyledim.

"Kaskımdan kimseyi arayamıyorum."

"Evet." Uyanır uyanmaz ilk işinin yardım çağırmak olacağını biliyordum. "Sinyalleri bozdum."

Burnundan soluyarak gözlerini kırpıştırdı.

Hâlinden anlasam da duygularımı bastırıp bakışlarımı kaçırdım.

Kostümünün yakasıyla uğraşıp sonunda kaskını çıkardı. Alçak bir tıslamayla çıkan kaskın altından siyah ve boyasız atkuyruğu serbest kaldı. Havayı çilek kokusu sarınca gafil avlanarak geriledim. *You* kızların en iyi ihtimalle kokusuz olmalarını, en kötü de uzun süre kavanozda saklanmış bir canlı örneği gibi klinik kokmalarını beklerdim.

Taze, tatlı çilekler gibi değil.

Ömründe ilk defa bizim kirli havamızı solurken gözleri gerçekten sulanıyordu. Şişeyi elinden kaptım ve kapağını çevirip açtım. "İç artık."

Kız da söz dinledi ve suyu, hayatı buna bağlıymışçasına kafaya dikti. Sonunda kolunun yenindeki bir mendille önce ağzını sildi, sonra mendili gözlerine bastırdı. "Her gün bu havayı soluyarak nasıl yaşayabiliyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Çok uzun yaşamamız gerekmiyor," diye karşılık verdim.

Mendilini bıraktı ve kızarmış gözlerle bana baktı. "Komik değil."

Gülümsedim. "Komik olmaya çalışmıyordum." Aramıza mesafe koymak için yeniden eski koltuğa oturdum.

Aşina olmadığım bir güzelliği vardı. Son güzellik trendlerine boyun eğen *you* kızlar gibi değildi. Onların çoğu burunlarını yeniden şekillendirmek, dudaklarını ya da kalçalarını, popolarını, en günceli neyse oralarını dolgunlaştırmak gibi bedensel değişikliklere kendini kaptırıyorlardı. Göğüs kası implantı yaptıran ya da yepyeni, heykeltıraş elinden çıkmış gibi çeneler satın alan *you* oğlanların da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Hevesin biri gelip diğeri geçerken *you*lar görünüşlerini mevsimler kadar sık

değiştirir olmuşlardı. *Mei*ler ise böyle büyük değişiklere güçleri yetmediğinden yüzlerini canlı renklerle kaplayarak, geçici dövmeler yaptırarak ve saçlarını boyayarak idare ediyorlardı.

Taipei gençliği bukalemun olmuştu. Şehrimizi boğan kirli pusu değiştiremiyorsak en azından kendi görünüşümüzü değiştirebilir, her seferinde bir öncekinden daha renkli ve ölçüsüz olabilirdik.

Kız suyunu bitirdi ve bana doğru bir bakış attı. "Adın ne?"

"Cidden mi?" diyerek güldüm.

Kız omuz silkti. "Tahminimce benden bir yaş büyüksün; on sekizsin ve at yılında doğmuşsun." Başıyla odadaki üç beş mobilyanın üzerine atılmış siyah giysileri işaret etti. "Sana Kara At diyeceğim."

Az kalsın gülümseyecekken kelebek çakımı çıkardım ve alışkın olduğum şekilde parmaklarımın arasından geçirerek elimde çevirmeye başladım. Bu, düşünmeme yardımcı oluyordu. Kız gerilip kendi bacaklarına tutundu. Ondan istifade edeceğimden korkuyordu. Bunu asla yapmazdım ama ona açıklayıp da içini rahatlatma dürtümü bastırmak zorunda kaldım.

"Peki, nedir bu halin, Ro?" Gırtlaktan gelen boğuk sesiyle düşümden sıyrıldım.

Ro; Romeo.

Romantik değil, trajik Romeo'yu kastediyordu.

Etrafıma onun gözünden bir baktım. Yangmingshan Üniversitesi'nin, artık terk edilmiş fakat bir zamanlar sürdürülebilir enerjiyle çalışan "ev" deneyi yaptıkları laboratuvarında yaşıyordum. Burası, birilerinin "yeşile dönerek" gezegenimizi kurtarabileceğimizi sandığı günlerden kalmaydı. Yeterince insan umursasaydı kurtarabilirdik de. Ne var ki umursamamışlardı. Zenginler çok zengin, yoksullar çok yoksuldu ve orta sınıf, dürüst olmak gerekirse, yalnızca daha büyük evlerde yaşayıp daha iyi arabalar kullanan yoksullardı. Artık çoğumuz kırkımızdan öteyi göremediğimizden daha da az umursuyorduk.

Evimin yalnızca üç odası vardı: ofis, banyo ve içinde küçük bir mutfağın da olduğu bu ana salon. Salonda büyük ve yuvarlak bir yemek masası, etrafında birbiriyle alakasız tabureler, en azından kırk yıllık turkuvaz-sarı koltuk, metal bir çalışma masası ve kızın oturduğu ahşap sandalye vardı. Güney duvardaki büyük camlar, ardındaki sık ormanı gözler önüne seriyordu.

Çakıyı hışırtısının ve tıkırtısının keyfine vararak üç kere çevirdikten sonra omuz silktim. "Karalar içinde adamı kaçırmak daha kolay."

Kötü bir espriydi. Gözlerinden adeta alevler çıktı.

Ayağa fırladım ve masadan antika MacPlus'ımı alıp açtım. "Kaskını geri tak," dedim.

"Neden?"

"Aileni arayacaksın."

Söyleneni yapıp kaskını yerine yerleştirdi, sonra öyle derin bir nefes aldı ki fark etmemiş gibi yapsam da göğsü kabarıp kıyafetini zorladı.

"Bir dakikan var." Bilgisayarıma gerekli komutları girdim ve ona başımla işaret verdim.

Gergin bir sessizlik içinde bekledik ama çağrısı cevapsız kaldı.

Sonunda, "Babam açmıyor," dedi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nihayetinde adamın kızı kaçırılmıştı.

"Anneni ara öyleyse," diye buyurdum.

Annesi çağrıyı hemen kabul etti. *Tanrılara şükürler olsun.*

"Ma!" Sesi aniden değişmiş, gençleşip çaresizleşmişti.

Kaskı biraz kararmıştı ama yine de annesinin yüzünü camda görünce gözlerinde dolup parlayan yaşları seçebildim. Kızın tek taraflı yanıtlarından tüm konuşmayı takip edebiliyordum.

"Mei you, Mei you. Wo mei shi." Hayır, bana işkence ya da tecavüz etmedi.

Parmakları titreye titreye, annesinin görüntüsünü tutabilecekmiş gibi ellerini yüzünün önünde kavuşturdu.

"Üç yüz milyon istediğimi söyle," dedim.

Gözbebekleri aniden hızla büyüyüp küçüldü, sonra yine karşısında beni gördü.

"Hemen!"

"*Ta yao san yi,*" diye fısıldadı.

"Bu hesaba yatıracaklar." Sahte hesabın parakart numarasını verdim, kız da tekrarladı. "İki saatiniz var."

"*You liang ge xiao shi,*" diye tekrarladı.

Annesi çılgınca sorular sormaya başladı.

Kim bu adam? "*Wo bu zhi dao.*"

Neredesin? "*Bu zhi dao!*"

Bir komut girip bağlantılarını kopardım.

Kız ne olduğunu anlayamayarak öne eğilince neredeyse sandalyeden düşüyordu. Kaskını çıkarıp yere fırlattı. Bambu halıda sekip iki kere dönen aleti yakalayıp durdurdum.

"Siktir!"

Kız sandalyede dizlerini yukarı çekip yüzünü arasına gömdü. Omuzları sarsılıyordu. Başını yeniden kaldırdığında yüzü yaşlarla alacalanmıştı.

"Ya bozsaydın?" Kaskını dikkatlice masaya koydum.

"Üç yüz milyon ha? Ciddi misin sen?"

Pek yürekliydi. Ayrıcalıklı yaşantısı bu kadar sinirime dokunmasa onu takdir bile edebilirdim. "Ne var yani? Senin birikim hesabında muhtemelen bunun iki katı vardır." *You*lar rahatlık içinde yaşayıp giderken birkaç milyonu da kenara koymayı ihmal etmezlerdi.

Kız kollarını kavuşturup beni inceleyerek, "O kadar parayı ne yapacaksın?" diye sordu.

"O kadar parayı *sen* ne yapacaksın?" diye karşılık verdim.

Birbirimizi süzerken soluklarımız hızlandı; onunki, kirli havaya alışık olmamasından, benimki sinirdendi. *Kahrolası you* kız.

"Ailem sana güvenebilece[redacted]" diye sorguladı. "Beni öyle ya da böyle öldürmeyeceğini?"

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü sen de biliyorsundur." Kaçırma ile kaçırılan arasında dile getirilmeyen bir kural vardı. Kurbanlar

daima kuruşu kuruşuna ödeme yapardı ve suçlular da kimseyi öldürmezdi. En azından şimdiye kadar böyle olmuştu. Ancak şimdiye kadar üç yüz milyon fidye isteyen de olmamıştı. Elbette bu benim sorunum değildi, ayrıca paranın bir saat içinde sahte hesaba yatmış olacağına iddiaya bile girebilirdim.

"Banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordu.

Başımla kapıya doğru işaret ettim ve kız banyoya girip kapıyı ardından kapadı. Yalnız kalma fırsatını yakalamışken odada volta atarak durum değerlendirmesi yaptım. Ailesine parayı toparlamak için iki saat verecektim. İşlem tamamlandıktan sonra da kızı gece pazarına geri götürecektim.

Duştan uzun süredir su sesi geliyordu. Kilitlenmeyen banyo kapısına gidip, "Pencere sığamayacağın kadar dar," diye bağırdım. "Ayrıca diğer tarafa düşerken boynunu olmasa bile bacaklarını kırarsın."

Su bir dakika sonra kapandı. Kız tamamen aynı hâlde ve hâlâ çilek kokarak içeriden çıktı.

Sırıtışımı buzdolabının çekmecesinde bulduğum son elmanın ardına saklayarak, "Havlu ister misin?" diye sordum.

Bozuntuya vermeden, "Hayır, sağ ol," dedi ve ona uzattığım vitapakı minik minik yudumladı. "Katı gıdan yok mu hiç?"

"Burayı beş yıldızlı bir *you* tesisi mi sandın?" diye sordum. "Sadece sıvı gıdam var." Çünkü başkasına param yetmiyordu. "Gerçi..." Aniden bir şeyi hatırlayıp mutfak dolaplarından birini açtım. "Fırından iki tane *rousong bao* almıştım."

Etli çöreklerden birini ona uzattım. "Miden ağrırsa benden bilme." dedim ve kendiminkinden bir ısırık aldım.

Elindeki çöreğe uzun uzun baktı, sonunda küçük bir ısırık aldı ve yavaş yavaş çiğneyip yuttu. Ardından oturduğu yerde sanki ölümü bekliyormuşçasına hareketsiz kaldı. Kendi çöreğimi bitirdim ve ellerimi silkeledim. "Ee, nasıl buldun?" Hâlâ açtım.

Daha ırı bir lokma alıp çenesini bana meydan okurcasına kaldırdı. "İyiymiş." dedi. Geniş pencerelerden dışarı baktı. "Yangmingshan'da mıyız?"

"Hayır," diyerek yalan söyledim. "Tayvan'da bildiğin tek dağ o mu?"

"Taipei'nin çok azını gezdim." Ağaçlara bakarken ifadesi özleme benzer bir duyguya büründü. "Dışarı çıkabilir miyiz?"

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek, "Hayır," dedim.

"Daha önce hiç dağda bulunmamıştım. Kaçmam, söz veriyorum."

"Kaybolup ölebilirsin."

Devasa pencereye gidip cama yaslandı. Daha önce hiç dağda bulunmamanın ya da ormanı bu kadar yakından görmemenin, cam bir tası kafaya geçirmeden dışarı çıkmamanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Pekâlâ, kaskın burada kalacak. Dışarıdaki havayı solumaya hazırsan bir süreliğine dışarı çıkabiliriz." Risk alıyordum ama bütün planımız koca bir riskti. Ben ne insan kaçıran ne de hırsızlık yapan biriydim ama yaptıklarım tam olarak bunlardı. Bu yaşıma riskler konusunda endişelenerek gelmemiştim.

Kız arkasını dönüp öğle ışığını arkasına aldı ve sahiden gülümsedi. Verilebilecek en doğal tepki gülümsemek olurdu ama başımı eğerek çevirdim çünkü bu yaşananların doğal bir tarafı yoktu.

"Hadi gel. Yanımdan ayrılma." Ağır kapı ses komutuyla tıkırdayarak açıldı. "Zaten bahçedeki salatalık ve domatesleri toplamam gerekiyor."

"Ne?"

Elini kavradım ve nasırlı avucumda teninin yumuşaklığını hissettim. Kız şaşkınlıkla kolunu geri çekmeye çalıştı ama tutuşumdan kurtulamadı. "Görmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordum.

Elmacıkkemikleri ışıl ışıl parlarken gergin çenesiyle başını salladı.

Devasa eğreltiotları ile yaprakları kenara iterek kızı evin yanından yürüttüm ve yağmur suyunu toplayan bir düzine sarnıcın yanından geçirdim. Islak toprak kokusu tüm duyularıma hücum etti. Gölgeli toprak patikadan ilerleyip gökyüzünün açıkça

görülebildiği küçük bir açıklığa döndük. Kavurucu güneş tepemizde kızgın ve turuncu bir küreydi.

Gök eskiden maviydi. Altağda yaptığım araştırmadan bu sonuca varmıştım, hatta bazı sitelerde bambaşka bir çağdan kalma gerçek fotoğraflar bile vardı – gökdelenlerle çerçevelenmiş açık mavi bir ufuk ya da bir peyzaj sanatçısının elinden çıkmış rengin iki tonunu harmanlayan eski bir resim misali, sakin bir denizin üzerinde mavisi ondan daha koyu bir gök. Bu görüntünün keskin saflığı aklımdan çıkmıyordu; ödünsüz ve haklı bir.

Ancak kim altağda okuduklarına inanabilirdi? Görsellere oynamak ise bir yeni oğlanın yüzünü değiştirmekten bile kolaydı. Mavi gökyüzünü bizzat görmüş kimseyi tanımıyordum. Ancak bir yüzyıldan uzun zaman önce yayımlanmış bir romanda yazarın gök mavisi bir şeylerden bahsettiğini gördüğümde hayret, sevinç ve keder aynı anda yaşayarak gerçekten inanabildim.

O kitabı bitirme şansım olmadı hiç.

Aniden yeni kızın elimi sıktığını hissettim. Pembeleşmiş yüzünü yukarı çevirmiş, gözlerini solgun güneş ışığına karşı kısmıştı. Kolunun yenine doğru öksürdü, ardından solukları hızlanıp sığlaştı. Akşamüstü saatlerindeydik ve yazın rutubetli sıcağı bunaltıcıydı.

"İyi misin?" diye sordum.

Bana döndü, gözleri parıldıyordu. "Göğü hiç böyle görmemiştim."

"Yani kaskın olmadan mı?"

"Ve öyle uçsuz bucaksız. Taipei'nin göğü hep çok kirli bir kahverengidir," dedi. Burada hava kirden grileşmişti ama hemen şehrin üstünü kaplayan mat kahverengiden çok farklıydı. Kızı küçük bahçeme soktum. Salatalıklar, bambudan yaptığım kafes çitte iri ve koyu yeşil yapraklarının arasından sarkıyordu. Küçük ve yamuk meyveli domates fidelerinin arasına girdik. Eğildim ve kız yanıma çömelirken domateslerden birini seçtim, tozunu silkeleyip ısırdım. Tadı tatlı değil, ekşimsiydi. Kız verden bir sıçan alıp yemişim gibi bakakaldı.

Domatesi bitirince, "Gökyüzü eskiden maviydi," dedim.

"Büyükbabam da öyle diyor."

Büyükbaba. Ben ebeveynimin ebeveynlerini hiç tanımamıştım, adlarını bile bilmiyordum. Babamın ebeveyni ben doğmadan çok önce ölmüştü. Anneminkilerse Amerika'da yaşıyordu ve onlarla hiçbir bağım olsun istemiyordum.

"Görmüş mü peki?" Sesimi yükseltmemeye çalıştım. "Kendi gözleriyle yani?"

"Gördüğünü sanıyor ama çok küçükmüş." Parmak uçlarını turuncu bir domatesin çıkıntı ve kabartıları üzerinde gezdirdi. "Hatırladığı manzaranın bir rüya gibi geldiğini söylüyor."

Şakaklarında damla damla ter birikmişti ve dudağının üstü terden parıldıyordu. Kolumla alnımı sildim. Kız dudaklarını yalayarak, "Havanın bu kadar sıcak olduğuna inanamıyorum," dedi.

İstemsizce onu taklit ettim ve terimin tuzunu aldım. "Havalandırma özellikli kostüm giymediğinde Tayvan'da yazlar böyle geçiyor," dedim ve ayağımın dibindeki zembili aldım.

"Sana yardım edeyim," dedi.

Sonraki yirmi dakika boyunca sessizlik içinde sepeti yamuk domates ve salatalıklarla doldurduk. Dağ meltemi etrafımızdaki yaprakları hışırdatıyor, ormanın derinliklerindeki kuşlar cıvıldıyordu. İşimiz bittiğinde *you* kızın dudakları bembeyaz kesilmişti ve atkuyruğundan çıkan tüy gibi siyah saçları nemli boynuna yapışmıştı.

Solukları hâlâ ürkek bir tayınkiler kadar hızlıydı. Sepeti kaldırıp, "Artık içeri girsek iyi olur," dedim.

Kız da benimle beraber doğruldu. "Bir tanesini denemek istiyorum."

Sepeti ona doğru eğdim. Parmakları domates ve salatalıkların üzerinde sanki sıradan mahsuller değil de mücevherlermiş gibi gezindi. Sonunda şekli yumurtamsı, diğerlerinden daha kırmızı bir domatesi seçti, parmağıyla üzerini ovalayıp ısırdı ve anında yüzünü ekşitip ürperdi.

Güldüm. "Kötü mü?"

"Tattığım tüm domateslerden daha ekşi."

Sırıttım. Ömrü boyunca sadece en mükemmel şekilde yetiştirilmiş domatesleri yediğine şüphe yoktu. Eve geri yürürken düşünceler içinde domatesini bitirdi.

"Tadını sevdim... topraksılığını," dedi sonunda. Laboratuvarın önüne yaklaştığımızda etrafa bakındığını fark ettim.

Kapı sesimle açıldı ve nispeten serin yapının içine girdik. Sepeti yemek masasının üzerine koydum ve yanındaki kaskı başımla işaret ettim. "Kaskını taksan iyi olur."

"Sonra takarım," diye mırıldandı ve pencerenin önüne gidip dışarıyı izlemeye başladı.

Bir tabureye oturup dizüstü bilgisayarıma birkaç komut girdim. Fidyenin tamamı hesaba geçmişti. Rahat bir nefes alıp bu *you* kızı kaçırdığımdan beri üzerimde olan gerilimi attım. Üç yüz milyon istemek çok riskliydi ama değerdi. Victor'ın *you* oğlan kostümüne girip aralarına karışmasına, kapalı ve seçkin topluluklarına dahil olmasına yeterdi. Kaleyi içeriden fethedecektik.

Mavi gökleri görebilmek istiyorduk.

"Parayla ne yapacaksın?" Kız ellerini önünde kavuşturmuş hâlde bana döndü.

Sesiyle irkilip MacPlus'ı çabucak kapadım. "Bilmem, belki evi yeniden dekore ederim."

Bana boş boş baktı ve gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Bir yıldır evim dediğim odaya dikkatle baktım. Burayı hemen terk etmem gerekecekti ama çok da özleyecektim.

"İlk iş gardırobunu yenilemeni tavsiye ederim, Kara At."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Eh, adın ne bari?"

"Ciddi olamazsın." Dalga geçercesine kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim. "Bu saatten sonra ne önemi var?" Ondan gerçekten hoşlanmıştım ve bilmek istiyordum.

"Daiyu," dedi.

"Romandan mı?"

Şaşkınlıkla gülümsedi ve yüzü gerçekten güzelleşti. "Okudun mu?"

Doyumsuzca okuyordum; kaynağım sıklıkla altağdı ama *Kızıl Köşkün Rüyası*'nı, ucuzcunun tekinde bir masanın çekmecesine atılıp da unutulmuş gerçek bir baskısından okumuştum. Dükkân sahibi dönüp bakmaksızın kitabı bana bedavaya vermişti. Kitaplar artık üzerlerine basıldıkları kâğıt kadar bile değerli değildi.

"Gözlerimde açan çiçekler, kulaklarımı dolduran kuş cıvıltıları," diye mırıldandı kendi kendine.

Kitabı, hikâyenin erkek kahramanı Baoyu'nun, Daiyu'nun adaşı olan kadın kahramanı düşünürken aklına gelen şiirin dizelerini fark edecek kadar çok kez okumuştum.

"Kaybımı harlar, alaya alır acı gözyaşlarımı," diye karşılık verdim.

Kız bana doğru bakarken gözleri havanın kirinden ya da belki korkudan parlıyordu. "Okumuşsun."

En sevdiğim romanlardan biriydi ama bunu onun bilmesi gerekmediği için, "Bir trajedinin kahramanına benzemiyorsun pek," dedim.

"Öyle mi?" Cama yaslanırken doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. Ancak gözlerindeki hüznü... hasreti yakalayabilmiştim. Her şeye sahip olan bir *you* başka ne isteyebilirdi ki?

"Artık gitmeliyiz," dedim. "Hava kararmak üzere ve seni ailene geri vermeliyim."

Daiyu kaskını aldı ve yakasını düzeltip başına geçirdi. Bir anda gözümde *başka*, daha az insani bir şeye dönüştü. Camın ardında normal sayılabilecek bir kız olduğuna inanmak zordu; şakadan anlayan, zeki bir kız.

Özür dilercesine, "Sana yine uyku iksiri vermek zorundayım," dedim.

"Olmaz. İlla bir şey yapman gerekiyorsa gözlerimi bağlayabilirsin."

"Risk alamam. İçine unutmanı sağlayacak bir şey daha ekledim." Başındaki kaska rağmen gözlerinin panikle kocaman açıldığını görebiliyordum. "Her şeyi değil tabii, sadece son yirmi dört saati."

Başını iki yana salladı. "Lütfen yapma."

Ricasına rağmen çoktan elini tutmuş, onu kapıya doğru çekiyordum. "Hiçbir şey hatırlamaman ikimiz için de daha güvenli olur. Bana güven." Son iki kelime dudaklarımdan dökülürken kendimi aptal gibi hissettim.

Tekrar ikindi vaktinin boğucu rutubetine çıktık. Dağın eteğine yürümek en azından iki saatimizi alacak, varmamız akşamı bulacaktı. Laboratuvarı tamamen terk edecek olsam bile kızın burayı ve beni hatırlaması riskini alamazdım.

Kaskından yansıyan güneş ışığı sayesinde yüz ifadesini seçemediğime minnettar olarak kızı kendime doğru çektim. Direndi ama ondan güçlüydüm. Tişörtümü avucuyla kavrayarak bir adım öne doğru sendeledi.

"Ama hatırlamak *istiyorum*," dedi.

Bileğini kavradım ve şırıngayı açık avucuna sapladım. Tıslaması, kulağıma normalden daha yüksek geldi.

"Hangimiz istemiyoruz ki?" diye fısıldadım ve devrilmek üzereyken onu yakaladım.

İKİNCİ BÖLÜM

İKİ AY ÖNCE

Fırtına çıkmak üzereydi; bu baharın ilk fırtınası olacaktı ve beklentiyi hissedebiliyordum – etrafımdaki insanlarda, tepemizde kabaran kara bulutların dinginliğinde. Ximending'deki kalabalığın arasından geçtim. Alacakaranlıktan ve Taipei'nin soğuk, keskin havasından. Üç kız çene çalarak yanımdan geçti; yüz maskelerinin üstünden bakan gözleri parıldıyor, gergin bir enerji saçıyordu. Biri elinde fuşya bir şemsiyeyi sıkıca tutuyordu ve yollarından çekildiğim sırada ucu kavalkemiğime çarptı.

Takip edilmediğimden emin olmak için birkaç kere arkama baktım. Son beş yılımın büyük bir kısmını sokaklarda geçirdiğimden arkamı kollamaya alışkındım. Ancak Arun, annesi Dr. Nataraj'ın gözetleniyor olabileceği konusunda bizi uyarmıştı. Kimler tarafından gözetlendiğiniyse bilmiyordu.

Kimsenin peşimden gelmediğinden emin olup eski püskü mavi kasketimi iyice yüzüme doğru çektim. Çalışanlar ofislerdeki işlerinden yeni yeni çıkmaya başlamışlar, evlerine ve ailelerine gitmek ya da restoran ve kafelerde arkadaşlarıyla buluşmak için metroya koşturuyorlardı. Hava henüz fazla aydınlık olduğundan ışıklı tabelalarını henüz açmamış olan dükkân ve mağazaların vitrinleri iddiasız görünüyor, gece çöktükten sonra akın edecek ergenlere ve yirmilerindeki gençlere hazır olmadıkları

izlenimini veriyorlardı. Seyyar satıcılar mallarını; takıları, çantaları ve ayakkabıları yerleştirip düzenliyorlardı. İki tanesinin ihtiyatlı ihtiyatlı göğe baktıklarını gördüm. Satıcılardan biri, asıl yağmurlarına karşı özel kaplamalı, rengârenk şemsiyeleri tezgâha diziyordu.

Herkes rüzgâr ve yağmur başlamadan önce dışarıda olabildiğince vakit geçirmeye çalışacağı için, gürültülü bir gece olacağını tahmin edebiliyordum. Arkadaşlarımla buluşmam gerekmeseydi, Yangmingshan'daki derme çatma evimde kitap okumayı, altağda gezinmeyi ya da Lingyi'yle birlikte çeşitli hainlikler planlamayı tercih ederdim. Ancak Arun acil toplantı çağrısı yapmıştı ve gerçekten önemli bir şey olmasa böyle bir şeye kalkışmazdı.

Gümüşi bir limuzin, gülünç hantallığıyla dar sokakta milim milim yol alıyordu. Birkaç *you* ergenin halka karışıp, yalnızca zenginlerin üye olabildiği, havalandırmalı özel gece kulüpleri veya restoranlara gitmek üzere babalarından izin koparduklarını anlamak için üstün zekâlı olmaya gerek yoktu.

Başımı siyah kot ceketimin yakasına doğru iyice eğdim ve dudak bükerek limuzinin yanından geçtim. Araç içeriden gelen müziğin sabit, güçlü bas ritmiyle gümbürdüyordu. Mat camlarında limuzin şirketinin reklamı dönüyordu – siyah elbise giymiş göz kamaştırıcı bir Tayvanlı kadın aracın şatafatlı iç tasarımını sergiliyor, narin kolları zarif hareketlerle bir iki düğmeye basıyordu ve bir bar-botu şampanya servisi yapıyordu. Arka camın yanından geçtiğim sırada titreşen cam aniden şeffaflaşıp aracın içini, mavimsi bir ışıkla boyanmış beyaz koltukları ortaya çıkardı. Bir *you* kız parmaklarını bükerek cama tıklattı. Diğer elinde kristal bir kadeh, içinde de yıldız gibi yükselen baloncuklarla dolu, parlak pembe bir sıvı vardı.

İnsan selinin içinde yol almaya çalışan limuzin aniden durunca ben de onunla duraksayıp cama yaslanmış *you* kıza bakakaldım. Üzerinde derin göğüs dekolteli, kristallerle süslü, gümüşi bir elbise vardı. Yüz hatlarına bakılırsa Asyalıydı ama ipeğimsi saçları ruju gibi kıpkırmızıydı. Bana bakarak kadehini kaldırdı.

Arka koltuktan başka bir kız öne atıldı, kıkırdayarak kolunu kızılın omzuna doladı. Onları izlemek gerçeküstü bir deneyimdi, sanki limuzinin camına yansıtılan başka bir reklamı izliyordum. Kızlar neşeyle kafa kafaya verip gülüştüler. On altı yaşından büyük olamazlardı.

Yayalar onları parmaklarıyla gösteriyordu ve etrafımdaki yakınmalarını duyabiliyordum: *Şu işe yaramaz, zengin yoz kızlara baksanıza, daha bu saatte sarhoş olmuşlar.* Limuzinin yerde olması için hiçbir neden yoktu, kolaylıkla havaya yükselip trafikten kaçabilirdi. Havarabalar kaymak tabaka için bile bir lükstü ama kalabalığın üstünden, polis kontrolü olmaksızın uçarak kızları daha içkileri bitmeden partiye yetiştirebilirdi. Bu kızlar kalabalığın içinde olmak *istemişlerdi*. Dikkat çekmeyi arzuluyorlardı. Bir ihtiyar, "Çekilsenize koduğumun yolundan!" diye bağırıp limuzinin tekerini tekmeledi. Gümüşi limuzin ileri atılıp yaya trafiğinden kurtulurken, kızlar aracın devinimiyle sarsılıp dudaklarından anlayabildiğim kadarıyla cıyakladılar. Kızıl kız dudaklarını berrak cama yapıştırıp ağzının izini bulaştırdı, sonra bana göz kırptı ve cam o kadar aniden yeniden matlaşıp parlak limuzin reklamıyla aydınlandı ki tepki vermeye fırsat bulamadım.

Cama sertçe vurup kızı korkutmak, keyifli sarhoşluğunu bozmak için yumruğumu kaldırdım ama araç hızla ilerleyip kırmızı ışıkta ani frenle durdu.

Boş ver. Uğraştığına değmez.

"Eh!" Az önce limuzine küfreden adamın sesi düşüncelerimi böldü. "Seni süs oğlanı olarak istiyordu."

Tükürük saça saça güldü. Biraz uzağında durduğuma şükrettim çünkü son zamanlarda bin bir türlü bulaşıcı hastalık ortalıkta kol geziyordu. Kambur ve sıska görüntüsüne bakılırsa dede olabilirdi ama muhtemelen henüz kırklarındaydı. Üzerindeki paçavralarla bir parmağını uzatıp ayağını sürüye sürüye bana doğru gelirken yarı yolda bir öksürük nöbetine yakalandı. İki büklüm olup ellerini bacaklarına koydu. Bedeni zangırdıyordu.

Neredeyse bir dakikanın ardından öksürüğü nihayet hafifledi ama adam kambur kalarak hırıltıyla soluklanmaya çalıştı.

İnsanlar ondan uzak duruyordu. Sanki onunla aramızda görünmez bir duvar vardı. Hastalığını kapma korkusuyla mücadele ederek, endişeyle ona doğru iki adım attım ama elini kaldırıp, şiddetli öksürükten yaşarmış keskin, kara bakışlarını üzerime dikerek beni durdurdu.

"Hâlâ senin gibi genç ve yakışıklı bir oğlan olsaydım bu teklifi geri çevirmezdim," dedi çatallanmış sesiyle. "Parası ve yemekleri iyidir, eğlencelidir de."

Keyifsizce, kesik bir kahkaha attım. "Ne yani, bir *you* kızın emir eri mi olayım? Beni köleleştirmesine izin mi vereyim? Almayayım." Kollarımı uzatarak bir adım daha ilerledim. "Hadi, sana sıcak bir içecek ısmarlayayım, amca. Otursan iyi..."

Balgamdan kalınlaşan sesiyle, "Yaklaşma!" diye bağırdı. "Aptal mısın sen? Ben hastalıklıyım. Sana da bulaştırmamı mı istiyorsun?" Kolunun kirli yeniyle ağzını sildi, kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra devam etti: "Genç ve güzelken idealist olmak kolaydır, delikanlı."

Arkamı dönüp uzaklaştım. Belli ki yardımımı istemiyordu. Zaten sıcak bir fincan çay ısmarlamak dışında onun için ne yapabilirdim ki? Hastaneye ve ilaca ihtiyacı vardı; tıpkı bir zamanlar annemin ihtiyacı olduğu gibi. Yaram yeniden açılmışçasına keskinleşen kederimle boğazımı yakan acılıktan kurtulmak için yutkundum. Artık insanlara sunabileceğim hiçbir şey yoktu – benim de elimde avucumda hiçbir şey kalmamıştı.

Başka bir limuzin, bu sefer tepemizden geçip gitti. Onu havapetlerle uçan kaslı üç *mei* oğlan takip etti; koruma ya da süs oğlanı olmalıydılar, muhtemelen ikisi birden. En azından altlarındaki bu paydos çılgınlığını daha da kalabalıklaştırmıyorlardı.

Adam arkamdan, "İşin aslı, idealler gerçekliğin altında *daima* ezilirler," diye seslendi. "Bekle de gör."

• • •

İçeri girdiğimde köhne karaoke barının lobisindeki biletçi başını kaldırıp bakmadı. Mekân karaokenin popülerlikte zirve yaptığı doksanlı yıllarda inşa edilmiş olmalıydı ve içeride hâlâ kullanılan makineler kadar eski, aşınmış görünüyordu. Loş ışıklı avize karanlık fuayeyi güç bela aydınlatıyordu ve eski püskü halı leş gibi yağ ve küf kokuyordu.

"Arkadaşlarımla buluşacağım," dedim.

Biletçi elindeki sigarayı hafif bir fiskeyle küllüğe attı. "Filipinli uzun oğlan?" dedi başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeyerek. "Kabarık etekli afet?"

Başımı evet dercesine sallarken, bunu bilebilmesine şaşırdım, sonra bu acınası mekânda ikiden fazla odanın tutulmuş olamayacağını fark ettim.

"Üst kattalar," dedi biletçi. "İki yüz üç numara." Bir sigara daha yaktı, derin bir nefes çekip öksürerek dumanı üfledi. Gözlerini tezgâhın üzerindeki eski, tüplü televizyondan ayırmıyordu. Kanalın sadece üzerindeki bir düğmeyi çevirerek değiştirilebildiği türden, bu kadar boktan olmasa antika sayılabilecek bir aletti. Gerçi son yıllarda *mei*lerin elinde boktanlıktan başka bir şey kalmamıştı.

Gıcırdayan basamakları ikişer ikişer çıktım ve üzerinde solmuş pirinçten 203 rakamının bulunduğu, arkasından Jay Chou'nun bir aşk baladının boğuk boğuk duyulduğu, koyu kahverengi kapıyı buldum. Bir kere tıklattım, sonra yanıt beklemeden yapış yapış kapı kolunu çevirip açtım. Beni dört çift keskin göz karşıladı; her zamanki gibi sona kalmıştım.

Dr. Nataraj yıpranmış, sahte derisi on yılların lekelerini saklayan siyah bir kanepenin ortasında oturuyordu. Solunda, normalde havaya diktiği parlak turuncu saçlarını daha sıradan bir şekilde atkuyruğu yapmış olan Arun; sağında ise açık yeşil bir tişört ile kabarık, parlak lalelerle kaplı bir mini etek giymiş olan Lingyi vardı. Victor, Lingyi'nin yanındaki kırmızı kadife koltuğa tembel ve kayıtsız bir kedi misali yayılmış, uzun bacaklarını iyice açmıştı. Ağzını yaya yaya, "Bize katılman ne hoş, Zhou," dedi.

Dr. Nataraj'ın o sırada başını çevirip Arun'a bir şeyler fısıldadığını görünce Victor'a bir hareket çektim ve o da çok şaşırmış numarası yaparak sessizce güldü.

Lingyi dudaklarını birbirine bastırıp tek kaşını kaldırarak beni çok da üstü kapalı sayılmayacak şekilde uslu durmam için uyardı. Sevimli sevimli sırıtıp kapıyı ardımdan kapadım. Hemen arkasında Iris duruyordu. Yerimden sıçradım. "Tanrım, Iris!" dedim.

"Selam Zhou." Her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü. Parmaklarının arasında rahatça tuttuğu şırıngayı, uyluğundaki gizli ceplerden birine soktu. Tek bir hamlede uyku iksirini koluma saplasa, saniyeler içinde yere yığılırdım.

"Selam," diye karşılık verdim. Çoktan benden uzaklaşmıştı. Kendini umursamazca diğer koltuğa attı, bacaklarını koltuğun kenarından sarkıtıp iyice yerleşti.

"Geciktiğim için kusura bakmayın." Dr. Nataraj ve Arun'un benzerliği yine dikkatimi çekti; ikisinin de koyu kahverengi gözleri, çıkık elmacıkkemikleri ve sert hatlı çeneleri vardı. Ancak Dr. Nataraj'ın dalgalı siyah saçına aklar düşmüştü.

Geniş kanepede kenara kayıp bana gülümseyerek yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu. "Yalnızca birkaç dakika geciktin, Zhou. Daha başlamamıştık."

Yanına gidip onunla Lingyi'nin arasına oturdum. Dr. Nataraj bile bana yalnızca soyadımla hitap ediyordu. Adımı arkadaşlarımın hiçbiriyle paylaşmamıştım ve onlar da hiç sormamışlardı. Sokaklarda bir başıma geçirdiğim yıllardan sonra bu kadarı bile bana arzuladığım gizliliği sağlıyordu. Zhou yeterince yaygın bir soyadıydı.

Dr. Nataraj bana muhteşem bir altın rengi alana kadar kızartılmış kusursuz üçgen şeklindeki samosa börekleriyle tepeleme dolu beyaz bir tabak uzattı. "En sevdiğinden yaptım, Zhou. Alsana birkaç tane." Her zamanki sıcacık gülümsemesiyle baktı.

"Sağ ol, Teyzeciğim." Hepimiz Arun'un annesine kendi isteği doğrultusunda "teyze" diyorduk. Hiçbirimizin hayatında anne

rolünü üstlenebilecek insanlar olmamıştı ve Dr. Nataraj daha tanıştığımız gün bize evini ve kalbini tereddütsüz açmıştı. Üç yıldan uzun süredir bizi dinleyip tavsiyeler veriyor, ihtiyaç duyduğumuzda sarılıp başımızı yaslayacağımız omuz oluyordu. Arun'la evlerinde bizi ağırladıkları sofralarda yediğimiz yemekler, midemize giren yegâne ev yemekleriydi. Ancak bizi en çok çeken Hint usulü ıspanaklı *saag paneer* ya da karnabaharlı *aloo gobi* değil, hepimize tek tek hissettirdiği huzur ve aidiyetti.

Hâlâ sıcak olan samosalardan üç tanesini kâğıt tabağıma alırken midem gurulduyordu. İki büyük ısırık alıp, "Senin samosan gibisi yok," dedim. Gerçekten yoktu.

Çenesini hafifçe yana çevirdi ve altın küpesi sallanırken komplocu bir ses tonuyla, "Eve götürmen için birkaçını da paketledim," dedi.

Yanağını öpmeye yeltendim ama ağzım doluyken bunun kabalık olabileceğini fark edip aniden durdum. Dr. Nataraj başını iki yana sallayıp güldü. Her nasılsa insana kendini özel hissettiriyordu; sanki bizi *görüyordu* ve yaşamımız bir anda *önem* kazanıyordu. Odadaki herkese paketler hazırladığını ikimiz de biliyorduk. Arun çok şanslıydı.

Antika karaoke seti büyük tüplü televizyonda, kapının ardından bizi dinleyebilecek herkese karşı sesimizi bastıracak kadar yüksek sesle müzik çalıyordu. Ekranda genç bir adam ve kadın güneş ışığıyla dolu bir balo salonunda aşkla göz göze ve baş başa dans ederken ekranın alt yarısından şarkının sözleri akıyordu. Odada hiç pencere yoktu ve tek ışık oturma alanının üzerindeki ucuz avizeden geliyordu. Plastik kaplamalı iki mönü, önümüzdeki siyah sehpanın üzerine, samosa tabağının yanına rasgele bırakılmıştı.

Oda ekşi ekşi sigara kokuyordu.

Dr. Nataraj hepimizin gözlerine tek tek bakıp dikkatimizi ona vermemizi sağlamadan konuşmaya başlamadı. Ulusal Tayvan Üniversitesi'nin önde gelen ekoloji profesörlerinden biriydi. Alanında saygın bir eğitmen olmanın yanı sıra lafını sakınmayan

bir aktivistti: kirli havamızı ve suyumuzu temizleyebilmek için hükümetin hava kirliliğine karşı daha sıkı kanunlar geçirmesi adına bıkıp usanmadan çabalıyordu.

"Eminim ki Arun size hiçbir ilerleme kaydedemediğimizi söylemiştir. Yasama yuanından altı yetkiliyle görüşmeye çalıştım ama her seferinde engellerle, sessizlikle, hatta yüzüme çarpılan kapılarla karşılaştım." Anadili olan Hintçenin ezgili tonlamasıyla Mandarini mükemmel konuşuyordu. Üzerinde kot pantolon ve sade sivah bir kazak olmasına rağmen varlığı, duruşuyla tüm dikkati kendinde toplayabiliyordu. "İki sefer güvenlik görevlilerinin eşliğinde dışarı atıldığım bile oldu!" Yumuşak bir kahkaha attı. "Beni nasıl bir tehdit olarak görüyorlarsa, dışarı çıkarmak için kas yığını korumaları çağırdılar."

Kanepeye gömülüp ellerini kucağında birleştirdi. "Çok nüfuzlu birilerinin, bu yasa tasarısının meclise taşınmasını dahi istemediği çok açık. Şimdiye dek gözüm kulağım olarak bana yardım ettiğiniz için teşekkürler. Yasaları çiğnemek istemiyordum ama sanırım her kimle karşı karşıyaysak o aynı kaygıyı taşımıyor." Duraksadı, sonra Lingyi ile bana döndü. "İletişim ağlarımın izlendiğini düşünüyorum."

İris oturduğu yerde dikleşti ve Arun da gerginlikle dizlerini salladı.

Victor, "Yazılı ağlarının mı?" diye sordu.

Dr. Nataraj, "Ve sesli," diye yanıtladı. "Telefon ve bilgisayarla kurduğum tüm iletişimin."

"Herhangi bir tehdit mesajı aldın mı?" diye sordum. "Hiç ipucu yok mu?"

"Yok," dedi. "Profesyoneller. Sezgilerim dışında hiçbir kanıtım yok." Ellerini eklemleri beyazlayana dek iyice sıktı. "Bu hafta iki kere az kalsın araba altında kalıyordum."

---

* Yuanlar, Tayvan'ın yarı-başkanlık sistemine benzeyen devlet teşkilatlanmasındaki hükümet organlarıdır. Bir parlamento gibi düşünülebilecek olan yasama meclisi de bu yuanlardan biridir ve hükümetin bir alt birimi olarak işler. -çn

Öne eğilip Victor'la göz göze geldim; hâlâ koltukta gevşek gevşek oturuyordu ama çenesi kasılmıştı.

"Ne?" diye feryat etti Arun. "Bunu bana neden söylemedin, anne?"

"Seni endişelendirmek istemedim. İlk seferinde kazara olduğunu sandım ama sonra yine olunca..."

Lingyi uzandı ve Dr. Nataraj'ın elini tutup sıktı. "Neler oldu, anlatsana."

Dr. Nataraj, "Pazarda alışveriş yapmış, eve dönüyordum," diye anlatmaya başladı. "Cumartesiydi ve sokaklar, kaldırımlar çok kalabalıktı. Bir sokağın köşesinde karşıya geçmeyi bekliyordum. Birileri arkamdan bana sertçe çarpınca yolda giden bir otobüsün önüne doğru sendeledim."

Victor alçak sesle sövdü.

"Neyse ki otobüs yavaş geliyordu da şoför frene basabildi. İyi kalpli bir kadın da beni ceketimden tutup geri çekti. İki gün sonra akşam geç saatte üniversiteden çıkıyordum, otoparkların birinden son sürat gelen bir araba beni neredeyse eziyordu."

"Plakasını alabildin mi?" diye sordum. "Şoförü bir anlığına da olsa görebildin mi?"

Dr. Nataraj başını iki yana salladı. "Pahalı bir arabaydı ve camları filmliydi."

"Iris, sen onu gizlice gözetlesen mi?" diye önerdim.

Dr. Nataraj itiraz edecek oldu ama Arun onu kolundan tuttu. "Bence bu iyi bir fikir, anne. Güvenliğin için."

"Bu işin arkasındakileri ne kadar çabuk keşfedersek o kadar iyi olur," dedim.

Lingyi, "Ben de yardımcı olabilirim," dedi. "Bana izin verirsen hesaplarını güvenceye alıp dışarıdan erişime kapatabilirim." Profesöre parlak bir gülümsemeyle baktı ve şaka yapmıyordu: hem siber güvenlik hem de o güvenliği kırma konusunda en iyilerden biriydi.

Profesör onun gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkür ederim." Sonra ifadesi ciddileşti. "Senden daha fazlasını isteyebili-

rini; bu altı meclis üyesinin hesaplarına girip kiminle uğraştığımıza dair bir ipucu olup olmadığına bakabilir misin?"

Lingyi hiç tereddütsüz, "Oldu bil," dedi.

"Tehlikeli bir iş olabilir," diye uyardı Dr. Nataraj. "Başka bir yol bulabilsem bunu senden istemezdim ama aylardır yasal çerçevede hareket edip, belli ki benimle uğraşmak istemeyen yetkililerle görüşmeye çalışıyorum ama olası bir takipçinin dikkatini çekmek ve suikast girişimlerine maruz kalmak dışında bir şey elde edemedim." Sakin bir tonda konuşsa da hiddeti hissediliyordu.

"Onlar kurallara göre oynamıyorsa..." dedi Arun.

"Biz niye oynayalım?" diyerek cümlesini tamamladım.

"İçin rahat olsun, Teyze. Sana seve seve yardımcı oluruz," dedi Lingyi. "Hemen işe koyulacağım. Victor, sen de yeraltında bize faydası dokunabilecek kanalları ve bağlantıları açık tut."

"Teyzeciğim, senin için her şeyi yapmaya hazırız," diye karşılık verdi Victor.

Dr. Nataraj kolunu uzattı ve Victor nadiren dışavurduğu sevgisiyle onun elini tuttu. Genelde Vic'in ağzından çıkan her şey kısmen şaka, abartı ya da alay olurdu ama bu seferki farklıydı. Sorumluları yakalayıp sağlam bir sopa çekmeye hazır görünüyordu. Ben de ona katılmaya hazırdım.

Arun, "Bu meseleyi çözeceğiz, anne," dedi. "Aradığın yanıtları hiç zaman kaybetmeden bulacağız."

Taipei'nin üstü kalın, gri bir pusla kaplıydı. Ellerimi siyah kot ceketimin ceplerine sokup hızla yürümeye başladım. Ceketin kolları kısa kalıyor, bileğimi kapamaya yetmeyip birkaç santimi açık bırakıyordu ve kumaşı o kadar yıpranmıştı ki rengi solup grileşmişti. Ancak bu, sahip olduğum tek ceketi ve annemin bana verdiği son şeylerden biriydi. O günlerde üstüme büyük geliyordu; ceketi denediğimde, manşetinin parmak uçlarımı geçtiğini gören annem gülmüş, sonra ucuza almak için pazarlık yapmıştı. "Büyüyünce giyersin," deyip yanağımı okşamıştı.

Nihayetinde bu ceketi giydiğimi hiç görememişti. Soğuk almış ve hastalığı öldürücü bir zatürreye dönüşmüştü. Onu iyileştirip hayatını kurtaracak tıbbi bakıma ya da ilaçlara paramız yetmemişti ve on üçümde annem gözlerimin önünde ölmüştü.

Ürperip ceketi iyice sarındım.

Arun bir saat önce bana mesaj atmıştı: Annemin ofisinde buluşalım. Onun için endişeleniyorum.

Arun çok önemli biliminsanlarının bulunduğu bir aileden geliyordu ve bilimsel nitelikteki ilk sorularını sorduğundan beri Dr. Nataraj onun bu meraklı mizacını desteklemişti. Henüz on sekizindeyken üniversitede viroloji alanında doktorasını tamamlamıştı. Arun bir dâhiydi ve onun gibi mantıklı, pragmatik biri, yok yere endişelenmezdi.

Adımlarımı hızlandırdım.

Bisikletli öğrenciler kirli pusun içinden hayaletler gibi fırlayıp üzerime üzerime geliyordu. Palmiye sıralarıyla çevrili bu gezi yolunda Arun'la tanışmadan önce de defalarca yürümüştüm. Onunla dört yıl önce benim en sevdiğim ve onun okuldan sonra gizli gizli oyun oynamaya geldiği siber kafede tanıştığımız günden beri arkadaştık.

Üniversitenin büyük kütüphanesi geniş yolun sonundaydı ama palmiyeler gibi onu da göremiyordum. Issız bir adaya düşmekten farksızdı ve bu adanın tek sakinleri, bisikletli öğrencilerin yanımdan geçip giden ve yeniden gri pusta kaybolan hayaletimsi görüntüleriydi.

Herkes gibi yüzümde maskeyle dolaşıyordum ama yine de gözlerim zımparalanmış gibi yanıyor, boğuk nefeslerim damağımda kül ve toz tadı bırakıyordu. Boğazım tahriş olmuş, acıyordu. Hava, ciğerlerde tutulmuş bir nefes kadar durgundu. Bu pislikten kurtuluş yoktu.

Dr. Nataraj'ın binasının önündeki buluşma noktamıza doğru yavaş bir koşu tutturdum. Son anda kenara çekilerek iki uzun örgüsü olan bir kızın bisikletinden kaçmayı başardım. Kızın parlak pembe maskesinin üzerinden bakan siyah gözleri şaşkınlıkla

[redacted] keskin, duruma pek de uymayan bir cıyaklama duyuldu, sonra kız bisikletiyle gözden kayboldu. Büyük yerleşkenin ortalarında olduğumuzdan, Taipei'nin trafik gürültüsü yalnızca alçak bir uğultu gibi geliyordu.

Siyah botlarım beton zemine vurmadan önce ıslak çimene battı ve bilim binasının haşmetli kemerleri önümde belirdi; biraz üstlerindeki uzun, dikdörtgen pencerelerde, boş gözler misali ışık yanıyordu. Arun'un turuncu, diken diken saçları hemen dikkatimi çekti. Tam keyifle sırıtacaktım ki yüzündeki paniği fark ettim. Bana doğru atıldı ve bileğimi kavradı. Bir şeyler cidden ters gidiyordu.

Arun beni çekiştirip koşarak binaya girerken, "Anneme ulaşamıyorum," dedi. "Dün öğleden beri. Dün gece laboratuvardan geç saatte döndüm ve onu sabah da görmedim. Mesajlarıma daima cevap verirdi."

Koridorlara açılan başka kemerlerle dolu fuayeden koşarcasına geçtik. Ayak seslerimiz devasa salonda yankılanıyordu. Arun içeriye girebilmemiz için avucunu cam bariyerdeki tarayıcıya okuttu ve beni de çekiştirerek, savrularak açılan kapıdan geçti.

Taş basamakları ikişer ikişer çıktık. Uzun koridorlar bu akşamüstü boştu. Üniversitedekilerin çoğu yarınki Qingming Festivali için yerleşkeden ayrılmış, yılda bir kere düzenlen bu etkinlikte atalarının mezarlarını temizlemek üzere uzun yola çıkmışlardı. Binada hava boğucu ve rutubetliydi ve tuhaf sessizlikte tüm yapı terk edilmiş hissi veriyordu. Dr. Nataraj'ın ofisinin önünde durduk. Arun kapalı ahşap kapıyı sertçe tıklattı.

"Ofisinin kapısını kilitlemek bir yana, *asla* kapamaz," dedi. "İçeride ekranı da açık kalmış sanırım."

Göz göze geldik ve tüylerim diken diken oldu.

Arun bu sefer, "Anne?" diye bağırıp kapıya omuz attı. Ahşap gümbürdedi ve sesi boş koridorda yankılandı. "Bana yardım et," dedi yalvarırcasına.

Üçe kadar sayıp birlikte kapıyı omuzladık. Arun tıknaz, ben uzundum ama ikimiz de bir nebze kaslı sayılırdık. Binayla yaşıt görünen eski kapı gıcırdadı.

"Tekrar!" dedim.

Kapıya bir kere daha abandık ve bu sefer yüksek bir çıtırtı duyuldu. Birlikte odanın içine düştük.

Ben daha doğrulmaya çalışırken Arun ayağa fırladı ve "Anne!" diye bağırarak, masasının yanında yerde yatan Dr. Nataraj'ın yanına koşup diz çöktü. Mor bir fular yanında öylece yere düşmüştü. Arun annesinin yanaklarını okşuyor, gözlerini kapatan saçları geri itiyordu ama profesörün yüzüne bakmak bile durumu anlamaya yetiyordu. Canlı, kahverengi teni kül gibi grileşmişti ve kollarının, bacaklarının hâli bilincini yitirmiş bir insanınkileri değil, bir cesedinkileri andırıyordu.

Arun, "Hayır!" diye inleyerek onun hareketsiz bedenini kendine çekip kucağına yatırdı. "Hayır, olamaz, anne!" Onu tutarak hayata döndürebilecekmiş gibi kucağında sallıyor, elini tutup parmaklarını ovuyordu.

Kederiyle boğazım düğümlendi. Yanında diz çöküp bir omzunu tuttum. Profesörün nabzı aradığım sırada Arun beni yumruklamak ya da elimi uzaklaştırmak istercesine yumruğunu kaldırdı. Başımı iki yana sallayıp ikimizin de çoktan fark ettiği şeyi onayladım. İçime oturan acı ve öfkeyle aniden on üçüme, yalnız ve çaresizce kendi annemin hareketsiz bedenini kollarımın arasında tuttuğum güne döndüm. O an ben de teselli aramamıştım. Tek isteğim tüm dünyayı paramparça etmekti.

Dr. Nataraj'ı... Teyzeciğimizi de kaybedemezdik.

Normalde sesini hiç yükseltmeyen nazik arkadaşım, "Ama bu nasıl olur?" diye haykırdı. "Neden?" Yakındaki bir koltuktan bir yastık alıp annesinin başının altına koydu, sonra ayağa fırladı ve çılgınca odanın her köşesine bakındı.

Dr. Nataraj'ın derli toplu masası darmadağın olmuştu, en üst çekmece açıktı. Masanın üstünde iki tane boş plastik tüp vardı, bir tanesi de yere düşmüştü. Arun sendeleyerek masaya gitti ve tüplerden birini aldı. "Epinefrin*. Alerjik bir tepkime yaşaması

* Adrenalin hormonu. –çn

durumunda kullandığı iğneler bunlar." Boş bir şırıngayı salladı. "Fıstık alerjisi vardı ama annem tedbirliydi."

"Ambulans çağırmalıyız," dedim.

Arkamızdaki duvarda ekran açıktı ama oynauan program her neyse, mırıltılara kulak vermiyordum.

Arun, "Olmaz," dedi. Elindeki boş şırıngayı hafifçe avucuna vurdu, sonra kaldırıp tepemizdeki floresan ışığa doğru tuttu ve evirip çevirdi. Diğer ikisine de aynı şekilde baktıktan sonra masaya bir yumruk indirdi. Gözbebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü. "Şırıngaların üçündeki sıvı da kahve tonunda. Epinefrin şeffaftır."

Ne demek istediğini anlamamam biraz zaman aldı.

"Hasiktir," dedim.

"Yani son kullanma tarihleri geçmiş," diye açıkladı, "ama üstlerindeki tarih güncel. Annem bu konularda çok dikkatliydi. Üç taneyi geçtim, tek bir şırınganın bile son kullanma tarihinin geçmesini beklemezdi. Hayatı buna bağlıydı."

Eğilip Dr. Nataraj'ın beton zeminde dağılmış duran katlanabilir MacFold'unu aldım. "Palm'ı da şurada." Dr. Nataraj'ın bedeninin yakınındaydı. İletişim aletinin ekranı da parçalanmıştı – sanki düşerek değil de ayakla ezilerek. Sonra profesörün avucunda bir şey tuttuğunu fark ettim; onu korurcasına kolunu göğsüne doğru kıvırmıştı.

Ekran kumandası.

Duvardaki ekrana hızla dönünce panik ve kafa karışıklığının üstüne çıkarak programda konuşan sesi fark edebildim. Dr. Nataraj kırmızı bir deri koltukta oturmuş, ellerini koyu yeşil ve altın renkli sarisinin katları arasında kavuşturmuştu. "Bu yıkıcı gidişatımızı değiştirmek için bir şeyler yapmak *zorundayız*. Solduğumuz havaya, içtiğimiz suya, besinlerimizi yetiştirdiğimiz toprağa kendi elimizle saldığımız kirliliği azaltmak için birlikte hareket etmeliyiz. Kendi kendimize, Toprak Ana'ya yaptığımız bu kötülüğü düzeltmek için Tayvan hükümetini gerekli hukuki düzenlemeleri bir an evvel meclisten geçirmeye çağırıyorum." Koyu kahverengi gözlerinde nazik fakat açıkyürekli bir ifadeyle

doğrudan kameraya baktı ve her kelimeyi vurgulayarak, "Kendimizi, gezegenimizi, yuvamızı zehirliyoruz," dedi.

Hadi, Sohbete programının genç sunucusu başını katılırcasına salladı, sonra mükemmel biçimli, uzun bacaklarından birini diğerinin üstüne atarak profesöre doğru eğildi. "Peki, özel havalandırmalı alanlarda ve kostümlerin içinde, hiçbir sorun olmadığına inanarak sağlıklı, uzun hayatlar sürebilen Tayvan *you*larına ne söylemek istersiniz?"

Dr. Nataraj'ın gülümsemesi keskindi. "Onlarınki de yetersiz ve geçici bir çözüm. Tayvan'ın *you*larına ve *tüm* dünyanın varlıklılarına söyleyebileceğim tek bir şey var: Kelimenin tam anlamıyla bir balonun içinde yaşayıp da hayatta kalabileceğinizi sanıyorsunuz ama kalamazsınız. Hepimiz bu dünyanın sakinleriyiz ve aynı ekosistemi paylaşıyoruz." Hâlâ parmakları birbirine geçmiş hâlde kenetli olan ellerini kaldırdı. "Hepimiz biriz, bütünüz. Çevrenizi saran ekosistem ölürken sizin hayatta kalmanız mümkün değil. Küresel ısınmanın etkilerinden kaçıp saklanamazsınız. Durum halihazırda yeterince kötü, yerel ölçekte daha fazla kötüleştirmemeye çağırıyorum hepinizi. Alışkanlıklarımızı değiştirip kendimize yeni bir yol çizmemiz için henüz geç değil."

"Peki, çevremizi kurtarmak için yasaları değiştirme süreci nasıl gidiyor, Dr. Nataraj?"

Profesörün nazik ifadesi sertleşti, ağzı gerildi. "Beklediğimden daha zor. Neredeyse bir yıldır bu yasa tasarısının yasama *yuan*ında sunulması için uğraşıyorum ama bir arpa boyu yol katedemedim, hatta birilerinin bu kanunların yürürlüğe konmasına bilfiil karşı çıktığına dair kanıtlarım var."

Sunucunun gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

"O kadarını henüz bilmiyorum," Dr. Nataraj doğruca kameraya baktı, "ancak öğrendiğimde isimlerini ifşa etmekten çekinmeyeceğim. Bu artık ticaret, siyaset ya da kâr meselesi olmaktan çıktı; bir sağlık sorunu bile değil, tam anlamıyla ölüm kalım meselesi."

Ekrandaki görüntü dondu; Dr. Nataraj'ın ifadesi rica eder gibi ama gergindi, narin elleri ise önünde, adeta izleyicilere yalvarır gibi uzanmıştı.

Titrek bir nefesle başımı Arun'a çevirerek, "Neden bu program açık?" diye sordum.

"Bu röportaj dün öğleden sonra yayınlandı." Arun omuzlarını kamburlaştırarak tekrardan annesinin yanına eğildi ve kumandayı kavrayan hareketsiz koluna dokundu. "Röportajlarını ekrandan hiç izlemezdi." O konuşurken program ta en baştan yeniden oynamaya başladı. Arun başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin akı iyice belirginleşmişti. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: Dr. Nataraj öldürülmüştü.

Arun gözlerini ovuşturdu. Bir anda on yıl yaşlanmıştı. Yeleğinin cebinden Palm'ını çekiştirip çıkardı.

"Polisi mi arayacaksın?" diye sordum.

"Arayamayız," dedi. "Polise gidemeyiz. Elimizde kanıt namına ne var ki?"

Bir küfür savurdum. Dr. Nataraj'la buluşmamızdan sonra Lingyi, Taichung şehrinin yasama meclisi üyelerinden birinin hesabına girmeyi başarmış, adamın "Bay Wu" denen biriyle bir yazışmasını bulmuştu. Bunun ardından, Dr. Nataraj'ın görüşmeye çalıştığı diğer üyelerin de benzer yazışmalarını ortaya çıkarmıştı. Hepsinde de aynı üstü kapalı tehditler ve taleplere uyulması hâlinde yüklü rüşvet imaları vardı. Yine de Bay Wu'nun girişimlerinin arkasında kimlerin olduğuna dair hiçbir fikir edinememiştik ve işte, Arun'un annesi ölmüştü.

"Hey, Arun." Arun'un Palm'ından Lingyi'nin neşeli sesi duyuldu. "N'aber?"

Arun ağzını açtı, sonra sertçe kapadı. Gözyaşları yanaklarından akıyordu, boğazı istemsizce titriyordu.

Ben de gözlerimi zorlayan sıcak bir baskı hissederek başımı çevirdim. "Lingyi, buluşmalıyız," dedim. "Çok önemli bir şey oldu."

Lingyi bir duraksamanın ardından, "Yarın sabah, benim dairemde?" diye karşılık verdi.

"Tamam," dedim.

Dr. Nataraj'la çalışmak önceleri çok zararsız görünürdü. Sevdiğimiz ve saygı duyduğumuz birine yardım ediyorduk; *mei*lere yardım ediyor, Tayvan'ı kurtarıyorduk. *İyi çocuklardık.* Ancak Dr. Nataraj'ın soğukkanlılıkla katledilmesi, karşımıza bizden yaşça büyük, daha becerikli ve daha iyi finanse edilmiş profesyonel suçluları aldığımızı ve hiç şansımız olmadığını açıkça gösteriyordu. Bir sonrakine "kazara" ölenler biz olabilirdik.

Lingyi'nin, "Peki o zaman," diyen sesini duydum, "yarın görüşürüz." Hafif bir çınlama, bağlantıyı kopardığını bildirdi.

Arun yine annesini kollarının arasına almış, sallıyordu. Çenem kasıldı.

"Bunu yapan puştları yakalayacağız," dedim.

Başını kaldırdı ve evet dercesine çenesini salladı.

Hayır, bunu o alçakların yanına bırakmayacaktık.

Qingming Festivali'nin olduğu gün, sabah boyunca yağmur çiselemişti. Taipei bomboş, durgun görünüyordu. Dükkânların çoğu kapalıydı ve kaldırımlarda yalnızca birkaç kişi dolaşıyor, onların da bir kısmı renkli şemsiyeler taşıyordu. Başımda kasketim vardı ama o sabah yüzümü örtmeden çıkmıştım. Açık tenime, ellerime, boynuma ve yanaklarıma çarpan yağmur ılıktı. Yakmayacak kadar hafifti. Taipei'nin *mei*leri sokağa nadiren açık yüzle çıkabiliyorlardı. Yağmurlarımız suyumuzu kirletecek kadar pislik taşısa da en azından kahverengi havamızı birkaç saatliğine olsun temizliyordu.

Taipei'nin en eski semti olan Wanhua'nun merkezinde, Lingyi'nin evinde buluşacaktık. Kapı ve camlarına tahtalar çakılmış, üstleri grafitiyle kaplı boş vitrinlerin ve terk edilmiş yapıların önünden geçtim ama Lingyi'nin evine birkaç sokak mesafedeki Longshan Tapınağı'na yaklaştığımda semtin havası değişti. Atalarına saygılarını sunmak için şehirden ayrılamamış bir grup insan ve bir sürü yabancı, tapınağın etrafında toplanmış, avlusuna

girip çıkıyordu. Kavisli çatının kiremitleri, kırmızı ve yeşil lekeler misali, kasvetli gökyüzüne karşı çarpıcı bir zıtlık yaratıyordu. Dumanlar yükseliyor, sandalağacı kokusu havaya meydan okuyarak burnuma doluyordu. Ölüleri onurlandırmak için yüzlerce tütsünün yakılacağı bir gündü.

Bileğimdeki Vox'a baktım. Kalabalığın yanından koşar adım geçtikten sonra geniş avlunun bir köşesine sıkıştırılmış bir masada tütsü satan rahibi buldum. Burada parakart geçmiyordu. Ağzının yanındaki iki derin kırışık dışında yaşını göstermeyen rahip, masadaki ahşap kâseyi işaret etti. Ben fakirdim; açlıktan kırılacak kadar olmasa da daima aç hissedecek kadar. Arkadaşlarım, özellikle de Lingyi bana anlayışla yaklaşıyordu ama onların eline bakmak istemiyordum. Çinceden İngilizceye çeviri yapıyor, hayatta kalacak kadar olsa da para kazanıyordum. Ancak lise eğitimi olmayan bir gencin alabileceği çeviri işlerinin de bir sınırı vardı. Müşterilerim bana ya referansla ya da ucuz ücretim sebebiyle geliyordu.

Bir de beni her gördüğünde eve götürmem için yiyecek bir şeyler hazırlayan Arun'un annesi vardı. Daha önceki hafta yeni aldığı oyuna bakmak için Arun'un evine gittiğimde Dr. Nataraj beni alüminyum folyoya sarılı tepeleme *naan* pidesi ve bir saklama kabında kavrulmuş bamyalı *bhindi bhaji* vererek uğurlamıştı. Profesörün beni kucakladıktan sonra bir gülümsemeyle kırışan şefkatli, kahverengi gözlerini anımsayınca gözyaşları görüşümü bulandırdı. Onu canlı gördüğüm son gündü.

Kotumun cebini karıştırarak iki bozukluk buldum ve kâseye attım. Rahip hiçbir şey söylemeden bana üç tütsü çubuğu uzattı. Tütsüleri aldım ve kalabalıkta itişerek avludaki en yakın pirinç çömleğin başına gittim. Çömlek, tepemizdeki bir kubbenin altındaki bir kaidenin üzerindeydi. Ortasında küçük bir alev parıldıyordu. Tütsüleri yaktım, sandalağacı kokusunu içime çekerek gözlerimi kapadım ve ellerimi kavuşturup saygıyla eğildim.

Annemin yüzünü hatırlamam biraz zaman aldı. Sonra aklım Arun'a, Dr. Nataraj'ın bedenine sıkı sıkı sarılışına, yüzünün sanki

fiziksel acı çekiyormuşçasına buruşmasına gitti. On üçümde, annemin ölümündeki adaletsizliği anlayamayacak kadar küçüktüm. Sadece paramız olmadığını, dolayısıyla ona gereken yardımı alamadığımızı biliyordum. Ancak sokaklarda tek başıma geçirdiğim neredeyse beş yılın ardından artık anlıyordum. Çok sevdiğim bu şehrin çöküşüne ve halkını da beraberinde sürüklemesine ramak kaldığını görebiliyordum. Yalnızca tüm varlıklarıyla ve dokunulmazlıklarıyla *you*lar ayakta kalıyordu. Arun'un annesi de gitmişti –öldürülmüştü– ve ben aynı ıstırabı yeniden hissediyordum. Yüreğim sızlayarak bir kere daha eğilip saygılarımı sundum, gözlerimi açtım ve üç tütsüyü çömleğin içine sapladım. Bugün ne ben ne de arkadaşlarım mezarlık temizleyemeyecektik.

Lingyi'nin dairesine ulaştığımda on beş dakika gecikmiştim ve herkes çoktan gelmiş, grubumuzun varlığı daireyi normalden de küçültmüştü. Lingyi çalışma alanında oturuyordu. Arun beyaz kanepeye çökmüştü, gözlerinin altları çöküp kararmıştı. Iris talim duvarında bacaklarını hiç kullanmadan sallanarak bir demirden diğerine geçiyordu. Üzerinde hepsi de siyah olan kargo pantolon, tişört ve kısa saçlarını örten örgü bir bere vardı.

Victor ellerini pantolonun ceplerine sokmuş, uzun adımlarla odada volta atıyordu. Gömleğinin manşetleri düzgünce katlanmış ve gümüş kol düğmeleriyle tutturulmuştu. Saçı kusursuzdu ama gözleri kızarıp şişmişti ki bu beni her şeyden daha fazla sarsıp kaybımızın ham gerçekliğiyle yüzleştirdi. Bildiğimiz kadarıyla Vic'in Tayvan'da yakın akrabası yoktu, sadece ara sıra bahsini geçirdiği kuzenleri burada yaşıyordu. Lingyi bir keresinde bana, Victor'ın üçkâğıttan elde ettiği kazancın büyük bir kısmını Filipinler'deki ailesine gönderdiğinden şüphelendiğini söylemişti ama Victor bende hiç öyle bir izlenim bırakmamıştı. Kayıtsız bir rahatlık havası yaratmakta üstüne yoktu ama Dr. Nataraj, Vic'in bile gönlünü kazanmayı başarmıştı ve onu sürekli yanına çekip usul usul bir şeyler söyler, hâlini hatırını sorar, iyi olduğundan emin olurdu. Lingyi'yle birkaç ay çıkmışlardı ve Lingyi ondan ayrılınca Vic bu konuda sadece profesörle dertleşmişti. Çok fazla

shot attığı bir keresinde Dr. Nataraj'a, ona annesini anımsattığını itiraf etmişti. Onu tanıdığım üç yılda annesinden bahsettiğini işittiğim tek andı.

Victor bana başıyla selam verdi. Esmer yüzü süzgündü. Çok güçlü bir etki bırakıyordu. Tüm işlerini meçhul bir yüzle yapmasına şaşmamak gerekirdi. Taipei'de sürekli jilet gibi takım elbiselerle gezen çarpıcı, genç Filipinlilere pek sık rastlanmazdı. Victor'ı bir kere görürseniz mutlaka hatırlardınız. Kalabalığa karışıp arada kaynaması mümkün değildi.

Bugün de her zamanki gibi şıktı ama alışıldık fiyakasından eser yoktu. Başımla selamına karşılık verdim ama yıkılmış görünen Arun'un yanına gidip oturdum. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek bir anlığına omzunu tuttum.

"Geciktiğim için özür dilerim." Ceketimin cebinden çakımı çıkarıp parmaklarımın arasında çevirmeye başladım. "Gelirken Longshan Tapınağı'na uğradım."

Kimse nedenini sormadı, sormalarına gerek de yoktu.

Iris talim duvarından bambu zemine atladı, bir kedi kadar sessizce ve uzun adımlarla Lingyi'nin ayağının dibindeki kilime geçip oturdu. Öfkeli görünüyordu. Ancak bunun Iris'in üzüntü, korku ya da hüsran duyduğunda sergilediği genel ruh hâli olduğunu zamanla anlamıştım. Lingyi'nin gözleri kızarıktı ama çenesini meydan okurcasına öne çıkarmıştı. "Bir şey buldum," dedi.

Odadaki enerji bir araya toplandı. Çakımı sallayarak kapadım ve avucumdaki soğuk ağırlığını hissettim.

"Nihayet Bay Wu'nun Vox hesabına girebildim." Hepimize sırayla baktı. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. Altı meclis üyesinin hesabına girmek, Wu'nunkine girmekten daha kolay olmuştu. Lingyi gergin ve yorgun bir tonda, "Wu'nun gerçek kimliğini hâlâ bilmiyorum," dedi. "Tüm fatura bilgileri düzmece; hepsinin ucu Taipei'deki çeşitli 7-Eleven marketlerinde nakit ödemelere varıyor. Mesajlarının hepsini saklamıyor ama meclis üyelerine gönderilmiş iki mesaj daha buldum; böylece elimizdekilerin sayısı sekize çıktı."

Bileğindeki, üzerine canlı renklerde daireler çizili parlak yeşil, kalın bilekliği çevirdi. Parmakları belli belirsiz titredi. Hislerim uğuldayarak sırtımı dikleştirdim. Lingyi bile altüst olduysa düşündüğümden daha fazla boka batmıştık.

"Ama silinmiş bir sesli mesajı kurtarmayı başardım," diyerek devam etti. "Wu sesli mesajlarını tamamen yok ediyor; ya işini biliyor ya da siber izlerini temizlemeyi bilen biriyle çalışıyor. Bu aradan kaçmış." Derin bir nefes aldı. "Arun, mesajın konusu..." Yutkundu. "Mesaj annenle ilgili."

Arun'un kahverengi teni, hayalet görmüşçesine bembeyaz kesildi. Başını anlayışla salladı. Lingyi'nin parmakları klavyede dolaştı ve salonu iki adamın sesi doldurdu. Wu'nun sigara tiryakisi gibi hırıltılı bir sesi vardı, hattın diğer ucunda "patron" dediği adamınki ise eğitimli ve nazik birinin sesiydi. Bu ses bana nedense tanıdık geliyordu. Sıcak bariton sese rağmen sırtım ürperdi. Adam Wu'ya ne durumda olduğunu, bildireceği yeni bir gelişme olup olmadığını sordu. Wu öksürdü, sonra her şeyin plana uygun ilerlediğini söyledi. "Senin bana verdiğin istihbaratı paylaşmak," dedi hırıltıyla, "çok ikna edici oluyor. Annelerinin nerede oturduğunu, hatta anne tarafından ikinci derece kuzenlerinin kim olduğunu bildiğimi fotoğraflarla önlerine koyduğumda yüzlerindeki ifadeyi görmelisin." Wu güldü. "Köpeklerinin hangi kuaföre gittiğini bile biliyoruz be!"

"Çok uğraşmaya gerek kalmıyor," dedi patronu.

Wu, "Kalmıyor," diyerek ona katıldı. "Bunlar, bir de elimdeki ateşleyici, ikna etmeye yetiyor."

Patron, "Yeni bir iş var," dedi. "Dosyayı sana yolladım. Kaza süsü vereceksin." Bağlantı o kadar netti ki boğuk bir kapı tıkırtısı duyduk. Patron, "Evet?" diye seslendi. Belli belirsiz ama anlaşılır bir kadın sesi, "Bay Huang randevusu için geldi..." diye araya girdi.

Patron, "Bir dakika beklesin," diyerek kadının sözünü kesti.

Kalbim öyle sert gümbürdüyordu ki nabzımı kulaklarımda hissediyordum. Kadın az kalsın patronun adını söyleyecek, kim-

liğini açık edecekti. Arkadan anlaşılmaz, çatırtı gibi bir ses geldi, sonra sessizlik oldu. Wu'nun patronu, "Ne diyorduk?" diyerek devam etti. "Kadını ortadan kaldıracaksın."

"Dosya geldi. Yine bu kadın..." dedi Wu. "Ne zaman yapmamı istiyorsun?"

"Yarın. Kadın yeterince bela açtı."

Wu, "İcabına bakarım," diye karşılık verdi.

Bir bildiri çınlaması duyuldu ve patron bağlantıyı kesti.

Kayıt sona erdiğinde odadaki sessizlik çok ağırdı.

"Bu görüşme iki gün önce, Dr. Nataraj'ın röportajı yayınlandıktan sonra yapılmış," dedi Lingyi. "Tesadüf olamaz."

Arun başını ellerinin arasına aldı. Dizleri durmadan sallanıyordu. Kederi ve hiddeti somutlaşmıştı. Yanında oturuyordum ama yararsız, âciz hissediyordum.

Iris, "O puştun kimliğini öğrenmeye çok yaklaşmıştık," dedi. Yerde oturmuş, kollarını kendine çektiği dizlerine sarmıştı ama omuzları gergin, dimdikti. "Benim hatam..."

Lingyi uzanıp Iris'in omzunu tuttu. "Hayır, değil. Seni birkaç günlüğüne başka bir göreve gönderen *benidim*."

Birkaç hafta önce karaoke bardaki buluşmamızdan bu yana Iris, Dr. Nataraj'ı gizlice gözetliyordu. Ancak şüpheli yeni bir durum olmamıştı... düne kadar.

"Bu sadece katilin suçu, Iris," dedim. "Bir de onun arkasındakilerin."

Bana öldürücü bir bakış attı ve kolunu silkeleyip Lingyi'nin elinden kurtuldu.

Lingyi kızarıp boğazını temizledi. "Dahası da var," dedi, sesi çatlayarak. "Adamın sekreteri kapıyı açtığında arkadan bir ses geldi..."

Başımı salladım. Hepimiz duymuştuk.

"Sesi piyasadaki en iyi ses analiz programı Clarity'yi kullanarak inceledim." Bakışları Victor'a kaydı; programı Lingyi'ye o vermiş olmalıydı. "Dinleyin."

Hafif bir cızırtı, ardından da bir kadının sesi duyuldu; tıslarcasına ama anlaşılır bir duyuru yapıyordu: "Bayanlar ve baylar, bugünkü ziyaretinizle bizi şereflendirdiniz. Bir sonraki resmi Jin Holding turu beş dakika sonra saat dörtte lobiden başlayacaktır."

Jin Holding. Ensemden soğuk ter boşandı. Etraflarında dünya çürürken müstakil balonları içinde yaşamak isteyen zenginlere *you* kostümleri üreten şirket... Bu kostümler tüm dünyaya satılıyordu ama insanlığın yalnızca yüzde beşi yirmi milyon yuanlık fiyatını karşılayabiliyordu.

"Sesi bir yerden tanıdığıma emindim," dedim.

Birbirimize bakmıyorduk ama hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

Jin Feiming, Tayvan'daki en zengin ve en güçlü adamdı. Taipei'nin yarısı ona aitti ve Arun'un annesi rahatsızlık veren bir haşereymiş, kulağının dibinde vızıldayan bir sivrisinekmiş gibi ölüm emrini vermişti. Her birimizi aynı rahatlıkla öldürtüp kaza süsü verdirebilirdi. Kimsenin de umurunda olmazdı. Lingyi, Servet Menkul Kıymetler'in skandallarla itibarını yitirmiş eski genel müdürünün kızı olduğundan ölümü biraz dikkat çekebilirdi ama manşetlerde en fazla bir hafta dayanırdı.

Uzun bir sessizliğin ardından Arun, "Bu durumda biz ne yapabiliriz ki?" dedi. "Bizim aklımıza gelmeyen azıcık kanıtı da Jin bulabilir. Rüşvetle bu işten kolayca sıyrılabilir. Onu asla mahkûm ettiremeyiz."

Victor, "Tabii hepimizi öldürtmediğini varsayarsak..." dedi. Arun irkildi, ben de Vic'e ters ters baktım ama haklıydı. Sadece hepimizin aklından geçeni dile getirmişti.

Lingyi, "Demek, çevre mevzuatı geçmesin diye yıllardır siyasetçilere düzenli olarak tehditler savurup rüşvet veriyormuş..." dedi.

Iris, "Hem de kâr uğruna," diye ekledi ve yeniden ayağa sıçrayıp odayı kapana kısılmış bir panter gibi sessizce arşınlamaya başladı. "Onu durdurmak imkânsız."

"Öyle mi dersin?" Çakımı sallayıp bıçağını çıkardım ve elimde çevirdim. "Satılacak mal olmazsa kâr da olmaz."

Victor eklemlerini kütürdetti. "Ne demek istiyorsun, Zhou?" Vic ticarette ve iş bağlamada çok başarılıydı ama bir o kadar da temkinliydi. Önce tüm seçenekleri etraflıca gözden geçirmeden karar almazdı. Victor dikkatli ve kontrollüydü – kısacası benim tam zıddımdı.

En zoru onu ikna etmek olacaktı.

"Jin Holding ve Jin Feiming'in başarısı hakkında araştırma yaptım," dedim. "Şu anda Nevada'da, Londra'nın dışında ve Meksika'da tesisleri var ama hepsinde montaj yapılıyor. Jin röportajlarında tüm üretim ve geliştirme faaliyetlerini Taipei'den yürüttüğünü söylüyor – bundan gurur duyuyor."

Arun, "Ne yapalım, fabrikayı mı patlatalım yani?" diye sordu.

Iris yine duvarda sallanıyor, bir demirden ötekine sadece üst gövdesinden güç alarak ve bariz bir rahatlıkla sıçrarken kol kasları gerilip gevşiyordu. "Yeni fabrika yaptırır, olur biter."

Arun, "Ama bu zaman alır," diye karşılık verdi.

Başımı onaylarcasına salladım. "Kanıtları, Jin Holding'i yıktıktan *sonra* sızdırırsak basın çılgına döner ve Jin ağır soruşturmaya maruz kalır. Bu da bize yasayı geçirtmek için zaman kazandırır."

"Annemin başladığı işi sonuçlandırmak için." Arun ellerini ovuşturup yere baktı.

"Jin'in açıklamalarına bakılırsa, şirket patlarsa kostümler çalışmayacak. Genel merkezdeki sunucular bozulursa kostümler otomatik olarak kapanıyor," diye devam ettim.

"Belki *you*lar kostümsüz iki üç yıl geçirirlerse akıllarını başlarına toplayıp etraflarına gerçekten bakarlar ve bizimle aynı havayı soluyunca durumun ne kadar kötü olduğunu görürler."

"Belki de kendilerini duvarların ardına kapatırlar ve uçaklarından inmeden havalandırmalı, ölçüsüz mekânlar arasında dolaşıp dururlar," dedi Victor.

"Kafese tıkılmış itler gibi mi?" deyip hıhladım. "Bir kısmının buna çok bozulacağından eminim. *You*lar isteyip de alamamaya alışık değil."

Victor, "Bunun altından kalkamayız," diye karşılık verdi. "Her açıdan bizden üstünler. Jin Holding'in mükemmel bir koruma sistemi var ve en ileri teknolojiyi kullanıyorlar. Elini kolunu sallaya sallaya girip de binayı havaya uçuramazsın. Herkes senin gibi heyecan olsun diye tehlike kovalamıyor, Zhou."

Kaşımı kaldırıp ona baktım. "Jin, Arun'un annesini *öldürdü*, Vic."

Victor, karnını yumruklamışım gibi yüzünü buruşturdu. Dr. Nataraj'ı benim kadar sevdiğini biliyordum. Hepimiz hâlâ yastayken bu kadar patavatsızca konuştuğum için hissettiğim suçluluğu bastırarak devam ettim: "Kostümlerinden elde ettiği kazancı korumak uğruna ve *mei*leri harcamak pahasına Taipei'deki hava kirliliğini sürdürmek için yasama *yuan*ının üyelerine rüşvet verdiğine dair kanıtımız var. Bir şeyler *yapabiliriz*." Yumruğumu hararetle sehpaya indirdim ve Lingyi yüksek ses karşısında irkilirken Arun kavuşturmuş olduğu ellerini daha da sıktı. "İhtimaller bizden yana değilse ne yapalım? Yine de bunu düzeltmeye çalışabiliriz. Öylece beklemekten bıktım."

Yumruğumu indirmeme sadece Iris tepki vermemiş, yeniden Lingyi'nin yanına gidip sandalyesine kedi gibi yaslanarak sessizce oturmuştu. "Zhou'ya katılıyorum," demekle yetindi.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Iris korkusuzdu ama asla aceleci davranmazdı. Lingyi'ye duyduğu sevgi ve bağlılığıyla yarışabilecek tek şey, Taipei'ye beslediği sevgi olabilirdi. Geçmişi meçhul bir yetimdi ve en derin bağlarını bu şehirle kurmuştu. Bu kadarını biliyordum. Şehirde her gün dolaşıyor, yaşamının tek sabitine sahip çıkıyordu.

Lingyi bir duraksamanın ardından, "Jin bir pislik. Bir katil," dedi, "ama onu durdurmak için şirketi patlatıp masum insanları öldürürsek ondan bir farkımız kalmaz."

"Binada kimsenin olması gerekmiyor." Bıçağı elimde çevirdim. "Bunu bir şekilde sağlayabiliriz."

"Sadece gerekli ekipman için bile milyonlarca yuana ihtiyacımız olacak," dedi Victor. "Binaya girebilmek için gerekli lojistikten bahsetmiyorum bile. Bu mümkün değil. Hem hayatlarımızı da riske atmış olacağız. Bu ölmeye değer mi?"

Odaya bakındım. Iris bana katılıyordu. Arun'un çenesi kasılmıştı, dizleri ise durmaksızın sallanıyordu. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi çenesini kaldırdı. "Ben varım. İndirelim şerefsizi."

Elimde olmadan sırıttım. Eğilip Arun'la yumruk tokuşturdum.

Victor koltukta iyice çöküp pes edercesine kollarını kavuşturdu ve uzun bacaklarını havayı tekmelercesine uzattı. "Hepimizi öldürteceksin," diye mırıldandı.

"Belki imkânsız değildir." Lingyi siyah çerçeveli gözlüğünü yukarı itip hepimize tek tek baktı. "Bence bunu başarabiliriz. Jin Holding'in güvenlik sistemine girebileceğime eminim. Sadece biraz zamana ve iyi bir saldırı planına ihtiyacımız var."

Zamana, iyi bir plana ve tanrıların bizden yana olmasına; yıldızların hizalanmasına ve rüzgârın doğru esmesine... Ayrıca Vic'in dediği gibi, bok gibi paraya da ihtiyacımız vardı. Bütün bunlar olursa küçük bir ihtimalle başarabilirdik. Bir heyecan dalgasıyla tüm bedenim karıncalandı. "Jin'in elini başka nasıl zorlayabiliriz, bilemiyorum." Başparmağımı çakımın serin sapında gezdirdim, sonra meydan okurcasına Victor'la göz göze geldim. "Adam yalnızca düzenbaz ve açgözlü değil; aynı zamanda bir katil ve durdurulması gerekiyor."

Dönüp Lingyi'ye bir baktım. O kabul ederse herkes ona uyardı.

Lingyi başını bir kere salladı ve "Planlamaya başlayalım o hâlde," dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAÇIRMADAN BİR AY SONRA

Temmuzun cehennem sıcağı bile Taipei gençliğinin cuma akşamında kendini sokaklara atıp eğlence ve bir kaçış aramasına engel olmamıştı. Buz gibi soğutulmuş ince şişelerde çaylarını ve meyve sularını içen yayalar gelip geçerken bana çarpıyorlardı. Ağır, durgun havaya parfüm, sigara ve egzoz kokusu hâkimdi. Herkesin yüzü açıktı; insanlar bomboş maskelerin ardına saklanmak yerine hatlarını sergilemek istiyorlardı. Dudaklarıyla flörtleşebilmek, öpüşebilmek... Ancak ben karanlığa kanmıyordum – hava hâlâ zehirliydi. Kahverengi pusu göremesek de parlak ışıklarla aydınlanmış şehrimizi boğuyordu.

Köşedeki 7-Eleven'ın önünden geçerken cam kapılar açıldı ve yalnızca markette "partileyebilen" bir grup genç içeri girdi. Kapılar yeniden kapanmadan önce üzerime bir soğuk hava dalgası çarptı. Saçları canlı fuşya ve mor tonlarına boyalı üç kız ve iki oğlandan oluşan grup içeride, çektiği berbat havayı gerisingeri geceye salan büyük bir vantilatörün önünde ucuz bira ve daha da ucuz sigara içen arkadaşlarına katıldılar.

Hakikaten fakir olanlar kaldırımlarda birbirine sokulmuş, binalara yaslanarak dikiliyor ya da hastalıktan kırılır hâlde yerde yatıyorlardı. Boğuk sesle bir şeyler mırıldanıyor; yemek, bozukluk, su, ilaç, giysi, kısacası akla gelebilecek her şeyi dileniyor-

lardı. Şipşak Tavuk paketini önlerine atsanız onun yağını bile yalayabilirlerdi.

Saçları keçeleşmiş, gözleri boş bakan bir kadın güçsüzlükten kolunu kaldırmak bir yana, elini bile uzatamıyordu; açık avuçları, kirli elbisesinin üzerine gülle gibi gömülmüştü. En sıkıntılı dönemimde ben de o kadar aç kalmıştım. İnsanın bir türlü kurtulamadığı, içini kemiren bir boşluktu. Yıllardır, kaçırmadan hepimiz payımızı alana dek taşımadığım cüzdanımı çıkardım ve hasta kadının kucağına bir tomar kâğıt para bıraktım. Kadın değilse de yanındaki, zayıf yüzüne kıyasla iri gözleri olan cılız adam fark etti. Yeniden cüzdanımı çıkardım ve kalan tüm parayı ona uzattım. Adam parayı alıp başını tekrar tekrar eğerek teşekkür etti.

Artık zengindim; kendime yirmi milyonluk bir *you* kostümü alacak kadar olmasa da hayal edebileceğimden daha varlıklıydım. Yine de hepsini hasta *mei*lere vermek keyfimi yerine getirmiyordu çünkü bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini biliyordum. Ellerine para tutuşturmak yeterli değildi. Bu insanların durumu, Tayvan'daki hastalığın kaynağı değil, sadece bir belirtisiydi.

Başka hasta *mei*lerle dolu dar ve karanlık ara sokakların önünden geçerken yemek arabalarından gelen buharda pişmiş ekmeklerin ve kızarmış sosislerin kokusu, sidik ve kusmuk kokusuna karışıyordu. Sokağın karanlığına gizli hastaların orada olduklarını bilmek için görmem gerekmiyordu. Bu koku kakofonisi midemi altüst etti. Boğazım kuruyup kaşınmaya başlayınca buz gibi bir bira içip her şeyin anlamsızlığını, bu çaresizlik hissini üzerimden atmak istedim.

Yakında...

Grubumuzun planlarını ve zengin *you* oğlan kimliğine bürünmeden önce yapmamız gerekenleri konuşmak üzere Victor'la buluşacaktım.

Adımlarımı hızlandırıp ağustosböceği sürüsü gibi benimle aynı yöne akın eden yayalarla birlikte üstü kapalı geçitlerden ve kalabalık kavşaktan geçtim. Rockaroke Plaza'nın buz gibi parlak maviliği, yaz akşamının baskın sıcağını dağıtmaya yetmiyordu.

Her türlü hevese ve zevke yönelik gösterişli odalarıyla tüm Taipei'de en iyi simülasyon eğlencesini sunan Rockaroke, *you*ların her akşam gittiği mekânlardan biriydi. Ahlaksızlığınızın sınırı yoksa ve sağlam bir doyum arıyorsanız, haftalık iki yüz elli bin dolardan başlayan fiyatlarla uzun süreli de kiralayabiliyordunuz. Mavi ve kırmızı lazer ışıkları, cam ve çelikten gökdelenin pencerelerinde dolaşıp kırılıyor, çatıdaki bir projektör Taipei'nin puslu göğüne neon yeşili *R* ve *K* harflerini yansıtıyordu.

Victor zengin bir müşterisiyle büyük bir satış sürecini yönetmek için plazada bir oda tutmuştu. İsimsiz de olsa, bir şeylerin ters gitmesi olasılığına karşı, emrinde çalışanların yanındaydı. Asla uyuşturucu işine girmemişti ama onun dışında akla hayale gelebilecek her talebi karşılayabilirdi. Lingyi bana Vic'in bir keresinde herkesin peşine düştüğü el çantasından bir düzineyi, çanta daha Paris'teki mağaza vitrinine bile konmadan ele geçirmeyi başardığını ve *you* kızlar ve annelerini ciddi ciddi isyan ettirdiğini anlatmıştı.

Havarabalar ve havapetler üzerimizde süzülüyor, Rockaroke'nin yirminci katında *you*lara özel garajına girip gözden kayboluyorlardı. İstemedikleri sürece pis kaldırımlara adım atmak zorunda değillerdi; *mei* yaşantısının bir parçası hâline gelen hastalık ve fakirlikten uzak durabilirlerdi. Yüz maskemi düzeltip kasketimi iyice eğerek binaya zemin kattan girdim. Plazayı altağda sanal olarak inceleyip ezberlediğimden lobiyi avucumun içi gibi biliyordum.

Mat cam kapılar ardımdan kapandığında bambaşka bir dünyaya adım attığımı hissettim. Hava serinledi ve sokağın gürültüsü ile korna seslerinin yerini, fuayenin ortasındaki kuyruklu piyanoda çalınan Mozart'ın hoş notaları aldı. Temiz, dengelenmiş havayı içime çektim ve yumuşacık halının üzerinden asansöre gittim. Muhteşem, kavisli tavandan devasa avizeler sarkıyor, aşağıya tatlı, yumuşak bir ışıltı yansıtıyordu. Ortalıkta müşteriden çok, brokar ceket giymiş, yardım etmeye hevesli genç kadın ve erkek mihmandarlar vardı.

Rockaroke kusursuz hizmetiyle övünürdü. Sunduğu tüm tecrübe tepeden tırnağa para ve kalite kokuyordu. Üst katlardaki özel odalarda dönen tüm haz dolu ahlaksızlıkları maskeleyen cilalı bir ihtişam.

Adımlarımı hızlandırdığım sırada, hemen arkasında süzülen gümüş bar-botuyla genç bir kadın bana yaklaştı. Açık pembe dudakları bir gülümsemeyle aralanıp bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı. Mihmandarların hiçbiri *you* değildi ama Rockaroke yalnızca çok çekici *mei*leri işe alıyordu – maaşlarını kendilerini daha da güzelleştirmek için harcamaya gönüllü, kalça dolgusu ya da göğüs kası implantı için para biriktirmeye çalışan *mei*leri. Lingyi, bir keresinde Tayvan'ın en seksi şarkıcısı Mingmei'ye benzemek için aşama aşama yüzünü değiştirten, güzel bir Rockaroke mihmandarıyla tanıştığını anlatmıştı. Kadının Lingyi'ye neşeyle gülümseyerek söylediğine göre, bu işin bahşişi boldu.

Yanıma yaklaşan mihmandar başını eğerek selam verip, "Size yardımcı olabilir miyim, beyefendi?" diye sordu.

Haşin bir tonda, "Biriyle buluşacağım, erişim şifrem var," diye karşılık verdim.

"Peki, beyefendi, size bir içki ikram edebilir miyiz?"

Arkasındaki bar-botu, sanki hizmet etme aşkıyla yanıp tutuşuyormuş gibi düğmeleri mavi mavi parıldayarak vızıldadı.

"Soğuk bir bira için adam öldürebilirim."

Kadının dudakları bir anlığına büzüldü. "Üzgünüm, efendim. Benim bar-botum yalnızca şarap servisi yapıyor ama bir meslektaşımı çağırıp..."

"Boş ver." Fuayede takılıp kalmayı zerre kadar istemiyordum. Yüzüm kapalıydı ama yine de kimse beni görmese iyi olurdu. "Odada içerim."

Mihmandar zarifçe başını eğdi ve tatlı bir tonda, "İyi eğlenceler. Rockaroke'de arzuladığınız ve ihtiyaç duyduğunuz her şeyi bulacağınıza eminim," dedi. Yine mükemmel bir gülümsemeyle bakıp yanımdan uzaklaştı.

Yoluma başka kimse çıkmadan altın asansöre ulaştım ve Victor'ın önceden bana mesaj attığı erişim şifresini tuşladım. Duvarları ayna kaplı, tavanında altın varaklı Çin refah sembolleri işlenmiş asansörün içi de binanın geri kalanı kadar gösterişliydi. Hoş bir çınlama, hızla tırmanıp yirmi üçüncü kata ulaştığımızı bildirdi. Geniş koridorda kırmızı kapılardaki numaralara bakarak ilerlerken, sarhoş sarhoş yalpalayan, çivitmavisi saçlı bir *you* oğlanın yanından geçtim. Oğlan bana coşkuyla el sallayıp, "Hey, partileyelim!" diye bağırdı.

Cevap bile vermedim ama o ilgilenmediğimi anlayamamıştı. "İki bin üç yüz on altı numaralı odada! Tüm masrafları önceden ödendi, dostum!"

Ebeveyninin cebinden, diye düşünerek köşeyi döndüm ve az öncekiyle tıpatıp aynı olan koridorda koşar adım ilerleyip nihayet 2338 numaralı kapıyı buldum. Erişim şifresini girmeme fırsat kalmadan kapı açıldı ve Vic beni kolumdan tutup sertçe çekince tökezleyerek odaya daldım.

"Tanrılar aşkına, Victor..." diyerek doğruldum. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Tıslarcasına, "Mesajlarıma niye cevap vermiyorsun?" diye sordu. Kusursuzca ütülenmiş gömleğinin gümüş kol düğmesini düzeltip bana ters ters baktı.

"Vox'umun şarjı bitti." Erişim şifrelerini önceden ezberlemem iyi olmuştu. Geniş odaya bir göz gezdirdim; pofuduk bir kanepe ve onunla uyumlu koltuklarla döşenmişti. Fuayedekine benzeyen ama ondan daha küçük bir avize şatafatlı, ahşap panelli odayı aydınlatıyordu. Duvar ekranının iki yanında silindir şeklinde, kapalı kapsüller vardı. Ben hiç denememiştim ama Vic'in söylediğine göre bu kapsüllere sim-kostümle girildiğinde tam bir üç boyutlu simülasyon deneyimi yaşanıyordu. Kanepenin üzerine iki sim-kostüm atılmıştı. Oda, benim son bir aydır tuttuğum boş, beton stüdyo daireyle daha alakasız olamazdı. "Neden ki?"

Victor beni yakamdan tutup sarstı. Onu iterek uzaklaştırdım. Sinirden çok şaşkınlıkla, "Ne oluyor be?" diye sordum.

Saçının tek bir teli bile bozulmadığı hâlde eliyle düzeltti. "Dört adam Rockaroke'de dolaşıp seni arıyor."

"Ne?"

"Bu gece gelme, uzak dur diye seni uyarmaya çalışıyordum." Hüsranla parmaklarını kütürdetti. "Tabii sen kuşbeyinlinin teki olduğun için Vox'unu şarj etmeyi bile akıl edemiyorsun."

"Kimmiş bu adamlar? Onlarla konuştun mu?"

Victor kapının önündeki boş koridoru göstererek ekranı inceledi, sonra duvar ekranını açtı ve gerçek insan boyutlarında bir simülasyon belirdi. Uzun, kahverengi saçlı, Asyalı hatları olan güzel bir kadındı; üzerinde dolgun memelerini tamamen sergileyecek kadar ince, beyaz bir kolsuz bluz vardı. Her ne hikmetse alt bedeni, altın renkli bir kısraktı. Vic tam duyu sim-kostümü giyip *onunla* mı oynayacaktı?

O kadarını sormadım.

"Hayır, kaynaklarım mesajla haber verdiler." Palm'ını tek hareketle pantolon cebinden çıkarıp ekranını bana çevirdi. Kaçırma sırasındaki gibi omuz hizasında, sarı saçlı bir robot resmim açıktı. Ancak tasvirde bir *tuhaflık* vardı; hem gözlerim hem de burnumun ve yüzümün şekli yamuktu. Sanki kendime lunapark aynasında bakıyordum. O zamandan beri saçlarımı kısaltmış ve kendi siyah rengine boyamıştım.

"Bu nasıl..."

Vic aleti cebine sokup, "Belki yumrukladığın koruma senin eşkalini vermiştir," dedi.

"Olamaz çünkü üzerlerinde kullandığım duman hafızayı siliyor."

"O zaman arkadaşı vermiştir; hani bahsettiğin şu kısa kız..."

Başımı iki yana salladım. "Saldırdığımda arkamı döndüm, zaten sonra da duman bombasını attım. Beni gördüyse bile yandan ve en fazla bir saniyeliğine görmüştür."

Victor bıkkınlıkla iç geçirdi. "Eh, belli ki *birileri* seni görmüş, hatta bulanık bir fotoğrafını da çekmiş olabilir." Onu daha önce hiç böyle görmemiştim – bir anda, gerçekten endişeli olduğu-

nu anladım. Bu yüzden bu kadar sinirliydi. "Bir saat önce yirmi ikinci kattalardı ve yukarı geleceklerdi." Yumruğunu avucuna vurdu. "Koridorda karşılaşmadığınıza şükret."

"Bak, çevrimdışı olduğum için özür..."

Elini sallayarak konuyu geçiştirdi ve her zamanki rahat tavrına büründü. "Unut gitsin. Zaten dikkat çekmemeye çalıştığını biliyorum ama artık daha da tetikte olmalısın. Bu elemanlar katil ve..."

Kapı sertçe tıklatılınca ikimiz de aynı anda dönüp kapı ekranına baktık.

Boğuk sesli bir adam, "Bu odanın kiralandığını biliyoruz," dedi. "Rockaroke işletmesinin de izniyle size birkaç soru soracağız." Siyah takım elbiseler içinde dört adam odamızın kapısında dikiliyordu. Kapıyı tıklatan adam kısa ve zayıftı ama arkasındakilerden biri tank cüssesinde, diğer ikisi de uzun ve kaslıydı. Keskin çakı misali tehlikeli tiplerdi.

Bir saniyede kendi çakımı çıkarıp sallayarak on iki santimlik bıçağını açtım. Victor fısıldarcasına sövdü ve ekran kumandasında bir düğmeye bastı. Simülasyon midilli-kız uzanıp şeffaf üstünü çıkardı ve tahmin ettiğimden daha güzel memelerini sergiledi. Toynağını zemine sürttü ve gür saçlarını savurdu.

Şehvetle, "Hadi oynayalım, koca oğlan," deyip midilli kıçını bize doğru salladı.

Ağzım açık bakakalmıştım ki Victor beni cam duvara doğru itti. "Çık buradan."

"Banyoda saklanabilirim." Çakıyı sallayarak bıçağını kapadım ve kotumun cebine geri soktum.

Victor, "Olmaz," diye karşılık verdi. "Banyoyu kontrol edeceklerdir. Ben olsam ederdim." Ekran kumandasında başka düğmelere bastı. "Pervaza çıkman gerekecek."

Ona boş boş baktım. Daima kendine hâkim olan Victor da sonunda kafayı yemişti. "Pencere yok ki."

"Panellerden biri açılıyor," dedi. "Cazibemi kullanıp mihmandarlardan birinin ağzını yokladım. Sadece güvenlik önlemi olarak özel bir şifre gerekiyormuş." Odanın karşı tarafındaki

cam panel kayarak açıldı ve nemli havayla birlikte aşağıdaki dünyanın sokak gürültüsü de odaya doldu. "Çabuk ol!"

"Yerden yirmi üç kat yukarıdayız!" diye itiraz ettim.

"Sen iyi bir tırmanışçısın." Beni bir kere daha boşluğa doğru itti. "Ben seni geri içeri alana kadar dayan."

Bu saçmalığa neredeyse gülebilirdim. "Ellerindeki çizim çok *boktan*."

Vic, "*Ben* görünce sen olduğunu anladım," dedi. "Riske atamayız."

Kapı tekrar tıklatıldı; bu seferki daha bile sertti. "Derhal açın!"

Victor'la tartışamazdım. Üstelik başka seçenek de yoktu. En fazla otuz santim genişliğindeki metal pervaza dikkatlice çıktım ve panel anında arkamdan kapandı, cam matlaştı ve yüzeyi çatlak görünümü veren mavi-kırmızı lazer ışıklarıyla kaplandı. Paniğimi zorla bastırarak tam karşımdaki ufka odaklandım. *Sakın aşağıya bakma.* Odamızı yandakinden ayıran ve pervazla aynı genişlikteki metal sütuna yaslanana dek ayaklarımı sürüyerek kaydım. Nemli havadan tenim yapış yapış olmuştu ama rüzgârın sert esmediği bir gece olduğuna şükrediyordum. Sırtımdan ter akıyordu ve bir öksürük krizini o kadar zorla bastırabildim ki gözlerim yaşardı. Öksürmek, hatta hafifçe hapşırmak bile ölümüne çakılmama neden olabilirdi. Yandaki duvara elimi bastırdım ve oraya gömülü, yuvarlak bir metal kancaya denk geldim. *Tanrılara şükürler olsun.* Parmaklarımı kancaya geçirip öyle sıkı tutundum ki tırnaklarım avucuma saplandı.

Gümbürdeyerek ve vızıldayarak birkaç kat aşağıdaki garaja giren havarabalar ile havapetlerin ısısı dalga dalga yükseliyordu. Aralarından birinin çok yakınımdan geçerken beni görüp de Rockaroke güvenliğini aramamasını umuyordum. Metal kancayı kavrayan avucum terden sırılsıklam olmuştu ve alnımda birikip akan teri hissedebiliyordum.

Yakıcı terden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırıp boğazımı hâlâ gıdıklayan öksürüğe karşı koyarak sabit durmaya çalışıyor-

dum. Karşımdaki bir çatıdaki reklam panosunda dönen reklama odaklandım. Zaman akıp gidiyordu. Belki de sadece birkaç dakika geçmişti; anlamam mümkün değildi ama bana saatler geçmiş gibi geliyordu.

Pis bir güvercin yanımdan geçerken çırptığı kanatlarının akımını hissettim. Bedenim fazla gerilmekten titriyordu sanki. Delice bir kıkırtı kuru, şişmiş boğazımı acıtarak dudaklarımdan döküldü ve aynı anda arkamdaki cam panel açılıp dışarı serin, temiz bir hava dalgası saçtı. Victor kolunu belime dolayıp beni geri çekti ve halıya kemiksiz löp et gibi yığıldım. Panel kapandı ve ses ile sıcağı tekrar dışarıda bıraktı.

"İyi misin, çocuk?" Vic yanımda diz çöküp bir elini omzuma koydu.

Her yanım titreyerek güldüm. Benden sadece altı ay büyüktü ama bundan sürekli faydalanır, başa bela bir ağabey gibi, yaşça büyük olduğu gerçeğini her fırsatta ortaya koyardı. Onun bu yanını seviyordum. Vic her ne kadar derli toplu görünse de dışlanmış bir mazlum olmanın anlamını biliyordu. Kendi çabasıyla bu noktaya gelmiş, yükselmek için dişini tırnağına takmıştı. Kahkaham hırıltılı bir öksürüğe dönüştü. Soluklarımın arasında, "İçecek bir şeyler mi versen?" diye sordum ama sanki beni duymamıştı. Sendeleyerek ayağa kalkıp bar-botuna homurdanarak sipariş verdim ve robot süzülerek yanıma gelip buz gibi bir şişe bira servis etti. Yarısını iki koca yudumda kafaya dikip boğazımdan geçen sıvının tadını çıkardım. Kafatasım karıncalanıyordu.

Victor hâlâ tek dizinin üstündeydi ve yanık teni solgundu. "Ne oldu?" Daha önce hiç böyle açıkça ürktüğünü görmemiştim ve çok tuhafıma gidiyordu. "Seni hırpaladılar mı?"

Uzunca bir duraksamadan sonra bana baktı ve "Hayır," dedi. Sonra doğruldu ama o kadar kendinde değildi ki ne saçını ne de pahalı kol düğmelerini düzeltti. "Çok eğlendik; güzelce içip sim-kostümle oynadık. Cazibemi kullandım. Bana bayıldılar."

Omuz silktim. Victor böyleydi, çok karizmatikti. "Harika. Onlar bizden bilgi alacağına bizim onlardan almamız daha iyi olmuş."

Victor'ın yüzüne gölge düştü. "Kan istiyorlar ve Rockafeller da onlara ciddi ciddi odaları dolaşma izin vermiş. Bu görülmedik bir şey."

"Ne dediler?" Ayakta hâlâ dengemi bulamadığımdan kanepenin arkasına yaslandım.

"Ellerinde sadece o kötü görsel vardı. Senin bir katil, manyak bir sosyopat olduğuna dair bir hikâye uydurmuşlar."

Hıhlarcasına güldüm.

Victor, Palm'ının ekranını kaydırarak inceledi. "Başlarındaki adam bana iletişim bilgilerini verdi. Patronu 'adaletin verini bulmasını' istiyormuş; kabadayı dilinde bu, 'ölüm' anlamına geliyor."

Mide bulantısından kurtulmak için silkindim. "Harika." Ayağa yerek koltuğun sırtından öne kayıp kabarık yastıklarına oturdum ve duvar ekranına baktım. "Bu saçmalık da ne?.."

Victor'ın simülasyon midilli-kızı balıketli, mavi gözlü güzelliğinde devasa üç çift memesi olan bir sarışına dönüşmüştü. Kızın dik durabilmesi bile yerçekimine aykırıydı. Alnından iki kıvrık boynuz çıkmıştı ve belden aşağısı beyaz bir keçiydi.

"Vic, senin için endişeleniyorum."

Gülmedi, hatta azıcık olsun gülümsemedi bile. Yanıma oturup uzun bacaklarını üst üste attı. "Victor diyeceksin."

"'Victor' dede ismi."

"Ama 'Vic' de kavgacı ergen ismi gibi." Pahalı gömleğinin kolundaki bir şeyi fiskeyle temizledi, sonra başıyla duvar ekranını işaret etti. "Dikkatlerini dağıtmaya yaradı. Kas yığınlarından biri karakter yaratmayı denemek istedi, ondan sonra grup görevine odaklanmakta biraz zorlandı diyebilirim."

Sırıttım, sonra aniden farkına vararak, "Önceden planlamıştın; çıplak sim-midilliyi göstermeyi yani," dedim.

"Tabii ki."

Bir süre sessizce oturup simülasyonun tuhaf, keçimsi sıçramalarını ve coşkuyla sallanan kısa kuyruğunu izledik. Çok acayip ama yine de hipnotize ediciydi.

Victor ekranı kapayarak, "Mutluluğun satın alınamayacağını söylerler," dedi, "ama *you* gençleri gerçekten sıkı çabalıyorlar. Parayı su gibi harcıyorlar ve *nesneler* yeterli gelmeyince, istedikleri şeyi yaratıp *olabilmek* için sim-dünyasına dalıyorlar."

Kelebek çakımı çıkarıp tanıdık ritmle çevirmeye başladım. "Sanki bok gibi zengin olmak yetmezmiş gibi." Elim hâlâ titriyordu.

"Kaç *you* gencin gereğinden uzun süre bağlı kaldığı için ambulansa zor yetiştirildiğini tahmin dahi edemezsin. Aralarında ölenler bile oldu. Sağlık ekipleri buna 'sim-hastalığı' diyorlar."

Meriler onların parıltılı gökdelenlerinin altındaki sokaklarda olurken youların pek acıklı rehavetine anlayış gösteremeyerek omuz silktim. Dertleri *can sıkıntısı* mıydı? Havatın *yavesini* mi bulamıyorlardı?

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

Victor yorgun ve bıkkın görünerek başını salladı. "İptal etmek zorundayız." Bir kadeh viskiyi dudaklarına götürdüğünde elleri öyle titriyordu ki buz kadehe çarpıp tıngırdıyordu.

"Ne?" Ne demek istediğini idrak edemeyerek ona bakakaldım. Neden aniden bu kadar korkmuştu?

"Benim *you* kılığına girmemden bahsediyorum," dedi. "Ben yokum."

"İçeriye birini sokmak *zorundayız* ve grubumuzda bir tek sen..."

"Olmaz."

"Neden?"

"Lingyi'yi arayalım hadi," dedi. "Onun da bilmeye hakkı var."

"Sen çekiliyorsan herkesin bilmesi gerekiyor." Vox'umla grubu aramaya niyetlendim ve hemen ardından sövdüm: şarjının bittiğini unutmuştum.

Victor kendi Palm'ını çıkardı. "Grubu toplantıya çağırıp..."

Ona ters ters bakarak, "*Hemen*," dedim.

Lingyi, yanında gölge gibi sessiz Iris'le kırk dakika sonra yanımızdaydı ve oda onun vanilyalı kokusuyla doldu.

"Sizi bir gece yalnız bırakamayacak mıyım, çocuklar?" dedi. Saçını atkuyruğu yapmış, arasına kocaman, turuncu bir papatya takmıştı.

"Belli ki hayır," dedim.

Lingyi üzerindeki canlı geometrik desenlerle dolu, kısa, yazlık elbiseyi düzelterek oturdu. Maskesini çıkardı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Iris sim-kostümlerin yanına gitmiş, birine hafiften merakla dokunuyordu. Her zamanki gibi siyah, parmakları açıkta bırakan eldivenini takmıştı.

Vic Palm'ını çıkardı ve eğilip Lingyi'ye benim zayıf eşkalimi gösterdi. Lingyi bir görsele, bir bana, sonra yeniden ekrana baktı. "Eh, biraz benziyor," dedi. "Bunu nereden bulmuşlar?"

"Bilmiyoruz," dedim.

Kapı tıklatılınca Victor da, ben de yerimizden sıçradık. Iris tek kaşını kaldırarak bize bir bakış attı, sonra kapıya gidip ekranına baktı. "Arun." Ağır kapıyı açtı ve Arun çenesiyle hepimizi selamlayarak içeri girdi.

"Bu acil toplantı ne iş?" diye sordu ve uzun kanepede Vic'in yanına çöktü.

Lingyi, Victor'ın Palm'ını ona uzattı. "Zhou birilerinin radarına yakalanmış."

Arun görseli inceledi. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bir benzerlik var ama ellerinde gerçek bir görüntü yok." Esnedi. "Beni bunun için mi yataktan kaldırdınız? Yarın sabah erkenden laboratuvarda..."

"Seni çağırdık," dedi Victor, "çünkü planı iptal etmeliyiz."

Lingyi gırtlaktan bir ses çıkardı ve Iris, Lingyi'nin oturduğu pofuduk koltuğun koluna yayılıp, avını inceleyen bir kedi misali gözünü kırpmaksızın Victor'a dikti. Iris maskesini çıkarmaya zahmet etmemişti ve kendine yakışır şekilde, bir ninja gibi görünüyordu.

Lingyi çok yoğun bir sessizliğin ardından, "Neden?" diye sordu.

Victor iç geçirip Palm'ını Arun'dan geri aldı. "Grubun liderini tanıyorum – Jin'in sağ koludur."

"*Jin* mi?" dedik, Lingyi'yle aynı anda.

Victor, "Evet. Kendine Da Ge diyor ama kimse öyle bir ağabey istemez açıkçası," dedi. "Jin'in güvenlik timinin başında ama birilerinin ağını yüzünü kırmaktan ya da adamlarına karanlık ara sokaklarda bıçakla öldürtmekten geri kalmaz. Güpegündüz, kalabalığın ortasında gerçekleştirilen suikastlardan sorumlu olduğunu bile duydum ama kimse onun bağlantısını kanıtlayamıyor, Jin'in gücünün ve parasının arkasına saklanıyor."

Arun, "O hâlde bizim 'Bay Wu' o mu?" diye sorarken sesi fısıldarcasına çıktıysa da altında yatan çelik gibi sert tonu fark etmiştim. Sonuçta annesini öldüren, kimliği belirsiz Wu'dan bahsediyorduk.

Odadaki gerginlik, sanki bir silah ateşlenmişçesine aniden yoğunlaştı.

Vic yüzünü ovdu. "Bilmemize imkân yok. Jin'in bir sürü emir eri var. Açıkçası yasal çalışanlarını aşıp da daha... daha..." Eklemlerini kütürdetti. "Özür dilerim, Arun, gerçekten bilemiyorum."

Arun başını anlayışla salladıysa da bakışlarımıza karşılık veremeyerek ellerini önünde kavuşturup siyah botlarına baktı.

"Yani Jin peşimizde, öyle mi?" diye sordu Lingyi. "Sen de bu yüzden mi iptal etmek istiyorsun?"

"Da Ge artık beni *biliyor*. Çok uyanıktır ve vaktinin çoğunu Jin'in yanında geçirir," dedi Victor. "Artık *you* olarak aralarına karışamam. Beni tanıyacaktır ve geçmişimi istediğimizden daha

fazla kurcalayacaktır. Dışarıdan kayıt yaptırırken kullandığım sahte ismi vermek zorunda kaldım, başka şansım yoktu."

Rockaroke, müşterilerine sağladığı mahremiyetle övünürdü. Bir şifreyle asansörlere erişiminiz olduğu sürece işletmenin çok kıymetli bir misafiri sayılırdınız. Victor tek bir Rockaroke yöneticisiyle dahi karşılıklı görüşmeden çevrimiçi kayıt yaptırmış, bu sayede kimliğini gizli tutabilmişti. Odaya paranız yettiği sürece gizli kalmanız sorun değildi.

Victor, "Ama yüz yüze sorgulamaya maruz kalacağımı hiç düşünmemiştim," diyerek devam etti. "Zengin bir *you* olsam Jin'in adamlarının beni zaten bilmesi beklenirdi."

Arun sövdü. "Kimse senin yerini de alamaz. Beni üniversitede çok iyi tanıyorlar..."

Onun lafını, "Ayrıca Dr. Nataraj'ın oğlusun," diyerek Lingyi tamamladı. "Ben babamın Servet Menkul Kıymetler'i yönetirken edindiği geniş çevre bir yana, çok ünlü bir korsanın kızı olarak da tanınıyorum. Iris'e gelirsek... Eh, Iris bulduğu ilk fırsatta herkesi öldürecektir."

Iris gevşekçe kollarını başının üstüne doğru esnetti. "Her zaman en kolay yol oymuş gibi görünüyor."

Şaka yaptığını sandım –konu Iris'ken emin olmak mümkun değildi– ama hiçbirimiz gülmedik. Vic haklıydı; kimliği daha planı yürürlüğe koymadan ifşa olmuştu ve başka kimse de onun yerine...

"Peki ya ben?" dedim.

Lingyi bana öyle keskin bir bakış attı ki istese beni ikiye ayırabilirdi. "Olmaz."

"Neden?" Bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdim. On üç yaşımdan beri tanışıyorduk; annemin ölümünden kısa süre sonra, bir sahafta tanışıp arkadaş olmuştuk. Lingyi on dokuz yaşındaydı ve grubumuzun en büyüğüydü. Patronumuzdu. Yine de onunla zıtlaştığım ya da sözünü dinlemediğim zamanlar oluyordu elbette.

"Ellerinde *senin* bir resminle dolaşıyorlar, Zhou," dedi.

"Çok kötü bir resimle..."

"*Ben* seni ayırt edebildim ama."

"Çünkü sen beni tanıyorsun," diye karşılık verdim. "ve bu yüzü çok seviyorsun."

Iris ve Victor aynı anda hıhladılar sonra birbirlerine kuşkuyla bakakaldılar.

Lingyi, "Victor, De Ge'nin aptal olmadığını söyledi," dedi. "Bağlantıyı kuracaktır..."

"Yani vazgeçiyoruz, öyle mi?" Ayağa fırlayıp arkadaşlarımın önünde volta atmaya başladım. "Hem de o *you* kızı kaçırmak için hayatımı riske attıktan sonra? Peki, bunca parayı ne yapacağız? *İade* mi edeceğiz?" diye çıkıştım.

"Belki isimsiz bir bağışta..."

Sert bir kahkahayla lafını kestim. "*Bağış* mı? Bu, Tayvan'daki berbat durumu değiştirecek mi?" Arun'a döndüm. "Bir bağış, annenin yapmak istediklerine, tasarladığı değişime yetecek mi?"

Ona tokat atmışım gibi dikleşti. Umurumda değildi; göğsümü delip geçecek kadar şiddetli bir hüsrana ve öfkeye kapılmıştım.

"Haksızlık ediyorsun, Zhou," dedi Lingyi.

"Bu hikâyede 'hak'tan bahsetmek pek mümkün değil." Gerisingeri koltuğuma çöktüm çünkü Iris beni takıp eden kara gözlerinin ardında tehlikeli bir ifadeyle parmaklarını esnetmeye başlamıştı. Kavgaya girişsek onu alt edebileceğimi sanmıyordum. Aslında muhtemelen şansım dahi olmazdı. Güç açısından tüm avantajımı, atiklik ve hızla karşılayabilirdi. Iris daima Lingyi'nın tarafını tutardı. "Artık seyirci kalmayacağım. Tüm bu olanlar çok saçma."

Uzun süre sinirimizde demlenerek sessizliğe gömüldük. Gümüş bar-botu aramızda süzülüyor, sanki zorlu bir kalabalığı yatıştırmak istercesine içki servis etmeye çalışıyordu.

Sonra Arun, "Hayır," dedi.

İçkilerimizi yudumlamayı bıraktık.

"Bir bağış yeterli değil," diye devam etti. "Annem yasal yolları denedi de ne oldu? Cinayete kurban gitti." Uzun, titrek bir

neler aldı. Diken gibi sivri ve sert, turuncu saçları dahi kendiğer görünüşlerini telafi etmeye yaramıyordu. "Planımıza uymalı. Ben bekleyemeyiz."

"Da Ge'nin Zhou'nun yüzünü bir tanıma sistemine girmesi esnasındaki görüntüyle eşleştirmesine yeter ve her şey sona erer," dedi Lingyi.

"Sen" dan kastının, sadece sarpa sarmış bir plan değil, benim ölümüm olduğunu hepimiz biliyorduk. Ölüm düşüncesi beni korkutmuyordu; onunla yeterince karşı karşıya gelmiştim. İçten içe, Jin'i engellemek gibi bir ödülün her riske değeceğini düşünüyordum.

Dr. "Elimde piyasadaki en iyi yüz tanıma programı var," dedi. "Bir deneyelim bakalım."

Ayağa kalkıp beni birkaç saniyeliğine yeşil ışıkla yıkayarak Zhou'nun yüzünün önünden geçirdi, sonra ekranına birkaç komut girdi. Bekledik. Oda bir anda sanki fazla sıcak olmuştu ve ellerim terden ıslandı.

Bir dakika sonra sıntarak, "Temiz." dedi. "Program, ellemandeki görüntü ile Zhou'nun yüzünden aldığım tarama arasında uyum tespit edemedi."

Zafer edasıyla, "O hâlde ben varım." dedim.

"İyi ama bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu Arun. Hepimiz ona beklentiyle baktık. "Bu kabadayılar seni peşine salan Jin," dedi. "Yani bir şekilde bu işe o da dahil. Senin ölmeni o istiyor. Belki," kederle yutkundu, "annemle bağlarını keşfetmiştir."

Victor, "Hasiktir," diye mırıldandı. "Bunun zavallı Zhou'yu adamın üzerine göndermekten farkı yok."

Kapıya dayanan adamlarla, pervaza kaçışımla ve Dr. Natarajan'ın ölümüyle o kadar meşguldüm ki en bariz bağlantıyı gözden kaçırmıştım.

"Bu çok büyük bir risk olur, Zhou." Lingyi sanki midesi ağrıyormuşçasına öne kıvrılmış, gerçekten hasta görünüyordu. "Sana bir şey olursa..."

İris onun omzunu sıktı. Kısık gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Lingyi neredeyse son beş senedir bana ablalık ediyor, her gece uyuyacak güvenli bir yerimin olmasını ve açlıktan kırılmamamı sağlıyordu. Bunu grubumuzdaki herkes için yapıyor, hepimize bakıyordu; hatta ona hâlâ gizliden gizliye âşık olduğundan şüphelendiğim Victor'a bile. Dr. Nataraj'ın ölümünden beri her gününü Arun'la geçirmiş, mecburi evrak işlerine yardım etmiş, onun iyi beslenmesini ve mutfağında bolca yemek bulunmasını sağlamıştı.

Ailesi Çin'e kaçtığından beri bizi ailesi bellemiş, sorumluluğumuzu üstlenmişti.

Lingyi'nin yanına gidip açık avucumu uzattım. Uzunca bir tereddüdün ardından o da kendi elini uzattı ve sıkıca tuttum. "Bunu yapmak istiyorum," dedim. Yapabilecek başka kimse yoktu ve Jin'in bir şekilde durdurulması gerekiyordu. "Ama sizin bana inanıp destek vermenize ihtiyacım var."

Herkesle tek tek bakıştı. Arun'un ifadesi ümitsizdi ama başını kabul edercesine salladı. Vic onda hiç görmediğim bir ciddiyetle beni süzüyordu. "Bence Zhou bunun altından kalkabilir."

Lingyi kadehine baktı. İçindeki kola ve romu çoktan içip bitirmişti. Ne kadar gergin olduğunu bu sayede anladım çünkü nadiren içerdi. "Peki," dedi. "Sen eminsen, elbette seni sonuna dek desteklerim, Zhou."

"Aradıkları elemanın yurtdışına çıktığına dair bir söylenti salarım," dedi Victor. "Önümüzdeki birkaç ay iyice görünmez olmalısın, Zhou."

Lingyi başıyla onayladı. "Ben de bu sırada yeni *you* kimliğinin altyapısını hazırlarım. Özel kostümünün gelmesi de bir o kadar sürer."

Bir *you* kimliği ve bana ait bir kostüm. Açgözlülüğü, aşırılığı, bencilliği ve kayıtsızlığı, kısacası Jin Holding'in benimseyip mümkün kıldığı ve benim nefret duyduğum kültürü temsil ediyorlardı. Yok etmek istediğim şeye dönüşecektim. "Kulağa güzel geliyor," dedim.

Iris koltuğun kolundan kayarcasına kalktı ve gelip [illegible] durdu. Grupta Lingyi dışında birisiyle böyle doğrudan iletişim kurması nadirdi. Ne beklemem gerektiğini bilemeyerek [illegible] dim. "Ye," dedi.

Güldüm. Bunu tekrar tembihlemesine gerek yoktu. Ömrüm de hiç, istediğim anda canımın istediği şeyi dilediğimce [illegible] param olmamıştı. "Peki..." diyebildim.

Elini uzatıp pazımı öyle sıktı ki acıdan az kalsın yüzümü buruşturacaktım.

"Biraz kas yap," dedi. "Faydası olur."

Victor'ın onun arkasında kıkır kıkır gülduğunu gördüm ve ona hareket çekmemek için kendimi tuttum. Bunun yerine Iris'e "Anlaşıldı," dedim.

Iris tatmin olarak başını salladı, sonra çıt çıkarmadan cam duvarın önüne gidip bulanık neon ışıklarla kaplı Taipei göğüne bakıp.

Olayların bu hâle gelmemesi gerekiyordu ama hayat hiç planladığım gibi gitmezdi zaten. Çakımı çıkarıp çevirdim. "Eh, işe koyulalım o zaman."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ximending Bölgesi'nden çıktığım sırada semt yavaş yavaş canlanıyordu. Işıklı tabelalar titreşerek açılıyor, vitrinleri altın sarılarıyla, parlak kırmızılarla çevreliyordu ve tüm yüksek binaların üstlerindeki devasa ekranlardaki reklamlar rengârenk tüylerıyle dikkat çekmeye çalışan kuşlar gibi dönüyordu. Bazıları etrafımızı saran binalar kadar parlak ışıklandırmalı havarabalar ve havapetler ortaya çıkmış, vızıldayarak parti mekânlarına yol alıyorlardı. On beş dakikada tüm bölge gelecek gecenin heyecanına kapılmıştı. Metro istasyonundan çıkan akşam yolcuları kalabalığından kaçınmak için bir yan sokağa girdiğimde bir sevyar satıcının pişirdiği keklerin tatlı kokusu da peşimden geldi.

Kuf kokan stüdyo daireme kapanıp kaldıktan sonra, yeniden kalabalıkta itişip kakışmaya, kendime alan açmak için insanları dirseklemeye hazır değildim. Son üç ayda dışarıya yalnızca geceyarısından sonra sinsice çıkıp neredeyse tamamen boş sokaklarda gezebilmiştim. Ter ve sigara kokusu taşıyan havada taytun mevsimine has, esrarengiz ve elektrikli bir ağırlık vardı.

Onlarca yılın kirliliği ve pisliğiyle kaplı, pencereleri ve balkonları demir parmaklıklarla çevrili beton binalar üzerime üzerime geliyordu. Birkaç köşeyi daha döndükten sonra hem gürültüyü hem de ışıkları arkamda bıraktım. Nemli, daracık sokaklarda hiç

aydınlatma yoktu; nereye gittiğimi bilmesem kolaylıkla kaybolurdum. Ama biliyordum. Lingyi nihayet yeni karargâhımızda gerçek bir toplantı çağrısı yapmıştı çünkü özel üretim yeni kostümüm gelmişti.

Düşüncesi bile bedenime kaygı ve heyecan dalgası yayıyordu.

Kırmızı kiremitlerle kaplı köşesinde yan girişi olan gri binalardan birinin önünde durdum. Açık kapı çerçevesinin sol tarafına vidalanmış paslı posta kutusunun içi boştu. Yan duvara dayanmış, gidonuna yenilik olarak beyaz bir sepet takılı mor bisiklete takılıp az kalsın düşüyordum. Gülümsedim. Demek ki Arun çoktan gelmişti. Dar merdivenden koşarcasına çıkarak üçüncü ve son katın en az merdiven kadar dar olan sahanlığında durup yıkık dökük ahşap kapıyı yumruğumla çaldım. Tepemde donuk bir ampulün ışığı titreşti.

İçeriden boğuk, kadınsı bir ses, "Buyurun?" dedi.

"Benim," dedim.

Sessizlik... Bu dar sahanlığa bakan bir gizli kameradan beni görebildiğini adım gibi biliyordum. Birden fazla kilit dilinin açılma çıkırtısı duyuldu, ardından kapı yavaşça aralandı. Lingyi aralıktan bir göz attı, sonra sanki şaşkınlıkla dönüp yeniden baktı.

Gülümsemeden duramadım. "Ne oldu?"

"Geciktin."

"Eh, evet." Yanından geçip yeni karargâhımıza adım attım.

Kapı bir tıkırtıyla arkamdan kapandı ve kilit dilleri yeniden otomatik olarak yerlerine oturdular. Dışarıdan eski ve ahşap görünen kapı aslında kurşungeçirmez kalınlıkta çelikten yapılmaydı. Tüm karargâhımız çelikle desteklenmişti ve muhtemelen bomba saldırısına bile dayanabilirdi.

"Selam Zhou." Arun çenesini kaldırarak beni selamladı, gömüldüğü berjer yastığından doğruldu ve yanıma gelip kolunu bana dolayarak hafifçe sarıldı. "Seni özledik."

Son zamanlarda hiçbiriyle görüşememiş, sadece Vox üzerinden iletişim kurabilmiştim.

Victor kaykılmış hâlde, koyu gri pantolonlu uzun bacaklarını

uzatarak oturduğu deri armut koltuktan elini kaldırarak selam verdi. Beni kalkarak karşılamak havasına yakışmazdı. "Ortadan kaybol derken bu kadar ciddiye alacağını düşünmemiştim."

Lingyi beni tutup kendine çekerek sarıldı ve sırtımı ezercesine sıktı. Sarılmasına karşılık vermeyi hatırlamam biraz zaman aldı; birileriyle böyle yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Her şey hazır." Geri çekilip beni inceledi. "Seni gördüğüme sevindim."

MacFold'unun başına dönerken küt kesimli mor saçları salındı. Üzerinde pastel yeşil tonda, kolsuz bir bluz ile beyaz şort vardı ve taburesine oturduğu sırada Victor'ın ona hayranlıkla baktığını fark ettim. *Zavallı herif.* Ümitsiz bir aşktı.

İki ay önceki ziyaretimde burası, Lingyi'nin başında oturduğu cam masa dışında bomboş bir daireydi ama o zamandan beri arkadaşlarımın karışık zevklerine göre döşenmişti. Cam masa ve pofuduk berjerleri Lingyi seçmişti; deri armut koltuk ve çelik duvarlara mıknatısla asılmış modern sanat eserleri Victor'ın, antika Çin sehpaları ile sırmalı koltuk Arun'undu. Iris'in varlığının kanıtı ise zıplama, tırmanma ve akrobasi egzersizleri yapabilmesi için geniş salonun yastıkla kaplı köşesinde duvara ve tavana monte edilmiş demir barlar ile halatlardı.

Victor ayağa kalktı, saçının arkasını, sonra açık mavi ve çizgili gömleğinin kol düğmelerini düzeltti. "Sen hazırsan biz de hazırız, patron."

"Iris nerede?" diye sordum. Iris, karanlık bir arka sokakta Victor'ı soymaya çalışan serserilerle kavgaya karıştıktan sonra gruba katılmıştı. Vic, onun yardımı olmadan da onların hakkından gelebileceğini iddia ediyordu. Bundan şüphem yoktu, Vic güçlü bir adamdı ama muhtemelen yakışıklı yüzünden olurdu. Tabii Victor, Lingyi'nin ilgisini gruba kabul ettiğimiz, çok az konuşan bu gizemli kıza kaptıracağını bilemezdi.

Lingyi, "Dışarılarda geziyor," derken pembe parlatıcılı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Iris doğduğu günden beri yetimdi, benden çok daha fazla yalnız kalmıştı. Dolayısıyla "gezi"sinin, Lingyi'nin ses tonu kadar masumane olmadığını tahmin ediyordum.

"Kostümünü giysene, Zhou," dedi Arun. "Üstüne tam oturduğundan ve her şeyin doğru çalıştığından emin olmalıyız."

Bir köşedeki şeffaf ve oval kapsülün içinde başsız bir astronot gibi duran *you* kostümüne baktım. Kaskı, oval kapsüldeki ayrı bir bölmenin içindeydi. Kostümüm açık griydi, yakasında ve iki kol kenarı boyunca geometrik mavi desenler vardı.

Lingyi kapsülün yanına gidip şeffaf yüzeyindeki yine şeffaf düğmelere bastı ve cam çıt çıkarmadan, çift kanatlı kapılar gibi kayarak açıldı. "Normalde Jin Holding'in mağazalarından birinde giyinmen gerekir ama bunun ilk kostümün olduğu gerçeğini belli etmeyelim diye önce özel bir eğitim almanın iyi olacağını düşündüm."

Victor kostümün kancalarını açtı ve cam kapsülden çıkardı. Yakasından başlayıp kolun altına ve sol tarafına devam eden fermuarını açtı. Silkinerek ceketimi çıkardım ve kostüme tereddütle baktım. *You*lara dair, asla dönüşmek istemediğim her şeyi temsil ediyordu ama işte buradaydım ve diğerleri gibi zengin bir *you* oğlan numarası yapabilmek için kostüme girecektim. Bu düşüncelerden kurtulup üzerimde kıyafetlerimle, dikkatle kostümün içine girdim. Victor fermuarları kapadı. Klostrofobik ve fazla sıcak hissedeceğimi düşünmüştüm ama kostümün malzemesi çok hafifti ve sanki vücudumun şeklini alıyordu.

Lingyi bölmenin içindeki kaskı alıp bana uzattı. "Sadece başına geçirmen yeterli; mekanizmanın yakana oturduğunu duyacaksın ve kaskı taktığın anda *you*ların ileti-sisine bağlanacaksın. Kostümünün sinyalini karargâhta olduğumuz için bozdum ama onun dışında kostüm de, kask da normal çalışacaktır."

Cam kaskı elinden aldım, başımın üzerine doğru kaldırdım ve aniden içimde yükselen telaş dalgasına karşı koymak zorunda kaldım. Victor tereddüdümü fark etti. "Bürüneceğin rol nedeniyle kostümün mantığını bir an önce benimsesen iyi olur," dedi.

Arun, "Sandığın kadar kötü olmayacak, dostum," dedi. "Bunu bizim için, *bizim* davamız için yapıyorsun."

Haklıydı. Jin Holding'i yok etmek için her şeyi yapardım.

Ayrıca Arun açıkça söylemese de, annesinin hatırası burada, hepimizin içindeydi. Dr. Nataraj bu şehri en az bizim kadar sevmişti; reform için de bu yüzden o kadar çabalamıştı. Onun girişimini sonuçlandırmak artık bize düşüyordu. Kaskı kafama taktım ve kostümün sert yakasına oturttum. Kaskın camı bir tıslama eşliğinde biraz kararda ve önümde maviyle **HOŞ GELDİNİZ, BAY ZHOU** yazısı belirdi. Art arda üç uzun nefes aldım ve başım dönüp gözlerim sulandı. Karargâhımızdaki hava filtrelenmişti ama bu saf havayla kıyaslanamazdı bile.

"İyi misin?" diye sordu Arun. Sesi, başımda bir kask yokmuşçasına berrak geliyordu.

Başımı evet dercesine salladım.

"Kaskın içinde senin beyin dalgalarına ayarlı alıcılar var. Düşüncelerinle ya da sesinle kostümü kontrol edebilir, ileti-siste arama yapabilirsin," dedi Victor. "Sadece her talebini 'komut'la başlatman yeterli. Şimdi kostümün ısısını değiştirmeyi dene bakalım."

Boğazımın kuruduğunu hissederek, "Komut," dedim. "Kostüm iç ısısı kaç derece?"

Kaskımın sağ alt köşesinde maviyle **21°C/70°F** bildirimi belirdi.

Mandarin Çincesiyle, *Komut*, diye düşündüm, *kostüm ısısını 20°C'ye düşür*.

KOMUT ALINDI. KOSTÜM ISISI 20°C'YE DÜŞÜRÜLÜYOR.

Çince mavi kelimeler göz hizamda belirip üç saniye sonra kayboldu.

Lingyi, "Senin için sistem dilini Mandarin Çincesine ayarladım," dedi, "ama kostümün ömründe duyup duyabileceğin tüm dillerden daha fazlasını anlayıp çevirebiliyor. Komutlarını İngilizce düşünürsen ya da söylersen, o da İngilizce karşılık verecektir."

Kollarımı kaldırıp bedenimin açıkta kalan tek uzvu olan ellerime baktım, sonra dirsekten bükerek hareket kabiliyetimi sınadım. Saf havayı içime çekip, etrafımda toplanmış arkadaşlarımdan uzaklaştım. Kostüm rahattı ve hiçbir kısıtlama hissetmeden

kolayca hareket edebiliyordum. En garip gelen kısmı kaskıydı. Ağır değildi ve sesleri ya da görüntüleri bozmuyordu ama bir şeyin içinde olduğumun — ayrı durduğumun fazlasıyla farkındaydım.

"Işık değişti," dedim inanamayarak. "Serinlediğini hissediyorum."

"İyi görünüyorsun, dostum," diyerek başını salladı Arun.

Çevik bir hareketle yere çömeldim, parmak köklerimin üzerinde zıpladım, sonra havaya sıçradım. Kostüm de tenimin bir parçasıymış gibi benimle hareket ediyordu.

Lingyi, "Sesinden ve beyin dalgalarından, ki ikisi de ayrı ve eşsizdir, yeterince veri topladıktan sonra gerçek anlamda kişiselleştirilmiş olacak. Yalnızca sen kaskı taktığında çalışacak," diye açıkladı. "Bu sahibini tanıma özelliği, kostümleri çalmayı oldukça anlamsız bir çabaya dönüştürüyor."

"Lingyi tavsiyem üzerine kostüme bir güvenlik eklentisi yaptı," dedi Victor. "Özellikle havapetini kullanırken işe yarayacak. Düşecek olursan kostüm hızını yavaşlatacak ve koruma yastıklarını şişirecek. Her koşulda işe yaramayabilir ama çok hayat kurtarmışlığı var."

"Havapetim mi var?" diye sorarken kaskımı açtım. Çıkardığımdaki tıslama, kaçırdığım kızın kendi kaskını ilk çıkardığı anı anımsattı. Aniden karargâhın içi fazla sıcak geldi.

Victor sırıttı. "İsmarlama. Bütçemiz havarabaya yetmedi ama bununla daha belalı görüneceksin."

"Evet, havapet kesinlikle gerekliydi," dedi Lingyi. "Victor'ın önerdiği diğer iyileştirmelerin aksine..."

"Hangisi?" diye karşılık verdi. "Süpermen falan mı?"

Arun'la aynı anda, "Süpermen mi?" diye sorduk.

"Sonra kendisi açıklar. Şimdi konuşacak daha önemli meselelerimiz var." Lingyi, Victor'a uyarırcasına baktı. "Arun, annenin keşfettiği yolsuzluklar buzdağının sadece görünen kısmı. Jin'in, yasal düzenlemelerin meclise sunulmasını engellemenin ötesinde, ihlalleri ifşa etmesi gereken herkesin cebini doldurup halka sırt çevirmelerine neden olduğunu biliyoruz. Nitekim normalde *you*

kostümünü kesinlikle karşılayamayacak nüfuzlu siyasetçilerin kostümü var." Mor perçemlerinden birini kulağının arkasına attı.

"Jin Holding'i patlatmak, un ufak etmek için bir neden daha..." dedim.

"Hadi, bir kez daha şu detayların üstünden geçelim. Sen başla, Arun." Lingyi bana bakıp başıyla kırmızı kadife kaplı bir berjeri işaret etti.

Yüzümü duvar ekranına dönerek koltuğa çöktüm. Kanepe ve koltukların üzerindeki kalın yastıkları, tik ağacından uzun sehpanın üzerine yayılmış eski kitaplarla geniş çatı katımızın bu ana salonu konforlu ve yaşanmışlıkla doluydu. Yüksek tavandan çeşitli uzunluklarda sarkan geometrik şekilli metal avizeler, pencerelerdeki çelik panjurlara rağmen karargâhımızı aydınlatıyordu.

Arun, Palm'ında bir düğmeye bastı ve salon loşlaştı. "Lingyi son birkaç aydır sana yeni bir çevrimiçi kimlik yaratıyordu, Zhou. Senden istediğimiz konulara çalıştın mı?"

"Daha fazla İngilizce roman okuyorum..."

Victor araya girip, "En sevdiğin Amerikalı yazar kim?" diye sordu.

"Poe," dedim.

"Poe! Ama o çok tuhaftır."

"Ben de tuhafları seviyorum."

"Çinli yazar?"

"Cao Xueqin," dedim.

"Çok romantiksin." Victor yanımdaki kanepeye yayılıp sırıttı.

Onu görmezden geldim.

Arun bana doğru çenesini kaldırdı. "Yeni kimliğine göre on beşinde üniversiteye girdin ve bir dâhisin." Son kelimeleri İngilizce söylemişti.

Victor da İngilizce, "Bu yüzden dehana yaraşır davranmalısın," diye ekledi.

Mandarin Çincemle, "Şaka mı yapıyorsunuz?" diye karşılık verdim. "On üçümden beri Amerikan Koleji'ne adım atmadım. Liseden terkim."

Arun duvar ekranına arkasını dönüp kahverengi gözlerinde ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Tanıdığım en okumuş adamsın. Zekânla o şımarık *you* veletlerini gölgede bırakırsın."

"Yeni kimliğin çok sağlam," dedi Victor. "Jin'in adamları kumarbaz bir hapçı, zengin ve sabıkalı bir aptalı arıyorlar; ABD'den gelmiş, eğitimli bir *you* oğlan değil. Hem az önce şu kapıdan girdiğinde seni tanımakta zorlandım."

"Nasıl yani?"

Lingyi, "Doğru diyor," diye karşılık verdi. "Seni son gördüğümden beri beş altı kiloluk kas yapmış gibisin." Sözlerini vurgulamak istercesine pazımı sıktı ve yüzümü ateş bastı. "Son aylarda dairende ne işler karıştırdın acaba?"

Öğleden sonraya kadar uyumuştum. Ne gündüzleri ne de akşamları dışarıya adımımı atmadan romanlar ve çizgi romanlar okumuş, altağda boş boş gezinmiştim. Birkaç *you* oğlanın ve kızın ağ günlüğünü takip etmiş, yavan yaşamlarından iğrenmek ve büyülenmek arasında gidip gelmiştim. Saat gecenin ikisi olduğunda yirmi dört saat açık olan spor salonuna gidip kafamı dağıtmak için ağırlık kaldırmış, kapalı alanda kaya tırmanışı yapmıştım. Biraz duraksadıktan sonra, "Eskisinden daha çok yiyorum," dedim. "Ayrıca gecenin köründe küçük bir spor salonuna gidiyorum."

"Eh, belli oluyor," dedi Victor. "İrileşmişsin. Ve bir yabancı kadar beyazlamışsın. Kimse bu yeni, zengin bebesi kimliğin ile o fotoğraftaki sarışın, sıska sokak çocuğu arasında bir bağlantı kuramaz."

Iris bana kas yapmamı söylemişti ve tavsiyesine uymuş sayılırdım ama ben o spor salonuna ihtiyaç duyduğum için gitmiştim; karanlık stüdyo dairemden çıkmak zorundaydım ve aynı zamanda da beklemenin hüsranını içimden atmalı ve genel olarak her şeye karşı duyduğum öfkemi zaptetmeliydim.

"Devam edelim," dedi Arun. "Zhou, Berkeley'nin hızlandırılmış dünya edebiyatı lisans programından yeni mezun oldun. Lingyi araştırmaya kalkışan olursa diye bunu destekleyecek veri alt yapısını hazırladı."

Projeksiyon duvarında bir fotoğrafım belirdi. Siyah saçlarım düzgünce kesilmişti. Üzerimde pejmürde bir siyah tişört yerine beyaz bir gömlek ve gri yelek vardı. Ekrandaki şık genç adama, Victor'ın kopyasına bakıp gözlerimi kırpıştırarak, "Ben böyle görünmüyorum," dedim.

"Aslında artık *böyle* görünüyorsun." Arun Palm'ını bana çevirince alet üç ay önce Rockaroke'de Vic'in yaptığı gibi yüzümü tararken bir anlığına yeşil ışığa gömüldüm. Arun'un parmakları Palm'ın üzerinde hızla kaydı, ardından çıkık elmacıkkemikli ve çeneli bronzlaşmış yüzüm önümüzdeki duvar ekranında belirdi. Ten rengim solgunlaştı, bu zıtlıkta kahverengi gözlerim adeta siyahlaştı ve yüzüm dolgunlaşarak az önce keskin olan hatlarımı daha belirginleşti, olgunlaştı.

Arkadaşlarım haklıydı. Kendimi zar zor tanıyabilmiştim.

"Bence tam bir beyaz *you* oğlan gibi görünüyorsun," dedi Arun. "Tabii yapay bir bronzlukla takılmayı sevenlerden değilsen."

Victor hıhlayarak güldü ve alnını silmek için gizli ceplerinden birinden monogramlı bir mendil çıkardı. Karargâhımızın havası, terleyemeyeceği kadar serindi; yani Victor'ın tek derdi yeni aksesuarını sergilemekti.

Lingyi dalga geçercesine, "Fidyeden payına düşeni neye harcadığını sormamıza gerek kalmadı herhalde, Victor," dedi.

Victor her zamanki ukalalığıyla göz kırptı ama bronz yüzünün kızardığı da gözümden kaçmadı.

"İngilizce ismini, sahte ismin olarak almaya karar verdik," diye devam etti Arun. "Soyadın yeterince yaygın olduğu için onu kullanmaya devam edeceksin. Doğum gününü bir mayıstan yirmi üçüne çektik. Planımızın işlemesi açısından, gerçek kimliğine çok yakın bir sahte kimliğinin olması en iyisi." Palm'ının ekranında parmağını kaydırdı. "Böylece karaktere daha rahat girebilirsin."

Ekrandaki görüntümün yanında **JASON ZHOU** ismi belirdi.

İrkilip Lingyi'nin omzuna çarptım.

Arnie hafif kaşını kaldırarak bakar. "Bildiğimiz kadarıyla annesi değildi kimse sesini bu amaçla kullanmıyor. Sana ne hoca sevdiğini öğrenmek bir şeye mi yaradı?"

"Evet." Doğumundaki değişimi çözmeye çalışarak yanıtlarım. "Sadece annem bana bu şekilde hitap ederdi."

Sesi ve söz dizimi dikkatimden sonra kaçmış. Aynen kelimelerimle: rahatsız hemşire hiç başarılı Jason diye hitap etse sana hemen geri dönmemiş gibi değildir konuşup Roald Dahl ve Beverly Cleary konuları olurdu. Ailesi yaşama hastalığında beni sık sık aramış ve dedemin gönderdiği yıllık öğrenci aidatını ödemeyi hatırlatırdı. Taşınıp bir parça bir özel okul olan Amerikan Koleji'ne yazılmıştı. Annem yanına gidip de beni hemşire bulup da bakmaya ayırdığında annemin ve dedemin onunla ilgili bağlantı kurmaktansa, onun varlığını bilip de kabul etmeyi mi yeğlerim, her yıl banka hesabına yatırdıkları parayı mı hatırlarım bir türlü bilemiyorum ama ikisinden hiç biri olmadığı için bir şeyler borçlu, bulaşık annesi hem babamı hem annemi kaybetmiş sana ailem verebilmişim.

Sonra ilkini o sırada sahip olduğu pembe kapüşonlu sağlık üniformasıyla gördüğüm kadar sevimli olmayan daha sonra ona verdiğim bu ismi hatırlıyorum. Üşümüş bir ve sıkıcı mutfağın, yaralılar arasında koşuşturan ağabeyimin yeri yeşiliyor. Her iki hemşire gülüyor.

"Onlara mektup yazabilirsin ya da gidip görebilirsin," diyor hemşire. Onunla ilgili aklımda kalan tek şey, sağlıklıyken hemşirelerin yaşlı ve çirkin olduğu, sarıldığımda kucağında kaybolabildiğim. Bilmem kaçıncı dersi gözümde dikmiş durmuş. "Teşekkürünü görmekten mutlu olacaklardır."

Annem yemek tabaklarını bırakıyor, ağzını bir peçeteyle siliyor ve yumuşak bir sesle, "Onlar seni görmeyi reddediyorlarsa ben de onları görmeyi kabul etmiyorum," diyor.

İki saniye kadar öfke annemin sarı pamuklarının üzerine sıçrıyor ve öfke dondurucu bir sessizlik kondurmuyor.

Beş dakikadır ne konuşuyoruz.

Hep babamın inşaat işinden kazandığı parayla tutabildiğimiz o küçük, mütevazı daire yaşamıştık ve o ağır bir iş kazasında öldükten sonra annem kendi ebeveyninin gönderdiği tüm parayı benim eğitimime harcamayı seçmişti. Taipei'deki en iyi Mandarin Çincesi ve İngilizce öğretmenlerinden, sanat ve bilim eğitmenlerinden ayrıcalıklı bir eğitim almıştım. Tabii annem ölene dek... Kaliforniya'daki anneannem ve dedem de beniyle ancak onları sonra iletişime geçmişlerdi.

Tüm tekliflerini reddetmiştim. Onları zerre kadar tanımasam da zengin olduklarını tahmin edebiliyordum. Ancak bir şeyi kesin olarak biliyordum: annemi gözden çıkarmışlardı ve o ölürken başucunda *hiçbir* başka kimse yoktu.

Lingyi kolumu dokunup beni ana döndürdü. "İyi misin?"

Kafam gümbürdüyordu. Boğazımı temizledim, sonra dudağımın kenarını kıvırıp bana has kayıtsız gülümsememi takındım. "Bence İngilizce adım gayet iyi, bana uyar."

Victor ile Arun bana sırıttılar.

Ancak Lingyi'yi kandıramamıştım. Birbirimize yakındık ama bir şeyleri anlatmaya hazır hissetmediğim sürece havzama burnunu sokmazdı ve ben de aynı şekilde karşılık verirdim. Arkadaşlarım kendi aralarında gevezelik ederken yeni yol kostümümü çıkarıp kapsüle geri yerleştirerek oyalanmaya çalıştım.

İngilizce ismimin kullanılmasından belli etmek istemediğim kadar etkilendiğimi bir şekilde anlayan Lingyi elimi çekip, "Biraz ara verip bir şeyler yiyelim," dedi.

Bizi ikna etmek için daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Lingyi mükemmel bir aşçıydı ve biz oğlanlar da doymak bilmiyorduk. Kısa süre sonra karargâhımız buharda pişmiş bambu ve tofunun ağız sulandıran kokusuyla doldu. Lingyi tencereyi karıştırırken, "Tam tofulu pilavlık hava var," dedi ve bir içinden bir kepçe alıp tadına baktı. Yanında Victor onu cüce bırakan cüsseyle parıltılı bir şeyler pişiriyordu. "Tayfun için erzak depoladım," dedi Lingyi. "Fırtına geçene kadar hepimiz burada kalsak iyi olur."

Arun'la masayı kuruyorduk ve Lingyi'ye itiraz etmemek için kendimi zor tuttum. Birkaç gün kapalı kalmaya dayanamazsam gizlice çıkıp gitmek, onunla tartışmaktan daha kolay olacaktı çünkü tartışmanın hiç lehime sonuçlanmadığı tecrübeyle sabitti.

Victor kocaman kâselere kepçeyle pilav üstüne bambu ve tofu koyarken Lingyi istiridye soslu patlıcan ile sarımsakla sotelenmiş su ıspanağını getirdi. Arun vejetaryen olduğu için yaptığımız yemeklerin çoğu böyleydi.

Oturup bir süre sadece yemek çok güzel olduğu için takdir dolu sesler çıkararak, sessizlik içinde karnımızı doyurduk. Artık paramız olduğu için Lingyi organik ürünler alıyordu ve tadı *mei* bütçesiyle yediklerimizden dağlar kadar farklıydı. Ancak bozulmamış et ve mahsuller, pek çok *mei*'nin asla karşılayamayacağı bir ayrıcalıktı. Artık zahmet edip de bir ürünü piyasadan topladıklarında *mei*ler sadece kusma ve ishalden daha fazlasıyla karşılaşmamayı umabiliyorlardı. Bağışıklık sistemi çökmüş bir bahtsızsanız, sıça sıça ölebilirdiniz.

Birileri, *Lao Yang nerede?* diye sorabilirdi.

Domuz pirzolasını fazla kaçırmış.

Arun yemeğini bitirdikten sonra arkasına yaslanıp, "Jin Holding'in güvenlik sistemine bakabildin mi?" diye sordu.

"Henüz bakamadım," dedi Lingyi. "Zhou'nun çevrimiçi kimliğini oluşturmakla uğraşıyordum ama artık binalarının güvenliğini kurcalayabilirim."

Lingyi'nin Servet Menkul Kıymetler'in kurucusu olan babası, gençliğinde azılı suçlu "*xiaoshu*" kimliğiyle gerçekleştirdiği korsan saldırıları açığa çıkınca üç yıl önce Çin'e kaçmıştı. "Minik fare" çok masumane bir lakap olabilirdi ama Lingyi'nin babasının, gençliğinde Şanghay'da yaşarken hedef alıp da kıramadığı bir güvenlik sistemi olmamıştı. Otuz yıl önce Apple'ın Çin'deki iş güvenliği ve işçi hakları ihlallerini protesto etmek için şirketin Shenzhen'deki deposunun yüksek güvenliğini aşan oydu. Güvenlik yeniden sağlanana dek binayı basan onlarca insan, yüzlerce yepyeni Apple ürünüyle kaçmayı başarmıştı.

Ancak Lingyi'nin yaşamı da benimki gibi hızla değişmişti; bina güvenliği ve siber güvenlik konularında uzman bir milyoner olan babası bir gece yarısında Lingyi'nin annesi ve erkek kardeşini alıp Tayvan'dan kaçmıştı. Lingyi geride kalmış, babasından kaptığı becerilerle serbest çalışarak hayata tutunmuştu. Kendi deyişiyle, çoğunluğun iyiliği uğruna "araştırma" yapıyordu. Babası görse, kızının korsanlık yeteneğiyle gurur duyardı... ya da belki üzerindeki tüm suçlamaları reddederdi.

Zengin olmalarına rağmen hiç kostümlenmemişlerdi. Yeni tanıştığımız dönemde Lingyi'nin anlattığına göre, babası Jin Holding'den ve temsil ettiği her şeyden tiksiniyordu. Multimilyon dolarlık bir teklife rağmen Jin Holding'in güvenlik sistemini yenileyip yönetmeyi reddettiğinde teknoloji siteleri bu haberle çalkalanmıştı. Yalnızca birkaç ay sonra da eskiden korsan "*xiaoshu*" olduğu bilgisi basına sızdırılmıştı. Geriye dönüp bakınca bu fazla tuhaf bir tesadüftü ve bunun Lingyi'nin de aklına geldiğinden emindim. Babası planlarımızı bilse ne düşünürdü?

Lingyi liseyi arkadaşlarıyla bitirebilmek için geride kalmıştı ama bu kararının onu ailesinden tamamen koparacağını bilememişti. Tayvan'da kalabilmek için babasının rezaletinden ve soruşturmasından tamamen uzaklaşması gerekmişti ama Taipei'nin, yaşadığı şehrin ve halkının günbegün çürüyüp çökmesine şahit olmak zorunda kalmıştı. Sık sık, yakında sadece tas kafaların ve hamamböceklerinin kalacağını söylerdi.

Birdenbire bir tıkırtı duyulunca hepimiz sıçradık. Hem Victor hem de Arun şok tabancalarına davrandılar. Ben bıçakları tercih ediyordum ama Lingyi'nin rahatlığını görünce telaşa kapılmadım. "Sakin olun, sadece Iris geldi." Çelik panjurlarla kaplı, iki kanatlı geniş pencereye gitti, sürgüsünü çekti ve içe doğru açtı. Omzunun üzerinden bize doğru bakıp, "Bazen gösteriş olsun diye böyle yapıyor," dedi.

Sahiden de Iris pencerenin kanatlarını itip üçüncü kattaki karargâhımıza girdi ki bu yüksekliğe çıkmak onun için muhtemelen çocuk oyuncağıydı. İki yıl boyunca Yangmingshan'da daga

çıkıp inmiştim ve yakın zamanda kapalı kaya tırmanışına başlamıştım ama bu binaya asla ekipmansız tırmanamazdım.

Iris doğruldu ve benimkinden de kısa, platin sarısı saçlarını düzeltti. Tayvan doğumlu bir Asyalıydı ama gerçek geçmişini hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Seni duydum," dedi Lingyi'ye.

Siyah kargo pantolonu ve kollarındaki ince kasları açıkta bırakan kolsuz üstüyle bir aksiyon filminden fırlamış gibi görünüyordu. Iris gülümseyince Lingyi'nin ifadesi yumuşadı ve sırıtarak karşılık verdi. "Biz şimdi yedik ama açsan daha bolca yemek var."

"*Açlıktan ölüyorum.*" Iris masada Victor'ın yanına oturdu ve kendisine tofusunun dumanı tüten bir kâse pirinç getiren Lingyi'ye teşekkür etti. "Sen bir tanrıçasın," diye mırıldanarak elini tutup saygıyla yanağına götürünce Lingyi güldü.

Iris'in gelişiyle hararetli tartışmamız bölünmüştü ve herkes o yerken gelişigüzel bir sohbete dalıp eli kulağındaki tayfunu, herkesin o gece karargâhta uyuyacağını ve sabah kahvaltıda ne yeneceğini konuştu. Tabii sabah menüsünü hazırlamak daha çok Lingyi ve Victor'a düşüyordu.

Bense sessizce Iris'i izliyordum. Onu iki yıldır tanımama rağmen tam bir muammaydı. Hareketleri, bedeni gibi kısa ve özdü; rastlantısal, gereksiz ya da alakasız tek bir hareketini görmemiştim. Lingyi'nin dediğine göre, çok uzun süre yalnız başına, kendi ayakları üzerinde durmak zorunda kaldığı için bu kadar sertti. Beş kişilik grubumuzun en az konuşanı da oydu.

Iris yemeğini bitirince sofrayı toplamaya başladı, Arun da ona yardım etmek üzere kalktı. Victor espriyle karışık, "Eh, artık yemekten bolca değil, lokma kadar kaldı," dedi.

"Aç olduğumu söylemiştim," dedi Iris.

"Ama sen hep açsın," diye karşılık verdi Victor.

Lingyi, "Söyleyene de bak!" dedi ve başlarında çok tehlikeli bir tayfun tehdidi varken yalnızca sıcak bir yuvada karnı tok, sırtı pek olan insanların gülebileceği kadar güldük. Sandalyemi

iterek masadan kalktım ve son tabakları da bulaşıkları kubbe şeklindeki makineye yerleştiren Arun'a götürdüm ve yıkamanın bitmesini beklerken onunla, yakında gerçekleştireceğimiz oyun gecesiyle ve Frenzy hileleriyle ilgili lafladık. Üç dakika içinde, kurumuş tabak çanağı mutfağın açık raflarına tam olarak Lingyi'nin tercih ettiği şekilde yerleştiriyorduk.

Victor yasemin çayı demledi ve kısa süre sonra ellerimizde çay fincanlarıyla pofuduk koltuklara yeniden yayılmıştık.

Lingyi, Iris'e, "Zhou'nun yeni kimliğinin üzerinden geçiyorduk," diye açıkladı. Bir yanında ona doğru kaykılmış, bacakları neredeyse onunkilere değen Victor, diğer yanında da yine koltuğun koluna tünemiş Iris vardı.

"Şimdiden Taipei'deki en iyi terziyle ahbap oldum," dedi Victor. "Tepeden tırnağa sana özel dikilmiş bir gardırobun olacak. Ne kadar lüks giyinip kuşanırsan *you*lar soyağacını o kadar az sorgular. Bundan sonra yırtık pırtık tişörtler ya da kotlar yok, tabii tasarım olmadıkları sürece. Sana piyasadaki en iyi cihazları ve aksesuarları da getireceğim. James Bond'dan bile daha donanımlı olacaksın."

Başımı arkaya atıp içimden gelen homurtuyu bastırdım. Sosyetik bir *you*'ya dönüştüğümde ne kadar ikna edici olabilirdim? Bunu başarmalıydım. Korkamazdım. Tereddüt edemezdim.

Victor elini uzatıp kafamın arkasına vurdu.

"Ah!"

"Nankör herif, bütün bunların parası esas sermayemizden gidiyor. Ben de çok isterdim senin yerine sana verilen her şeye sahip olup zengin, havalı eleman rolünü oynamayı. Yakında sana bir daire de tutacağım. Nasıl bir dekorasyon tercih edersin?"

"Bir tırmanma duvarı istiyorum," dedim.

"Bir tırmanma duvarı mı?" Victor başını iki yana salladı, zengin *you* oğlan rolümde hiç ümit taşımadığını düşündüğü açıktı. "Başka isteğin?"

Omuz silktim. "Bir yatak, iki sandalye, bir masa, bir de espresso makinesi?"

[redacted]

[redacted]

[redacted]

Salonda bağırışlar yükseldi.

"Seni arayanlar Jin'in adamlarıydı," dedi Victor. "Tabii ya, kaçacak başka kimse kalmadığı için Jin'in kızını kaçırdın."

Arun, "Ama Jin'in kızı olsaydı adını manşetlere çıkmaz mıydı?" diye sordu.

Ben de öyle düşünmüştüm. Ne aptalmışım. "Ben... ona önce babasını arattım." İsmini söylemeye dilim varmıyordu. "Adam telefonu açmadı bile."

Kızın adını gruptakilere hiç söylememişim. Kaçırma planımızın çekirdeğini oluşturduğu hâlde kişisel bir iş gibi gelmiş. Bu işi tek başıma yapmaya gönüllü olmuştum ve arkadaşlarım ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Daiyu'nun kimliğini açıklamama gerek de olmamıştı. Fidye, Lingyi'nin açtığı hesaba Taipei Bankası'ndaki isimsiz bir hesaptan aktarılmış ve Daiyu yirmi dört saat geçmeden evine dönmüştü.

İsmini paylaşmamışım çünkü içten içe onun böyle küçük düşmesini istememiştim.

Paylaşmamıştım çünkü bu ne kadar hastalıklı görünse de, birlikte geçirdiğimiz kısacık zamanın anısını kendime saklamak istemiştim.

Paylaşmamıştım çünkü onu daha fazla düşünmek istememiştim.

Lingyi uzunca düşünüp, "Böyle bir haber kötü bir imaj çizerdi," dedi. "Manşetleri düşünsenize: 'Jin Holding Başkanı nın Kızı Yüklü Bir Fidye için Rehin Alındı – Jin'in Kostümleri Kendi Kızının Kolay Hedef Olmasını Engelleyemedi.'"

Arun gözleri kocaman açılmış hâlde, "Yani *bunca* zamandır kızı altağda hiç aramadığını mı söylüyorsun?" diye sordu. "Bir kere bile mi? Kaçırdığın kızın aslında Jin'ın kızı olduğuna dair hiç mi fikrin yoktu?"

Arkamdaki devasa ekrandan kaçınarak duvar boyunca volta atmaya başladım. "Hayır, yoktu. Bilmek istemedim, tamam mı?"

Victor ağzını yaya yaya, "Eh, sürpriz," dedi.

"Bu her şeyi değiştiriyor, anlamıyor musunuz?" Damla ekrandaki küçültülmüş fotoğrafına dokundum ve yeniden yana ve devasa boyutta açıldı. "Ya beni tanırsa? Ya *hatırlarsa*?"

"Riskimiz," dedi Victor. "Çok sağlam bir satıcıdan, mevcut hafıza-silicilerin en iyisini aldım. Kullananlardan kimseden hafızası canlanmamış. Güven bana. Tüm kol düğmesi koleksiyonumu üzerine bahse girerim. Endişelenmene gerek yok."

Arun hızla Palm'ına dokunup arama motorunu hepimizin önüne yansıttı. "Doğru söylüyor. Otuz yıla yayılan çok sayıdaki araştırmaya ve görülülerin ifadelerine göre hiçbir denek hafızasından silinen dönemi hatırlayamamış."

"Rüyalarında bile göremiyorlar," diye ekledi Victor. "Tamamen açıp gidiyor. Hiç olmamış gibi. İnan bana, Daiyu senin varlığından bihaber."

"Yüzümü değiştirebiliriz. Zhou'yu bıçak altına yatırabiliriz," dedi Iris.

Yüzümün değişmesi fikriyle ürperdim ama davamız uğruna bunu da kabul edebilirdim.

Lingyi sonunda, "Olmaz," diye karşılık verdi. "Zhou'ya ait herhangi bir tıbbi kayıt oluşmasını riske atamayız. Ayrıca bu kimliğe çok fazla para ve zaman yatırdık. Plana uyacağız." Elimi tutup sıktı. "Sana güveniyorum. Jin kızını kaçıranı asla burnunun dibinde, kendi yolları arasında aramaya kalkmaz. Sen rolünü iyi oynaman yeter."

Her nedense kendimi daha iyi hissetmiyordum, sonra arkamdaki projeksiyon duvarı karardı ve bir anlığına zihnim karanlığa gömüldü.

Yine de gözlerimi kapadım ve Daiyu'nun beynime kazınmış sözü görüntüsü gözkapaklarımın ardında süzüldü.

Arkadaşlarım açıkça söylemiyorlardı, söylemelerine de gerek yoktu.

Kalkıştığım bu iş sadece tehlikeli değildi.

İntihar sayılırdı.

* * *

Akşamüstünde gökyüzü neredeyse elinizi uzatsanız avuçlaya-bileceğiniz kadar kalın bir gri pusa bulanmıştı. Victor ile Liang-yi hâlâ zengin you oğlan kimliğim üzerinde çalışıyor, çevrimiçi kayıtlarıma ince ayar çekip bana bir stüdyo daire ayarlıyorlardı. Rutubetli kiralık dairemi kasket, yüz maskesi ve güneş gözlüğü olmadan, yani iyice örtünüp tanınmaz hâle gelmeden terk edemesem de son özgür günlerimin tadını çıkarmak istiyordum. Arun'la yerleşkedeki laboratuvarında buluşup yemeğe gidecektim. Annesini ofiste o hâlde bulduğumuz günden beri Ulusal Tayvan Üniversitesi'ne adım atmamıştım. Bunu hatırlamak, arkadaşımın hâlâ başa çıkmaya çalıştığı öfke ve keder de çok canlı bir şekilde anımsatmıştı. Artık daha sık sessizleşiyordu, uyumsuz cevapları ve muhabbeti bazen etkileşimimizin orta yerinde kesilebiliyordu. Öyle anlarda ne yapacağımı bilemiyordum; sanki amaçsızca saçmalarsam kederini alıp götürebilirmişim, kelimelerimle o koca boşlukları doldurabilirmişim gibi konuyu bıraktığı yerden hızla devralıyordum.

Bilim teknik laboratuvarlarının bulunduğu camdan ve betondan devasa binaya girdim ve kapıdaki güvenlik görevlisine kaydımı bıraktım. Arun binaya girmem için izni önceden ayarlamıştı. Labirent gibi koridorlar ve köşelerle dolu bu binaya aşina olmadığım için, içeri adım atar atmaz ona Vox'umdan mesaj attım ama karşılık alamadım ve aniden sırtımı ürperten deja vu hissiyle telaşa kapıldım.

Ellerim bıçaklarımı sakladığım yerlere gitti, onların ağırlığı ve sağlamlığından aldığım metanetle tüm algılarım keskince açılıp odaklandı. Tepemdeki ışıklar aşırı parlaktı, bana hastaneleri ve ölümü anımsatan hijyenik bir parıltıyla koridorları aydınlatıyordu. Tüm kalın kapılar kapalıydı ama önlerinden geçerken birkaçının ardındaki boğuk konuşmaları duyabiliyordum. Altıncı katı ikinci kere dolandıktan sonra nihayet Arun'un laboratuvarının kapısını bulabildim. Kapı kapalıydı, kaygıdan yerimde duramayarak tıklattım.

Arun "Gel" diye seslenince rahat bir nefes aldım.

Ağır kapıyı itip açınca Arun'u dirseklerini geniş, sıvalı bir laboratuvar masasına dayamış, taburede çökmüş şekilde oturur buldum. Kot pantolonunun üzerine sarı laboratuvar önlüğü giymişti ve turuncu saçlarını dikmemiş, atkuyruğu yapmıştı. Odanın iki tarafı da bilgisayarlarla ve ne olduğunu bilmediğim büyük cihazlarla çevriliydi. Üzeri şişelerle ve tüplerle dolu üç masa daha vardı. İçeride vantilatörlerden ve makinelerden gelen alçak bir uğultu vardı ama havada baskın hiçbir koku yoktu.

Arun'un yanına bir tabure çekip, "Erken mi geldim?" diye sordum.

Keyifsizce başını iki yana salladı. "Öldüler."

Nabzım hemen hızlandı. "Kim öldü?" Kelimelerim boş laboratuvarda ıstırap gibi yankılandı.

"Maymunların."

Arun, Palm'ının ekranına dokundu ve karşıdaki cam duvar ekranı bir kayıt görüntüsüyle aydınlandı. Ses kapalıydı ama kayıtta Arun koruyucu sarı tulumunun içindeydi ve kafası tamamen örtülüydü. İçlerinde birer maymunun olduğu altı cam kafesin önünde duruyordu. Hayvanların altısı da kafeslerinin zemininde kıpırdamadan yatıyordu. Kürkleri kahverengiydi ve yüzlerinin etrafındaki ince tüyler hayvan bebeklerini andırıyordu. Öldüklerini sandım ama ikisi kontrolsüzce titremeye başladı; ağızları sessiz çığlıklarla açılıp kapanıyor, kocaman kahverengi gözleri tepelerindeki parlak ışığa görmeksizin bakıyordu. Tüylerim diken diken oldu ve ürpermemek için kendimi zor tutarak kaydın sessiz olmasına şükrettim.

"Bu maymunların genetiği, bizimkine olabildiğince benzer bir solunum sistemine sahip olacak şekilde değiştirilmişti. Onlara kuş gribi vermiştim ve grip belirtileri sergilemelerinden bir gün sonra da yeni ilacımdan enjekte etmiştim," dedi Arun. "H5N1, virüsün çok ölümcül bir neslı, fatalite oranı yüzde altmış ama maymunların hiçbiri hayatta kalmadı. Nanobotlar zıvanadan çıktılar ve panzehirim hepsini öldürdü."

Hayretle, "Gribin şifasını mı buluyorsun?" diye sordum. Arun'un zeki olduğunu biliyordum, sonuçta ailesinde çok saygın biliminsanları vardı ama bu dünyayı değiştirecek bir buluştu.

Arun kara kaşlarının arasını ovarak, "Sadece gribin değil," diye yanıtladı. "Özel olarak viral çoğalmayı hedef alan nanobotlar üretiyorum. Kopyalama sürecini durduruyorlar, sonra vücudun bağışıklık sistemi devreye giriyor ve geride kalan virüsleri temizliyor."

"Bu inanılmaz."

"Bir de işe yaramalarını sağlayabilsem..." Arun laboratuvar tezgâhını iki kere yumrukladı. "Bu sefer başardığımı sanmıştım ama neler olduğuna baksana."

Duvar ekranında kafeslerindeki maymunlar seğiriyor, bir iki tanesi elektrik yiyormuşçasına sıçrıyordu, sonra ağızlarından ve burunlarından kan süzülüp minik yüzlerini çevreleyen ince tüyleri koyu kırmızıya boyadı. Nihayetinde küçük bedenleri hareketsiz kaldı.

Arun boğuk bir sesle, "İkisinin gözünden bile kan geldi," dedi.

Mide bulantımı bastırmak için yutkundum. "Korkunçmuş, çok üzüldüm."

"Annem ölmeden önce ona bunu yapabileceğimi; çevrebilimci olmadığımı ve onun gibi bir çevre aktivisti veya sözcüsü de olamayacağımı ama en azından hastalıkları dizginlemeye çalışabileceğimi söylemiştim. Bunu başarabilsem, *mei*ler daha uzun, daha sağlıklı yaşayabilirler..."

"Ama vazgeçemezsin." Hüsranla sıktığı yumruğuna kendi yumruğumu tokuşturdum.

"Asla vazgeçmeyeceğim." Arun başını iki yana sallayıp silkindi ve koyu kahverengi gözleri yeniden azminin ateşiyle parıldadı. "Sadece nanobotları viral transkripsiyonu önleyecek şekilde yeniden işlemeliyim. Sonuca çok yaklaştım."

On beş dakika sonra bilim teknik binasından ayrıldık. Arun laboratuvar önlüğünü çıkarmıştı ve üstünde saçıyla uyumlu, turuncu bir gömlek vardı. Ona biraz uzun baktığımda gözlerim

arıyordu. Gömleğin rengi, solgun güneşimizi görüp görebileceğimden daha canlıydı.

Kuytu köşede leziz buharda mantı ve çörekler servis eden bir kafeye gidiyorduk. Yerleşkenin içinde yürürken evlerine dönen ya da akşam derslerine giden öğrenciler bisikletleriyle yanımızdan hızla geçiyorlardı. Lingyi üniversitenin ana girişinde bekliyordu ve bizi görünce elini salladı. Açık yeşil bir saç bandıyla geriye attığı saçları ve beyaz pantolonunda devasa, pembe çiçeklerle ilkbahara hazır görünüyordu. İkimize de sarıldı ve vanilya kokusu burnuma doldu. "Victor gelemiyor, bir müşterisiyle buluşacakmış," dedi.

Victor'ın bu sefer ne sattığını merak ettim.

İş çıkış saatinde kaldırımları dolduran kalabalığın içinden geçtik. Hava kararıyor, yaklaşan gecenin soluk grilerine bürünüyordu ama ben güneş gözlüğümü ve kasketimi çıkarmıyordum. Ben Jason Zhou rolüne girmeye bu kadar yakınken birilerinin beni tanıması riskini almaya hiç gerek yoktu. Neyse ki kılığım sokakta kimsenin dikkatini çekmiyordu. Geceleri güneş gözlüğü ve kasketle gezen bir oğlandan daha ilginç manzaralar vardı; müşterileri açık büfe restorana çekmeye çalışan devasa bir sincap kostümlü adam gibi...

Lingyi kafeye kestirmeden gitmek için bizi bir ara sokağa soktuğunda Arun şaşkınlıkla cıyakladı. "Eh be kadın! Sürekli hayalet gibi gezmesen olmaz mı?"

Dönüp baktığımda Iris'in siyahlar içinde ve bir gölge sessizliğinde bize katıldığını gördüm. Kıvrak bir adımla Arun'u geride bırakıp Lingyi'yi adeta korumak istercesine yanına geçti ki bunun düşüncesi bile gülünçtü.

Iris, "Pardon," diye mırıldandı ama işin aslı, istese bile ses çıkaramayacağını düşünüyordum. Işıklı tabelalarla taçlanmış bir masaj salonunun önünden geçerken incecik gözlerinde keskin bir ifadeyle bana baktı ve dudakları hafifçe sarktı. *Arun'un nesi var?* diye soruyordu. Ancak Lingyi tam da ondan beklenebilecek şekilde, açık açık, "Bir sorun mu var, Arun?" diye sordu.

Ruh hâllerimize çok duyarlıydı ve sürekli sorunları düzeltmenin yollarını arıyordu ki onu böyle harika bir lider yapan da buydu.

Arun çöktük omuzlarını silkti. "Zor bir gündü. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Peki, o zaman yemekler benden." Lingyi başını salladı ve Arun'un kolunu hafifçe okşadı. "Hazır Zhou da yakında gidiyorken..."

Arun kaşlarını çattı. O kadar üzgündü ki yüz maskesini bile takmamıştı. "Ah, doğru," dedi.

Gerildim, sonra omuzlarımı geriye atıp dikleştim. Sahte kimliğim üzerinde çalışmaya devam etmiştim ve altağda son moda yol aşırılıklarını araştırmıştım (Daiyu'yla ilgili tek bir bilgi dahi bulamamıştım) ama işin gerçek anlamda *içeri sızma* kısmını hiç düşünmemiştim. Bana tamamen yabancı ve sapkın gelen bir dünyaya dalma fikri başlı başına ürkütücüydü. Ancak geri adım atamazdım; bunun altından kalkmak *zorundaydım*.

"Yani her şey hazır mı?" Sesim maskemin ardından boğuk çıktı.

Lingyi başını bir kere, evet dercesine salladı.

Bambu sepetlerde buharda bekleyen çöreklerin ve wok tavada pişen el yapımı eriştelerin ağız sulandıran kokusunu aynı anda aldık. İçeri adım attığımızda bizi kafenin lacivert tenteli, iki yanına bambu sapları ve yaprakları dikili kare girişi karşıladı.

Kolumu Lingyi ve Arun'un omuzlarına atıp hissettiğimden daha rahat bir tonda, "O hâlde, güzel arkadaşlarımla güzel bir yemeğe..." dedim.

Bu çok uzun bir süreliğine onlarla dışarıda yiyeceğim son yemek olacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Neon ışıklar, DJ'in kalabalığa yukarıdan bakan sahnesinden çaldığı taitronika müziğin ritmiyle titreşiyordu. Tepemizde havada duran büyük, cam küreler parlak yeşilden maviye, maviden mora, sonra kırmızıya dönüşüyor, havayı rengârenk boyuyordu. Yılbaşı gecesiydi ve Taipei özellikle soğuk ve yağışlı bir kışın ortasındaydı ama kalabalığa bakarak bunu anlamak imkânsızdı; *you*lar karanlıkta parlayan gümüş deri pantolonlardan, değerli taşlarla işli altın ve kızıl elbiselerine, en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Elmas, yakut ve zümrütler pek çoğunun kulaklarını ve boyunlarını süslüyordu, birkaçı da daha geleneksel altın ve yeşimi tercih etmişti. Çoğunlukla ergen yaştaki ve yirmilerindeki genç kadınlar omuzlarını ve sırtlarını açıkta bırakan, biçimli memelerini cezbedici ölçüde sergileyen derin dekolteli elbiseleriyle bu gece tam formlarındaydı. Dans pisti kusursuz bedenlerle, mükemmel orantılı yüzlerle doluydu çünkü genel kanının aksine para *gerçekten* her şeyi satın alabilirdi.

Parayla siyah, derimsi, *you* istediğinde etrafındaki insanları devirebilecek kadar açılabilen kanatlar bile alabiliyor, ameliyatla kürekkemiklerine yerleştirtebiliyorlardı. Seçme şansları da vardı; kimileri daha açık renkleri tercih ediyordu, kimileri kuğu kanadı gibi tüylü ya da altın ve gümüş yaldızlı şeffaf kanatlar taktı-

rıyordu. Doğaüstü, perimsi ya da şeytani şeyler Tayvan gençliğinin yeni gözdesiydi ve *you*lar bunu daha da abartıp bedenlerini cerrahi yolla değiştirtiyor, boynuzlar, kuyruklar edinip derilerini denizkızı ya da ejderha puluyla kaplatıyorlardı. Bunlar estetik merkezlerinde ayaküstü yapılabilen değişikliklerdi ve bir iki hafta sonra atılıp yerine yeni modaya uygun şeyler takılıyordu.

Elimi rahatça pantolonumun cebine sokmuş, pistin yanında duruyordum. Kalabalığı gözlemlerken bedenim de müziğin ritmine göre salınıyordu. Jin'in yeni yılı en taşkın şekilde karşılamak üzere düzenlediği *you* partilerinden birine ilk defa katılıyordum.

Tüm davetlilere karşılama konuşması yaparken muzaffer bir gülümsemeyle, "Jin Holding çok büyük bir yeniliğe imza atıyor," dedi ve antika bir gong vuruldu. Jin'in arkasındaki siyah perde düştü, devasa duvar kızıl-altın alevler içinde patladı. Alevlerin arasından, çok detaylı bir kalıptan kesilmiş bir Öküz heykeli, gelmek üzere olan yeni ay yılını bekleyen izleyicilerin karşısına gösterişli bir çıkış yaptı.

Ardından partidekiler sahneden uzaklaşıp, köpüklü pembe şampanya ya da erimiş Belçika çikolatasının aktığı çok sayıdaki altın şelalenin başına üşüştüler. Ben Daiyu'yu görme umuduyla geride kalmıştım ama sahnenin dışında Jin'i sadece küçük maiyeti bekliyordu. Siyah takım elbiseli Da Ge'yi aralarında görünce bir panik dalgasına kapıldım. Bu gece beni kimse tanımamalıydı, yeni kimliğimle kendimi kabul ettirmeliydim.

Dans pistindeki manzara karşısında hem büyülenmiş hem de tiksinmiştim. *You* gençliğin aşırılık hikâyelerini dinlemiştim ama pek çok *mei*'nin aklının dahi almayacağı böyle müsrif bir partide bu kadar güzel ama tasasız insanla çevrili olmak bambaşka bir deneyimdi. Bu gerçekten çok çirkin, çok uygunsuzdu. *You*lar için her şey tıkırında gittiği sürece dünyanın geri kalanının çürümesinde beis görmüyorlardı. Neden umursayacaklardı ki? Fark ettiklerini bile sanmıyordum.

Artık kendi *you* kostümüm ve pahalı, özel havalandırmalı bir dairem olabilirdi ama çocukluğumu, özel bir okuldaki en fakir

çocuk olduğumu, annemin soframıza koyabildiği her yemeğe şükrettiğimi asla unutamazdım.

Şu çivitmavisi saçlı kızın giydiği diz hizasındaki siyah çizmeler muhtemelen annemin o günlerde ihtiyaç duyduğu ilaçları almaya yetecek paraya mal olmuştu; safir küpeleri ise hastanede özel bir oda tutup en iyi tıbbi bakımı karşılardı.

Annemin hayatını kurtarabilirdi.

İstemsizce yumruklarımı sıktığımı fark ettiğimde biraz gevşedim. *Odaklan. Arkadaşlık kur. Cazibeni kullan.* Bu geceki görevim buydu.

Gümüşi bir elbise giymiş ve arkasındaki tüylü mor kanatlarını açmış muhteşem bir kız bana göz kırptı. Gözleri yine bir cerrahi müdahalenin eseri olarak karanlıkta eflatun parıldıyordu. Zenginlerin dünyasında, mal varlıkları dışında hiçbir şey kalıcı değildi. Kıza göz kırparak karşılık verdim ama dans edenlerin çılgınca devinimi onu sürükleyip yuttu.

*You*lar kollarını havaya atarak, bazıları parlak renklerde saçlarını savura savura kafalarını sallayarak hararetle dans ediyorlardı. Çoğu, saldırganca bir çiftleşme ayinindeymişçesine kalçalarını çeviriyordu. Genç kadınlar ya gruplar hâlinde ya da birbirleriyle dans ediyorlardı ama bir kısmına genç adamlar eşlik ediyor, kadınların bellerini... ya da daha aşağısını tutarak memnuniyetle ritimlerine ayak uyduruyorlardı. Onlar da kadınlar kadar açık giyinmişlerdi; pek çoğunun kolunda ışıltılı geçici dövmeler vardı, diğerleri ise cerrah elinden çıkmış, sert göğüs kaslarında desenlerle geziyordu.

Filtrelenmiş hava serindi ama devasa dans pistinde çarpışan bedenlerden çıkan teri ve ısıyı dağıtmaya yetmiyordu. Üstümüzdeki gümüş bar-botları pistin çevresinde vızıldayarak turluyorlardı. Misafirlerin tek bir el hareketiyle tepelerinde bitiyor, dansın tek bir ritmini dahi kaçırmadan sipariş vermelerini ya da içkilerini almalarını sağlıyorlardı.

Jason Zhou kimliğimle ilk resmi davetim için biraz abartılı giyinip kuşanmıştım. Victor'ın Vox üzerinden verdiği tavsiyelere

uyarak dar kesim, koyu gri yünlü pantolon, menekşe rengi bir gömlek ("mavi" deme gafletinde bulunmuştum ve Victor beni hiç sektirmeden düzeltmişti) ve gümüşi bir ışıltısı olan açık gri yelek giymiştim. Seçtiğimiz tarz sebebiyle değil, sadece yeterince çıplak olmadığım için abartılı giyinmiş sayılırdım. Victor bileğime karo, kalın paladyum bileklik ve öteki elime de aynı takımın yüzüğünü takmam konusunda ısrar etmişti.

"*You* olarak bazı takılar takmak zorundasın," demişti ve daha rahat görünmem için gömleğimin kollarını kıvırmamı söylemişti. "Hem böylece manikürlü ellerini de sergileyebilirsin."

Buna gerçekten gülmüştüm.

Tekrar kalabalığa bakınarak Daiyu'yu aradım. Bir an, dans pistinin ilerisinde, salonun karşı tarafında Daiyu'nun boylarında ve zarif tavırlarıyla hareket eden bir kız gördüğümü sandım. Kızıl saçlı biriyle sohbet ediyordu ve arkadaşına doğru eğildiği için yüzünü tam olarak göremiyordum. Dans edenleri ve parlak kadehlerde köpüklü içkilerini içen davetlileri geçerek ona ulaşmaya çalıştım ama daha yolu yarılayamadan o da gözden kayboldu. Bu kalabalıkta hareketlerini takip etmem mümkün değildi.

Hay lanet!

Elimde bir kadeh pembe şampanyayla on beş dakika daha oyalandıktan sonra kenarda durmaktan sıkıldım. Bütün gece boyunca meraklı bakışlara maruz kalmıştım ama kimse benimle tanışmaya yanaşmamıştı. 101'e taşındığımdan beri ileti-siste birkaç sohbete katılmıştım ama fazla kibar ve ihtiyatlı tepkilerle karşılaşmıştım. *You* çocukların çoğu birlikte büyümüşlerdi; hepsi de kendini bildi bileli arkadaştı ve ben açıkça yabancıydım. Aniden aklıma en sevdiğim romanlardan birinin kahramanı olan Tom Ripley'nin asla ona ait olamayacak bir yaşam tarzını ve zenginliği tüm benliğiyle sahiplenmesi geldi. Bu hayatı yaşadıkça ona inanmıştı.

Omuzlarımı dikleştirip, terleyen bedenlerden oluşan kalabalık sürünün içine daldım ve Daiyu'nun az önce konuştuğu kızılı gördüm. Yüzü kısmen başka tarafa dönüktü ama kolunu tuttuğumda rahatsız bir ifadeyle kıpırdanıp döndü ama kafasını

kaldırıp bakınca gülümsedi. "Selam yakışıklı," dedi, parmağıyla bileğimi ve kolumun içini okşadı.

Elimi çekme dürtüsüne karşı koyup kıza ağır ağır sırıttım. Sokaklarda kızlar bana hep ilgi göstermişlerdi ama hiç sanki bir malmışım gibi rahatlıkla dokunmamışlardı ama sanırım bu sefer ben başlatmıştım. Kan beynime hücum edip nabzımı müziğe uydurdu.

Kız ritmi bastırmak istercesine bağırarak, "Adın ne?" diye sordu ve sesindeki şuh boğukluğu duyabildim.

Aylar önce gümüşi limuzinde gördüğüm kızıl saçlı kızdı. Boyundan bağlamalı, ön dekoltesi göbeğine kadar açık, kırmızı ipekten bir elbise giymişti. Göğsünde, köprücükkemiklerinin hemen altında koyu mor nilüfer çiçeği dövmeleri vardı. İncelikli dövmelere gözümü dikmiş bakarken kız parmak ucuyla tam memesinin üzerine denk düşen tomurcuklardan birine dokunarak dikkatimi oraya çekti. Her yanımı ateş basarak bu tabloya uzun süre bakakaldım, sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Anımsadığım kadar kırmızı dudaklarını büzdü, ardından kurnazca gülümsedi. "Dur bir dakika, seni tanıyor muyum?"

Ani bir panik.

Sonra ben de gülümsedim. "Maalesef bu şerefe nail olamadım." Elimi uzattım. "Ben Jason."

Kendi yetimden hoşlanarak parmaklarımı tuttu. "Angela." Eli sıcaktı ve benimkini bırakmadan, "Soyadın ne? Seni neden daha önce görmedim?" diye sordu.

"Zhou," dedim. "Jason Zhou. California'dan yeni geldim." Ipuçlarından adımı bükerek İngilizce söyledim. "Şehirde yeniyim."

"Peki," dedi. "Los Angeles'a hoş geldin o halde, Jason Zhou. Hadi, dans edelim!" Elimden çekiştirerek yeri yeri dans pistine yürüdü. İnsanlar kenara çekilip, bir süreli görmüş olmak için yol verdiler ve pistin ortasına, DJ kabininin tam altına ulaştık.

* Kısaca anlatacak olursak büyükbaşı sadakatiyle dostlarının kayıtlarında yeri olan kahramanca yıl adığın kadar kadar görüldü ve hoş karşılandı.

Müzik tüm hücrelerime dolarken Angela bir elini boynuma doladı ve diğerini havada sallayıp başını arkaya eğerek kendini dansa kaptırdı. Bu coşkuyla arkaya düşmesin diye belinden tuttum. Çıkık elmacıkkemiklerine uzayan kalın kirpikleriyle gümüşi farlı gözlerini kırpıştırarak güldü. Bir yabancıyla böyle samimi dans etmeyeli uzun zaman olmuştu. Onu yönlendirip her hareketine uyum sağlarken bedenlerimiz müzikle salınıyordu. Angela kasığını benimkine bastırınca bedenim tepki verdi ve ellerim kalçalarına indi ama daha da aşağı kaydırma isteğimi bastırdım.

Diğer kolunu da boynuma doladı ve siyah gözleri zevkle parıldayarak bana kilitlenirken bedenini iyice yaklaştırdı. Dilinin ucunu üst dudağında gezdirdi ve baştan çıkarırcasına gülümsedi. Tek gecelik ilişkilerden pek anlamazdım ama bunun bir öpüşme daveti olduğundan adım gibi emindim. Bedenim bu teklife atılmaya hazır olsa da ben onu, bir *you* kızı öpmek istemiyordum. Eğilip ellerini boynumdan çözdüm ve bir sonraki hipnotik ritimde onu dışarı doğru çevirerek kendimden uzaklaştırdım. Gözlerini beklentiyle kapamıştı ama aniden şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Gülerek onu yeniden kendime çektiğimde dudakları aralanmış, beni çözmeye çalışırcasına yüzüme baktı.

Onu elbette çekici buluyordum. Böyle bir ortamda neredeyse normal görünüyordu; kutlamalara katılan, güzel ve sıradan bir kızdı. Ancak bir parçam içten içe aramızdaki farklara takılıp tereddüt ediyordu. Onun bende uyandırabileceği tüm şehvet ve arzu, öfkeyle yoğrulup nefretle gölgeleniyordu. Yirmi dakika daha dans ettikten sonra Angela beni omuzlarımdan aşağı çekti, bir eli çekinmeksizin pazıma kayarken kulağıma daha sakin bir *yere* gitmek istediğini söyledi. Başımı evet derecesine salladığım sırada dudakları kulağıma sürtündü. Elimi sıkıca tutarak beni dans pistinden çıkardı. Angela'nın her ne istiyorsa elde edebildiğini hissettim.

Kalabalık dans salonundan ayrılıp yandakine geçtik. Burası daha serin ve sakindi. Geniş dikdörtgen odaya hâkim olan ortadaki yuvarlak barın tezgâhının kenarları elektrik mavisi ışıkla

aydınlatılmış, arkasındaki aynalı ve yine canlı mavi tonundaki raflarda şişe şişe içki diziliydi. Temiz hava üfleyen havalandırmalardan aynı zamanda klasik müzik –Bach– çalıyordu. Duvarlardaki ses yalıtımı sayesinde yandaki dans salonundan tek bir taitronika ritmi dahi gelmiyordu. İçki siparişi almaya hazır bar-botları burada da tepemizde uçuşuyordu ama insani iletişimle işini halletmek isteyenler için barın arkasında barmenler de vardı. Angela şampanyalı bir tayfun kokteyli sipariş verdi, ben de Jin'in organizasyonlarına özel üretilen Jin biradan istedim.

Bu salondaki davetliler daha yaşlıydılar ve daha muhafazakâr bir şıklık içindeydiler ama mücevherleri genç kalabalıkta gördüklerim kadar göz alıcı, hatta onlarınkinden daha da abartılıydı. Kocaman elmaslı gerdanlıklar, bilezikler ve yakutlar salonun loş ışığında bile parıldıyordu. Yerden tavana kadar pencerelerin önündeki bir sürü masadan birine yöneldim. 101 binası camla kaplıydı ve parti, bizzat Jin'e ait olan seksen sekizinci kattaydı. Çinliler sekiz sayısını uğurlu kabul ettiklerinden, Jin'in tüm katı şahsi kullanımı için satın alması şaşırtıcı değildi. Tanrıların gözünden baktığımız manzarada Taipei'nin ışıkları parıldayıp sönüyor, bu kadar yukarıdan çok güzel görünüyordu.

Üzerinde fuşya kasımpatı işlemeli altın *qipao** olan bir garson bize büyükçe bir gümüş tepside kanepe ve atıştırmalıklar ikram etti. Angela iki köfte aldı, ben de mantar dolmasını tercih ettim. İçi körpe bambu filizleriyle doldurulmuştu ve ömrümde böyle lezzetli, tadı damağımda kalan bir şey yememiştim. Angela köftelerden birinden küçük lokmalar aldı ama sonunda ikisini de tabağına bıraktı. Garson kızın arkasından koşup, böyle ücretsiz ve sonsuz dağıtılan yemeklerden biraz daha kapmamak için kendimi tutmakta zorlandım. Garsonlar gelip tabakları ve kadehleri topladıkları hâlde her yerde yiyecek içecek artıkları vardı. Kimbilir kıtlık çeken kaç *mei* aileyi, hiç tatmadıkları kadar iyi gıdalarla besleyebilecek yemekler umursamazca çöpe atılıyordu.

* 20. yüzyılın başında Çin sosyetesinde giyilen ve popülerleşerek günümüze ulaşmış, önü çapraz tasarımlı, yüksek yakalı ipek elbise. –çn

Akıl almaz bir israftı.

Angela uzun kadehindeki parıltılı pipetle içkisini yudumlarken gözlerini kısıp kirpiklerinin arasından beni süzerek, "İyi dans ediyorsun," dedi.

Biramı ona doğru kaldırıp bir yudum aldım. "Partnerim muhteşemdi, ondandır." Jin'in birası altın rengiydi, keskin ve ferahlatıcı tadı bana annemin sırf yaz geldiğinde bir iki tane alıp paylaşabilelim diye para biriktirdiği gül elmalarını hatırlattı. "Uzun süredir böyle dans etmemiştim."

Sürmeli gözleri kocaman açıldı. "Neden?"

"Kendimi derslere kaptırmışım," diyerek sırıttım. "Hem Berkeley'deki kulüpler sizin Taipei'dekilerle boy ölçüşemez."

"Dersler ha?" Angela kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "İnek olamayacak kadar yakışıklısın."

İlk tepkim mahcubiyet olsa da güldüm. "Hayallerini yıktıysam kusuruma bakma."

Rolünü unutma.

Gözleri arkamda birine takıldı ve küçük masada eğilip bana yaklaşıyorken bir anda dikleşti. Elini kaldırıp salladığında çiçeksi parfümünün hafif kokusu burnuma doldu. Başıyla selam vererek, "Gidip gitmediğinden emin değildim," dedi.

Çağırdığı kişi yanımdan hafif bir esintiyle geçip masamızın yanında durdu. Bir süre önce dans pistinde gözüme çarpana benzeyen beyaz kuyruklu elbiseli bir *you* kız: *Daiyu*. Belli belirsiz soluğumu tuttum ve Angela, "Jason, bu Jin Daiyu, partinin gizli organizatörü. Partilerden *nefret ediyor*," dedi.

Yüreğim ağzıma geldi ama yutkunmayı başarıp başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. Kolsuz ipek elbisesinin kare yakası genişçeydi ve boynunda gümüş üstüne mavi taşlarla süslü bir gerdanlık vardı. Taşların donuk ışığı yüzüne yumuşak bir parıltı yansıtıyordu. Saçını tepede topuz yapmıştı ve kaprisli bir tanrıçaya benziyordu. Kalbim çok uzun bir süre durmuşçasına sırıtışım yüzüme yapışıp kaldı ama sonra, "Ama babanız parti

vermeyi iyi biliyor, Matmazel Jin." Başımı eğdim. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Onunla göz göze geldim ve kaçınılmaz şekilde beni tanımasını bekledim. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra kalem gibi kaşları hafifçe, telaşla değil de merakla kalktı. Ona kur yaptığımı sanmış olmalıydı.

Angela bir kahkaha attı. "Çok sevimli, değil mi? Onu kanatlarımın altına almayı düşünüyorum."

Daiyu, "Birini daha mı? Bu gidişle şahsi haremini kuracaksın," dedi. Sesi tam da hatırladığım gibi tok, doygundu. Ayağında topuklular olmalıydı çünkü beyaz elbisesiyle normalden de uzun görünüyordu.

Angela, "Bizimle otursana," dedi. "Seni görmeyeli asır oldu. Hiç çıkıp da bizimle eğlenmiyorsun."

Ona sandalyemi verip kendime yenisini almak üzere ayağa kalıyordum ki başını iki yana salladı. "Kalamam." Siyah gözlerinde ilgiyle yüzümü inceledi. "Sen Tianren'in kuzenisin, değil mi?"

Bira şişemin boğazını daha sıkı tutarken çarpık çarpık gülümsedim. "Hayır, Taipei'de hiç kuzenim kalmadı. Buraya Bay Area'dan yeni taşındım."

Angela kıkırdadı. "Çok tanıdık geliyor, değil mi? Sanırım şu Kantonlu aktöre çok benzediği için..."

"Olabilir." Daiyu başını yana eğdi. "Ama bence Jason'ın eşsiz bir tipi var."

Muhtemelen ortamda görünüşünü genetik ya da cerrahi müdahaleyle değiştirmemiş tek genç olduğum içindi. Boştaki elim az kalsın genelde çakımı sakladığım yere gidiyordu ama son anda yukarı kaldırıp saçımı düzelttim. Üzerimde hiç bıçak yoktu; güvenlik çok sıkıydı.

Biramdan bir yudum daha aldım. "Otur lütfen. Dansa ara verdik." Nabzıma yavaşlamasını buyurdum. Victor ve diğerleri, Daiyu'nun beni asla tanıyamayacağına yemin etmişlerdi. Yanılmış olabilirler miydi? Her şeyde bir yanılma payı vardı ki babası-

[illegible] yere düşürdüğü fotoğrafı onun görmemiş olması mümkün müydü? Yoksa daha ilk görüşmemizde bu işi batıracak mıydım? [illegible] bir içki getireyim."

Ayağa kalkacaktım ama Daiyu şaşırtıcı derecede dolu [illegible] sıkıca sarıldı. *"Kalabilmeyi çok isterdim." Bu sefer omzuma* [illegible] *ve son karşılaşmamızda, hafıza-siliciyi kullan-* [illegible] *için bana yalvarırken o elin tişörtümü nasıl da sıkı kav-* [illegible] *hatırladım.* "Babam beni bekliyor." Gözlerini devirdi [illegible] anlayışla bir şeyler mırıldandı, sonra, "Biz de seninle [illegible]," diye önerdi. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa... [illegible] Jason'ı da tanıştırırsın."

[illegible] çok hızlı yutunca elimin tersiyle ağzımı kapayıp boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Bu işten nasıl sıyrılabilirdim?

Bir şey söylememe fırsat kalmadan Daiyu parmak uçlarıyla [illegible] okşadı. "Çok tatlısın, Ange, ama babamın oğlanlara nasıl baktığını biliyorsun." Elini indirdi. Dokunuşunun aşinalığı [illegible] çalarımın terlemesine neden oldu. "Üstüne alınma, Jason. Babam biraz serttir sadece."

"Anlıyorum," dedim.

Bana tepemden baktı. Gözkapakları, gerdanlığının parıltısıyla uyumlu, gümüşi bir maviydi. "Ama seni yeniden görmeyi çok isterim."

"Ama unutma, o benim." Angela kolumu kavrayıp göğsüne bastırarak beni kendine doğru çekiştirdi. Çok etkileyici bir yapmacıklıkla suratını astı.

Daiyu koyu kaşlarını kaldırdı ve bana, "Öyle mi? Onun musun gerçekten?" diye sordu.

Kolumu geri çekerken neredeyse biramı düşürecektim. "Ben..." Aralarında bir şakanın konusu olduğumu hissederek bir Angela'ya, bir ona baktım. Daha önce hiç *you* kızların oyunlarıyla uğraşmak durumunda kalmamıştım. "Hayır, değilim." Angela bana dil çıkarınca özür dilercesine sırıttım. "Ben kimseye ait değilim."

Daiyu, "Kimseye ait değilsin..." diyerek tekrarladı. "Güzel. O hâlde bir ara görüşürüz." Birkaç adım uzaklaşıp duraksadı. "Nerede oturuyorsun, Jason?"

Böyle açıkça sorabilmesine şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak. "Bunun yirmi kat altında; altmış sekizinci katta," diye yanıtladım.

Başını salladı ama anlık şaşkınlığı gözümden kaçmamıştı. 101, Taipei'nin en pahalı, en gözde gayrimenkulüydü ve taliplerinin listesi epey uzundu. Mülkleri kiralamak yasaktı ve boş daire sayısı sınırlıydı. Binanın büyük bir kısmı hâlâ ticari amaçlı ve mağaza alanı olarak kullanılıyordu ama Victor her nasılsa, cazibesini ve bağlantılarını kullanarak bunu başarmıştı. Stüdyo dairelerin bile fiyatları yetmiş beş milyondan başlıyordu.

"Altmış sekiz mi? Ne kadar şanslı bir sayı," diye mırıldandı, Angela'ya bir öpücük gönderip bana hafifçe gülümsedi ve süzülürcesine yanımızdan ayrıldı.

Jin tüm şanslı sayıları ve iyi talihi tekeline sokmak için altmış sekizinci katı da satın almış olsa şaşırmazdım.

Angela'yla onun arkasından baktık. Elbisesinin kat kat beyaz ipekten etekleri uçuşuyor ve Daiyu sadece elbiseyle aydınlanmış görünüyordu. Angela, "Sanırım senden hoşlandı," dedi. Sesinde kıskançlıktan eser yoktu. Sonradan fark etmişçesine, "Çok tuhaf," diye ekleyince kahkahamı tutamadım.

Acaba nasıl bir işe bulaşmıştım?

ALTINCI BÖLÜM

Gözüme akan teri umursamadan, önümde yükselen duvarda kavrayacağım bir sonraki tutacağı aradım. Dairemdeki tırmanma duvarını orta zorluk seviyesine ayarlamıştım ve anlık bir dürtüyle kemeri, emniyet-botunu ve halatı kullanmamaya karar vermiştim. İlk defa serbest tırmanıyordum; bu eskiden gittiğim spor salonunda yasaktı çünkü çok tehlikeliydi ve sorumluluğunu almak istemeyecekleri bir riskti. Özel tasarımlı kaya duvardan çıkan kırmızı bir tutacağı seçip parmaklarımla iyice kavradıktan sonra sağ ayağımı bir başka çıkıntıya attım.

Altı metrelik duvarın tepesine yaklaşınca başımın üzerinde sarkan kayaya uzandım. Basit bir kaya duvarı istemiştim ama Victor her zamanki gibi becerisini konuşturup işi bir uzmana yaptırmıştı. Sentetik duvar, istediğim zorluk seviyesine göre kendi kendini dakikalar içinde ve sonsuz gibi görünen düzenlerde yeniden şekillendirebiliyor, duvardan başlayıp tavana uzanıyor ve oradan farklı farklı sarkıtlarla karşıdaki ikinci kaya duvarla birleşiyordu. Victor her iki duvar için, kemerle tırmanmak istediğimde halatı tutması için birer emniyet-botu da almıştı. Hatta tırmanırken dinlenmek ya da vücut çalışmak istersem diye tavana paralel jimnastik demirleri de taktırmıştı.

[redacted] gösterdiğinde heyecandan omuzlarını dövüp ona sıkıca sarılmıştım. Bana sırıtırken ciddi ciddi utanmıştı. "Ben sadece en iyi malları alırım," demişti.

Tepeye uzanıp tavandan geçmenin en iyi yolunu ararken içimde minik bir ses beni uyardı. Bunu onlarca defa yapmıştım ama her seferinde kemer kullanmıştım. Tehlike bedenimde bir adrenalin patlamasına neden olup daha da odaklanmamı sağlıyordu. Mor bir tutacağı kavrayıp kendimi yukarı kaydırdım ve eğimli bir açıyla tavandan sarktım. Tırmanırken görüşümün daralmasını deneyimlemeyi seviyordum. Ellerim ve ayaklarım için en uygun çıkıntıyı seçmek dışında her türlü düşünce ya da tereddüde zihnim kapanıyordu. Soluklarım hızlanıyor, kaslarım geriliyordu. Bilinçli bir şekilde uzun bir nefes alıp daha da uzun sürede bırakıp yeniden hareketlendim ve kıpırdanarak, tavana saçılı çıkıntıların düzenini ölçüp tartarken bakışlarımı asla aşağıya kaydırmamaya dikkat ettim.

Tüm kaslarım ısınmıştı ama henüz yanmıyorlardı. Terim çenemden çıplak göğsüme damladı ve bir anda sanki zaman ağır çekime girdi. Sabah berbat uyanmıştım; bunun nedeni geceki içkiler kadar, Daiyu'yla ilgili bir sonraki adımımın ne olacağını bilememdi. Kısa karşılaşmamız gerçekten tuhaf geçmişti.

Bunları düşünmek istemeyerek başımı salladım. Odağımı yitirmeyi göze alamazdım. En ufak bir hatam felaketle sonuçlanabilirdi. Yine derin, uzun bir nefes alıp zihnimi boşalttım ve bir sonraki tutacağa bakınmak için boynumu uzattığım esnada dahili iletişim sistem çınladı. Başımı eğip bakmasam da kapımın yanındaki ekranda kapı görevlim Xiao Huang'ın yüzünün belireceğini tahmin edebiliyordum.

İstemeye istemeye, "Evet?" diye seslendim.

"Bay Zhou, Bayan Jin sizi görmek isterler."

Bir küfür savurdum.

Xiao Huang'ın cisimsiz sesi, "Bay Zhou?" diye tekrarladı.

"Bana sadece Jason de."

"Peki, Jason," diye karşılık verdi.

"Bayan Jin'e bana bir iki dakika vermesini söyle lütfen."

Xiao Huang boğazını temizledi. "Kendisi çoktan yukarı çıktı." Sesi mahcup geliyordu. "Israrla sizinle randevusu olduğunu söyledi." Ayrıca herkes Bayan Jin'in, Jin Holding'in ve muhtemelen 101'in de yarısının sahibi olan Bay Jin'in kızı olduğunu biliyordu.

Nefesim olsa gülecektim. O anda dairemin zili çalındı. "Jason, içeride misin? Ben Daiyu, hani dün gece tanışmıştık ya?"

"Tabii ki." Boğazımı temizledim. "İçeri buyur."

Kapı ses komutumla açıldı ve Daiyu içeri girip kapıyı sessizce arkasından kapadı. Dairemi onun gözünden nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalıştım. Cam, antika ahşap ve metalin ilginç bir karışımıydı. Alçak platformu ve başlığı titanyumdan olan çift kişilik yatağım camdan duvara ve Taipei manzarasına bakıyordu. Victor çok güzel oymalı, sırtı yuvarlak iki antika koltuk ve ortalarına titanyumdan, kare bir sehpa almıştı. Yemek alanım, yuvarlak bir cam masa ile kırmızı brokar kaplamalı iki sandalyeden oluşuyordu.

"Jason?"

Daiyu sessizce daireye adım atarken yukarıdan izledim. Dar, koyu mor pantolon üzerine fildişi rengi bir kazak giymişti. Diz hizasındaki çizmelerinin topukları dairemin beton zemininde tıkırdıyordu. Şık ve kendinden emin görünüyordu; seksiydi. Çıkıntıya daha fazla tutunamayınca en yakınımdaki paralel demire uzandım ve iki kolumla kavrayıp aradan bacaklarımı geçirerek, kollarımı da aşağı bırakarak dizlerimden baş aşağı sarktım.

Hareketim Daiyu'nun dikkatini çekince başını kaldırıp yukarı baktı ve şaşkınlıkla soluğunu tuttu. "Orada ne işin var?"

"Tırmanıyordum. Kusura bakma; seni beklemiyordum."

"Ama halat kullanmıyorsun." Duvarın yanındaki emniyet-botlarından birini gösterdi.

"Etkilendin mi?" Başıma hücum eden kanla beynimin ısınıp şiştiğini hissediyordum.

"Hayatını mahvedebilecek seçimlerinden mi?" diye karşılık verdi. "Hayır."

"Hiç mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Hiç."

"Hay aksi," diyerek sırıttım. Yüzü öğleden sonra ışığında solgun görünüyordu.

"Aşağı iner misin, Jason? *Lütfen.*" Siyah kaşlarını çatmıştı. Bana gerçekten... kızmış gibiydi.

Harika bir ikinci izlenim bıraktın, aferin, diye düşündüm. Kızı avucunun içine aldın. *Tüm sırlarını akılsızın tekine açmaya can atıyordur kesin.*

Demire kollarımı geçirip ayaklarımı aşağı sarkıttım, sonra demirlerden tavan boyunca ilerleyip karşıdaki kaya duvara ulaştım. Ardından aşağıya inen en kolay yolu seçip yere bir buçuk metre kala atladım. Emniyet-botu vızıldayarak gelip bana bir havlu uzattı. Dijital yüzünün bana suçlarcasına baktığına yemin edebilirdim.

Yumuşak, pamuklu havluyla yüzümü silip Daiyu'ya döndüm ve "Selam," dedim.

Emniyet-botu bana soğuk bir şişe su verip döne döne uzaklaştı. Suyu alıp Daiyu'ya uzattım ama başını sallayarak reddetti.

"Mocha, lütfen," diyerek komut verdim. "Bayan Jin için, kremalı." Espresso makinesi uğuldayarak çalışmaya başladı. Suyun yarısını içtim ve ardından sersem sersem gülümsedim.

Kollarını hâlâ çözmemişti ama bir eliyle ağzını kapamış, ifadesinden tam çıkaramasam da ya dudak büktüğünü ya da gülümsediğini gizlemeye çalışıyordu. Kahverengi gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdüğünü ise gizleme ihtiyacı duymuyordu. Onu kaçırdığım günün sabahındaki "tanışma"mızda olduğu gibi yine üstsüzdüm. Az eşyalı odada kenara atmış olabileceğim bir tişört bakındım. Havlu da olurdu; örtünmemi sağlayacak herhangi bir şeye razıydım.

Daiyu elini indirdi. "Bunu sık sık yapıyor musun? Kemersiz tırmanmayı?"

"Hayır. Aslında daha önce hiç yapmamıştım, bu ilk denememdi. Dün akşamki partiden beri aklım başımda değil."

Geniş salonun diğer ucunda brokarlı sandalyelerden birinin üzerindeki siyah (ve tasarımcı işi) tişörtü almaya gidiyordum ki Daiyu elini kaldırdı, yanıma yaklaştı ve çıplak göğsüme işaret etti. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum ama o yüzüme bakmıyordu.

"Bu gerçek mi?"

Annemin anısına göğsüme, kalbimin üzerine yaptırdığım dövmeye takılmıştı – tek bir kala zambağı. Annemin en sevdiği çiçekti. Her ilkbaharda Yangmingshan'daki kala zambağı festivaline gider, koyu yeşil yapraklarla sarılı beyaz çiçek denizini hayranlıkla izlerdik. Bu gelenek ve çiçeklerin yetiştirildiği araziler dağdaki deprem ve yangınlarla yok olmuştu.

Koruyamadığımız bir şey daha.

Dövmeyi birkaç ay önce, görevimin Daiyu'yla arkadaşlık kurmak olduğunu öğrendiğimde yaşadığım ender bir sarhoşluk ânımda yaptırmıştım. Arun gecenin ikisinde beni Taipei'nin en iyi dövme salonuna götürmüştü. O da seçtiğim dövmeye itiraz edemeyecek kadar sarhoştu. Nedenimi bile sormamıştı.

Hâlâ tırmanışımdan kalan beyaz magnezyum tozuyla kaplı dövmeme dokundum. "Evet, gerçek." En azından bu dövme ben yaşadıkça var olacaktı. Tabii bunun ne kadar süreceğini kestirmek imkânsızdı. "Bu... annemin en sevdiği çiçek."

Daiyu başını salladı ve gözlerime baktı. Neyse ki yüzümün kızarıklığı geçmişti.

"Gerçek dövmesi olan kimseyle tanışmamıştım," dedi. "Arkadaşlarımın hiçbiri böyle kalıcı bir değişikliğe kalkışmaz."

"Eh, ben de sarhoştum." Sandalyeye gidip tişörtü aldım, üzerime geçirdim ve kısa saçlarımı düzelttim. Dövmenin parasını fidye payımla ödemiştim. *Onun* fidyesinin. "İlk ve muhtemelen son dövmem."

Daiyu, "Çok güzel," diye mırıldandı. "Annenle bu kadar yakın olman tatlı sayılır. O da Tayvan'da mı?"

Espresso makinesi üç kere biplerken mutfağa gittim. Kremasının üzerine çikolata tıraşlanmış mocha, camdan tüpün içinde

"Hiç mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Hiç."

"Hay aksi," diyerek sırıttım. Yüzü öğleden sonra ışığında solgun görünüyordu.

"Aşağı iner misin, Jason? *Lütfen.*" Siyah kaşlarını çatmıştı. Bana gerçekten... kızmış gibiydi.

Harika bir ikinci izlenim bıraktın, aferin, diye düşündüm. Kızı avucunun içine aldın. *Tüm sırlarını akılsızın tekine açmaya can atıyordur kesin.*

Demire kollarımı geçirip ayaklarımı aşağı sarkıttım, sonra demirlerden tavan boyunca ilerleyip karşıdaki kaya duvara ulaştım. Ardından aşağıya inen en kolay yolu seçip yere bir buçuk metre kala atladım. Emniyet-botu vızıldayarak gelip bana bir havlu uzattı. Dijital yüzünün bana suçlarcasına baktığına yemin edebilirdim.

Yumuşak, pamuklu havluyla yüzümü silip Daiyu'ya döndüm ve "Selam," dedim.

Emniyet-botu bana soğuk bir şişe su verip döne döne uzaklaştı. Suyu alıp Daiyu'ya uzattım ama başını sallayarak reddetti.

"Mocha, lütfen," diyerek komut verdim. "Bayan Jin için, kremalı." Espresso makinesi uğuldayarak çalışmaya başladı. Suyun yarısını içtim ve ardından sersem sersem gülümsedim.

Kollarını hâlâ çözmemişti ama bir eliyle ağzını kapamış, ifadesinden tam çıkaramasam da ya dudak büktüğünü ya da gülümsediğini gizlemeye çalışıyordu. Kahverengi gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdüğünü ise gizleme ihtiyacı duymuyordu. Onu kaçırdığım günün sabahındaki "tanışma"mızda olduğu gibi yine üstsüzdüm. Az eşyalı odada kenara atmış olabileceğim bir tişört bakındım. Havlu da olurdu; örtünmemi sağlayacak herhangi bir şeye razıydım.

Daiyu elini indirdi. "Bunu sık sık yapıyor musun? Kemersiz tırmanmayı?"

"Hayır. Aslında daha önce hiç yapmamıştım, bu ilk denememdi. Dün akşamki partiden beri aklım başımda değil."

Geniş salonun diğer ucunda brokarlı sandalyelerden birinin üzerindeki siyah (ve tasarımcı işi) tişörtü almaya gidiyordum ki Daiyu elini kaldırdı, yanıma yaklaştı ve çıplak göğsüme işaret etti. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum ama o yüzüme bakmıyordu.

"Bu gerçek mi?"

Annemin anısına göğsüme, kalbimin üzerine yaptırdığım dövmeye takılmıştı – tek bir kala zambağı. Annemin en sevdiği çiçekti. Her ilkbaharda Yangmingshan'daki kala zambağı festivaline gider, koyu yeşil yapraklarla sarılı beyaz çiçek denizini hayranlıkla izlerdik. Bu gelenek ve çiçeklerin yetiştirildiği araziler dağdaki deprem ve yangınlarla yok olmuştu.

Koruyamadığımız bir şey daha.

Dövmeyi birkaç ay önce, görevimin Daiyu'yla arkadaşlık kurmak olduğunu öğrendiğimde yaşadığım ender bir sarhoşluk ânımda yaptırmıştım. Arun gecenin ikisinde beni Taipei'nin en iyi dövme salonuna götürmüştü. O da seçtiğim dövmeye itiraz edemeyecek kadar sarhoştu. Nedenimi bile sormamıştı.

Hâlâ tırmanışımdan kalan beyaz magnezyum tozuyla kaplı dövmeme dokundum. "Evet, gerçek." En azından bu dövme ben yaşadıkça var olacaktı. Tabii bunun ne kadar süreceğini kestirmek imkânsızdı. "Bu... annemin en sevdiği çiçek."

Daiyu başını salladı ve gözlerime baktı. Neyse ki yüzümün kızarıklığı geçmişti.

"Gerçek dövmesi olan kimseyle tanışmamıştım," dedi. "Arkadaşlarımın hiçbiri böyle kalıcı bir değişikliğe kalkışmaz."

"Eh, ben de sarhoştum." Sandalyeye gidip tişörtü aldım, üzerime geçirdim ve kısa saçlarımı düzelttim. Dövmenin parasını fidye payımla ödemiştim. *Onun* fidyesinin. "İlk ve muhtemelen son dövmem."

Daiyu, "Çok güzel," diye mırıldandı. "Annenle bu kadar yakın olman tatlı sayılır. O da Tayvan'da mı?"

Espresso makinesi üç kere biplerken mutfağa gittim. Kremasının üzerine çikolata tıraşlanmış mocha, camdan tüpün içinde

bekliyordu. Büyük porselen fincanı tüpten çıkarırken espresso ve çikolatanın yoğun kokusu bir anlığına burnuma doldu. "Hayır. hâlâ California'da. Taipei'ye tek geldim." Yalan söylemekte pek zorlanmamıştım ama yalandan nefret ediyordum.

Ve tüm bunlar koca bir yalandı.

Daiyu, "Annemi çok sık göremiyorum; Hong Kong'da yaşıyor," dedi. "Babamdan da nefret ediyor."

"Fenaymış," diye seslendim mutfaktan. "Onu özlüyor musun?"

"Bir anneye sahip olma fikrini özlüyorum. Pek samimi değiliz."

Yine de kaçırıldığı sırada babası Daiyu'nun aramasına yanıt vermezken annesi telefonu açmıştı. Bu durumda babasıyla ne kadar yakın olabilirdi?

Mocha'yı yemek masasına koyarken MacFold'umu kapadım ve otuz iki inçlik dizüstü bilgisayar, boyutunun dörtte birine küçüldü. Bu numaraya hâlâ alışamamıştım; eski MacPlus'ım bunun yanında arkeolojik kazıdan çıkmış gibi görünüyordu. Yalnızca sekiz inç uzunluğunda ve yarım inç kalınlığında kalan bilgisayarı alıp mermer mutfak tezgâhına koydum. "Otursana."

Birkaç kararlı adımla masaya geldi. Yürürken uzun hatlarına ve salman kalçalarının kıvraklığına bakmaktan kendimi alamadım. Sandalyeye oturdu ve yanına oturduğumda fincanını bana doğru kaldırdı. "İyi yıllar," dedi ve bir yudum aldı. "Bu muhteşem olmuş."

Daiyu fincanı avucunun içine aldı ve çıplak göğsüme bakarkenki arsız rahatlığıyla daireyi incelemeye başladı. Sanki hepsi ona aitti. Gözlerindeki, hiçbir *mei*'de karşılaşmadığım, koşulsuz hak iddiasıyla dolu bir bakıştı – asla hissetmediğim ama takınmak zorunda olduğum bir özgüvenle dolu. Kostümü içinde değilken Daiyu'nun bir *you* olmadığını unutmak çok kolaydı. Beni çeken özgünlüğüyle karışık bir özgüven havası taşıyordu ama *you*ların savunduğu her şeyin tek bir temsilcisi varsa, o da Jin'in kızı olmalıydı.

Bunu asla unutmamalıydım.

Bakışları yeniden aşağıdaki çarpıcı Taipei manzarasına dönerken, "Evin güzelmiş," dedi.

Taipei dağlarla çevrili bir havzada konumlanmıştı ki bu da bu bölgede hava kirliliğinin sıkışıp kaldığı için daha yoğun olması anlamına geliyordu. Şehrimizin üstüne çökmüş kalın pus tabakası olağan bir manzaraydı, tabii bizi asit yağmuruyla sınırsıklam eden fırtına bulutlarıyla yarılmadığı sürece. İleride olduğunu bildiğim dağları, 101 gökdelenini altağda araştırdığımda karşıma çıktığı için var olduğunu bildiğim manzarayı bu dairede geçirdiğim üç haftada bir kere bile görmemiştim.

"En güzeli de manzara," dedim.

Başını evet dercesine salladı, sonra mochasından bir yudum daha alıp bana döndü. "Öyle. Tabii tepemize çökmüş kahverengi pusu saymazsak." Parmağıyla uzakları işaret etti ve zihnimi okumuşçasına, "Orada bir yerlerde dağlar var ama ömrümde bir tanesini bile görmedim."

"Öyle mi?" Yanlışlıkla bir şeyler söylemekten çekinerek yutkundum. Önceden, onu kaçırdığımdaki sohbetimizi hatırladım ama o hiçbirini anımsamıyordu. Hatırlama olasılığının da ötesinde, bunu bilmenin ağırlığı rahatsız ediciydi. Onunla konuşurken kendimi dengesiz, çarpık hissediyordum. "Ama seyahatlerin sırasında..."

Daiyu keyifsiz bir kahkaha attı. "Babam iş için çok seyahat eder ama ben Taipei'nin dışına adım atmadım." Dairemin bir köşesindeki cam kapsülünde duran kostümümü başıyla işaret etti. "Beni şirket işlerini devralmak üzere yetiştiriyor. Vaktimin çoğunu holdingde geçiriyorum. İçten içe başka bir çocuk yapmasını ve işi kardeşimin *devralmasını* umuyorum."

Özel hayatını benimle bu kadar paylaşmasından duyduğum şaşkınlıkla parmağımı cam masada tıklatırken bir süre sessizce oturduk. "Yani tek çocuk musun?" Öyle olduğunu biliyordum ama rol gereği sordum.

Başını evet dercesine salladı.

"O zaman babanla yakınsınız?"

Istarengiz bir ifadeyle gülümsedi ama hissi gözlerine yansımadı. "Babam samimiyet kurulamayacak kadar sert bir adamdır. Bana genelde herhangi bir ürünü, sanki yatırımıymışım gibi davranıyor."

O cam duvardan dışarıya dalıp giderken ben duyduklarımı sindirmeye çalıştım ve sonunda, "Daiyu, buraya neden geldin?" diye sordum. Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum ama hâlimiz düşünülürse bu normal bir soruydu ve bu karşılaşmanın olabildiğince normal geçmesini sağlamak zorundaydım. Yeni tanıştığım başka bir kız kapımda bitiverse de ilk soracağım şey bu olurdu. "Bunu sık sık yapar mısın?" diye devam ettim. "Yani hiç tanımadığın insanların kapılarını böyle sık çalar mısın?"

"Hayır," diyerek beni susturdu. "Bunu daha önce hiç yapmadım ama dün gece seninle tanışınca... ilginç biri gibi geldin. Hatta biraz tanıdık." Dönüp bana gülümsediğinde cam bir masada oturduğum için çıplak gibi hissederek doğal duruşumu korumaya çalıştım. "California'yı görmek istemişimdir hep," dedi havalı bir İngiliz aksanı takınarak.

Ben de İngilizce, "Orada da bir sürü dağ var," diye karşılık verdim. "Belki California'da bir üniversiteye gidersin."

Yeniden mükemmel akıcılıktaki Mandarinine dönerek, "Keşke," dedi ve bana hasretle yan yan baktı. "Ulusal Tayvan Üniversitesi'ne gideceğim. Sanırım babam bu şehirden çıkmama asla izin vermeyecek. Burada bile sürekli peşimde korumalarla geziyorum."

Gece pazarında burnunu yumrukladığım irikıyım *you* oğlanı hatırlayınca kaşlarımı kaldırdım.

Daiyu ifademi şaşkınlığa yorarak, "Şimdi de aşağıdalar," dedi. "Yukarı çıkmalarına izin vermedim. Lanet lobide çürüyene dek bekleyebilirler, hiç umurumda değil."

Muazzam zenginliğine ve ayrıcalıklarına rağmen, tanıdığım tüm sıradan, isyankâr ergenler gibi konuştuğunu fark edip güldüm. Olabildiğince rahat bir tavırla, "Jin Holding'i görmeyi çok

isterim," dedim. Parmaklarımı hafifçe kıvırıp gevşek bir yumruk yaptım. Başka yerde olsak, gerginliğimi atmak için kelebek çakısını çevirirdim ama zengin *gon* oğlanlar öyle şeyler yapmazlardı.

"Gerçekten mi?" Fincanının üzerinden beni süzdü, ben de bir şekilde bakışlarına karşılık vermeyi başardım ve dudaklarımı bir gülümsemeyle eğdim.

"Ne var ki? Çok mu tuhaf? Babam şu anda tüm dünyada satılan en pahalı kişiselleştirilmiş malı üretiyor. Bu kostümler gerçekten bir mühendislik harikası."

Fincanını masaya bıraktı ve geniş stüdyonun köşesindeki kapsülde bekleyen kostümümün yanına gitti. "Güzelmiş. İlk kostümün mü?"

"Hayır," diyerek yalan söyledim. "Bir tane de California'da var. Bay Area'da hava kötü sayılır ama esas Los Angeles'ta çok berbat."

Daiyu bana dönüp başını salladı. "Babamın o bölgede çok müşterisi var. New York'la birlikte, ABD'deki en büyük pazarlarımızdan biri." Elini kaya duvara koyarak dairede gezinmeye başladı. "Bir takasa ne dersin? Ben seni Jin Holding'de özel bir tura çıkarayım ve sen de," bir emniyet-botunun yanında durup halatı çekiştirdi, "bana kaya tırmanışını öğret."

O kadar hazırlıksız yakalandım ki düşünmeden, "Ne?" diye tepki verdim.

"Gayet adil bir takas."

Yine güldüm. "Onu kastetmedim. Yani... kaya tırmanışı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Eğlenceli görünüyor." Daiyu başını eğip altı metrelik duvarı inceledi ve ellerini ovdu. "Zorlu bir hobiye benziyor."

Başımı iki yana salladım. "Beni şaşırtıyorsun."

"Beni tanımıyorken nasıl şaşırabilirsin ki?" Fildişi kazağını çıkarmaya başladı ve buna mı yoksa sorusuna mı telaşlanacağımı bilemedim.

"Peşin hükümlüyüm sanırım."

"Ki bu aptallıktır," dedi. Yünlü dokumanın ardından sesi boğuk geldi. Kazak yukarı kayıp karnını açıkta bıraktı ve korkunç bir an için üzerinde ne var ne yoksa çıkaracağını... ve Jin'in kızının dairemin ortasında dantelli sutyeniyle kalacağını sandım. Birkaç saniyede yanına ulaştım ve kazağının altını tuttum.

Yumuşak, ardı görünmeyen dokumanın arkasından, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Duruşu gerildi ve geç de olsa kazağının altındaki siyah bluzun kenarını görebildim. Kumaşı tuttum ve elimin çıplak karnına sürtmesi, üstündekileri tutmasına değil de *çıkarmasına* yardımcı olduğumu hayal etmeme yetti. Sakince, "Centilmenlik yapmaya çalışıyordum," diyebildim ve kekelemediğime şaşırarak, açıkta kalan gövdesini örtmek için bluzu aşağı çektim.

Başı yeniden görünür oldu, kazağı tamamen çıkardı ve altındaki siyah askılı bluzla kaldı. Gözlerimiz birbirine kilitlenince zihnimi okumuşçasına gülümsedi. Elim hâlâ belindeydi, kolumu gelişigüzel indirdim. *Tanrılar aşkına.* Mükemmel vücutlarını sergileyen onlarca *you* kızı gözüm görmezken Daiyu'nun kazağını çıkarması bile dilimi damağımı kurutuyordu. Mesele onu çekici bulmam değildi; o kadarı zaten su götürmezdi. Beni afallatan, ondan hoşlanmamdı.

Daiyu üstündekileri çıkarmaya devam ediyordu; kahverengi çizmelerinin fermuarını açıp çıkardı. Ayaklarında siyah naylon çorap vardı. Ayağının ayası üzerinde zıplayarak döndü ve kaya duvarı yeniden inceledi. Omzunun üzerinden arkasına bakıp göz kırptı. "Hazırım."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi neşeyle.

Şakalaşırcasına, "Yeni yıla başlamanın en iyi yoludur," dedim. "Emniyet-botuna ayak numaranı söyle."

Daiyu yumurta şeklindeki gümüş robota komut verdi ve karının ortasından tırmanış ayakkabılarını aldı. Olduğu yerde sıçrayıp ayakkabıları denedi ve heyecanla, "Tam oldular!" bağırdı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Kemerini bağlayacağız, sonra tırmanmaya başlayabilirsin. Duvarı başlangıç seviyesine çekeceğim. Sana anlatarak yol gösterebilirim." Kemeri ona uzattım. "Bacaklarını şu boşluklardan geçireceksin." Omzuma hafifçe tutunarak kemeri üzerine geçirdi. "Harika. Şimdi kemeri sıkıp beline oturtalım."

Benden daha zayıftı. Kayışları ayarlarken ona dokunmaya tereddüt ettiğimin bilincindeydim ama kemerin doğru yerleştiğinden emin olmak için bunu yapmak zorundaydım. Bakışlarımı kaldırmadan elimi sırt kıvrımından geçirip belindde dolaştırdım ve kemeri çekiştire çekiştire sağlamlığını sınadım.

Ses komutuyla duvara yeni ayarlar girdim, sonra toz kesesini alıp kemerindeki kancalardan birine astım. "Ellerini de tozladın mı, tırmanmaya hazırsın. Halatını robot tutacak."

Daiyu, yüzü yerinde ifadesiz bir dokunmatik ekran olan bota baktı. "Sen tutsan olmaz mı?"

"Eminyet-botu benden güçlü ve çok güvenlidir. Piyasadaki en iyi modeli aldım," dedim. "Ona güvenebilirsin."

"Ama ben sana güveniyorum..." Duraksadı. "Halatı bir *insana* emanet etmeyi tercih ederim."

Bir an göz göze geldik, sonra başımı salladım. "Peki." Kendi kemerimi taktım, halatın tamamını bottan aldım ve Daiyu'nun kemerinden geçirip sekizli düğüm attım. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için halatı bir daha çekiştirdim. "Tırmanmaya ve inmeye hazır olduğunda bana haber ver. Her seferinde benden sözlü onay bekle."

Uzun süredir kimseyi emniyete almamıştım; kendi kemerimdeki emniyet halkasının vidalı karabinasını kontrol ettim. "Tırmanırken en kolayındaki tutacakları seç," dedim. "Kendini yukarı çekmek için olabildiğince bacaklarını kullan."

"Hazırım," dedi.

Başımla onay verdim. "Tırmanmaya başla. Ben seni kollayacağım."

Oldukça hızlı bir şekilde kaya duvarda yükseldi. Uzun ve inceydi ama kollarında kas vardı ki buna da şaşırmıştım. O hiç

duraksamadan daha da yukarılara tırmandıkça halatın gevşek kısmını çekip topluyordum.

"Spor yapıyor musun?" diye sordum.

Aşağıya bakmadan, "Özel antrenörüm var," diye yanıtladı.

"İyi gidiyorsun." Aslında ilk tırmanışına göre çok iyi gidiyordu. "İnmeye hazır olduğunda 'sıkı al' diye seslen ve benden onay bekle. Sonra ayaklarını, bacakların zemine paralel olacak şekilde uzatıp oturur pozisyona geç, seni ben indireceğim."

"Başardım! Tepeye ulaştım!" diye bağırdı.

Yanımdaki emniyet-botu tek bir çınlama, ardından tezahurat sesleri çıkardı. Ben alete şaşkın şaşkın bakakalmışken Daiyu gülüp, "Nasıl devam edeceğim?" diye sordu. Tavandaki asmanın tutacaklarına bakınıyordu.

"Etme," dedim. "İlk seferiçin fazla ileri seviye olur."

Beni duymazdan geldi. Tavana uzanıp bir tutacak bulduğunda ağırlığının kaydığını ve halatın kemerimi çekiştirdiğini hissettim. İçten içe söverek halatı kontrol etmeye çalıştım. Yeterince güvendeydi ama duvardan düşerse yüreğime indirecek kadar feci bir sürpriz olurdu. Düşüşünü hafifletebileceğimden emindim ama şans eseri bir şeyler ters giderse, Jin'in kızının ciddi ciddi yaralanması bir yana, azıcık incinmesi riskini dahi alamazdım. Böyle bir durumda Jin beni içeri attırır ya da uğraşmadan adamlarından birini gönderip beni ölümüne dövdürürdü. Ezkaza planımızı öğrenirse de *hepimiz* ölü sayılırdık.

Dişlerimin arasından uyarırcasına, "Daiyu," dedim.

Soluklarını duyabiliyordum ve yukarı bakmaya cesaret edebildiğimde onun tavana sarılmış, hafif bir açıyla sarktığını gördüm. "Bir tane daha," dedi.

Bir çıkıntıya tutunup kendini yukarı çekerken kolları gerildi. Durduğu açıda yerçekimi onu zorluyor olmalıydı, gücü karşısında hayrete düştüm. *You* kızların nasıl nazlı ve şımarık yetiştirildikleri düşünülürse, çıtkırıldım... ve evet, zayıf olduklarını sanırdım. Daiyu ise kaçırıldığında benimle iletişiminde cesur davranmıştı, şimdiyse korkusuz olduğunu görüyordum.

Bunu takdir ediyordum ama bu beni bekleyen görevi de kolaylaştırmıyordu.

"Peki," dedi. "Sıkı al."

"Tamam," dedim. "Oturuşa geç."

Ayaklarını duvara doğru uzatıp geri yaslanarak oturma pozisyonu aldı. Ağırlığını hissettim ve ipi boşaltarak onu yavaşça yere indirmeye başladım. Daiyu tüm iniş boyunca kahkahalar atıp birkaç kere duvarı tekmeleyerek açıldı. Ayakları yere bastığında gözleri ışıl ışıl, yanakları kıpkırmızıydı. Göz göze geldik ve bana ömrümde gördüğüm en neşeli gülümsemeyle bakınca kalbim duracak gibi oldu. Bakışlarımı kaçırıp ona yaklaştım ve kemeriyle uğraşmaya koyuldum. Emniyet-botu döne döne gelip Daiyu'ya bir havlu uzattı.

"Meg Murry'nin birkaç yaş büyük hali gibisin," dedim İngiliz aksanıyla.

"Meg Murry mi?"

"*Zamanda Kıvrılma*'dan." Doğrulup ona gülümsedim. "Meg kararlı ve dikbaşlı bir karakterdi. Sen daha gözüpeksin ama sonunda onun da karakteri oturuyor."

"Ah, edebi gönderme ha?"

Kendi kemerimi çıkarıp omuz sılktim. "Bölümüm dünya edebiyatıydı; kitaplarla düşünmemek elimde değil." Ilkı yalandı ama ikincisi oldukça doğruydu. Kitaplar benim gerçeklerden kaçabildiğim sığınağımdı. İçinde yaşadığımız bu anlamsız dünyayla kurabildiğim tek bağdı.

Daiyu eğlenircesine bir ifadeyle, kollarını kavuşturup, "Peki, sen kim oluyorsun o zaman?" diye sordu.

"Değişir. Liu Bei'den tut, Edmond Dantès'e kadar yolu var; hatta Poe'nun 'Gammaz Yürek' hikâyesindeki zavallı herife kadar. Küt küt atan kalp sesi falan." Etkisini pekiştirmek için robotun metal gövdesinde kalp ritmi tuttum. "Çok teci."

Emniyet-botu içerlemişçesine iki kere bıplevıp dönerek uzaklaştı.

Daiyu gülerek, "Drama meyillisin gibi görünüyor," dedi. "Edebiyat dersinde Poe okumuştum ama Dantès hangi kitaptan?"

"Dumas'nın *Monte Cristo Kontu*," dedim. "Hikâyenin kahramanı Dantès zengin bir kont kılığına girip adalet ve intikam için senelerce planını gerçekleştirmeyi bekliyor." Bunu açıklamamın ne kadar ironik, mevcut durumumun gerçekliğine ne kadar yakın olduğunu geç fark ettim. Ancak Daiyu'yla iletişimimiz sadece yalanlar üzerine kurulamazdı ve bir konuda samimi davranacaksam, o da okuyup keyif aldığım kitaplar olabilirdi.

"Kafayı sıyıran paranoyak bir katil ile intikam uğruna kılık değiştiren bir adam arasındaysan... seninle ilgili ne düşüneceğimi bilemedim, Jason." Elini çenesinin altına koyup gözlerini kısarak beni tarttı, bakışına karşılık verdim ve sonunda bir kahkaha patlattı. "Tırmanış harikaydı," dedi ve dünyadaki en normal şeymiş gibi sıkıca omzuma tutunup kemerini çıkardı. Bir an kimin kimi oyuna getirdiği konusunda tereddüt ettim. "Teşekkür ederim. İyi bir eğitmensin."

Bot etrafımda dönerek gelip Daiyu'nun kemerini aldı.

"Daha önce kimseyi eğitmeyi denememiştim," dedim, "ama senin doğal bir yeteneğin var."

Yüzünde parıldayan ince ter tabakasını havluyla silerken dudakları bir gülümsemeyle kıpırdandı. "Seni daha sık ziyaret etmem gerekecek."

Bir anlığına ağzım açık kaldı, sonra ben de güldüm. "Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Bu sözünü sana hatırlatırım," dedi ve kollarını yukarı kaldırıp esnetti; sanki içi içine sığmıyordu.

Öyle olmasını umuyordum.

Her şey çok kolay olmuş gibiydi.

Daiyu kısa süre sonra dairemden ayrılırken bana öylesine sarıldı ve limon ve çiçeğimsi kokusu tenimde kaldı. Sonraki yarım saati tırmanışa ayrılmamış duvara asılı hedef tahtasına, amatörler gibi geniş açıyla bıçak atarak geçirdim. Kolum sarsak, kon-

konsantrasyonum berbattı. Defalarca on ikiden vurana dek sabit bir ritimde bıçakları toplayıp tekrar tekrar attım.

Bıçağın ağırlığı –elimdeki kabzanın soğukluğu– tanıdık ve rahatlatıcıydı.

Buna ihtiyacım vardı.

Şu anda, şu dünyada anlam verebildiğim tek şeydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

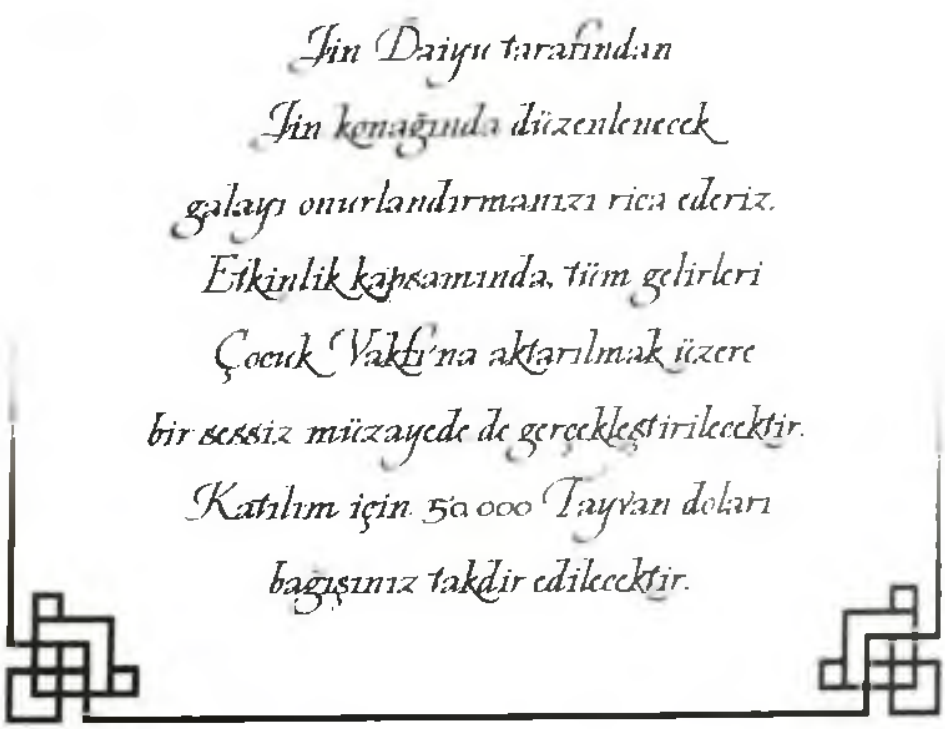
Üç gün sonra Xiao Huang bana uzun, gümüş bir kutuyu teslim etti.

"Bu ne?" diye sordum?

Omuz silkip öyle kocaman sırıttı ki gören ona bin yuan bahşiş verdim sanırdı. "İyi günler, efendim," dedi ve siyah kepinin kenarına dokunup başını sallayarak selam verdi.

Şaşkınlıkla mor kadifeden kurdeleyi çözüp kutuyu açtım. İçinde üç kala zambağı vardı. O kadar mükemmellerdi ki gerçek olup olmadığını anlamak için taçyapraklardan birine dokunmam gerekti; öylelerdi... serin ve pürüzsüzlerdi. Kala mevsiminde değildik ama *you*lar neredeyse her şeyi seralarda yetiştirebiliyor ya da başka yerlerden getirtebiliyorlardı. Kutunun dibinde isimsiz, gümüşi bir zarf vardı. Aklıma hemen Daiyu geldi. Bu bir hata olabilir miydi? Zarfın içindeki kartta geleneksel bir Çin resmi vardı: bir kayalığın üzerinde, iğneleri karla kaplı tek bir çam ağacı.

Kartı açtım. Çin hat sanatında becerikli bir elden çıkmış karakterle yazılı bir davetiyeydi:

Davetiyede partide smokin mecburiyeti olduğu belirtilmiş, diğer detaylar verilmişti. Üst köşede hızlıca fakat zarif karakterlerle Daiyu'nun şahsi notu vardı:

Birlikte geçirdiğimiz vakitten
çok keyif aldım. Umarım partiye
katılabilirsin, seni görmeyi çok isterim.

rrr

Kartın arkasında ise sadece kapakta kullanılan görselin Jin Daiyu'ya ait "Kışın Tesellisi" olduğu bilgisi düşülmüştü. Daiyu resim de mi yapıyordu? Elbette yapıyordu. Çam iğnelerindeki incecik fırça darbelerine bakarken yüzümü ateş bastı. Davetiyede zambaklarla ilgili hiçbir şey yazmıyordu ama dövmemle ilgili konuştuğumuz için Daiyu bunların annemin en sevdiği çiçekler olduğunu biliyordu. Daha önce bir kızdan çiçek almak bir yana, kimseye çiçek vermemiştim.

Daiyu ne yapmaya çalışıyordu?

Bu sadece nazik bir jest mi yoksa ona tırmanmayı öğrettiğim için *you* adabına uygun kibar bir teşekkür mü ya da...

Ben ne yapıyordum böyle?

Kartı masaya attım ve komutla Victor'a bir mesaj gönderdim. "Smokine ihtiyacım var. Beni allayıp pullamalısın."

Vic hemen, Elimdeki malzeme pek umut vaat etmiyor, diye yanıt verdi, ama neyse ki işimde çok iyiyim. Karşı konulmaz olacaksın.

Sessizce gülerek saçımı karıştırdım. Daiyu'nun niyetini anlamak için erken olabilirdi ama onun özel partisine şahsi bir davetiye aldığıma göre bunun pek de önemi yoktu.

Lingyi'ye de bir mesaj gönderdim: Jin'lerin evine gidiyorum. Daiyu davet etti.

Çok hızlıymışsın, diye karşılık verdi.

"Sanırım benden hoşlanıyor..." yazacaktım ki onun yerine, Neden şaşırdın? dedim.

Etkilendim, diye yanıtladı. Her şeyi hazır etmem için bana bir gün ver.

Daiyu, 101'e yürüme mesafesinde oturuyordu ama Victor gala gecesi için bana bir havalimo tutmuştu.

"Böyle bir suareye *yürüyerek* gidemezsin," dedi. "Kesinlikle olmaz." Burberry smokinimin siyah klapalarına elini sürterek düzeltti, sonra başını eğerek papyonumla ilgilendi. Hangi marka ve modelde smokin giyeceğime uzun süre kafa patlatmış, sonunda dar kesimli, üzerime tam oturacak şekilde tadil edilmiş, yünlü lacivert bir takımda karar kılmıştı. Acayip iyi göründüğümü kabul etmeliydim.

Victor, "Kıpırdanmayı bırak," dedi ve göğsüme pat pat vurdu. "Femtohücre vericisi tam buradaki gizli cebin içine dikili. Gece boyunca ceketini çıkarma."

Ekran sohbeti yaptığımızda Lingyi vericiyi bana göstermişti. Parakart gibi inceydi ve menzilindeki çevrimiçi tüm aletleri yönlendirip Lingyi'nin her şeye erişmesini sağlayacaktı. "Kişisel cihaza ya da makineye ne kadar yakınsan yönlendirme o kadar başarılı olur," demişti.

Victor dikleşti. "Kusursuz oldun... *Neredeyse* benim kadar iyi görünüyorsun."

Gülerek, "O kadarı mümkün değil," dedim.

Arkasına yaslanıp bana öyle uzun baktı ki bir çakı çıkarıp elimde çevirebilmek istedim.

"Ciddiyim, çıkardığım işten hoşnutum."

"Sensiz ben bir hiçim, Victor," diye şakalaştım.

"Biliyorum," dedi ve yan tarafa dönüp büyük bir çantadan bir şey çıkardı. "Al bakalım," diyerek kocaman bir çiçek buketini bana uzattı. "Bunları Daiyu'ya ver."

Bakakaldım. Kasımpatlarının, zambakların ve güllerin olduğu, çok güzel bir düzenlemeydi. "Kafamdan bile büyük."

"İyi bir izlenim bırakmak için gidiyorsun, Zhou," dedi Victor. "Sönük kalmamalısın."

Buketi de aldım ve gitmeye hazırdım. Biraz daha beklersem kafa patlatmaya başlayacaktım ki bunu hiç istemiyordum.

Vic, Palm'ına baktı. "Limuzinin gelmiş, aşağıda bekliyor."

Jin malikânesi Taipei'deki tüm konutlardan daha büyük bir arazide konumlanmıştı ve etrafı Çin tarzında, vahşi hayvan ve çiçek oymalı gri taştan devasa duvarlarla çevriliydi. Hava çoktan kararmıştı ama tüm arazi parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Siyah havalimom arazinin üstünde bir daire çizerken aşağıdaki Çin avlularını ve bahçelerinin manzarası önüme serildi. Konağın kendisinde Avrupai dokunuşlar vardı; altağda kendi kendime mimari öğrenirken incelediğim Toskana evlerine benziyordu. Krem rengi taştan binanın ilk ve ikinci kat cephelerinde görkemli, dikdörtgen pencereler vardı. Kiremit kaplı çatının üzerinden süzülüp binanın arkasındaki park alanına indik.

Victor'ın talimatına uyarak assolist gibi geç gelmiştim. Onlarca pahalı araba ve limuzin çoktan park alanını doldurmuştu. Siyah takım elbiseli bir adam limuzinimin kapısını açıp davetiyemi rica etti. Alenen tehditkâr bir havası yoktu ama güvenlik ekibinden olduğu belliydi ve tehlikeli bir adam olduğunu hissedebiliyordum. Silahsız geldiğime pişmandım ama bu riski alamazdım.

"Jason Zhou, öyle mi?" diye sordu.

İfademi değiştirmeden, başımı evet dercesine salladım.

"Jin konağına ilk gelişiniz mi?"

"Evet," dedim, "ama Bayan Jin'in şahsi davetiyle buradayım."

"Sicil kaydı sorgulaması yapmamız gerekecek," dedi, sonra Palm'ıyla yüzümü tarayarak bir anlığına görüşümü yeşil ışıkla boyadı.

Duruşumu gevşetip hareketsizce bekledim. Gerilmem için hiçbir neden yoktu.

Adam Palm'ına uzun uzun bakınca sonunda, ağ günlüklerini izlediğim tüm zengin *you* çocukların bıkkın ve sabırsız tonunu takınarak, "Bir sorun mu var?" diye sordum. "Parti bitmeden içeri girebilirsem iyi olur."

Bana umursamaz bir bakış attı, sonra davetiyemi geri verdi. "Galada iyi eğlenceler, Bay Zhou."

Şoförüm farları kapadı ama reklamlar limuzinin mat camında dönmeye devam ediyordu. Etkinlik bitene kadar beni bekleyecekti.

Taş patikada ön kapıya doğru yolu gösteren kırmızı kadife şeritleri takip ederek yemyeşil bahçenin içinden geçtim. Arazi, büyülüymüşçesine gizli ışıklarla aydınlatılıyordu. Aşağıda bir süs havuzu ve kıyısında şairane güzellikte, tepeden öte bir sanat eseri gibi duran kayalık bahçeyi gördüm. Küçük göletin biraz ilerisinde başka bir bahçeye açılan yusyuvarlak bir ay kapısı vardı. Jin'in arazisi, konağın bu kadar yakınındayken trafik gürültüsünü duyamayacağım kadar büyüktü. Bir köşeyi döndüğümde yeşillikli yürüyüş yolu, sıçrayan koi balıklarının oymalarıyla bezeli, taştan bir süs havuzunu çevreleyen daire şeklindeki araç yoluna bağlandı.

Jin'in evinin devasa çift kanatlı kapısına açılan muazzam kemerin iki yanında smokinli birer karşılama görevlisi dikiliyordu. Biri eğilerek selam verip elini saygıyla uzattı, ben de davetiyemi verdim. Koyu gümüşi brokar ceketlerine pastel altın tonunda Jin karakteri işlenmişti. Görevli, "Hoş geldiniz, Bay Zhou, bizi

şereflendirdiniz," diyerek ağır ahşap kapı kanatlarından birini çekip açtı. Bir anda mavi bir ışığa daldım ve kapının, giren herkesi silah taramasından geçirdiğini anladım. Hiçbir sorunla karşılaşmadan geçtim ve kubbeli tavanından büyüleyici bir avize sarkan, mermer zeminiyle çok güzel bir fuayeye adım attım.

Yuvarlak odanın duvar dibine yerleştirilmiş altı güvenlik görevlisi sessizce etrafı izliyordu. Kendi hâllerinde duruyorlardı ama yine de varlıklarını hemen hissetmiştim. Galadan hiç müzik ya da insan sesi gelmiyordu; konağın duvarlarında ses yalıtımı olmalıydı. Fuayede yuvarlak bir taş masanın ortasına yerleştirilmiş büyükçe bir çiçek düzenlemesinin dışında hiçbir eşya yoktu. Gergin ve gülünç hissederek elimdeki bukete baktım. *Benim gibi birinin ne işi var burada?*

"Bay Zhou?" Yine altın Jin karakteri işlenmiş, koyu mor *qipao*'lu bir kadın süzülürcesine yanıma geldi. "Hoş geldiniz." Zarifçe elini kaldırdı. "Lütfen benimle gelin." Peşinden fuayeye bağlı geniş koridorlardan birine girdim, sonra yanından yürüyebilmek için adımlarımı hızlandırdım. Koridor, sütunlu kemerlerden oluşuyordu ve duvarlara yerleştirilmiş ince demir işlemeli apliklerle aydınlatılmıştı. Kapalı çift kanatlı bir kapının ve yemyeşil bahçelere bakan, duvar yüksekliğinde kemerli pencerelerin önünden geçtik.

Sessizlik içinde bir süre yürüdük. Havadan sudan sohbet edemeyecek hâlde, etrafımı izleyip incelemeye çalışıyordum. Koridorun böyle uzayıp gitmesine, Taipei'nin göbeğinde böyle büyük bir arazinin var olabilmesine hayret ettim. Jin bu gösterişli evi yaptırmak için kimbilir kaç apartman yıkmıştı. Kadın nihayet kemerli ve çift kanatlı yüksek bir kapının önünde durup kanatları açtı. Sessizliği aniden klasik müzik ve sohbet eden kalabalığın alçak uğultusu doldurdu.

Kadın, "Keyifli akşamlar dilerim, Bay Zhou," deyip kenara çekildi. "Bayan Jin sizi bekliyor."

Şaşkınlığımı gizlemek için başımı eğip elimdeki karışık buketa baktım. Başımı kaldırdığımda kadın çoktan ortadan kaybol

muştu. Duvarın diğer ucunda, yüksek, kemerli cam kapılarla bir tuval gibi çerçevelenmiş küçük bir orkestra vardı. Bahçelere ve bir havuza açılan bir balo salonundaydık. En şık kıyafetleri içindeki yüze yakın *you* salonda kaynaşıyor, gümüş tepsiler taşıyan garsonlar kalabalığın arasında dolaşarak servis yapıyorlardı. Biri önümde durup tepsisinde yeşilliklerin üzerine yerleştirilmiş parlak deniz taraklarından ikram etti ama aç olmadığım için başımı salladım ve adam yanımdan uzaklaştı.

Dikdörtgen odanın tam ortasında fuayedeki kadar muhteşem bir avize asılıydı ve aplikler, alımlı kalabalığı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Daiyu'yu neredeyse hemen gördüm; ellerinde köpüklü şampanyalarla kahkahalar atıp gülümseyen, bizim yaşlarımızda bir *you* grubuyla çevriliydi. Refahın, mutluluğun ve mükemmelliğin tablosuydular.

Kalabalığı yararak yanına gitmeye çalışırken birkaç kişiye dirsek attım ki yan bakışlardan anladığım kadarıyla bu kabul gören bir davranış değildi. Çiçekleri silah gibi ileri uzatarak tuttuğumu, sürtündüğüm her ceket kolu, gözüme çarpan her elmas gerdanlık ve çıplak omuzların üzerinde sallanan her yakut ya da safir küpeyle artan öfkemi ve rahatsızlığımı ancak Daiyu'ya yaklaştığımda fark edebildim. Daiyu beni görünce kocaman gülümsedi.

Bir anda durdum ve buketi tutan elimi gevşettim. Nabzımın fırladığını fark etmemiştim, üstelik ensem ter içinde kalmıştı ve gömleğimin kaskatı yakasına ıslak ıslak yapışmıştı. Sakinleşmek için yavaş yavaş derin bir nefes aldım ve utangaçça gülümseyerek Daiyu'ya sırıtıp, sessizce, *Selam*, dedim.

Gruptan ayrılıp yanıma geldi. *You* arkadaşlarının hepsi onun hareketlerini şahin gibi takip ediyordu. Halihazırda kendimi çok tuhaf hissetmesem, durum absürd ve komik sayılabilirdi. Daiyu, "Onlar bana mı?" diye sordu.

Çiçekleri unutmuştum. Buketi ona uzatıp, "Öyleler," dedim. Keşke Victor'dan böyle anlarda kullanabileceğim sevimli lafları alsaydım. "Gönderdiğin zambaklara karşılık." İçten içe homurdandım. Tatlı dilli olmayı *hiç* bilmiyordum.

Gülümseyerek yüzünü bukete yaklaştırıp çiçeklerin kokusunu içine çekti. "Ah," dedi, "bunlar harika, Jason." Eğilip yanağımdan öperken bütün duyularımı o hoş çiçeksi kokusuyla doldurdu. Arkadaş grubunda birkaç kişi gözlerini kısarak baktı. Aramızdaki kısa mesafeden, beni şüpheyle tarttıklarını gerçekten hissedebiliyordum.

Daiyu ise onları umursamıyordu. Üzerinde çok şık turkuvaz-mavi bir elbise vardı ve uzun, biçimli bacaklarını sergileyen yırtmacı dikkat çekiciydi. Saçları serbestçe, zarif bir şekilde toplanmıştı ve tek takısı, dekoltesine düşen yağmur damlalarını andıran sallantılı gümüş-elmas kolyeydi. Ağzım açık kalmasın diye çok uğraştım ama ona nezakete sığmayacak kadar uzun bakıp sonunda, "Muhteşem görünüyorsun," demeyi akıl edebildim.

"Sen de hiç fena değilsin." Ceketimin klapasını hafifçe okşadı.

Karşılık vermeye fırsat bulamadan Angela yanımızda bitti ve "California'dan Jason Zhou!" diye cıvıldadı. "*Nerelere* kayboldun sen?" Kolumdan tutup diğer yanağımdan öptü.

*You*ları altağda çok araştırıp takip ettiysem de bu yanak öpme meselesini çözememiştim. Karşılık olarak benim de onları öpmem gerekiyor muydu? Daiyu'nunkinin çiçekler için bir teşekkür olduğunu tahmin ediyordum. Peki, Angela neden öpmüştü?

Bu gece... hatta hiçbir zaman yanak öpmelere karşılık vermemekte karar kılarak, "Kaybolmamıştım," dedim.

Angela hâlâ kolumu tutuyor, başını kaldırmış, uzun kirpiklerini kırpıştırıyordu. Askısız siyah bir elbise giymişti ve nilüfer dövmelerinin yerini, köprücükkemiklerinin altında çiçekli şeftali dallarının arasından sarkan birer yarasa almıştı. "Yılbaşından beri her gece ayrı bir parti vardı ama seni hiçbirinde görmedim!" Azarlarcasına kolumu sıktı. Yapay bir altın renginde parıldayan gözleri koyu zümrüt yeşilinde hafifçe ışıldamaya başlayınca bakakaldım. Yeni bir *you* modasına uymuş olmalıydı.

"Eh," dedim, "her gece partileyen tiplerden değilim."

Numaradan dudak büktü. Koyu kırmızı dudakları olgun meyveleri andırıyordu. "Birbirinizi bulmuşsunuz." Beni Daiyu'ya

doğru itti ve sıkıntı esnemesini tek eliyle kapar gibi yaptı. "*Onesie*'lerinizin içinde çay yudumlayıp eski programlarını tekrarlarını izlersiniz artık." Bize parmaklarını kıpırdatarak el salladı ve çabucak uzaklaştı.

Gülüp başımı salladım. "Gözümde bile canlandıramadım. *Onesie* ne?"

"Tulum pijamalar. Çok yumuşaklar. Bende kedi desenli mor bir tane var mesela."

Angela'nın şakalaşmak için beni itmesinden beri Daiyu'yla omuz omuza duruyorduk. Sıcaklığını bedenimde hissedebiliyordum. İkimiz de bir süre ne kıpırdadık ne tek kelime ettik.

Sonunda başını eğip zarif boynunu sergileyerek, "Şey... biraz rahatsız görünüyorsun," dedi.

"Aslında..." deyip duraksadım. Rolüme uygun mu davranmalıydım yoksa dürüst mü olmalıydım? "Gerçekten çok rahatsızım. Pek smokin giymem ve böyle gösterişli galalara da pek gitmem."

Victor'ın özenle bağladığı siyah saten papyonumu düzeltti ve omuzlarımı okşayarak ellerini indirdi. "Ama bu ortama gayet uygun görünüyorsun." Gülümsedi.

Öyle olduğumu umuyordum.

Daiyu koluma girdi. "Hadi gel, seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

Elimden geldiğince gelişigüzel bir tavırla, "Baban partide mi?" diye sordum.

Bana yan yan baktı. "Hayır, iş için yurtdışına çıktı; California'ya gitti aslına bakarsan."

Beni küçük arkadaş grubuna yönlendirdi. İki garsonun gümüş tepsilerindeki çeşitli ikramlardan alıyorlardı.

"Sonunda bizimle tanıştırmayı da akıl ettin." Dalgalı gümüşi saçları olan tombul bir kız bana göz kırptı. Tüm kıvrımlarını vurgulayan uzun, pembe bir elbise giymişti ve boynunda muhtemelen milyonlara bedel, kalın bir gerdanlık vardı. Fildişi rengi eldivenli elini uzatıp, "Ben Meiwen," dedi.

Parmak uçlarından tuttum. "Selam, ben de Jason."

Bana beklentiyle baktı. Gözlerine özenle, kalın kuyruklu sürme çekilmişti. Asyalı bir Marilyn Monroe gibiydi. Yeni yıl partisinde melek kanatları ve ejder derisine bürünerek çılgıncasına kutlama yapan *you*lar gitmişti ve herkes bu gece daha geleneksel bir zenginlik ve ihtişam havasına bürünmüştü.

"Tanıştığımıza sevindim," deyip elini bıraktım ama o kendi elini hemen çekmedi. Elini ya da eğilip yanağını mı öpmem gerekirdi? Herhangi bir hatamı, bu ülkeye yabancı olmamla açıklayabilirdim.

Daiyu beni diğer *you*larla da tanıştırdı ve tek tek hepsinin elini sıktım.

Arkadaşlarından Joseph Chen elimi sıkıca, sanki bir güç gösterisi edasıyla tuttu ve Meiwen'den bile daha uzun süre bırakmadı. Gözlerimin içine bakarak, "California'nın ne tarafındansın?" diye sordu.

"Los Angeles'tanım ama Bay Area'da okudum."

"Güzel şehirdir," dedi. "Yatılı okudun herhalde."

Elimi geri çektim; onun alfa erkeği rekabetine girecek havada değildim.

"*Hayır, California,*" dedim İngilizce. "Berkeley'e gittim."

Tüm *you*ların görüşü mükemmel olduğundan, kesinlikle sadece smokinine uyan bir aksesuar olarak taktığı siyah çerçeveli Cartier gözlüğünün ardında gözleri şaşkınlıkla biraz irileşti.

"Jinlerle aile dostu musunuz?"

Daiyu yanımda duruyor, bir tepsiden kaptığı ve herkese çabucak dağıttığı şampanya dolu kadehlerle dönmüş olan Angela'yla konuşuyordu. Diğer üç *you* içkilerini yudumlayarak Angela'nın gevezeliğini dinliyormuş gibi yapsalar da aslında Joseph'la konuşmama kulak kabartıyorlardı. Orkestranın müziği, bağırırcasına konuşmamızı gerektirecek kadar yüksekti.

"Sadece Daiyu'yla arkadaşım." Oğlana dostça gülümsedim. "Ya sen?" Tavırlarına bakılırsa Daiyu'yla muhtemelen küçüklüklerinden beri tanışıyorlardı ve büyük olasılıkla ergenliğe girdiğinden beri ona gizliden gizliye âşıktı.

Danyu kadehlerden birini bana uzattı. "İş görüşmesinde misiniz, Joe?" Bana doğru eğilip parmak uçlarıyla kolumun manşetine dokundu ve kimse bu hareketini kaçırmadı.

Joseph, "Sadece yeni çocukla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum," dedi ve kadehini devirip büyükçe bir yudum aldı.

"Öğrenebileceğin pek bir şey yok," dedim. "Oldukça korunaklı bir havanın oldu."

Angela ebeveynlerden birkaçının dönüp bize doğru bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle kahkaha attı. "Bu tipinle mi?" diyerek bana göz kırptı. "Asla inanmam."

Acaba gömleğimin ucu falan mı çıktı diye endişelenerek başımı eğip üstüme başıma bakmamak için kendimi zor tuttum ve onun yerine sırıtıp ben de göz kırptım.

Merwen, "Bu galaya katılıp böyle önemli bir girişime bağışta bulunman olman çok güzel, Jason," dedi. Eldivenli eliyle gümüşi saçının bir dalgasını arkaya atarken ışık yüzüğünde parıldadı.

"Ben buraya Danyu'yu desteklemeye geldim." İçkimden bir yudum aldım ama şampanya yerine bira içebilmeyi tercih ederdim.

Danyu, "Çocuk Vakfı, Taipei'deki çocuklara pek çok yardımda bulunuyor," dedi. "Bu gecenin tüm geliri ihtiyaç sahibi çocuklara gıda, barınak ve ilaç yardımı olarak gidecek."

Helen adında ufak tefek bir kız, "Harika bir iş çıkarıyorsun," diye karşılık verdi. Ceketine zor sığıyormuş da birazdan parçalayacakmış gibi görünen, Yongming adındaki kaslı oğlanla çift olduklarını tahmin ettim. "Hem Yong Yong'u smokinle görmeye bayıldığını biliyorsun!" Oğlana taktığı isim, izlenimimi doğruluyordu.

"Peki ya sen, Jason?" dedi Helen. "Hayır işleriyle ilgileniyor musun?"

"Los Angeles'ta evlerin yeniden inşa edilmesine yardımcı olmuştum," diye yalan söyledim. "Ama hiç bu çapta bir hayır işiyle uğraşmadım."

Angela şuh bir sesle, "Çalışıp ter dökmekten çekinmeyen bir adamsın ha?" diye sordu. "Bak işte, bu hoşuma gitti."

Şampanyam boğazıma kaçınca ağzımı elimin arkasıyla kapayıp öksürdüm.

Meiwen güldü. "Hiç pes etmiyorsun, Ange." Bir garsonu durdurup tepsisinden bir kremalı pasta seçti ve minik ısırıklarla yedi.

Angela da bir tane aldı ama ben pas geçtim. Minnacık atıştırmalıklarla beslenme fikrine asla alışamayacaktım. Bundan yalnızca hiç aç kalmamış insanlar keyif alabilirdi. Yine de galanın müsrif şatafatına rağmen bu youların bir mi meselesi için bağışta bulunmalarına şaşırmıştım.

Joseph, "Bu gerçekten çok... ilginçmiş," dediyse de ses tonu hiç öyle düşünmediğini belli ediyordu. "Ben yine de finansal desteğin daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Para iyidir," dedim, "tabii ona sahip olanlar için."

Meiwen gözlerini kırpıştırdı, Yongming koyu kaşlarını çattı ve Angela başını eğip içkisini uzun uzun yudumladı. Garson yine yanımızdan geçerken bir pasta daha aldı. Az kalsın gülecektim ama durumun abesliği yerini hızlıca öfkeye bıraktı.

Joseph, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani, Çocuk Vakfı'nın çok yardımcı olduğuna eminim ama belki en büyük yardım, öncelikle ebeveynlerin bu kadar genç yaşta ölmesine engel olmaktır."

Daiyu'nun arkadaşları şaşkınlıkla bakıştılar.

Her nasılsa sesime hâkim olmayı başararak. "Havamızın ve suyumuzun kiriyle, bozuk gıdalarla şiddetlenen açlık ve hastalıklar yüzünden ölüyorlar," diye devam ettim. "Daha fazla Tayvanlı gerçekten daha uzun *yaşayabilse*, muhtaç yetimlerin sayısı da azalır belki."

Benim gibi yetimlerin...

Boynumu ateş basmıştı; lüzumsuz saten papyonumu söküp atmayı, kusursuzca kolalanmış gömleğimin sıkı yakasını açmayı deli gibi istiyordum.

Joseph boştaki elini yumruk yapmıştı. "Artık sussan iyi olur. Daiyu'yu küçük düşürüyorsun."

Cehaletlerine hiddetimi zaptedip sakinleşmek için başımı eğdim. *Victor olsa ne yapardı?* Her şeyden bihaber bu *you*lara gerçekleri anlatarak rolünü tehlikeye atmak yerine onları iltifata boğarak büyülerdi.

Yongming kalın sesiyle, "Ama bir yandan haklı da," diyerek düşüncelerimi böldü.

Bana smokinli Hulk'u hatırlatan oğlana şaşkınlıkla baktım, o da bana çekinerek sırıttı ve "Şehirde sık sık yürüyüş yapıyorum," diye devam etti. "Sokaklar ebeveynsiz, aç çocuklarla ve tıbbi yardım alamayan, hasta yetişkinlerle dolu. Çocuk Vakfı'yla para toplamanın yardımı oluyor, çok anlamlı bir kuruluş ama aslında sadece acıyı azaltmaya yarıyor. Esas soruna eğilmiyoruz."

Sözlerimi duyunca kaşlarını şaşkınlıktan çattığını sanmıştım ama aslında zihni kurcalanmıştı. Onu yanlış değerlendirmiştim – sırf zengin bir kas yığını olduğu için.

Joseph tiksintiyle dolu bir tonda, "Dostum, şehirde yürüyüşe çıkmak da neyin nesi?" dedi. "*Mei*ler çok tehlikeli olabilirler..." Kadehindeki kabarcıkları izleyen Daiyu'ya bir bakış atıp birdenbire sustu. O anda, en azından... hatta belki de sadece onun kaçırma olayından haberi olduğunu anladım.

Helen hafifçe öne çıktı ve çenesini kaldırıp erkek arkadaşının elini tuttu. "Yong Yong tabii ki Taipei'de yürüyüşe çıkıyor, sonuçta burası bizim şehrimiz. Üstelik doktor olmayı da bu yüzden istiyor."

Yongming kız arkadaşına gülümsedi ve tuttuğu elini kaldırıp o kadar doğal bir sevgi gösterisiyle öptü ki bunu sık sık yaptığını tahmin ettim.

Bana başını doğru empatiyle sallayarak, "Sadece Jason'ın ne demek istediğini anladığımı söylemeye çalışıyorum," dedi.

Daiyu dalgın görünüyordu ama sonra açık kahverengi gözlerinde meraklı bir parıltıyla beni süzdü. Renkli buket hâlâ elindeyken, kur yapıları bir tanrıçaya benziyordu.

"Seni kırmak gibi bir niyetim yoktu." Ben Daiyu'nun parmaklarını tutup elini öperek kendimi affettirme şansına sahip

değildim. Birden Helen ve Yongming'e, barız aşklarına ve birbirilerine karşı rahat tavırlarına imrendim. "Vakfın iyi işler yaptığına katılıyorum," dedim. "Sadece ortada daha vahim bir durum var. Bence siz," duraksadım, "yani *biz* dışarıdaki dünyadan fazla yalıtılmış yaşıyoruz."

Joseph'ın dudaklarının bir anlığına küstahça kıvrıldığı gözümden kaçmamıştı. Belli ki beni hiçbir şekilde "biz"den saymıyordu. Kıskanıyor muydu yoksa sadece kuvvetli içgüdüleri mi vardı, bilemiyordum ama bu oğlana dikkat etmem gerekecekti.

Daiyu, "Kırılmadım zaten," dedi. "Aksine, bunları dile getirmene sevindim çünkü bence de haklısın; korunaklı hayatlar sürdükçe kolayca tek bir açıdan bakma gafletine düşebiliriz."

Daiyu'nun edebi konuşması karşısında gülümsedim çünkü üzerimde pahalı bir smokinle şatafatlı bir galada olmanın yarattığı hissin tam aksine bu dil bana anlaşılır ve rahat geliyordu.

Yongming başıyla onayladı ama Daiyu bana kadehini kaldırırken Joseph'ın sert bakışı gözümden kaçmamıştı. Daiyu, "Yine de bu geceki bağışın için teşekkür ederim, Jason... hepinize teşekkürler," diye devam etti. Ev sahibesi rolüne yakışır, sıcak bir gülümseme takındı. "Umarım güzel vakit geçirdiğiniz."

Herkes başını evet dercesine salladı ve Helen kadehini kaldırdı. "Sen her zaman en güzel galaları düzenlersin."

Daiyu hepimizle tek tek kadeh tokuştururken bir garson bize şampanya dolu yeni bir tepsi yetiştirdi. Bu bölünmeyi fırsat bilip Daiyu'ya yaklaşarak kulağına, "Baş başa kalma şansımız olabilir mi?" dedim.

Yanakları kızardı.

Daiyu'nun Palm'ını diğerlerinden ayırmak, daha da iyisi Jin'in şahsi cihazlarına yaklaşmak için kalabalık balo salonundan çıkmalıydım. Ayrıca buradan gerçekten uzaklaşmak istiyordum.

Daiyu, "Çiçekleri vazoya koysam iyi olur," dedi. "Gel, Jason, sana da evi gezdireyim."

Aydınlatmalar ve misafirlerin takılarından yansıyan parıltılarla ışıl ışıl ve uzun salonda Daiyu'nun peşine düştüm. Yolların

[illegible] geçtiğe el sallayıp gülümsüyor ama durup sohbet [illegible] muyordu. Yapıtlarımız için gülerek çene çalıyor, ellerimizi [illegible] daha ağırbaşlı görünenler de onlara da içiyorlardı. Küçük orkestra çalmayı bıraktı ve beş bir spot ışığı küçük bir platformdaki bir kadını ve onunla birlikte sahne ışıklarını aydınlattı. Kadın vedi telli aleti çalmaya başladı ve bir ağıtın için buzunlu notaları salonu doldurdu. Konuşmalar azalarak sonlandı ve mi saltiere açık yeşil bronz tonik ile etek giymiş, uzun sivah saçları omzu kadına dikkat kesildiler.

Davat dışında siyah takımlı birkaç güvenlik görevlisi vardı ve Darren'ın geldiğini gördüklerinde bir kapıya yaklaştı.

"Balodan çıkmam sorun olmayacak mı?" diye sordum alçak sesle. "Benimle etmiş olmayacak."

"Sorun değil," dedi. "Kısa süreliğine de olsa ayrılabilirim. Misafirlere memnun edecek kadar vermek için ve eğlence var nasılsa."

Avlu, tanıdığım gerçekten gözden ırak bir kapıdan geçtik. Hiç tereddüt etmek duymadan. "Burada o kadar çok eğlence ve iş amaçlı etkinlik düzenliyorlar ki," diye açıklamaya koyuldu, "misafirlerin kalabalığına göre evde dolaşmalarına engel olmak için güvenlik önlemleri gerekiyor."

İçeride geçirdiğim başında geçtiğim koridor kadar ihtişamlı bir başka koridora girdik. Ağır kapı arkamızdan kapanır kapanmaz parmak görüntüsü de kayboldu. "Böyle galaları sık düzenliyor musunuz?" diye sordum. Onun bir adım gerisinden yürüyüp [illegible] ilerlerken. Bu koridorda kapalı daha fazla çift kapılı kapı vardı. Yan tarafta bulunan, tanıdık [illegible] yanıt vakasının yaşandığını gördüm. Darren'ın nasıl koruduğu düşünülürse bir de Ondine'in [illegible] şaşırmamıştım. Darryn bu gece Fae'in [illegible] demek ki yalan odasına girmesi gerekmiyordu.

"Yılda bir iki kez," diye cevap verdi, "ama bu havuz gecesi benim için en özeli."

Koridor [illegible] sonunda ama her kata [illegible] nöbetçiyle süslenmiş, kalın bir ahşap kapıyla son bulmuştu.

[illegible]

Bu kapıda da Daiyu'nun avucunu taratması gerekti. Ardında, karşı duvarında mermerden döner merdivenli ve kubbeli, yuvarlak bir salon vardı. Merdivenin dövme demirden tırabzanlarına ince işçilikle bir ejder deseni işlenmişti.

Merdivenden yan yana çıkarken parmaklarımız birbirine sürtündü ve elektrik çarpmışçasına geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

Daiyu, "Bu galayı hep tek başıma düzenliyorum," dedi, "ama arkadaşlarımın, mesela Meiwen'in de yardımı oldu."

Sahanlığa çıktığımızda buradaki geniş koridorun halı kaplı olduğunu, mermer zeminli alt kata kıyasla daha samimi bir his verdiğini fark ettim. "Eviniz çok etkileyiciymiş," dedim.

Dudağı dalga geçercesine kıvrıldı. "Babam biraz şatafat sevdalısıdır."

Duvarlar klasik Çin parşömen resimlerinden İtalyan yağlıboya tablolarına, çeşit çeşit sanat eseriyle doluydu. Nişlere vazolar, sırlı kutular ve yeşimden heykelcikler yerleştirilmişti. Hepsinin orijinal parçalar olduğundan emindim. Ev, müzeden farksızdı.

"Çok güzel tasarlanmış. Babanın zevkli adammış."

Daiyu, "Güzel şeyleri biriktirmeyi sever," diye karşılık verdi. "Sanırım annem de onlardan biriydi."

Bunu sanki sıradan bir gerçekmişçesine hiç düşünmeden, rahatlıkla söyleyivermişti. Babasıyla ilişkisinin neye benzediğini çözmeye çalışarak merakla kaşlarımı kaldırdım.

Daiyu kemerli, açık renk ahşabına çeşitli kuş desenleri işlenmiş çift kanatlı bir kapının önünde duraksadı. Şaşırtıcı şekilde bu kapıda avuç taraması gerekmiyordu; sadece şık bir gümüş kapı kolunu çevirip itmesi yetti. "Yatak odama hoş geldin," dedi.

Çok kolay olmuştu. Onu ikna etmem gerekeceğini sanıyordum.

Oda daha çok bir süit ya da dört kişilik bir *mei* ailesinin yaşayabileceği bir apartman dairesi kadardı. Karşı duvarda kemerli üç yüksek pencere aşağıdaki bahçelere bakıyordu. Odanın ortasında pastel altın ve yeşil ipek perdeli büyük bir sayvanlı yatak

vardı. Yatağın üstü yastıklarla dolu ve dağınıktı. Daiyu yatağın kenarına oturdu, topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını oynattı. "Bu lanet şeyler gerçekten acıtıyor." Kollarını tembel bir kedi gibi kaldırıp esnetti ve bir anda birbirimizi ellerimizle soyduğumuz bir hayale dalmamakta çok zorlandım.

Vox'umda bir mesaj belirince dikkatimi dağıtmasına sevinerek belli etmeden ne olduğuna baktım. Femtohücre yakınlarda bir cihaz bulmuştu – Daiyu'nun Palm'ı. İki saniye sonra Lingyi'den bir mesaj geldi: *On beş dakikaya ihtiyacım var.* Ellerimi ceplerime sokup kocaman odada yavaş yavaş gezindim. Bir duvar, yüzlerce kitapla dolu kitaplığa ayrılmıştı. Merakla sırtlarından isimlerine baktım. Bir kısmının okulda verilen zorunlu klasikler olduğu belliydi ama onun dışında ne bulsa okuyor gibiydi: polisiye, fantastik, romans ve korku.

Raflara gelişigüzel ıvır zıvır da dizilmişti: gökkuşağı renklerindeki kuyruğu örülü bir plastik tekboynuzlu at, yumruk büyüklüğünde bir çam kozalağı, biri yeşimden ve biri de altından iki keçi heykelciği.

Daiyu oturduğu yerden, "Edebiyat mezununun benimle değil de kitaplarımla ilgilenmesine şaşırmamalıyım sanırım," dedi.

Güldüm. "Evi gezeceğimizi sanmıştım." Kitaplığın yanındaki, gül ağacı üzerine karanfil oymalı uzun bir masa, çalışma alanı işlevi görüyordu. "Ama haklısın, insanların kitaplarına bakmamak elimde değil."

Ayağa kalkıp şömine rafından antika bir vazo alarak buketimle birlikte banyoya gitti ve içeriden, "Benim de galadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı," dedi. "Hiçbir yerde de odamda olduğum kadar rahat hissetmiyorum. Diğer her şey babama ait." Porselen vazoya yerleştirdiği çiçeklerle odaya döndü. "Burada hiç kamera yok."

Ensem ürperdi. Jin elbette piyasadaki en iyi güvenlik sistemleriyle evin her köşesini gözetliyordu. Kızının odası dışında. "Emin misin?" diye soracak oldum ama sonra yanına gidip vazoyu elinden aldım ve masanın üzerine koydum.

Daiyu elimi sıkarak, "Bu çiçekler gerçekten çok güzel. Çok düşüncelisin," dedi.

Çiçeklerle bana bolca puan kazandırdığını Victor'a söylemeliydim ama adamın egosuna tavan yaptırmaya gerek yoktu.

Daiyu ruhuma ulaşıp tüm sırlarımı okuyabiliyormuş gibi bakan tatlı kahverengi gözlerini kaçırmadan bana biraz daha yaklaştı. Ben de bakışlarımı kaçırmamaya çalışsam da kendimi o korkunç tanıma ânına hazırladım. *Seni hatırlıyorum... beni sen kaçırdın.*

Onun yerine yavaşça gülümsedi. "Pek utangaçsın."

Tanrılar aşkına. Mesafeli sayılabilirdim ama utangaçlık da nereden çıkmıştı? Daha önce bir *you* kızın odasına davet edilmemiştim hiç ama *mei* kızlardan yeterince davet almıştım ve hepsinin de tek bir anlamı vardı. Kollarımı beline dolayıp neye yol açacağını umursamadan onu öpmek kolay olurdu. Sonuçta görevim Daiyu'yla "arkadaşlık" kurmak değil miydi? Bundan daha samimi bir arkadaşlık düşünemiyordum ama bu her şeyi mahvedebilir miydi? Kaçamak yapmak derdinde olmadığını ve bir şekilde sınandığını hissediyordum.

Nihayet, "Pek öyle sayılmam," dedim sınırlarak. "Çiçekleri beğenmene sevindim."

Kemerli pencerelerin yanına gidip aşağıdaki büyük bahçelere baktım. Uzakta altın renginde aydınlatılmış, yeşil kiremit çatılı bir kameriye vardı. Manzara, *Kızıl Köşkün Rüyası*'nı ve Baoyu ile Daiyu'nun mülklerinin yemyeşil bahçelerindeki salıncakları anımsattı.

Arkamı dönüp, "Evde yalnızca ikiniz mi yaşıyorsunuz?" diye sordum. Kollarını kavuşturarak sayvanın oymalı ahşap direklerinden birine dayanmış, beni izliyordu.

"Evet, sadece ikimiziz," dedi. "Bir de onun hizmetkârları ve güvenlik ekibimiz."

Odada eski usul, basılı ya da dijital çerçeveli herhangi bir fotoğraf olup olmadığına bakındım. Koca odada tek bir tane vardı. Daiyu'nun on ya da on bir yaşlarında, kucağında beyaz, pofuduk

bir köpekle objektife neşeyle gülümsediği bir fotoğraf. Ancak kuzenleriyle yan yana ya da arkadaşlarıyla şatafatlı bir doğum günü kutlamasında, hatta ailesiyle stüdyoda çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yoktu. Odasında böyle özel anlara dair hiçbir anının olmaması çok şey anlatıyordu. "Köpeğin mi?" diye sordum.

"Adı Mochi'ydi. Sekizinci yaş günümde annem hediye etmişti." Gümüş çerçeveyi alıp fotoğrafa baktı. "İki yıl sonra kızım bir orkide saksısını devirip parçalayınca babam beni onu başkasına vermeye zorladı."

Jin'e söyleyebileceğim tüm hakaretleri yuttum ve onun yerine, "Annen Mochi'yi sana arkadaşlık etmesi için mi vermişti?" diye sordum.

Daiyu hafifçe iç geçirdi ve fotoğrafı bırakarak evet dercesine başını salladı.

Onu bu devasa evde, babasının maiyetinden başka konuşacak kimsesi olmadan yaşayan küçük bir kız olarak hayal ettim. Jin de kalkıp kızın tek yoldaşını elinden almıştı. Kendi çocukluğum zorlu geçmişti ve defalarca yalnız hissetmiştim. Daiyu'nunki de farklı türde bir yalnızlık olmalıydı. Sonuçta, yalnızlığın azı çoğu yoktu belki de.

Niyetlendiğimden daha yumuşak bir sesle, "Hiç annenle kalmıyor musun?" diye sordum.

"Ben üç yaşımdayken boşandılar," dedi. "Babam, anneme inat, kendisini terk eden kadını cezalandırmak için tüm velayetimi aldı. Annem artık Hong Kong'da yaşıyor, onu birkaç senede bir görebiliyorum." Boynunu süsleyen elmaslarla oynadı. "Seninkiler nasıllar?"

Sahte kimliğimi gerçekmişçesine benimseyecek kadar ezberlediğimden hiç düşünmeden, "Yirmi yıldır evliler," dedim.

"Kardeşin var mı?"

Başımı iki yana salladı. "Tek çocuğum."

Daiyu, "Hep bir kardeşim olsun istemişimdir..." diye mırıldandı ama hafif bir çınlama sesiyle lafı bölündü. Yatağının yanındaki Palm'ını aldı ve dudakları bir sırıtışla kıvrılarak ekranda

bir şeyler yaptı. "Angela önemli bir olayı bölüp bölmediğini soruyor. Yukarı geliyormuş."

Daiyu'nun yatak odasının yolunu bildiğine göre arkadaşı olarak güvenlik sisteminde erişim yetkisi olduğunu tahmin ettim.

Biraz daha çene çaldık ama sohbetimizin samimiyeti dağılmıştı ve daha havadan sudan konulara geçmiştik. İki dakika geçmemişti ki Angela kapıyı dahi çalmadan, gözlerinde beklenti dolu bir parıltıyla odaya daldı. Ben yatağın yanındaki geniş bir deri koltuğa yerleşmiştim, Daiyu da yine yatağın kenarına ilişmişti. Angela bu manzarayı bir süre idrak etmeye çalıştı, sonra bizi daha uygunsuz bir durumda yakalayamadığı için hayal kırıklığına uğradı.

Daiyu İngilizce, "*Hullo*," dedi.

"Hımm," dedi Angela.

Daiyu yaramaz bir sırıtışla, "Sohbet dışında bir şeye katılmayı mı planlıyordun, Ange?" diye sordu.

Angela masumiyet ifadesi takınırken güldüm ama arkasında Joseph belirince boğazımı temizledim. Sonra Meiwen oflayıp onu, "Odun gibi dikilmesene," diye azarlayarak, bir renk patlaması ve kalça hareketleriyle geçip içeri daldı.

Gülümsememek için çenemi kastım.

Saçının gümüş dalgalarını elleriyle kabartıp, "Helen ve Yongming'i arkamızda bırakmak zorunda kaldık. Bahçede yiyişiyorlar," dedi.

Daiyu, "O kadarını tahmin edebildim," dedi.

Meiwen doğruca banyoya dalarak, "Yatak odanı ilk defa görüyorum," diye seslendi. "Ooo, küvete bak!" Sesi yankılanarak bize ulaşıyordu. "Bu duşa altı kişi sığar – Ange, sakın yanlış bir fikre kapılma."

Daiyu kıkırdadı, Joseph ise başını iki yana salladı.

Angela, Meiwen'e seslenerek, "Ben sadece lüks küvetleri tercih ederim zaten," diye karşılık verdi. Yatakta Daiyu'nun yanına oturup elini tuttu ve imalı imalı, "Burada boş boş oturduğunuza göre," dedi, "partiye dönebiliriz."

Peşimizden gelmek kimin fikriydi acaba? Joseph'ın mı yoksa Angela'nın mı? Vox'uma Lingyi'den bir mesaj düştü: Tamamız.

Tanrılara şükürler olsun, Daiyu'nun Palm'ına girmeyi başarmıştı. Anlık ve keskin bir suçluluk duygusu içimi huzursuz ediyordu ama bunu bir kenara ittim. Kendimden şüphe edersem bu işin altından asla kalkamazdım.

"Hiçbir şey yapmamış değiliz; Jason'ın çiçeklerini vazoya koydum," dedi Daiyu.

Ayağa kalkıp ceketimi düzelttim. "Seni galadan alıkoymak istemem, Daiyu."

"Ama sana evi gezdiremedim," deyip topuklularını geri giydi.

"Eh, burası büyük bir ev," dedim. "Bu gece doğru zaman olmayabilir."

"O hâlde, başka zaman." Sadece benim görebileceğim kadar belli belirsiz gülümsedi ve bir anda içim çekildi.

Angela arkadaşını çekerek ayağa kaldırdı. "Açık artırmada hepinizi geçmeye hazırım!"

Meiwen pembe eteğinin kuyruğunu peşinden sürükleyerek yanımıza geldi ve kızlarla birlikte odadan çıktı. Daiyu'nun yatak odasında Joseph'la baş başa kalmıştım. Kapıya yöneldiğimde ifadesi sertleşti.

"Daiyu'dan uzak dur," dedi alçak sesle.

Onunla neredeyse omuz omuzayken duraksadım. "Kapıma dayanıp beni partilere çağırıp duran o." Kibirli ya da tehditkâr olmama gerek yoktu; gerçekler tek başına yeterliydi.

Joseph irkildi ve ben odayı terk ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çan Kay Şek Anıt Mezarı'nın önündeki Özgürlük Meydanı'nda kalabalığın içinde bekliyordum. Güruhun onda biri kostüm giymişti. Daha önce açık havada hiç bu kadar çok *you*'nun bir araya geldiğini görmemiştim ama Jin, haber kanallarından, ileti-sislerden ve altağdan tüm ulusa bugün burada çok önemli – hayatlarımızı değiştirecek– bir açıklama yapacağını duyurmuştu. Kostümlü *you*lar, kalabalıkta *mei*lerle yan yana dikiliyordu. Bellerinde dikkat çekici şok tabancalarıyla onlarca muhafız meydanı çevrelemişti. Hepsi de koyu yeşil üniformalar giymişti ve gömleklerinde Jin Holding'in sembolü, yani "altın" anlamına gelen kaligrafik karakter vardı. Haber ekipleri iki taraftaki beyaz merdivenlerin dibinde, en önde konumlanmış, kam-botlarını yukarıda anıtın ana girişine bağlanan terasa çevirmişlerdi.

Anıt park, Tayvan'ın uluslararası statüsünün bir göstergesi olarak çok iyi korunuyordu. Park alanını çevreleyen beyaz bahçe duvarları ile içerideki güzel ve canlı renklerdeki binalarda pislikten ve kirden eser yoktu. Hem meydan hem de park eskiden halka açıktı fakat çok fazla evsiz, yemyeşil çimleri ve rengârenk çiçek tarhlarını yuva bellemeye başlayınca hükümet parkı sadece yılın belirli günlerinde ya da bunun gibi özel etkinliklerde

açmaya karar vermişti. Jin'in bunun için çok yüksek bir "bağış"ta bulunduğuna hiç şüphem yoktu.

Soğuk bir ocak sabahıydı ve anıtın lacivert kiremitli, çift katlı sekizgen çatıların altında tertemiz, bembeyaz duvarları, pis ve kahverengi kış göğümüze karşı keskin bir tezat oluşturuyordu. Cam kaskıma rağmen görüşüm ve duyuşum kafama hiçbir şey takılı değilmişçesine açıktı ama hem onun hem de incecik kostümümün içine rahat hareket edebilsem de bir şekilde kalabalıktan ayrı kalmışım gibi hissediyordum. Meydanın dışa yakın kısımlarında *mei*lerin çoğu, duydukça içimi ürperten sert, hırıltılı seslerle öksürüyordu ve hastalıklarını kapmamı engelleyecek kostümümün içinde olduğuma şükrettim. Hemen ardından, bu davetsiz hissin bu kadar kolayca, neredeyse istemsizce belirebilmesinden tiksinerek kendimden nefret ettim. *You* olmak ne kadar da kolaydı. Yokluk ve arzu ise tam tersiydi; çetin, acımasız, amansız ve bomboştu.

Sıcaklığını yirmi iki dereceye ayarladığım kostümümün içinde rahattım. Etkinliğe katılan *you*ların Jin'in ne açıklaması yapacağı ve pazartesi gününde vakit daha öğleden sonraya bile gelmemişken akşamki partinin nerede olacağı konusundaki tahminlerini kask camımın alt kısmında akış olarak gösteren ileti-sisi kapadım. Daiyu'nun sohbetlerde görünmemesi ilginçti. *You*ların laf salatasına sık katılmıyordu ama onun simgesini her gördüğümde, kostümümün sevimsizce gözüme soktuğu üzere, nabzım hızlanıyordu. Önceki haftaki galadan beri onu görmemiştim.

Arkadaşlarım Daiyu'nun ziyaretini, galayı ve sohbetlerimizi bana iki kere anlattırmışlardı ve kendimi iki seferinde de Daiyu'nun gizliden gizliye Jin Holding'in vârisi olacak bir kardeş istemesi ya da bana evi başka zaman gezdirmeye söz verirken beliren gülümsemesi gibi önemsiz detayları atlarken bulmuştum. Onunla etkileşimlerimizi kendi zihnimde de defalarca, başka kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok kez yeniden canlandırmıştım – her tonlamayı, her bakışı, her ayrıntıyı. Ona "biraz tanıdık" geldiğimi söylemişti. Fotoğrafım elden ele dolaşırken

gördüyse bile, belli ki beni onunla bağdaştırmamıştı ama kaçırılmasının anısının zihninin arkalarında kabarıp hafıza-silicinin engellerini zorladığından emindim. İksirin etkisi dayanabilecek miydi? Bu endişemden arkadaşlarıma bahsetmedim çünkü bana yine bilimsel araştırmalardan bahsedip içimi rahatlatmaya çalışacaklardı ama Daiyu'nun arkasından iş çevirirken onunla etkileşime girip arkadaşlık kurması gereken bendim. Onun doğrudan, parıltılı bakışlarına karşılık verip hakikatteki payımı bile bile gözlerini kaçırmaması gereken onlar değildi.

... ve yalanlardaki payımı.

Altın sırmalı kırmızı tunik ve pantolon giymiş yirmiden fazla davulcu terasa çıktı ve kalabalıktan alkış koptu. Davulcular, davullarını önlerine alıp yarım daire şeklinde dizildi. Ortalarında, askıdaki devasa bir davulun önünde duran genç bir adam ellerindeki sopalarla güçlü kollarını savurarak davula vurdu. Kalabalık meydanın ortalarındaydım ama kaskım yaklaşık bir kilometre çaptaki her şeyin görüntüsünü yakınlaştırabiliyordu. Diğer davulcular onun işaretiyle kendi davullarına elleri neredeyse görünmez olacak kadar hızlı ve ahenkli vurmaya başlayarak çok etkileyici bir ritim tutturdular.

Davulun güçlü temposu meydanı dolduruyor, hem anıt yapının duvarlarından hem de etrafımızda yükselen, parlak ışıklarla ve hareketli reklamlarla aydınlatılmış, cam ve çelik gökdelenlerden yankılanıyordu. Havaraba ve havapetler tepemizde vızıldıyordu ama becerikli yumrukları, savrulan gömlek manşetleriyle davulcular bize onları unutturmayı, ilkel ölçüde nostaljik ritimleriyle bizi geçmişe götürmeyi başarıyorlardı. *Mei* ya da *you* fark etmeksizin tüm kalabalığın büyüleyici müziğe tepkisi, içgüdüsel şekilde baş sallayıp ayaklarıyla tempo tutmaktı. Bu anda bir ve bütündük.

Performans, ortadaki genç adamın canlandırıcı solosuyla sona erdi. Coşku dolu son vuruşun etkisiyle titreyen davul durduğunda bir anlık bir sessizlik çöktü ve neredeyse elle tutulur bir forma bürünecekken izleyiciler alkışlarla tezahürata başladı. Kalabalığın

çoğu heyecanla ıslık çalıp ayaklarını sertçe yere vuruyordu. Kim ne derse desin, Jin gösteriden anlıyordu. Davulcular enstrümanlarını alıp koşarak terastan ayrılınca binanın girişinden, beyazlar içinde iki kişi çıktı. Kaskımı onlara zumladım ve manşetlerinde kırmızı şeritler, kalp hizalarında da mavi kareler içinde beyaz güneşler olduğunu gördüm – Tayvan bayrağının kopyası.

Ne kadar da vatanperverce.

Kask camı karartılmış olsa da uzun boylunun bizzat Jin olduğunu anlamıştım. Hemen yanında duran kişiye –kadına– baktım ve Daiyu olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. O olduğunu sadece ince uzun vücut hatlarından değil, hafifçe mesafeli duruşundan da anlamıştım. Göremesem de koyu kaskının ardında çenesini meydan okurcasına kaldırdığından emindim.

Birdenbire ikisinin de kaskı aydınlandı ve yüzlerini görebildik. Jin konuşmaya başladığı anda görüntüsü kaskıma yansıtıldı. Kırklarında, şakakları hafifçe kırlaşmış yakışıklı bir adamdı ve yalnızca Tayvan'ın en zengin adamının taşıyabileceği bir özgüveni vardı. Sinirlenerek görüntüyü önce zihnimle, sonra komutla kapamaya çalıştım ama işe yaramadı. Kostüm içindeki tüm *you*lar bunu görüyor olmalıydı – isteseler de istemeseler de. Tek yapabildiğim, kaskın içine yayınlanan görüntüyü küçültmekti.

Jin, "Sevgili dostlarım ve Tayvan'ın değerli vatandaşları," diyerek başladı. "Bugün, tarihî bir gün." Sözlerini vurgulamak için ellerini göğe açarak kollarını V şeklinde havaya kaldırdı, sonra yavaşça iki yanına indirdi. "Jin Holding'in kuruluşundan bu yana kostümlerimiz uluslararası pazara açıldı; tüm dünya çapında, alacak gücü olan herkesin en kıymetli varlıklarından birine dönüştü. Jin Holding sayesinde Tayvan, ustalıkla tasarlanmış en iyi ürünlerin imalatçısı olarak yenilik ve teknoloji alanında kendine küresel bir yer edindi. Şirketim binlerce Tayvanlıya istihdam sağladı ve tüm dünyanın gözlerini bu topraklara çevirdi. Artık kimse 'Tayvan'da üretilmiştir' ibaresine küçümseyerek bakamıyor." Son sözlerinde yumruğunu havaya kaldırdı ve Özgürlük Meydanı'nı dolduran kitle bağrışarak alkış tuttu.

Etrafımı saran kalabalığa daha dikkatle baktım – kostümlü tüm *you*lar tezahürat ediyorlardı ki bu normaldi. Ancak yanımdaki *mei*lerin çoğu da onlara katılmıştı. Solgun tenli, ciğerleri sökülürcesine öksüren, yirmilerindeki adam dışında yakınımdaki *mei*lerin hepsi kalınca giyinmişti ve sağlıklı görünüyordu. Çoğunluğun yüzünde maskeler vardı. Jin Holding'in bize iş imkânı sağladığı doğruydu fakat çok fazla ihaleye katılıp kazandıkları için düşük ücretli sözleşmeler yaptıklarını herkes biliyordu. Jin Holding insanların kanı ve teri üzerinden zenginleşiyordu. *Mei*ler arasında pek fazla destekçisi yoktu, yani buradaki heyecan sahte bir görüntü oluşturuyordu.

"Çığır açacak bir açıklama yapacağımı bildirmiştim ve sizleri daha fazla bekletmeyeceğim." Emrine amade insanlarla çevrili olmaya alışık birinin, bir asilzadenin rahatlığıyla eliyle işaret verdi. Anıtın derinliklerinden iki kişi çıkıp Jin ve Daiyu'ya katıldı; kostümlü bir kadın ve bir erkek. "Jin Holding, artık sıradan vatandaşların da satın alabileceği, daha ucuz bir kostüm geliştirdi. Bu kostümler daha temel özelliklerle tasarlandılar; normal kostümlerdeki kask becerilerine sahip değiller fakat yine de soluduğunuz havayı temizleyerek her gün maruz kaldığınız kirli havadaki zararlı maddelerden korunmanızı sağlıyorlar."

İki manken kendi etraflarında bir tur dönerek kostümü gösterince meydan bir anda, sanki Jin'in sözlerinin altını çizmek istercesine kulak tırmalayıcı öksürük sesleriyle yankılandı. Meydanın kenarlarına doğru baktım. Aralarında hiç kostümlü *you* yoktu ve *mei*lerin hepsi daha hırpani görünüyordu; giysileri yırtık pırtıktı ve zorlu yaşamları yüzlerinde derin izler bırakmıştı. Arun'un, meydanın etrafındaki çam ağaçlarından birinin yanında durduğunu gördüm. Bütün arkadaşlarım bu etkinliğe katılacaktı ama ben yalnız başıma, Jason olarak gelmiştim ve katılımcılardan yalnızca yeni tanıştığım birkaç *you* gencini biliyordum.

Jin, "Daha makul fiyatlı bu kostümler iki yüz bin yuandan başlıyor," diye devam etti. "Yani piyasadaki pek çok arabadan daha ucuz."

Kalabalık kendi arasında heyecanla fısıldaşmaya başladı ve alçak ses kısa sürede yüksek bir uğultuya dönüştü.

"Kendiniz ve sevdikleriniz için, ömürlerinizi uzatmak için uygun fiyatlı kostümler..." Jin basit kostümleri giymiş mankenlere kolunu uzattı. "Yatırım yapmaya değmez mi?"

İnsanlar yine gürültülü bir alkış kopardılar fakat çeperdeki bitkin *mei*lerin katılmadığını, yalnızca birkaçının aynı şevkle alkışladığını fark ettim. Muhafızlar ellerini arkalarında birleştirip *mei*lerden olabildiğince uzak duruyorlardı; üzerilerindeki jilet gibi ütülü ve temiz Jin Holding üniformaları dışında onları ayrıştıracak hiçbir özellikleri yokmuş gibiydi. Halbuki Jin, muhafızlarının kendisini koruyabilecek kadar güçlü olabilmeleri için onları gayet iyi besliyor, her türlü tıbbi bakımı almalarını sağlıyordu. Bekçi köpeği misali.

Jin, "Bu yeni girişimimizi kızım Daiyu'nun teşvikine borçluyuz," dedi ve tüm kam-botlar objektiflerini ona çevirdiler.

Daiyu'nun yüzü, cam kaskının ardında açıkça görülebiliyordu. Saçları arkadan toplanmıştı ve yüzüne onda daha önce hiç görmediğim kadar çok makyaj vardı. Bu sebeple daha yetişkin görünüyordu – güzel fakat haşin. Daiyu başıyla selam verdi ve kameralara dişlerini belli belirsiz gösterecek kadar hafif, odamdaki kayaya ilk tırmanışından sonraki neşesinin yarısını bile taşımayan bir gülümsemeyle baktı.

"Tayvanlıların çoğunun, özellikle de Taipei'dekilerin ülkemizin zorlu hava koşullarına böyle maruz kalmasının haksızlık olduğunu düşünüyor. Bana, neden daha fazla insanın satın alabileceği uygun fiyatlı bir kostüm yapmadığımızı sordu." Jin kolunu kızına doladı ama Daiyu hâlâ kaskatı duruyor, kameralara ifadesizlik maskesinin arkasına gizlenerek bakıyordu. "Onun bu kanısı sebebiyle kostümlerimizin tasarımını basitleştirmek ve ucuzlatmak üzerine çalışmaya başladım. Ayrıca bu kostümleri herkesin erişimine açabilmek için Taipei'nin RefahBank'ıyla işbirliği yaptığımızı belirtmekten de memnuniyet duyuyorum."

Yine herkes tezahürata başladı. "Kostümler ilkbaharın ba

sında piyasaya sürülecek ama o zamana dek önsiparişlerinizi altağdan ya da tüm Jin Holding butiklerinden verebilirsiniz. Holdingimiz en yeni ürünümüzün tanıtımı için çekilişle ücretsiz kostüm de dağıtacaktır. Piyango kartlarını tüm 7-Eleven marketlerinden bir yuana alabilirsiniz; yüz şanslı kişi ücretsiz birer kostüm sahibi olacak."

Hıhladım. Jin'in tüm cömert teklifi, iş hacmini ve kârını artırma planının bir parçasıydı.

Yine çılgınca alkışlar duyuldu. Ancak piyango kartı satmak ücretsiz vermek demek değildi. Jin'in her şeyi nasıl çarpıttığını görebiliyordum; vatansever kıyafetinden, dikkatle seçilmiş kelimelerine dek. Daiyu da bunun bir parçası olmayı kabul mü etmişti? Kam-botlar çoktan ondan uzaklaşmıştı ama ben kask görüşümü onun yüzüne yakınlaştırdım – kalabalık heyecanla gümbürderken o aşağıya bakıyordu. Sonra gözlerini kaldırdı ve sanki doğruca bana baktı. Dudakları aralandı ve göğsünün kalkıp inişinden, derin bir nefes aldığını anladım ama sonra başını babasına çevirdi.

Jin iki elini de muzaffer bir edayla kaldırmış, herkese katılımı için teşekkür ediyordu. Park, Jin'in duyurusunu kutlamak için gün boyu açık kalacaktı. Etrafa yerleştirilmiş yiyecek ve içecek arabalarında her şey kutlamaya özel, Jin Holding'in desteğiyle bir yuana indirilmişti. Terastaki kostümlü dört figür hararetli alkış ve bağırışlar eşliğinde anıtın içinde gözden kayboldu ve insanlar da dağılmaya başladı. *You*lar havarabalarına bindi, bir kısmı da havapetleriyle uzaklaştı. *Mei*ler ise anıt parkında nadir güzellikte bir gün geçirebilecek olmanın heyecanı ve hevesiyle yiyecek içecek arabalarına yöneldi.

Aniden yakınımda tiz bir çığlık yükseldi ve ardından bağrışmalar duyuldu.

"Adam yığılıverdi!"

"Ölmüş!"

"Bulaşıcıdır, kaçın!"

Panikle kaçan iki adam omzuma çarptı ve diğerleri de benzer şekilde koşmaya başladılar. Ortalık insanların haykırışları ve

ayak sesleriyle gümbürdüyordu. Yerimden kıpırdamamaya çalışıyordum ama yeşil ağız maskesinin üzerinde gözleri çılgınca bakan bir adam bana, arkasında bir başkası da ona çarptı. Bir anda kendimi el ve dizlerimin üzerinde buldum. Kaçışan ayaklar bacaklarımı ve kollarımı tekmeliyor, yabancıların dizleri karnımı burgalarımı eziyordu. Biri sol elime basınca acıyla haykırdım ama dengemi kaybedip insan denizinde tamamen çökme korkusuyla elimi göğsüme çekip sakınamadım. İki *mei* koşarken bana çarptı ve iki seferinde de başım arkaya savruldu, kulaklarım çarpışmanın gürültüsüyle çınladı. Yeri iterek doğrulmaya çalıştım ama insanların ağırlığıyla mümkün değildi. Sonra izdiham başladığı gibi aniden kesildi ve koca meydanda sanki bir tek ben kaldım. Ezilen elimi göğsüme kaldırarak, nabzım kulaklarımda uğuldarken sallana sallana ayağa kalktım.

Geniye sadece iki *mei* ve yerde yatan hasta adam kalmıştı, az önce gördüğüm, feci öksüren yirmilerindeki adamdı. Kaldırım taşının üzerinde cenin pozisyonunda yatıyordu, kollarını önüne uzatmıştı ve kızarık yanakları dışında beti benzi atmıştı. İnsanlar ondan uzaklaşmak için koştuklarından, ayaklar altına kalıp ezilmemişti.

Sıçayım.

Eğilip omzuna dokundum. Solukları kesik kesik ve sığdı. Kanı ağzında kuruyup kahverengileşmişti; durduğu yerdeki kaldırım taşlarında kanlı balgamının izi vardı. Elimi uzatıp alnına dokundum.

*Mei*lerden biri, yirmilerindeki bir başka adam, "Yerinde olsam ona dokunmazdım," dedi. Burnuna ve ağzına kirli bir mendil bastırıyordu, tırnaklarının arası pislikle doluydu. "Lüks kostümünün içinde olabilirsin ama ellerin açıkta. Adamın hastalığını kapmak isteyeceğini sanmam."

Hasta adam alev alev yanıyordu. Zihnimden, *Komut: Ateş kaç derece?* diye sorguladım.

Kaskımın camında **39,5°C** belirdi.

Tanrılar aşkına!

"Ambulans çağırın!" diye bağırarak etrafa bakınmak için başımı kaldırdım. Jin'in muhafızları, tek dertleri olan yaralar alanı terk etmeye çekilmişlerdi. Meydanın kenarlarında kalan birkaç mei de ağzı açık bizi izliyordu. Hepsinin de yüzünde maske vardı ve kara gözleri beni merakla, çaresizce ve korkuyla izliyordu. Koyu kan lekeleri bana Yu Hua'nın romanını anımsattı. Kendi kanını satarak ailesini geçindirmeye çalışan bir kahramanın hikâyesiydi. Bu çoğu mei için, özellikle de en fakirlerimiz için bir seçenek dahi değildi çünkü onların kanı fazla kirli, hatta bozuk kabul ediliyordu.

Yakınlarda kalan diğer mei, maskesi pofuduk beyaz kedilerle ve mor yıldızlarla süslü maske takmış bir kızdı. Hınlayarak "Ambulans mı?" dedi. "Bırak da huzur içinde ölsün. Sonra peşetleyip yakarlar." Mei kıza bakakaldım. On beşinden büyük olamazdı. Gözlerini devirdi. "Aptal zengin yoo bebesi, ambulansın parasını kim ödeyecek? Ya hastane masrafların? Kes numara yapmayı."

Başımı eğip adama baktım; alnı ve dudağının üstü terle kaplanmıştı. Ateşten kavruluyordu. Annemin bir zamanlar olduğu gibi.

"Hepsini *ben* ödeyeceğim. Onu böylece bırakamayız. Hala yaşıyor."

Kız omuz silkti. "Eh, çok uzun sürmez. Bizim gibiler sürekli sokaklarda ölüyor. Sadece sizin haberiniz yok."

Ne yazık ki biliyordum ama pek çok mei gibi ben de onlara sırt çevirmiştim. *Biz* ne yapabilirdik ki? Hayat böyleydi. Gerçekten fakir ve hasta olanlar barakalarında ve karanlık sokak aralarında ölüyordu. Şanslıların bir akrabaları ya da dostları ölümlerini hemen yetkililere bildiriyordu. Talihsiz olanlarsa leş kokusu durumlarını ele verene dek çürüyordu. Yetmiş beş milyon dolarlık dairemde bir ay geçirmek dahi sokakların çetin koşullarını -açlığı, hastalığı ve ölümleri- unutup rahatlığa gömülmeme yetmişti. Yumuşamıştım. Ancak tam da bu meydanda ve böylesi bir anda elimden bir şey gelebilirdi. "Komut," dedim. "Özgürlük Meydanı'na bir ambulans çağır, *hemen*."

Kaskımda **ÇAĞIRILDI. AMBULANS YOLDA.** yazısı belirdi.

Mei kız ve daha yaşlıca olan adam arkalarına bile dönüp bakmadan uzaklaştılar.

Sakinleşmek için derin nefesler alırken şakaklarımı ovabilmek için yanıp tutuşuyordum. Durup dururken hemen gözlerimin ardında zonklayan bir ağrı peyda olmuştu. Aniden kaskımın alt köşesinde Daiyu'nun simgesi yanıp sönmeye başladı. **ARAMAYI YANITLA?**

Gözlerimi kırpıştırıp boğazımı temizledim ve *Evet,* dedim.

Kaskımın camı karardı ve Daiyu'nun yüzü görüşümü doldurdu. Makyajını silmiş, saçını açıp gevşekçe bir örgü yapmıştı.

"Selam Jason." Samimiyetle gülümsedi ve tüm yüzü adeta aydınlandı. Yalnızca yirmi dakika önce anıtın terasında ifadesiz bir yüzle tüm ulusun karşısına geçen kızla alakası yoktu.

"Selam," dedim.

"Seni meydanda gördüm. Bugün gelmeni beklemiyordum."

Demek ki beni gerçekten görmüştü.

Zoraki gülümsedim. "Tabii ki geldim; babanın duyurusunu merak ediyordum."

Kalem gibi kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var? Bir tuhafsın."

Bitkin ama gerçek bir kahkahayla güldüm. "Dün gece çok partilemişimdir belki."

"Bak, buna inanmam," dedi. "Angela galadan beri senin peşinde ve bana hüzünlü mesajlar atıp duruyor. California'nın kayıp ve dalgın prensi Jason."

"Onunla hiç denk gelmemişiz demek ki." Dudağımın kenarı kıvrıldı. Dudaklarını bir an bastırmasına bakılırsa, söylediklerimin tek kelimesine dahi inanmamıştı. "Ee, ne var ne yok, Bayan Jin?"

"Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmek istedim," diye karşılık verdi. "Jin Holding'de özel bir gezinti için yarın boş musun?"

Harika. İçten içe, ben sormadan onun davet etmesini ummuştum. Öylesi daha az şüphe çeker, ısrarcı görünmememi sağlar

Bu tur, görevimiz için çok önemliydi ve Lingyi'ye daha fazla veri toplamalıydım.

Bir havambulans sirenleri ve ışıkları açık hâlde meydanda hasta adamla iki adım ötemize indi. Daiyu'nun gözleri telaşla kocaman açıldı. Benim gördüklerimi göremiyordu ama her şeyi duyabiliyordu.

"Evet, boşum," dedim. "Benim daireme gel ama kostümünü giy." Duraksadım. "Lütfen."

You oğlanlar centilmen değiller miydi sonuçta?

Karşılık verecek oldu ama hiçbir şey söylemesine fırsat tanımadan bağlantıyı kestim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sağlık görevlilerine tüm masrafları karşılayacağımı söyleyip parakartımın numarasını verdim ve hasta adamı alıp götürdüler. Sırf *you* olduğum için sözümü tutacağıma inanıyorlardı. Kadın görevli adamın durumuyla ilgili bilgi almak için ertesi sabah Üç Tepe Hastanesi'ni arayabileceğimi söyledi ama yabancı adamın adını bile bilmiyordum.

Lingyi o öğleden sonra kaskımdan MacFold'uma bağlanarak gördüğüm bir mesaj attı. Arun meydanda olanları görmüş, havambulans gelince oradan ayrılmıştı. Lingyi nasıl olduğumu merak ediyor ve durum güncellemesi almak istiyordu. Son cümlesi şöyleydi: Bu kadar riskli bir adım atmamalıydın.

Mesajını sildim.

Kısa bir sessizlikten sonra yeni bir mesaj gönderdi: Ciddiyim, Zhou. Gereksiz yere dikkatleri üzerine çekersen planımızı tehlikeye atarsın.

Yüzümü ateş bastı ve gözlerim bir anlığına karardı. Öfkeden ellerim titreyerek kaskımın içinden ona cevap verdim: "Ne yani, adamı ölüme mi terk etseydim? Herhangi bir *you*'nun yapacağını mı yapsaydım?"

Elimden hiçbir şey gelmeden annemin ölümünü izlediğim gibi seyirci mi kalsaydım? Geçmişe, on üçüme, annem hırıltılı nefesler alabilmek için çırpınırken ağlayamayacak kadar uyuş-

muş hâlde onun parmaklarını tuttuğum güne döndüm. Artık yüzünü eskisi kadar net hatırlayamıyordum ama ellerini hâlâ ellerimde hissedebiliyordum. Tepki verebilmek için ufacık bir güçle elimi sıkardı... ta ki sıkamaz hâle gelene dek.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Lingyi'nin cevap vermesi bu sefer daha uzun sürdü: Onu demek istemedim ama görevimizin önceliği olmalı. Bunu sen de biliyorsun.

Çığlık atmak, duvarları yumruklamak istiyordum.

Ya Jin gördüyse? diye devam etti. Adam zaten seni arıyor.

Haklıydı, bunu biliyordum. Görevimiz çok önemliydi ve ben tamamen kişisel bir nedenle, düşünmeden hareket etmiştim. Yapmamız gerekenlerin arasında merhamete yer yoktu.

Bir daha olmayacak, dedim.

İyi niyetli olduğunu biliyorum, Zhou. Tanıştığımızdan beri öylesin, dedi ve yazışmayı iki pembe kalple sonlandırdı.

Vox'umu çıkarıp yatağa fırlattım ve tüm gece kaya tırmanışı yaptım. Duvarlarda ve tavanda üç saat geçirdikten sonra nihayet bedenim havlu atınca demirlerden baş aşağı sarktım. Ses komutuyla tüm ışıkları kapattım ve yere kadar uzanan pencerelerden, aşağıda ışıldayan Taipei manzarasına baktım. 101 bu gece kırmızı neon ışıklarla çevrelenmişti ve ruh halimi yansıtıyordu: Aciliyet. Sabırsızlık. Öfke.

Hasta *mei*'yi kurtarmaya kalkışmak büyük bir risk olabilirdi ama pişman değildim. Onu o hâlde görünce, annem hastayken hissettiğim tüm çaresizlik bir anda geri gelmişti. Bir kez daha yapamazdım. Tüm hayatım boyunca yaptığım gibi hiçbir şey yapmadan duramazdım. Bu sefer en azından çabalamalıydım.

Başım dönmeye başlayınca demirde doğruldum ve daha dengeli hissedene dek puslu neon ışıklar içindeki şehrin görüntüsüne karşı gözlerimi kapadım. Robot, ipimi sessizce emniyete alırken yıldırım hızıyla, uçarcasına coşkulu bir hisle duvardan aşağı indim. Yalnızca su yeşili ve mavisi tonlarında parıldayan İtalyan cam karoların aydınlattığı, gülünç ölçüde ihtişamlı banyomda alıp koca yatağıma çıplak ve nemli hâlde yığıldım.

Rüyasız, ağır uykumdan kapı ekranının vızıldamasıyla uyandım.

"Bay..." Xiao Huang boğazını temizledi. "Günaydın Jason. Bayan Jin sizi görmeye geldiler."

Homurdanarak yüzümü büyük yastıklardan birine gömdüm. Saat kaçtı? Mutfak tezgâhının arkasındaki duvara asılı krom saate göz ucuyla baktım: 9:53'tü.

"Bayan Jin'e..."

"Şey, kendisi çoktan yukarı çıktı."

"Ha!" diye gakladım. "Haber verdiğin için sağ ol, Xiao Huang."

Zarafetten yoksun hareketlerle yataktan çıkıp gözüme takılan şehir manzarasına bakmak için pencerenin önüne geçtim. Gerçekten kötü sabahlardan biriydi ve kahverengi pus delinmez bir yoğunlukla şehrin üzerini örtmüştü. Böyle günlerde kirliliğin özellikle burnunuzu ve gırtlağınızı tırmalayıp aşındırdığını, görüşünüzün ise bir toz tabakasıyla kaplandığını hissederdiniz. Sanki bunun anısıyla bile tahriş olmuşçasına gözlerimi ovdum, sonra elimle saçlarımı düzelttim.

Kapı ekranım yeniden vızıldadı. "Jason? Ben geldim."

Boğuk sesle, "Daiyu," dedim, "bir saniye bekler misin... lütfen." Sokaklarda o kadar uzun süre yaşadıktan sonra kibarlığa pek alışamamıştım. Açlıktan kırılırken, dayak yerken ya da soyguna uğrarken "lütfen" ve "teşekkür ederim" demeye ihtiyaç olmuyordu.

Gül ağacından duvar panelleri ve çoğu *mei*'nin birkaç ömür yaşasa dahi kazanamayacağından daha pahalıya patlamış gardırobuyla, banyomdan bile daha aşırıya kaçmış giyinme odama girip üzerime hiç düşünmeden bir kot ile uzun kollu, siyah gömlek geçirdim. Victor bu gardırobu doldurmak için dünyalar kadar para harcamıştı ve birkaç parçayı tekrar tekrar giydiğimi öğrense tepesi atabilirdi ama bunu hiç öğrenmemesini umuyordum. Kendimi banyoya atıp dişimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım, sonra ses komutuyla kapıyı açtım.

Daiyu daireye girdiğinde adımlarının tıkırtısını işittim.

"Seni uyandırdım," dedi.

Giyinme odasından çıkıp ona gülümsedim ve saçımı taramaktan anlamadığım için elimle düzelttim. Daiyu güldü. Onu her gördüğümde kaygı ve arzu arasında gidip gelen ilkel bir dürtüyle bedenim adeta uğulduyordu. Pastel mor tonunda bir kostüm giymiş, kaskını da gevşekçe kolunun altına almıştı. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. İfadesine ve duruşuna bakarak herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalıştım. Gerçi hatırlasa burada ne işi olurdu ki?

"Günaydın," dedim. "Uyuyakalmışım. Mocha?"

"Çok iyi olur." Yemek masasına geçip oturdu ve kaskını üzerine bıraktı. Çok sakin ve rahat, her zamanki gibi güven doluydu.

Benim de omuzlarım gevşedi ve göğsümdeki sıkışmanın geçtiğini hissettim. Hafıza-silici işe yarıyordu. "Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Yiyip geldim ama gezi sonrasında beni akşam yemeğine çıkarabilirsin."

Pis pis sırıttım. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Sana teklifte bulunursam, emin ol fark edersin."

Güldüm ve yaralanmışçasına yumruğumu göğsüme bastırdım. "Peki bakalım. Baş başa akşam yemeğine çıkacağız ama sadece koşullar böyle gerektirdiği için."

Tek kaşını kaldırdı ve bu bakışına kolayca tutulacağımdan korkarak mutfağa kaçtım. İki mocha komutu verdim, gölevez ekmeğinden üç kalın dilim kesip bir muzu mideye indirdim. Altı ay geride kalmıştı ama ben hâlâ istediğim an, istediğim şeyi yiyebilmeye alışamamıştım. Bedenim sürekli aç olmanın neye benzediğini hâlâ hatırlıyordu.

Mocha'sını önüne koyarken, "Okulda olman gerekmiyor mu senin?" diye sorduğumda kayıtsızca elini salladı.

"Son senem. Babamın yanında staj yapıyorum ve okul da programımı esnetmeme izin veriyor." Mocha'sının üstündeki kremalı köpüğü yalayarak bir yudum aldığı sırada bakışlarımı güçlükle kaçırabildim.

"Ayrıca zaten sınıfımda birinciyim," dedi.

Karşısına oturup yemeğini yerken o da daireme bakınıyordu. "Ailenin ya da arkadaşlarının neden hiç fotoğrafı yok?" Durakladı, sonra doğrudan gözlerime bakarak, "Peki, nedir bu halin, Ro?" diye sordu.

Nabzım hızlandı ve kan beynime hücum etti. Onu kaçırdığımda da bu soruyu sormuştu. Fincanımı tutup avucumla sardım ve espressonun yoğun kokusunu içime çekiyormuş gibi yaparak kalp atışlarımı sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. Sonunda, "Onları ayarlayacak vaktim olmadı. O kadar duygusal değilim sanırım," diyebildim.

"Duygusal değilsin," dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, "ama kalbinin üstünde annenin en sevdiği çiçeğin dövmesini taşıyorsun, öyle mi?"

Kahvem az kalsın boğazıma kaçıyordu. Peçeteyle ağzımı sildim ve sırıtarak, "Aynen öyle. Sonuçta o kadarı yeter de artar bile, değil mi?" diye karşılık verdim. "O dövmeyi senden başka kimse bilmiyor." Arun'un hatırladığını bile sanmıyordum; o gece o sağlam sarhoş olmuştu.

Daiyu buna gerçekten şaşırdıysa da hiçbir şey söylemedi.

Omuz silkti. "Dövme yeni, o yüzden..." Peçeteyi avucumda buruşturdum. "Hazırsan kostümümü giyeyim."

"Sahi, kostümle gelmemi neden istedin? Limuzin aşağıda bizi bekliyor."

"Çünkü Jin Holding'e benim havapetimle gideceğiz." Korumalarının dikkatli bakışlarından uzakta, onunla yalnız olmak istiyordum. Bu sayede durumu daha iyi kontrol edebilirdim.

Gözleri kocaman açıldı ve başını, beraberinde de atkuyruğunu iki yana salladı. "Olmaz. Üç korumayla geldim; aşağıda bekliyorlar."

"Hadi ama, eğlenceli olur." Dairenin diğer ucundaki kostümüme gidip kancasından çıkardım, üzerime geçirdim ve gizlediğim bıçakları kontrol ettim. Yan fermuarını çekerken avucumun altından kayan hafif, sentetik kumaş vücuduma oturdu.

Ardından kaskımı aldım. "Aracım on dokuzuncu kattaki özel parkta. Gitsek ruhları bile duymaz." Ona göz kırptım. "Bırak beklesinler."

"Babam beni öldürür," dedi.

"O hâlde ona söylemezsin." Kapıyı açtım ve başımı asansörlere doğru eğdim.

"Ama korumalar ne düşünür?"

"Ne düşünürlerse düşünsünler. De ki birkaç saat tırmanma egzersizi yaptık," dedim ve dudağımın kenarının muzipçe kıvrılmasına engel olamayarak, "ya da belki başka şeyler..." diye ekledim.

Yüzüne önce geniş bir sırıtış yayıldı, sonra gülüp kendi kaskını kaptı. Yanımdan hızla geçip giderken taze, çilekli parfümü burnuma doldu ve bir anda Yangmingshan'daki laboratuvarıma, onu kaçırdığımda kaskını ilk çıkardığı âna döndüm.

"Haklısın, bırakalım beklesinler."

Kapıyı arkamdan kapayıp otokilidin tıkırtısını duyduktan sonra on dokuzuncu kata inmek için asansöre avucumu tarattım. İçine birlikte girdik ve dar alanda hem kokusu daha çarpıcı hâle geldi hem de ona dokunamayacağım kadar uzağımda fakat sıcaklığını hayal edebileceğim kadar yakınımda durduğunun farkına vardım. Kostümümün fermuarıyla ilgileniyormuş gibi yaparak bir adım geriledim. Dünyanın en hızlılarından olan asansör kısa süre sonra çınladı ve bina sakinlerine özel araç parkına çıktık.

En pahalı havalimolarla, spor arabalarla ve lüks araçlarla dolu, devasa bir beton alandı. Komşularımın çoğunun havapeti vardı; Daiyu'yu benimkine yönlendirdim. Havapetlerin adı, pek çok insanın hâlâ ulaşım aracı olarak kullandığı mopetlerden geliyordu ama Victor'ın bana aldığı daha çok, bir havamotosikleti sayılırdı: Siyah, gümüş ve kırmızı renklerde bir Yamaha Blade.

Daiyu bir ıslık çalıp elini kırmızı dikişli, siyah deri selede gezdirdi. "Bu muhteşemmiş."

"Havapete ilk defa mı bineceksin?" diye sordum.

Bakışlarını motosikletin göz alıcı hatlarından ayırmadan, evet dercesine başını salladı.

"Kostümünün emniyet desteği vardır diye düşünüyorum..."

Ancak o zaman dönüp bana baktı. "İstemediğin kadar."

"Bu arada, kaç kostümün var senin?"

"Hiç saymadım." Omuz silkti. "Bir düzineden fazladır herhalde. Babam Jin Holding'in piyasaya sürmeyi düşündüğü yeni ürünleri genelde bana denetir."

İmalı imalı, "Süpermen güncellemesi gibi mi?" diye sordum. Arun'la bunun detaylarını toplantımızdan sonra Victor'dan öğrenmiştik: *you*'nun röntgen görüşüyle istediği kişiyi çıplak görmesini sağlayan bir yenilikti.

Daiyu'nun yanakları kızardı ve haylaz bir gülümsemeyle beni yavaş yavaş süzdü. Korunma amacıyla kollarımı kavuşturmamak için kendimi zor tuttum, onun yerine bedenimi ve duruşumu kasarak dikleştim. Beni çıplak görebiliyorsa, manzaranın tadını çıkarabilirdi. Saklamam gereken onca şey varken fiziğimin dikizlenmesinden endişelenecek değildim.

Nihayet göz göze geldiğimizde güldü. "Hayır, Süpermen'i hiç denemedim. O güncellemeye de, alıcılarına da pek iyi gözle bakmıyorum açıkçası."

Beni kandırdığı için ona gözlerimi kısarak pis pis baktım ama rahatlamıştım. Havapetin etrafında dolaşarak, Vic'in bana öğrettiği gibi lastiklerini, jantlarını ve ateşleme sistemini kontrol ettim. Daiyu suratında hâlinden memnun bir ifadeyle deri seleye öylesine yaslandı.

Ondan çok kendime, "İyi görünüyor," dedim ve kaskımı kaldırdım. "Kasktan bağlanırız, olur mu?"

Başıyla onayladı ve ikimiz de kasklarımızı taktık. Motosiklete önce ben binip motoru açtım ve ateşleme sistemi altımda uğuldayarak canlanırken farlar ile göstergelerin çalışıp çalışmadığını kontrol ettim. Kaskımın havalandırması çalıştı ve temiz havayı derinlemesine içime çektim.

"Bin hadi," dedim kaskın içinden. Daiyu arkama binerken

havapet onun ağırlığıyla hafifçe yan yattı. "Kenarlarda ayaklarını koyabileceğin demirler var. Bana sıkıca tutun ve eğildiğimde benimle birlikte eğil."

Kollarını belime dolarken uyluklarının bedenime dayandığını hissettim. "Hazırım," dedi. Sesi biraz nefesi kesilmiş gibi gelmişti.

Motora gaz verdim ve geniş beton yoldan, çelik duvara doğru hızla atıldık. Duvar yaklaşmamızla kalkıp ardındaki, kenarları turuncuyla ışıklandırılmış cam cepheyi ortaya çıkardı. Sesimdeki heyecanı bastıramayarak Daiyu'ya, "Sıkı tutun," dedim.

Yine doğum günü partisine hazırlanan bir oğlan gibi hissediyordum; daha doğrusu doğum günlerinde parti düzenlenen bir oğlanın hissedebileceğini hayal ettiğim gibi. Cam duvar aralanınca boşluktan hızla geçtim ve kostümlerimiz değişime hemen uyum sağlasa da ısının aniden düştüğünü fark ettim. Göğe yükselmeden önce ürkütücü bir an havada asılı kaldık.

Daiyu soluğunu tuttu ve kollarını bacaklarını bana daha sıkı sardı. Tüm bedenini bedenimde hissedebiliyordum. Yukarı uçarken kalbim gümbürdüyordu; kendi kendime bunun gökyüzünde jet hızıyla uçmaktan kaynaklandığını, Daiyu'nun bana bir sevgili gibi sarılmasının yarattığı heyecanla alakası olmadığını söyledim. Hiç yeri değilken ondan hoşlandığımı biliyordum ama ondan daha fazla hoşlanamayı göze alamazdım. Onu yalanlarla kandırmam gerekirken bunu yapamazdım.

Yolumuzdaki birkaç havapeti ve havarabayı geçip gündüz vakti bile ışıl ışıl aydınlatılmış alçak binaların üstünden ve yüksekler arasından süzülürken, Daiyu'nun kahkahası kulaklarımda çınladı. Diğer sürücülerin bizi görebilmeleri için havapetimin kıvrımları gümüşi parıldıyordu ama emniyet kaygısının ötesinde, *you*ların genel olarak görünür olmayı sevdiklerine şüphe yoktu.

Soğuk kış günlerinden biriydi ve güneş, hem bulutların hem de havadaki pisliğin ardına saklanmıştı. Taipei'deki en parlak ışık kaynağı güneş değil, gökdelenlerin cam cephelerine yansıtılan rengârenk reklamlardı. Ayrıca alçak binaların çatılarında

da devasa projeksiyon panoları vardı. İş kıyafetleri içinde, Ba Brown kahvelerinden içen Tayvanlı kadınla erkeğin dört katlı bir projeksiyonunun yanından uçtuk. Yolumuzun karşısındaki başka bir binanın üzerindeyse Prenses Havayolları'nın güzeller güzeli bir kabin memuru parıldayarak Pekin'e ucuz direkt uçuşların reklamını yapıyordu.

Daiyu, "Bu inanılmaz," diye fısıldadı.

"Başını belaya sokmana değer miymiş?" diye sordum sırıtarak.

"Kesinlikle."

Gökdelenlerin yanından hızla geçtik ve kısa süre sonra yüksek binaları arkamızda bırakıp Taipei'nin batı ucundaki Datong Bölgesi'ne yöneldik. Yerden yaklaşık yirmi kat yüksekte seyrediyorduk ve bu kadar yukarıda hava gerçekten soğuktu. Kahverengi pusun içinden geçerken boğazımın şişmesinden ve gözlerimin yanmasından mustarip olmak yerine, şehrimizin manzarasını keyifle izleyebildim. Kostüm giyince pislik o kadar da kötü etkilemiyordu.

Daiyu arkamda o kadar yakındı ki sıcaklığını duyumsuyor ve neredeyse kalp atışlarını hissedebiliyordum. Kaya tırmanışında olduğu gibi, havapetin üzerinde de korkusuzdu ve dönüşlerde doğal bir rahatlıkla yana eğilerek bana uyum sağlıyordu. Sırf kollarını bacaklarını bana daha sıkı sardığını hissedip heyecanlı soluğunu duyabilmek için birkaç viraja gerekenden daha hızlı girdim.

Datong Bölgesi'ne girince Jin Holding'in sekizgen binasını görmemek imkânsızdı. Dış cephesi solgun bir altın rengine boyanmıştı. Sekiz köşeli yapısından ve renginden daha iyi bir refah ve zenginlik göstergesi yoktu. Şirket, ticaret ve finans merkezleri bir yüzyıl kadar önce buradan taşındığından beri çöküşe geçmiş Taipei'nin bu en köklü bölgelerinden birini yeniden canlandırmaya yardımcı olmuştu. Jin Holding binası dikildikten sonra yeni konutlar inşa edilmiş, eskileri tadilata girmişti. Jin Holding'in çalışanlarına –planımız başarıya ulaşırsa işsiz kalacak tüm o çalışanlara– hizmet etmek için yeni restoran ve kafeler açılmıştı. Devrimi başlatabilmek için sadece *yon*lara değil, bu su-

reçte çokça *mei*'ye de zarar vermemiz gerekeceğini biliyordum. Bu da katlanmak zorunda kalacağım gerçeklerden biriydi.

Amaca giden her yol mubahtır.

Hikâyelerdeki kötü adamların –en iyi ihtimalle, yanlış yönlendirilmiş kahramanların– söylediği de bu değil miydi?

Ancak büyük hedeflere fedakârlık yapmadan erişilmiyordu. Luo Guanzhong'tan Tolstoy'a ve Woolf'a kadar tüm yazarların okurları bunu çabucak anlıyordu. Arkadaşlarımla bu planı baştan sonra, saatlere ve defalarca gözden geçirmiştik fakat gerçekler acı ve çirkindi: Statükoyu değiştirmek için yıkıcı olmak zorundaydık. Anlatının kontrolünü el geçirmeli, olay örgüsünü başka yöne çevirmeliydik.

Jin Holding'i patlatıp parçalamayı hayal ettim ve bu bana çok *adilane* geldi. Temiz bir sayfa, yepyeni bir başlangıç...

Daiyu, "Çatıda park alanı var," diyerek düşüncelerimi böldü, "ama bir ara sokağa park edebilir misin?"

Başımı evet dercesine salladım ve Daiyu teşekkür etmek için belime daha sıkı sarıldı. Bana güveniyordu. O anda ona böyle bir kötülük yaptığım için kendimden nefret ettim ama bu düşünceyi, daha oluşurken bir kenara ittim. Holding binasının yakınında dar bir sokak görüp iniş düğmesine bastım ve betona yumuşak bir iniş yapıp yerde durana dek biraz ilerledik, sonra aracı park ettim ve motoru kapadım.

Sesimin tuhaf bir tona bürünmemesi için çabalayarak, "Önden buyur," dedim.

Havapetten kolayca indi ve sırtım aniden açıkta kalıp ürperdi. Ben de indim ve aracın çatal ayağını indirdim.

Daiyu, "Bu gerçekten muhteşemdi!" diyerek elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı.

Az kalsın kolumu sertçe geri çekecektim ama kendime tam zamanında hâkim olup elini başparmağımı avucuna bastırdıktan sonra bıraktım. Kaskımın kısmen kararttığım camına şükrettim çünkü ifademin gergin olduğundan emindim. *Tanrılar aşkına*. Arkadaşlarım bu rolü sürdürebilmem için ihtiyaç duyacağım

tüm bilgileri ve maddi gereksinimleri vermiş ama duygusal çatışmalarla ilgili hiçbir şey söylememişlerdi.

Tahminimce bunu onlar da öngörememiştı.

"Bana da hâlâ muhteşem geliyor." Ona sırıtarak düşüncelerimden sıyrıldım. Bütün pürüzleri bir kenara ittim ve karşımda kaskının arkasından dahi görebileceğim kadar ışıl ışıl gözlerle bana bakan kıza odaklandım. "İlk havapetim de."

Uçan motosiklete hayranlıkla bakıp elini gümüş direksiyonunda gezdirdi. "Burada park hâlinde başına bir şey gelmez değil mi?"

"Çok tiz bir alarmı var ve motoru kapalıyken hareket ettirilmesi neredeyse imkânsız."

Daiyu başını salladı ve konutların arasındaki, yukarıda bir yerlerden gelen köpek havlaması dışında sessiz olan sokakta yürümeye başladı. Binaların cepheleri pislikten kararmıştı. Tüm balkon ve pencerelerde de demir parmaklıklar vardı. Loş sokağa bir göz gezdirip Daiyu'ya yetiştim. Benden yaklaşık on santim kısaydı ama adımlarıma ayak uydurabiliyordu. Eski bölgenin labirentimsi yollarında başka bir sokağa dönerken, "Arka kapılardan birinden gireceğiz," dedi.

O kadar dar bir ara sokaktı ki Daiyu'yla yan yana güçlükle sığıp omuz omuza yürümek zorundaydık ve o kadar az ışık alıyordu ki gün ortası değil de akşamüstü saatleri gibiydi. Bir borudan damlayan suyu ve farelerin kaçışmasını işitebiliyordum. Etrafımızı sardığından şüphe duymadığım, küflü durgun su kokusuna çok aşina olduğumdan kaskıma şükrettim.

"Niye gizlice giriyoruz?" diye sordum. "Benden utanıyor musun?"

İleti-sisten hafif bir kahkaha duydum. "Seni babamdan uzak tutmaya çalışıyorum." Bana muzipçe yan yan baktı. "Hayatına yeni girmiş bir oğlanı böyle bir tura çıkarmam pek hoşuna gitmeyecektir."

"Ben bu muyum yani?" diye sordum sırıtarak. "Hayatına yeni girmiş bir oğlan?"

Bana cevap vermesine fırsat kalmadan bir sürtünme sesiyle hafifçe arkama döndüm. Uzun ara sokakta arkamızda uzun boylu iki figür geliyordu ve masum yayalar olmadıklarını hissedebiliyordum. Daiyu'nun bileğine dokunarak, "Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordum. Jin'in tetikçileri onun alanına bu kadar yaklaştığım için beni nihayet yakalamış olabilirler miydi?

"On dakikadan az. Doğrudan arka kapıya giden bir yol yok." Yine de yol gösterirken kendinden emindi. Demek ki bunu daha önce de yapmıştı. Başkalarını da mı özel turlara çıkarmıştı yoksa babasının şirketini ara sıra gizlice ziyaret mi ediyordu?

"Neden sordun?" dedi ama sonra arkamızda hızlanan ayak sesleri yankılanınca dönüp bana baktı.

Adamlardan biri kaba bir sesle, "Durun!" diye bağırdı.

Onlarla yüzleşmek için hızla arkamı dönerken Daiyu'ya, "Arkamda kal," diye fısıldadım, o da söz dinleyip belli belirsiz hareketlerle arkama geçti ve bir elini kürekkemiklerimin arasına koydu.

İki *mei* serseri yorgun ve kirli yüzlerinde haris bir ifadeyle bize birkaç adım kala duraksadı. Jin'in adamları değillerdi. Onunkiler daha besili oluyorlardı. Adamlardan biri kısa bir tahta sopayı, diğeri pis bir hançeri bize doğrultmuştu. İkisi de çelimsizdi ama çaresizlik insana güç veriyordu; bunu iyi biliyordum.

Uzun, tel tel saçları olan, "Parakartlarınızı verin," diye bağırdı.

"İşinize yaramazlar," dedim. "Siz parayı çekemeden kartları iptal ederiz."

Fırıldak gözlü olanı sopasını bana doğru salladı. "Kasklarınızı çıkarın," diye cıyakladı. "Boktan tasları kafalarında olmadığı sürece hiçbir halt yapamazlar."

Daiyu'nun kaskının içinde hızla nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Eli sırtımdan omzuma kayıp sıkıca tuttu. Kostümümün koluna saklı bir bıçağı anıden çıkarıp fırlattım. İnce sopanın tam ortasına, eşkıyanın parmaklarının birkaç santim ötesine saplandı.

Hırıldarcasına, "Yaklaşırsanız," dedim, "bir sonrakini alnının çatına gönderirim."

Adam şaşkınlıkla geri sıçradı, sopasını sallayıp tahtaya çarpınlamesine saplanmış bıçağı çekmeye çalıştı. Diğer adam, "Ama beş para etmez dingil," diye bağırıp hançerini sallayarak üzerine atıldı.

Daiyu ürkerek haykırdı ki sesi kaskının içinde fazla yüksek yankılandı. Ben ne olduğunu anlayamadan önüme atladı. Kırmızı ışıklı şok tabancası elinde parlıyordu. Parmağını tetiğe koyup aleti hançerli adama doğrulttu.

"Daiyu, yapma!" Şok tabancalarında yalnızca iki ayar vardı: ani ölüm ya da ömrünün sonuna kadar lapaya dönmüş bir beyin. Hançerli adam aldırış etmeden üzerimize gelmeye kalkınca Daiyu'yu kenara ittim ve bir bıçak daha çıkarıp fırlattım, bu sefer ki koluna saplandı. Adam kudurmuşçasına uluyarak dizlerinin üzerine çöktü ve hançeri gürültüyle yere düştü.

Feryatları soluk soluğa küfürlere dönüştüğünde, "Olay çıkarmadan gidin buradan," dedim. "Yoksa ikiniz de öleceksiniz."

Diğer *mei* sopasını bir kenara attı, sövüp sayarak ortağını ayağa kaldırdı ve birlikte tökezleye tökezleye uzaklaşıp karanlık bir yan sokağa daldılar. Yaralı adamın küfürlerini birkaç saniye daha bize ulaşacak kadar yüksek yankılandı. Daiyu kolunu hâla kaskatı uzatmış, tabancasını tutar hâlde yamuk duvara yaslanmıştı. Bileğine dokunup kolunu indirdim.

"Tabancayı bana ver."

Başını iki yana salladı ve soluk soluğa nefeslerini işittim.

"O zaman birilerini öldürmeden önce kapayıp cebine koy." Ortalıkta "birileri" denebilecek tek kişi ben kalmıştım.

Tabancanın kapama düğmesine bastı ve aletin kırmızı ışıkları alçak bir vınlamayla söndü, sonra Daiyu onu kostümünün bacağındaki bir cebe soktu.

"Hey, bana bak." Omzuna dokunup onunla göz göze gelmeye çalıştım ama yere bakıyordu. "Kaçtılar, her şey yolunda."

Bedenini içten içe titreten derin bir nefes aldı ve hiç düşünmeden ona sarıldım. Kasklarımız yüzünden kucaklaşmamız biraz

tuhaf oldu ama yine de bana yaslandı ve bedeninin sarsılmalarını hissettim.

Onu sakinleştirip durdurabilirmişim, korkusunu dağıtabilirmişim gibi daha sıkı sarıldım. Kendi kendime bunun sorun olmadığını söyledim. Zaten yapmam gereken buydu; onun güvenini kazanıp yakınlaşarak bana açılmasını sağlamam gerekiyordu. Ancak içten içe onu rahatlatmak, iyi hissetmesini sağlamak istediğimi biliyordum. Bir yanım Daiyu'nun hislerini anlıyordu... ve bu hislerinden faydalanacak, onları kendi çıkarım için kullanacaktım.

Bir süre sonra sakinleşti ve ben de ondan biraz uzaklaştım. "Seni eve götüreyim. Tekrar havapete binmek istemezsen sana havalimo da çağırabilirim."

İki elimi birden ellerinin içine aldı ve aniden, Yangmingshan'da ormana çıkmak istediğini söylediğinde elini tuttuğum âna döndüm. O ömründe orman görmemişti, benimse o zamanlar ellerim nasırlıydı. Altı ay öncesinden beri yaptırdığım manikürlerle, *you* hayatının inceliklerivle ellerim yumuşamıştı ama onunkiler hâlâ benimkilerden yumuşaktı. "Bir şey yapmak *zorundaydım*," dedi. "Korku içinde arkana saklanamazdım."

Çenesini tutup yüzünü avuçlarımın arasına alma isteğim kabarınca ikimizin de kafasındaki taslara şükrettim. Düzgün düşünemiyordum.

"Daiyu, senin korkak olduğunu asla düşünmem." Bu gerçekti. "Şok tabancasını hep yanında mı taşıyorsun?"

"Evet, taşıyorum." Beni bırakmadı ama başını hafifçe kaldırıp, kenetlenmiş ellerimize bakarak konuştu. "Geçen yaz... olan bir şey yüzünden."

Kanım beynime hücum etti ve yüz ifademin endişeli fakat sakin görünmesi için çabalayarak bir düşünce komutuyla kostümümün ısısını düşürdüm.

"Gerekli eğitimleri aldım, nasıl kullanmam gerektiğini biliyorum." Nihayet başını kaldırıp gözlerime baktı. "Onları öldürebilirdim."

"Bakıyorum."

"Bana neden engel oldun?"

Dudaklarım gerilip çarpık bir gülümsemeye bürünürken başımı iki yana salladım. "Hayatının sonuna kadar bunun vicdan azabını çekmene izin veremezdim. Bunun sorumluluğunu taşıyamazdım. Birilerini öldürmek filmlerde gösterdikleri gibi temiz bir ve ihtişamlı bir şey değildir. her zaman ağır sonuçları olur. Birini öldürmek hayatını sonsuza dek değiştirir. Camus'nün Yabancı'sını düşünsene."

Daryu belli belirsiz gülümsedi. "Camus, ha? Yine okumadığım Fransız bir yazar."

"Kitaplar gerçeği göstermekten çekinmezler."

Ellerimi çekmeye çalıştım ama o sadece birini bıraktı ve beni geldiğimiz yoldan geriye havapetime götürdü. Söylediğim her şeyde samimiydim ama adamları öldürmesine engel olmamın en önemli sebebi, son dakika haberlerine çıkmak istememdi. "Jason Kızı Karanlık Bir Sokakta İki Serseriyi Öldürdü" başlığı sansasyon yaratıp haftalarca tüm medya kanallarının en tepesinde yer alırdı – binalardaki projeksiyonlarda, kasklarımızın içinde ve ahtağda. Sahte kimliğim tüm ayrıntısına dek mercek altına alınırdı. Görevimiz riske girmez... sona ererdi. Ola ki arkadaşlarımın gerçek kimlikleri de ifşa olursa ömür boyu hapisten kurtulamazlardı.

Bense doğruca idam edilirdim. Bundan hiç şüphem yoktu. Daryu'yu tek başıma kaçırmayı kabul ettiğimden beri bunu biliyordum.

Daryu, "Jason," dedi. Alçak ve ısrarcı ses tonu beni durdurdu. "Hiç kimseyi incitmek istemiyorum ama başıma gelenlerden sonra... Kendimi korumak zorundayım. Başka şansım yok."

Onu anladığımı göstermek için başımı salladım ama kaskım yeniden oynamadı. Gölgeler içindeki rutubetli duvarlar, ezmek istercesine üstüme üstüme geliyordu.

"Ya onlar ya biz," dedi.

Neredeyse seçiyordum.

"Ama hep böyle olmak zorunda değil," diye fısıldadı.

Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu ama yeniden yürümeye başladım. Bir kez daha, "Limuzin çağırmamı istemediğine emin misin?" diye sordum ve gerçekliği yitirmemek için elini sıktım.

Kimse ölmedi. Daiyu hiçbir şey hatırlamıyor. Ben de hâlâ Jason Zhou'yum. En azından şimdilik.

"Hayır," dedi. Sesi çoktan eski gücüne kavuşmuştu.

Sokakta başıma gelen ilk soygunu hatırladım: on dört yaşındaydım, çarpışıp sağ çıkmış, kan ter içinde de olsa hayatta kalmış ve iki gün boyunca bir mezbelede saklanmıştım. Korku ve öfke başka hiçbir şey yapamayacağım kadar beni ele geçirmişti.

"Kimseyi görmek istemiyorum. Şu anda kimseyle uğraşamam." Bana yan yan, sessiz bir yalvarışla baktı.

"Seni istediğin yere götürebilirim."

Kıvrılan bir sokağa daha gelip de köşeyi döndüğümüzde el ele yürümek artık normal gelmeye başlamıştı. Benimki ısınması kolay bir roldü.

Daiyu'nun omzunun arkasına, ıssız ve dar sokağa iki kere baktığı uzun bir sessizliğin ardından, "Hayatımı kurtardın. Sana ne kadar teşekkür etsem *az*," dedi.

"Bu duruma benim yüzümden düştük."

"Üstünde hep bıçak taşır mısın?" Cam kaskın arkasındaki solgun yüzünde kara gözleri keskin, dikkatli ve tetiktevdi.

Hızla beynimi çalıştırarak, "Evet," dedim, "Berkeley'deyken bıçak atma yarışlarında birinci oldum, hem de iki kere."

"Gerçekten mi?" Şaşırmamış, sanki şüpheye düşmüştü. "Öyle bir yarış var mı gerçekten?"

Artık mecburen olacaktı. Düşünce komutuyla Lingyi'ye bir mesaj yollayıp yalanımı desteklemek için ilgili yerlere gerekli sahte fotoğrafları ve altağ pavlaşımlarını yerleştirmesini söyledim. "Tabii ki var. Biraz daha etkilenmeni beklerdim."

Daiyu titrekçe de olsa alçak bir kahkaha attı.

Bir dakika bile geçmeden Lingyi kaskıma bir mesaj gönderdi: **Mesajını gördüm. İrtibata geçmene de sevindim. İstediklerini olmuş bil. Birinciliği iki kere atmasan olmaz mıydı?**

Gülümsememi gizlemek için boğazımı temizledim. Aman ne komik.

Yarım saatten kısa süre önce bıraktığımız yerde bizi bekleyen havapetime ulaştık. Seleye oturdum ve Daiyu da hayatı boyunca son model motosikletlere binmişçesine rahatça arkama geçti. Havapet gümbürdeyerek çalıştı ve araç daha havaya yükselemeden motoru peşimizden canavarlar kovalıyormuş gibi kökleyip sokaklardan jet hızıyla geçtim.

Kalbim de motorla birlikte atağa kalkmıştı.

Her seferinde böyle oluyordu.

Daiyu kollarını sıkıca belime doladı, sonra tüm bedenini benimkine yaklaştırdı. Göğsünü sırtıma bastırıyordu ve bir elini yukarıya... kalbimin, tam da dövmemin üstüne kaydırdı.

"Aslına bakarsan gerçekten etkilendim," dedi tok ve şuh sesiyle. Sanki doğruca kulağıma fısıldıyordu. Sırtımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Mükemmel nişan alıyorsun."

Güldüm.

Gururla...

Maymun Kral* gibi budalaca sevinerek...

Keskin bir virajı aldım ve Daiyu soluğunu tutup tırnaklarını göğsüme geçirerek benimle birlikte eğildi. Dönüp de serserilerle yüzleştiğim anki gibi korumacı hissettim; Daiyu'nun güvenliğini sağlamalıydım, onun güvenliğini sağlamak *istiyordum*. Datong Bölgesi'ni aşağılarda bırakırken, kaderin cilvesini fark etmemem imkânsızdı: Nihayetinde ona en fazla zararı verebilecek, dolayısıyla en uzağında durması gereken kişi de bendim.

---

* Sun Wukong: klasik Çin edebiyatında on altıncı yüzyılda ortaya çıkan ve çeşitli efsanelerde yer alan bir karakter. Taştan var olarak Taocu uygulamalarla doğaüstü güçler edinen Maymun Kral çok güçlüdür, aşırı hızlıdır ve çeşitli hayvan formlarına bürünebilir. –çn

ONUNCU BÖLÜM

Uyandığımda nerede olduğumu bilmiyordum. Tüm bedenim sanki üzerinden bir şey tekrar tekrar geçmişçesine ağrıyordu. En çok da başım, nabzımla eşzamanlı zonkluyordu. *Tanrılar aşkına.* Şu bipleme de neyin nesiydi? Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Yataktaydım; evet, kendi çift kişilik yatağımda... aşırı pahalı dairemdeydim. Vox'um da komodinimin üzerinde bir aramayla yanıp sönüyordu. Ona uzanmak bile canımı acıttı. Çağrıyı kabul etmek için el yordamıyla aletin ekranına dokundum.

Nihayet minik ekranda Lingyi'nin çılgına dönmüş yüzü belirdi.

"Zhou!"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Boğazım şişmişti ve acıyordu.

"Oy oy!" diye cıyakladı. "Hasta olmuşsun!"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ama sonra ne kadar sıcak hissettiğimin farkına vardım. Dilim damağım da kurumuştu.

"Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum; Zhou, *dinlesene.*"

İstemsizce kapanan gözlerimi güçlükle açıp Lingyi'nin küçük ve bulanık yüzüne baktım. Sorun Vox'ta değil, benim görüşümdeydi.

"Hastaneye gönderdiğin adam," dedi, "hani Özgürlük Meydanı'nda kurtarmaya çalıştığın; adam zatürreymiş."

Beynim son kelimeyi algıladı. Annemin hastalığı.

"Jason!" Bana ilk defa İngilizce adımla seslenmesi buzlu su etkisi yarattı. "Grip de eklenince ölümü hızlanmış. Hastanenin daha önce hiç karşılaşmadığı türde bir kuş gribiymiş ve öldürücüymüş. Arun ilk taşıyıcının Jin'in duyurusu sırasında meydanda olduğundan şüphelenince biraz araştırma yaptım; mesele gerçekten Jin'e kadar uzanıyor." Sesi tizleşti. Koyu mor saçına tezat, iyice solgun görünen, endişeli yüzüne baktım. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovdu. "Zhou, bu virüsü *salan* Jin'miş – sen de kapmış olabilirsin."

Sıçtık. Kuru bir öksürük krizi tüm bedenimi ele geçirip her yanımı ağrıtarak gücümü sömürdü.

"Zhou!" Lingyi'nin sesi çok uzaktan geliyordu. "Sana yardım çağırmalıyız..."

Bağlantıyı kopardım.

Beynim antika MacPlus'ımın sorunlu günlerindeki kadar yavaş çalışıyordu. Yine de bir şeyin farkındaydım – kimse yanıma yaklaşmamalıydı. Hastalığım çok bulaşıcıydı. Jin'in kuş gribi türü insandan insana hızla geçebiliyorsa, çok kısa sürede salgına dönüşebilirdi.

Vox'um yeniden vızıldayarak yanıp sönmeye başladı. Onu umursamayarak kapı görevlim Xiao Huang'ı ses komutuyla aramayı denedim ama sadece hırıldamayı başarabildim. Yatağın diğer tarafındaki komodine doğru döndüm ve üstündeki yarım bardak suyu şans eseri devirmeden almayı başardım. Elim titreye titreye suyu gırtlağımdan aşağı, çoğunu da üstüme başıma döktüm ama içebildiğim kadarı bile yeterliydi.

"Xiao Huang," dedim ve ön kapının ekranı vızıldayarak adamın hattın diğer ucunda olduğunu bildirdi.

Hırıltıyla, "Hastalandım," diyebildim.

"Çok üzüldüm, Bay... yani, Jason."

"Kesinlikle kimseyi," bir nefes aldım, "yukarı gönderme."

"Tamam, Jason, ama..."

Onunla da bağlantıyı kestim.

Vox'um vızıldamayı kesmişti. Yumuşak yatakta gülle gibi yatıyor, mum gibi içten içe yandığımı hissediyordum. Bedenim acıyla zonkluyordu. Gözlerimi kapadım. Hareket etmek istemiyordum. Nefes almak istemiyordum. Yalnızca sancılarımın yok olmasını diliyordum. Muhtemelen sonum geliyordu.

Üstelik Özgürlük Meydanı'ndaki hasta garibanı da kurtaramamıştım.

Sonra hezeyana kapıldım.

Daiyu'nun hayalini gördüm.

Bana bakmaya gelmişti; alnımı, göğsümü soğuk bir bezle siliyordu. Tatlı tatlı mırıldanarak bana su içirmeye çalışıyordu. Kostümlüydü. Eldivenli elini tutmaya çalıştım. *Özür dilerim,* demek istiyordum, *çok özür dilerim.* Ne için özür dilediğimi bile bilmiyordum.

Aslında her şey için...

Saçımı terden sırılsıklam olmuş alnımdan geriye itti ve elimi tuttu. Eldiveni, sıcak tenimi serinletti.

Sabahtı... ama yüzünü göremiyordum.

Yeniden uyandığımda karanlıktaydım. Lingyi'yle konuştuğumdan beri ne kadar zaman geçmişti? Bulanık gözlerle cam duvardan dışarıya, aşağıdaki şehre baktım. Her zamanki gibi çok güzeldi. Hiç yıldızlarla bezeli bir gece göğü görmemiştim ama Taipei'nin neon ışıkları ölümsüzdü.

Bedenim dayak yemişçesine güçsüzdü ama o kesintisiz ağrılar geçmişti. Çabalayarak doğruldum ve sırtımı titanyum yatak başlığına dayadım. Susamış ve çok acıkmıştım.

"Uyanmışsın."

Şaşkınlıktan az kalsın yataktan düşecektim. Daiyu yemek masasının başında oturuyordu ve elinde bir şeyler okuduğu ekranın

ışığı cam kaskından yansıyordu. Pastel mavi bir kostüm giymişti ve uzun kolları yıldız patlaması deseniyle aydınlatılmıştı.

"Daiyu, burada ne arıyorsun? Ben hastayım." İçeri nasıl girdiğini sormadım bile. Xiao Huang ona laf geçiremiyordu.

"Ben de o yüzden geldim." Ayağa kalkıp yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu. "Seni aradım; Vox'unu açtığında yüzün kıpkırmızıydı ve ne dediğin anlaşılmıyordu. Taipei'de hiç akraban olmadığını biliyorum. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim." Eldivenli eliyle alnıma dokunmak için uzandı ama hızla geri çekildim. "Ateşin düştü."

"Nereden biliyordun ki?.." Gevşekçe kapalı yumruklarıma bakıp kafamı toparlamaya çalıştım. Gardımı almalıydım. Hummalı zırvalarım sırasında bir şeyleri açık etmiş olabilir miydim? "Yani burada akrabalarım olmadığını." Sesim bu kadar zayıf olmasa, savunmaya geçtiğimi düşünebilirdi.

"Annenin California'da olduğunu ve burada hiç kuzenin kalmadığını söylemiştin," dedi. "Ben de bu sonuca vardım."

"Buradan gitmelisin. Sanırım çok bulaşıcı bir şey kaptım..."

Daiyu cam kaskının ardında ciddi bir yüzle, "Tüm haberlerde bundan bahsediyorlar," dedi. "Şehirde en az bir düzine insan yeni tür bir kuş gribine yakalanmış."

Babanın saldığı gribe, demek istedim.

Biraz daha yaklaşıp muhtemelen kostümüyle ateşimi ve nabzımı ölçtü. "Sürekli, 'Adamı kurtaramadım,' deyip duruyordun."

Acıyan boğazıma bir telaş oturdu. *Tanrılar aşkına.* Acaba daha fazlasını da söylemiş miydim?

"Özgürlük Meydanı'nda yere yığılan adamı kurtarmaya çalışmıştın," dedi, "babamın önemli duyurusundan sonra."

Jin. O adamı oraya tam da yeni ve daha ucuz bir kostüm modelini tanıttığı gün Jin göndermişti. Satışları artırmak için ölümcül bir virüsün neden olduğu hastalık ve panikten daha iyi bir pazarlama yöntemi olamazdı.

Boğuk bir fısıltıyla, "Öldü," dedim ve aramıza mesafe koymak için biraz kenara kaydım. "Ve bunu sana bulaştırırsam..."

"Buraya geldiğimden beri kostümüm hep üzerimdeydi, Jason," dedi. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Ben de adama yardım etmeye çalışırken kostümlüydüm."

"Ama benim kostümlerim daha iyi." Duraksadı. Ona baktım ama geri çekildiği için yüz hatları görünmüyordu. Daha şimdiden çok alıştığım tok sesiyle kostümünün uyumsuzluğu huzursuz ediciydi. "Hem eldivenim de var," diye ekledi.

Ona kızgındım. Daireme sanki ona aitmiş gibi davetsizce, elini kolunu sallaya sallaya girmesine kızmıştım. Beni zayıf hâlimde görmesine de... En çok da böyle çılgınca bir riske girmesine öfkelenmiştim. Hem de neredeyse hiç tanımadığı biri için. "Buraya gelmemeliydin," dedim, sertçe ve kesik kesik, "piyasadaki en iyi kostümlere sahip olsan bile."

"Ben iyiyim. Hem evde arınma kapsülümüz de var. Her şeyi öldürüyor."

Kendimi tutamayıp biraz çılgınca bir kahkaha attım. Zenginliğine o kadar güveniyordu ki... Bugüne kadar değer verdiği kimsenin ölmediğine emindim. Büyükanne ve büyükbabasının bile hayatta olduğuna kalıbımı basardım.

"Bir diyeceğin mi var?" diye sordu. Ses tonu sertti.

"Kavanoza tıkılmış numuneler..." dedim. "Bundan sonra böyle mi yaşayacağız?"

Cevap vermedi. Bir anda incecik örtünün altında çıplak olduğumu, istesem de yataktan çıkamayacağımı fark ettim.

Nihayet, "Bunu neden yaptın? O adamı neden kurtarmaya çalıştın?" diye sordu.

"Ne yani, öylece çekip gitse miydim?" Bunu sorabilmesi bile midemi bulandırmıştı. Tepkim yüzüme yansımış olmalıydı çünkü kalkıp benden uzaklaşarak camdan duvarın önüne geçti. Kafasındaki tası çıkarmasını istiyordum. Karşımda böyle ifadesizken onunla konuşmak istemiyordum. Bu hâli benim için fazla belirsizlik yaratıyordu.

"Herkes öyle yapıyor. Herkes görmezden geliyor, hem de her gün." Arkasına dönüp bana baktı. "Babamdan daha hesaplı

kostümler üretmesini bu yüzden istedim; faydaları zenginlerin tekelinden çıksın diye." Yatağımın ayakucunun önünde volta atmaya başladı. "Ama babam..." Kollarını kavuşturdu, omuzları gerildi. "Babam her şeyden önce bir işadamıdır. Hiç vakit kaybetmeden kostümün fiyatını ikiye çıkarıp RefahBank'la anlaştı ve başımıza bir de piyango çıkardı. Saçma sapan işler!" Hayal kırıklığı aşikârdı.

Daiyu'yu rahatlatmak için ona önerisinin iyi niyetli olduğunu söyleyebilirdim ki bu, babasının *mei*lere yaptıklarının tam zıddıydı. Adam üç kuruş daha fazla kazanabilmek uğruna hepimizi mezara gömebilirdi. Ancak zayıf, hassas ve öfkeliydim. Ayrıca hâlâ toparlayamadığım zihnimde Daiyu'nun niyetinin *gerçekten* iyi olduğuna dair şüphelerim vardı.

"Bana bunu tahmin edemediğini söyleyemezsin. Babanın zerre pişmanlık duymadan *mei*lerin sırtından kâr elde etmeye çalışacağını bilmeliydin. Onun kızısın sonuçta."

"Benim o kadar kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sorarken sesi o kadar alçaktı ki güçlükle duyabildim.

Başım dönüyordu, gözlerimi kapadım. "Bilemiyorum, Daiyu. Seni tanımıyorum." Şişmiş boğazımın acısıyla yüzümü buruşturdum. "Babanın kararlarına ne ölçüde şahit olduğunu bilmiyorum."

Pencere önündeki silueti hafızamı canlandırarak, Yangmingshan'da terk ettiğim evimin penceresinin önünde dikilip dışarıdaki gür ormanlığa baktığı günü hatırlattı. 101 parlak maviyle ışıklandırıldığına göre cuma günündeydik. Üç gün boyunca baygın yatmıştım.

"Bu kadar korkunç olduğumu düşünmene neden olacak ne yaptım?" Sertçe arkasına dönüp yatağın yanına geldi. Tavırları sağlamdı fakat konuştuğunda sesi incindiğini ele veriyordu: "Beni tanımadığını söylüyorsun ama oturduğun yerden bir dünya varsayımda bulundun bile."

Hırıltılı bir nefes aldım. Haklıydı. Daha onunla tanışmadan önce, sırf *you* olduğu için ona önyargılı yaklaşmıştım. Ancak ba-

kış açısını muazzam serveti sayesinde sahip olduğu konfor ve mesafe şekillendiriyorken, insanların durumunu umursamasının bir önemi var mıydı?

"Meilere yardım etmek istemeni anlayabiliyorum ama..."

"Daha fazla şeyi fark etmeye başladım, Jason," dedi. "Buraya da senin için endişelendiğimden geldim. Buna inanmak o kadar zor mu?"

"Hastalanma riskini alman aptalca." Yutkundum. "Daha yeni tanıştık."

"Seni, senin Özgürlük Meydanı'nda kurtarmaya çalıştığın yabancıyı tanıdığından daha iyi tanıyorum."

Gafil avlanarak şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ama o farklı bir durum."

"Neden?"

Cevap vermemek için bin türlü nedenim vardı; yapacağım her açıklama gerçek kimliğimi ve geçmişimi ifşa ederdi. Vox'um bipleyince konunun bölünmesine memnun olarak çağrıyı yanıtladım. Küçük ekranda Lingyi'nin yüzü belirdi. "Zhou! Biz de sana..."

"Şimdi daha iyiyim," diyerek sözünü kestim ve pozisyonumu değiştirerek omzumun üzerinden arkamdaki Daiyu'yu görmesini sağladım. "Misafirim var."

Lingyi çenesini kapayıp bana bakakaldı. Tipimin neye benzediğini tahmin dahi edemiyordum ama elimi saçımdan geçirmeye çalıştığımda parmaklarım uçlarda takılı kaldı. Lingyi, "Peki, o zaman beni sonra ara," diyerek görüşmeyi sonlandırdı.

"Yeni kız arkadaşın mı?" Daiyu'nun ses tonu o kadar rahattı ki başımı çevirip ona baktım ama cam kaskından sadece binanın neon mavisi yansıyordu.

Sorusunu yanıtlamak yerine, "Acil banyoya gitmem lazım," dedim.

Yatağın yanına eğildi ve yerden iç çamaşırımı alıp çarşafın üstüne attı. Çok şaşkın görünüyor olmalıydım çünkü, "Seni ben soymadım, aklından geçen buysa," dedi.

Yatağın diğer tarafına ayaklarımı sarkıttım ve namusumu umursayamayacak kadar bezgin hissettiğimden, kıçımı kapamakla uğraşmayarak iç çamaşırımı giydim. Hummalı rüyalarımda sıcaktan tenimin yandığını hissederek kıyafetlerimi çekiştirdiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Demek ki rüya değildi. İlk adımlarımı biraz sarsakça attım.

Daiyu, "Pirinç lapası yaptım," dedi. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Dairenin ortasında duraksadım. Mavi ve gümüş renginde, hem yakın hem de uzak bir kara gölgeydi. Ona onlarca farklı sebepten –ayrıcalıklı hayatında gönlü ne isterse elde edebileceğine sarsılmaz inancı sebebiyle– kızgındım ama beni umursadığı için geldiğini sonunda idrak edebildim. Bir anda ensemden yükselip yüzüme yayılan sıcaklığı düşük de olsa ateşime verip içime oturan suçluluk duygusunu yok saymaya çalıştım.

"Teşekkür ederim, Daiyu," dedim, "gerçekten."

Doygun sesiyle, "Sen de beni kurtarmıştın," diye karşılık verdi.

"Bunun bir yarış olduğunu bilmiyordum."

"Değil," diyerek mutfağa gitti. "Arkadaşlar birbirleriyle yarışmazlar."

Beş gün boyunca dairemden dışarıya adımımı atmadım ve bana yemek getirip dairede kalan Daiyu dışında kimseyi görmedim. Arun hastalığı başkalarına bulaştırabileceğim konusunda beni uyarıp kendimi karantinaya almamı söylemişti. Daiyu'yla birkaç kere Çin satrancı oynadık ve her seferinde o kazandı. Okuldan ödev verdikleri için zamanının büyük bir kısmını bir şeyler okuyarak ya da araştırma projeleri üzerinde çalışarak geçiriyordu. Birkaç gün sonra onu akşamüstleri, Taipei'nin ufku arkasında günbatımıyla parıldarken yemek masasında oturur hâlde görmeye alıştım. Neredeyse hayatımı hep böyle geçirdiğime inanacaktım.

Bizi ayıran kostümünün varlığına minnettardım çünkü ne zaman göz göze gelsek aramızda bir şeyler kıvılcımlanıyordu. Hâlâ gücümü toparlayamamıştım ama birlikte geçirdiğimiz beş günde tırmanmaktan geri kalmadım. Dikkatimi kışkırtıcı yakınlığından ve cinsel bastırmalarımdan uzaklaştıracak her fırsatı değerlendiriyordum. Gerçekten adını *Kızıl Köşkün Rüyası*'nın trajik kadın kahramanı Daiyu'dan aldıysa ben de diğer kahraman Baoyu olmalıydım – yani ilişkimiz daha başından felakete mahkûmdu.

Bir öğleden sonra sırf merakımdan, "Burada bunca zaman geçirmene korumaların ne diyor?" diye sordum. Iris'in planlama aşamasındaki gözetleme raporlarında bildirdiği gibi, Daiyu 101'e beyaz bir limuzinle gelip gidiyordu.

"Hepsine ücretli izin verdim." Sırıtışı cam kaskından dahi görülüyordu.

"Ama baban..."

"Onun hesabına girip mesajı oradan yolladım."

İnanamayarak bir kahkaha attım. "Yani babanın hesabına *izinsiz* girip oymuş gibi mi yaptın?"

Uslu uslu bacak bacak üstüne atıp Çin halk kültürü üzerine bir kitabın sayfalarını karıştırarak masum numarasına yattı. Karşısında oturduğum yerden bile kitabın misk kokusunu, beni daima bambaşka bir mekâna ve zamana gönderen o belirgin kokuyu duyabiliyordum.

"Mesajda onun adını kullanmadım," dedi.

Hayretle başımı salladım. Beni sürekli şaşırtabilmesine bayılıyordum. "Peki şoförün?"

Hâlâ kendinden pek hoşnut bir edayla, "Şoförümün dolgun maaşını kendim ödüyorum," diye yanıtladı. "Üstelik yeterince kaba saba bir tip olduğu için başka korumaya ihtiyaç duymuyorum."

Adamın, Daiyu'yu geçen yaz kaçırırken devirdiğim korumasından daha becerikli olduğunu umdum. Hemen sonra bu düşüncemi sesli dile getirdiğime ya da Daiyu'nun bakışlarımı

okuyabildiğine dair çok saçma bir korkuya kapıldım. Saf adrenalinin etkisiyle dikkatimi toparlayabilmek için ikinci defa kemer kullanmadan kendimi duvara verdim. Daiyu hiçbir şey söylemedi.

Konu ikimiz olduğunda, en iyisi bazı şeyleri hiç söylememekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Altıncı gün Daiyu'nun beni söz verdiği gibi Jin Holding'de gezdirebilmesi için nihayet dışarı çıkmaya cesaret edebildim. Lingyi binanın güvenlik yapısına ve düzenine dair bilgi edinmemi, etrafı olabildiğince gözlememi istemişti. Daiyu'nun Palm'ında bulduğu sekiz basamaklı hususi şifre holding binası içinde erişim sağlıyordu ama bazı yasak bölgelere sadece beyin dalgası taramasıyla girilebiliyordu. Lingyi, bir şekilde Daiyu'yu beni bu yüksek güvenlik bölgelerinden birine götürmeye ikna edebilirsem tarama verisini yakalayıp kaydedecek bir cihaz yollamıştı.

Arun'la Vox üzerinden konuşmuştum; onun da bana talimatları vardı. Ölümcül kuş gribi türünün bizzat Jin Holding'de üretildiğinden emindi ve gözümü açık tutup çelik kapıların ardına gizli laboratuvarlar olup olmadığına bakmamı istiyordu.

"Zhou, işe yarar bir antidot üretmeme çok az kaldı," demişti. Vox'umun ekranında yüzü minicik göründüğü hâlde gözlerinin altındaki koyu halkaları seçebiliyordum. "Bu salgını dizginleyebilirim ama virüsü öldürüp öldüremediğini test etmek için orijinal virüsten bir numuneye ihtiyacım var."

Arun'la konuştuktan sonra duvar ekranımı açtım ve alet tavandan aşağı süzüldüğünde bir haber kanalına geçtim. Sesi kapalı ekranda, koruyucu tulumlar içindeki sağlık görevlileri has-

taları ambulanslara bindiriyorlardı. Ekranın altında, "Taipei'de tehlikeli grip salgınına yakalananların sayısı şimdiden otuzun üzerinde" ve "Yetkililer üç kişinin öldüğünü doğruladı" yazıları yanıp sönüyordu.

Siyah kostümlü, yüzüne maske takmış muhabir iki ambulansın açığında duruyordu. Gergin duruşundanve olay yerinden uzaklaşırcasına eğilmesinden, orada bulunmak istemediği belli oluyordu. "Yeni griple ilgili henüz elimizde teyit edilmiş bir bilgi yok ancak biliminsanları, çok ölümcül bir kuş gribi türü olma olasılığı üzerinde duruyorlar. Doktorlar, vatandaşları maskesiz gezmemeleri ve olabildiğince evlerinde kalmaları konusunda uyarıyor."

Kostümümü giydim. Sağlığıma kavuştuğumu hissetsem de içimde bir sıkıntı vardı. Daiyu'yla Jin Holding'i turlayıp zengin oğlan numarası yapmayı gerçekten hiç istemiyordum. Ancak insanlar ölürken zamanımız daralıyordu ve arkadaşlarımın tek umudu bendim.

Daiyu beyaz limuziniyle gelip beni aldı. Lüks bir havarabaya yalnızca ikinci binişimdi ve beyaz deriden, uzun koltuğa gömülürken arabanın tüm camlarındaki yansıtma görüntülere ağzım açık bakmamaya çabaladım. Daiyu sualtı teması seçmişti; güneş ışığıyla hafifçe parıldayan mavi sulara gömülmüştük. Yanımdan yanardöner denizanaları süzülüyordu ve tuhaf bir balonbalığı sallana sallana görüşümüze girip çıkıyordu. Üstelik araçta yeterince yer olduğu hâlde Daiyu oturduğu yerden kayarak bacaklarımızın birbirine dokunacağı kadar yakınıma geldi.

Kostümümün ısısını düşünce komutuyla indirdim. İyileşme sürecimde Daiyu'dan uzak durmuştum ve bu yakınlığı içimi hastalık ateşinden bambaşka bir şekilde ısıtınca aramızda bizi ayıran kostümlerimize minnet duydum. Yol boyunca yanımızdan geçen değişik deniz canlılarından bahsetti: tüm detaylarıyla gözümüzün önüne serilen muhteşem bir aslanbalığı ve sürünürcesine süzülen mavi-sarı kurdele yılanbalığı. Bir tanesi camımızdan geçerken, "Aslanbalığının iğne yüzgeçleri zehirlidir," dedi.

Tasarım ürünü görüntü o kadar gerçekçiydi ki gerçekten denizin tabanında kayarcasına süzüldüğümüze az kalsın inanacaktım.

Daiyu, "En güzel yaratıklar genelde en tehlikelilerdir," diye mırıldandı.

İkimiz de kasklarımızı çıkarmıştık; bu lafının üzerine tek kaşımı kaldırarak merakla ona baktım ama Daiyu aslanbalığını dikkatle inceliyordu. Bir yosun kümesinin yanından geçtiğimiz sırada Daiyu paneldeki bir düğmeye bastı. Bizim camlarımızdaki görüntü yavaşladı ve yosunların arasında ilerlemeye başladık.

Bir sap açık yeşil kelp yosununu göstererek, "En çok da bunları seviyorum," diye fısıldadı, "yaprağımsı su ejderlerini."

İlk başta görememiştim ama sonra yaprakların arasındaki, sanki yeşilliklerden yapılmış, olağanüstü yaratığı ayırt edebildim. Yosunların arasına yerleşmiş, onlarla neredeyse tamamen bütünleşmişti. "Bu inanılmaz," dedim. Dingin, sessiz denizatı yeşilliğin içine tünemişti. "Çok huzurlu."

Daiyu'nun bakışlarını bana çevirdiğini hissettim ve göz göze geldiğimizde sırıttım ama onun gülümsemesi dudaklarını yalnızca belli belirsiz oynattı. Huzursuzca uzanıp bir anlığına elini tuttum. Eli, sıcak avucumda serindi. "Ne oldu?" diye sordum.

Hatırlıyorum, demesini bekledim.

O, sendin.

Başını iki yana salladı, sonra yeniden gülümsedi ama bu seferki de dalgın, hüzünle yoğrulmuş bir gülümsemeydi. "Bu deniz canlılarının çoğu artık yok. Soyları tükendi."

"Ah," dedim. "Bu çok üzücü."

Ciddiyetle başını salladı, sonra yine panelde bir şeylere bastı ve okyanus görüntüsü yok olup yerini alacakaranlığın son ışığıyla parıldayan, puslu Taipei göğüne bıraktı. Birkaç havapet şehrin aksi yöndeki kalbine doğru yanımızdan hızla geçip gitti. Daiyu bana sokulup başını omzuma koydu ve parmaklarını benimkilere kenetlediğinde bu çok doğal ve tanıdık geldi.

Nabzımın ne kadar hızlandığını fark etmemesini umuyordum. Ondan gereğinden fazla hoşlandığımın farkındaydım ve o

da benden hoşlanıyor gibiydi. Bu tam da istediğim... elde etmeyi planladığım şeydi: Kızın güvenini kazan, onu cezbet. Yine de göğsüme yayılan suçluluk hissine engel olamıyor, karmakarışık duygularımın arasında kısılıp kalmış gerçeklerle yanılgıları birbirinden ayıramıyordum.

Havalimo Jin Holding'in önüne indi ve kapı otomatik olarak açıldı. Daiyu doğrulup kaskını taktı, ben de aynısını yaptım. Geniş, altın rengi kapılara yaklaşırken kaskın içinden, "Camını karart," dedi. "Ayrıca bırak da ben konuşayım."

Hiç itiraz etmeden, "Sen nasıl istersen," dedim.

Kapılar sessizce kayarak açıldı ve muazzam giriş salonuna adım attık. Daiyu fildişi renginde taştan zeminde ilerleyip büyük, yuvarlak gül ağacından bankonun önünde durdu ve kaskını çıkardı. "Ah Ming," dedi. "Sınıf arkadaşım Edward'la geldim. Okul projemizin üzerinde çalışacağız."

Genç güvenlik görevlisi adam, "Hoş geldiniz, Bayan Jin," dedi. "Yalnızca arkadaşınızın avucunu tarayıp bilgilerine erişmem..."

Daiyu buyurgan bir tavırla elini salladı. "Babamın haberi var. Edward benim misafirim." Ah Ming'e büyüleyici bir gülümsemeyle baktı.

Ah Ming de ona sırıttı. Elemanın etkilenmemek gibi bir şansı yoktu. "Eh, sanırım..."

Ancak Daiyu çoktan onun yanından geçmiş, Jin Holding binasının esas kısmına açılan dışa kavisli kapılara yönelmişti. "Sen birtanesin, Ah Ming."

Adama göz kırptı ve kapının yanındaki parlak mavi dokunmatik ekrana sekiz basamaklı şifresini girdi. Rakamları çoktan ezberlemiştim; Lingyi'nin onun Palm'ında bulduğu şifreydi.

Daiyu genç korumaya el sallayarak neşeyle, "İşimiz birkaç saate biter," dedi ve başıyla bana işaret etti.

Pis sırıtışımı gizleyerek onun peşinden geniş bir koridora girdim ve kapılar arkamızdan kayarak kapandı. Daiyu kısık sesle, "Kaskını aydınlatma ve başından çıkarma," dedi. "Her yerde kameralar var ve senin de arkadaşım Edward'la alakan yok."

"Sorun olur mu ki?" diye sordum.

"Babam Edward'ın ailesini tanıyor. Daimi müşterimizdirler; en az bir düzine ısmarlama kostüm aldılar." Koridorda önümden giderek yolu gösteriyordu. "Edward'ı tura çıkarmamı umursamaz ama başka kim olsa başımız belaya girer." Fildişi zemin burada da devam ediyordu, duvarlarda ise pastel altın rengi zemin üzerine koyu yeşil bambu deseni vardı.

"Eh, Edward'a müteşekkirim o zaman," dedim.

Koridorun iki yanında da şirket logosu oymalı, kızılçamdan kapılar sıralıydı. Kemerli tavana gömülü ışıklar koridoru hoş, sıcak bir tonda aydınlatıyordu. Ortamda zenginlik ve kalite kadar, profesyonellik havası da vardı. İnsan burada önemli görevlerin, en iyi şekilde yerine getirildiği hissine kapılıyordu. Merdivenlere açılan acil çıkış kapılarını bulmak için koridora bakındım. Daha ileride, üzerinde göze çarpmayacak şekilde kırmızı ışıkla aydınlatılmış ACİL ÇIKIŞ tabelası bulunan, fildişi renginde alelade bir kapı gördüm.

Binayı bombalamaya hazır olduğumuzda bu merdiveni kullanacaktık. Sırtım ürperdi. Jin Holding'i patlatma, facia ve kargaşa yaratma düşüncesi, bu derli toplu ve gösterişli ortamda neredeyse gerçeküstü geliyordu.

Binanın ses siteminden hafif klasik müzik yayınlanıyordu. Önümüzde beş kişilik bir tur grubu toplanmıştı, başlarında da ön kısmında altın rengi yıldız patlaması desenli, şık, kırmızı bir *you* kostümü giymiş bir kadın vardı. Kadının saçı kusursuz bir topuz yapılmıştı ve ses tonu neşeli fakat alçaktı. Yıllar içinde değişen Jin kostümlerinin model ve tarzlarını sergileyen, duvara gömülü uzun bir vitrinin önünde durmuşlardı. Turistlerin hepsi de kostümleri başlarını çevire çevire, dikkatle inceliyorlardı.

Grubun yanından geçtiğimiz sırada Daiyu, "Jin Holding'in birinci katı yatırımcılarımız, iş ortaklarımız, müşterilerimiz ve turistlerin gezmesi için herkese açık tutuluyor," diye açıkladı. Pahalı iş kıyafetleri içindeki iki kadına gülümseyip başıyla selam verdi. Kadınlar bana merakla baktılar ama ikisi de durup bizimle

konuşmadı. "Turlar her gün düzenleniyor ama insanlar içeri alınmadan önce evrak taramasından ve sicil kaydı kontrolünden geçiriliyor."

Kırmızı pasaport. Dive düşündüm.

"O zaman senin özel misafirin olduğum için şanslıyım," dedim.

Gözleri kocaman açıldı. "Niye? Saklayacak bir şeyin mi var?"

Ensemi kadar ateş bassa da güldüm. "Yani kapalı kapıların ardını da görebileceğim için..."

Los Angeles'tan Londra'ya, Meksika'dan Kahire'ye tüm dünyada sanıştaki kostümlerin sergilendiği küre şeklinde bir başka vitrinin önünden geçtik. Duvardaki büyükçe bir görsel dikkatimi çekince duraksadım: Jin'in gençliğinden, bana tuhaf şekilde tanıdık gelen Asyalı bir adamla el sıkışırken çekilmiş fotoğrafı. Adamın yanında, açık mavi, şık elbiseli kadın da bir o kadar tanıdıktı. Fotoğrafın altında bir açıklama vardı: *Jin Feiming, Los Angeles'a kurulacak büyük dağıtım merkezinden Kaliforniya'ya kostüm ihraç etmek üzere Simon Lee'yle el sıkışarak tarihte ABD'yle gerçekleştirilmiş en büyük anlaşmaya imza attı.*

Lee, annemin evlenmeden önceki soyadıydı ve bir anda karşımdakinin annemin babası, büyükbabam olduğunu fark ettim. Annem fotoğraftaki anneanneme o kadar benziyordu ki yanılmam imkânsızdı. Annemin varlıklı bir aileden geldiğini biliyordum ama Jin'in pazarladığı *you* zihniyetine girebilen gerçek zenginlerden olduklarından bihaberdim.

Daiyu hafifçe omzuma dokunarak, "Jason?" dedi.

Önce irkildim ama sonra bilinçli bir şekilde çenemi gevşetmeye çalıştım.

"Ne oldu?"

Yarım yamalak bir gülümsemeyle ona doğru döndüm. "Sanırım bir an memleketimi özledim. Jin Holding'in bu kadar uzaklara erişebilmesi çok etkileyici."

Daiyu şirketin başlıca üretim tesislerini, dağıtım merkezlerini ve yurtdışında en çok satış yaptığı şehirleri gösteren dünya hari-

tasına baktı. "Babam bu yüzden sürekli seyahat ediyor. Kostümleri tüm dünyanın giymesini istiyor."

Gülümsememe karşılık vermeyip yürümeye devam etti. Bir asansörün önünde durduk ve yine mavi bir dokunmatik ekrana güvenlik şifresini girdi. Yakalanma riskini göze alamayacağım için üzerimde hiç kayıt cihazı olmadığından, gördüğüm her şeyi hafızama kazımak zorundaydım. Asansöre girdik ve Daiyu binanın en üst beşinci katının düğmesine bastı.

Jin'in annemin ebeveyniyle çekilmiş, üçünün de hayat dolu göründüğü fotoğrafı aklımdan çıkaramıyordum. Öfkem ve ihanete uğramışlık hissim hüzünle karışıyordu. Annem öldükten sonra bana ulaşmaya çalışmışlardı ama ben onlarla tüm bağlarımı koparmıştım. On üç yaşında öksüz kalmışken... iş işten geçmişken bu girişimleri bana çok yanlış gelmişti. Annemi büyük olasılıkla kurtarabilecek en iyi tıbbi bakıma güçlerinin yettiğini böyle birdenbire öğrenmekse... işte, en ağırı buydu. Ancak annem de bir kere bile bana, *Anneannenleri arayıp yardım iste*, dememişti.

Mesafeli ve muhtemelen haddinden fazla inatçı mizacımla tam da annemin oğluydum.

Daiyu'nun, "Zemin katta turistlere kostüm yapımını gösteren bir teşhir salonu var," demesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Esas fabrika katına ise sadece yatırımcılar girebiliyor."

Asansör kapıları kayarak açıldı ve yine geniş bir koridora çıktık. Tavandan zemine uzanan cam paneller sayesinde aşağıdaki dördüncü katın tamamına yayılmış fabrikayı kuşbakışı görebiliyorduk. Beyaz laboratuvar önlüklü onlarca işçi farklı farklı birimlerde çalışıyordu ve üretim aşamasında en az on kostüm vardı.

Daiyu cam panelin önünde durarak, "Bunların hepsi ısmarlama," dedi. "Ucuz kostümleri ikinci katta üretiyorlar."

Bir işçi, gerçek boyutlu bir mankene giydirilmiş bir kostümün üzerine bir cam kask taktı ve kostümün manşetlerindeki girift tasarımların parlak mor ışıkları yandı.

"Ismarlama kostümler kişiye özel yapılıyorlar, biliyorsun," dedi. "Ölçüler elimize ulaştığında müşterinin fiziğini kopyalamak için bir maketi yapılıyor, böylece kostümün oturup oturmadığını ve aşınma payını prova edebiliyoruz." Daiyu binanın sekizgen yapısıyla aynı şekilde yapılmış koridorda cam boyunca yürümeye başladı. Diğer tarafta yine kızılçamdan çift kanatlı kapılar sıralıydı. "Burası yönetim katı. Hem babamın ofisi hem de tasarım ekipleri burada. Biliminsanları ve mühendisler daha iyi ve ileri teknoloji ürünü kostüm fikirlerini burada geliştiriyorlar. Ayrıca müşterilerimizin giydikleri kostümlerin aksamadan çalışmasını sağlayan tüm bilgisayarlar ve sunucular da burada tutuluyor."

Zemin kat sıcak ve hoşken burası tam tersiydi. Boş koridor loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve yabancıları uzak tutarak sırları koruyan kalın kapılar ortama kötücül bir hava katıyordu ancak hiçbirinde buraya gelene dek bütün binada erişimimizi sağlayan mavi ekranlardan olmadığını fark ettim. Onun yerine her kapının üstünde çelik sütunlarla desteklenmiş cam kubbeler vardı. Daiyu bakışlarımı takip etti. "Jin Holding içindeki yüksek güvenlikli alanlara girebilmek için beyin dalgası taraması gerekiyor," dedi. "Burası yasak bölge."

Demek ki Lingyi'nin edindiği istihbarat doğruydu. Daiyu'yu beyin dalgası taramasına girmeye ikna edip verileri bir şekilde kopyalamam gerekecekti.

Daiyu aşağıda uzayıp giden fabrikaya bakıyordu. Ortam temiz ve iyi ışıklandırılmıştı ama Arun'un dağınık ve bu nedenle daha sıcak bir havası olan laboratuvarına kıyasla, hastane gibi soğuk bir görünümü vardı.

"Neden beyin dalgası taraması peki?" diye sordum.

"Çünkü şu anda piyasadaki en iyi güvenlik sistemi." Bana dönüp sanki meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

"Hiç şaşırmadım," dedim. "Jin Holding'de her şeyin en iyisi vardır tabii." Çelik sütunun yanına gidip tepemde kalan kubbeyi inceledim. "Nasıl çalışıyor? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Daha fazla teşvike gerek kalmadan Daiyu yanımdan geçti ve kubbenin altında durdu, yüzünü bana döndü ama Lingyi'nin bana verdiği cihazı sütuna Daiyu gelmeden önce yerleştirmem gerektiğini çok geç fark ettim. Artık bunu gizlice yapmam imkânsızdı.

Makine açıldığında alçak bir uğultu çıkardı, ardından çapraz lazer ışınları Daiyu'nun başının tepesinde belirdi ve yüzü soluk mavi bir ışıkla boyandı. "Beyin dalgalarımız, parmak izlerimiz gibi eşsizdir. Cihazın kaydettiği beyin dalgam, kimlik doğru..."

Daiyu'nun konuşması, hemen yanımızdaki kapının bir kere biplemesiyle ve altın kapı topuzunda yeşil ışık yanmasıyla bölündü. Daiyu cam kubbeden uzaklaşıp ağır ahşap kapıyı açtı, sonra tekrar kapadı ve yeşil ışık söndü. "Dalgalar ilk defa taranıp kaydedilirken bir imgeyi düşünmemizi istediler; erişim taraması için de aynı imgeye odaklanmamız gerekiyor."

Merakla, "Ne imgesi?" diye sordum.

"*Jin* karakteri," diye cevapladı.

Ses tonunda biraz iğneleme var gibiydi ama bunu ben de hayal etmiş olabilirdim. Avucumdaki ince cihazı kostümümdeki gizli bir cebe sokarak, bu işi daha iyi yönetemediğim için kendime sövdüm. Daiyu'nun taramaya yeniden girmesini nasıl sağlayabilirdim?

Koridorun ortasına geçip gayret içinde önlerindeki işlerle uğraşan işçilere baktım ve bir an bu cam duvarın dışarı doğru patladığını, parçalarının aşağıda fabrikadaki herkesin üzerine yağdığını hayal ettim. Tiz çığlıklar ve her yere saçılan kan. Herkesi binadan çıkarmak için bir numara çevirmemiz gerekecekti. Jin Holding'in temsil ettiği her şeyden tiksiniyordum ama mecbur kalmadıkça masum insanları öldürmeyecektim.

Katı çepeçevre dolaştık, sonra Daiyu yeniden asansöre bindi. Bu sefer üçüncü katta durduk. Zemin kat kadar gösterişli olmayan koridoru gri karolarla döşeliydi. Dar koridorun iki yanındaki pencerelerin ardında kalan laboratuvarlarda, kalp hizasında Jin Holding sembolü işlemeli beyaz önlükler giymiş başka işçiler görünüyordu.

Çalışma kabininde çeşitli malzemelerin dayanıklılığını ölçen bir teknisyeni izleyerek, "Testleri burada mı yapıyorlar?" diye sordum.

"Evet," dedi Daiyu. "Kostümleri test ediyorlar ama bilimsel araştırma laboratuvarları da bu katta."

İşte, bu ilgimi çekmişti. Arun'un bulmamı istediği yer burasıydı.

Daiyu'yu işkillendirmeden etrafı elimden geldiğince inceledim ve kattaki acil çıkış merdivenlerini fark ettim ama onun dışında sıradışı görünen hiçbir şey yoktu: Teknisyenler kostümler ve kasklar için farklı malzemeleri test ediyordu, mühendisler yeni tasarımların üç boyutlu numuneleri üzerinde çalışıyordu ve ressamlar ısmarlama kostümlerin desen eskizlerini çıkarıyordu.

Arun'unkine çok benzeyen bir laboratuvarın içinde devasa bir yumurtayı andıran oval yapıyı işaret ederek, "Şu ne?" diye sordum.

Daiyu, "Arınma kapsülü," dedi. "Bizim evdekinin aynısı. Bu katta bunlardan ki tane var."

Demek ki Arun'un kuş gribinin burada üretildiğine dair şüpheleri doğruydu.

Kısa süre sonra, yanlarında beyin dalgası tarayıcıları bulunan çelik kapılar ardına gizlenmiş bir bölüme ulaştık.

"Yine mi yasak bölge?" diye sordum. Daiyu'nun tarayıcıya yine girmesini sağlama şansı yakalamıştım ama bunu ona nasıl yaptırabilirdim?

"Evet."

Koridordan geçerken laboratuvar önlüklü birkaç çalışana denk gelmiştik ama binanın bu kısmı terk edilmiş, sessiz ve boş görünüyordu. Çelikten bir zindan gibiydi; devasa kapılar, arkalarında ne olduğunu hiçbir şekilde belli etmiyordu.

"İçeride ne yapıldığını biliyor musun?"

Daiyu kollarını kavuşturup kalın, çelik kapılara baktı. "Onu bilmiyorum ama babamın birkaç yıldır gizli bir proje üzerinde çalıştığını biliyorum."

Kaskımı aydınlattım ve Daiyu bakışlarıma karşılık vererek beni süzdü. Çok mu açık veriyordum? Camların birinden fazla mı uzun bakmıştım, fazla mı burnumu sokmuştum? Gördüğümüz her katın yerleşimini ezberlediğimi, tüm koridorları ve acil çıkışı aklıma kazıdığımı fark etmiş miydi?

"Yeni girişimini yakında görkemli bir duyuruyla açıklar eminim," dedi. "Ama şimdi ben de meraklandım."

Şeytanca sırıttım. "Hadi, girip bakalım."

Tam o anda çelik kapılardan biri kayarak açıldı ve içeriden bir soğuk hava dalgası üzerimize vurdu. Daiyu gerilip elini hafifçe koluma koydu. "Kaskını çıkarma ama aydınlık kalsın."

Herkesinkiyle aynı laboratuvar önlüklerinden giymiş uzun bir adam, kollarında bir yığın dosyayla dışarı çıktı. Kendi kendine mırıldanarak önündeki notları okuyordu ama sonra Daiyu'ya yasak bölgenin kenarında dikildiğimizi fark etti. Daiyu'yu tanır tanımaz gözleri kocaman açıldı. "Bayan Jin," dedi. "İyi akşamlar."

Daiyu gülümseyerek başıyla selam verdi. "Doktor Lu, geçe kalmışsınız."

"Evet, işe kaptırmışım kendimi." Koyu kaşları çatıldı. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Bana doğru pek de arkadaşça sayılmayacak bir bakış attı. "Burası yüksek güvenlikli bir bölge."

Daiyu çenesini kaldırıp, "Gerçekten mi?" dedi. "Benim için de mi?"

Uzun bilim adamı durduğu yerde kıpırdandı, huzursuz olduğu ve tereddüde düştüğü belliydi. "Ben... Sanırım bunu babanıza sorsanız daha iyi olur, Bayan Jin."

Daiyu insanı savunmasız bırakan o gülümsemesini takındı ve rahat, tasasız bir tonda, "Sınıf arkadaşımı küçük bir gezintiye çıkarmıştım, o kadar," dedi. "Onu Vivian'a götürüyordum, yeni kostümümü gösterecektim."

Doktor Lu'nun yüzü aydınlandı. "Ah, Vivian çok yeteneklidir." Elindeki dosyaları korurcasına göğsüne bastırdı. "Tasarımcınız o olduğu için çok şanslısınız."

"Kesinlikle. İşte, biz de o tarafa gidiyorduk."

Biz arkamızı dönerken başını anlayışla salladı, sonra aceleyle yanımızdan geçip yoluna devam etti.

Daiyu kolumdan tutup beni durdu ve başını yasak laboratuvara doğru salladı. Onu anladığımı belli etmek için ona göz kırptım. Daiyu beyin dalgası tarayıcısının altına girerken ikimiz de tek kelime etmedik. Bu sefer tam o altına girdiği sırada kayıt cihazını sütuna yerleştirmeyi başardım. Bu tarayıcının ona giriş izni verip vermeyeceğini bilmiyordum ve Daiyu'nun tereddütlü ifadesine bakılırsa, o da emin değildi.

Üç saniye sonra yüksek bir klik sesi duyduk ve çelik kapı hafifçe yana kayarak açıldı. Daiyu kapının kanadını biraz daha iterek içeriye baktı, ben de bunu fırsat bilip cihazı sütundan aldım ve beyin dalgasını kaydedebildiğini umarak cebime tıkıştırdım. Daiyu elini sallayarak beni çağırdı, peşine düştüm. Kapı neredeyse otuz santim kalınlığında olmasına rağmen yine kayarcasına kapandı. Darmadağınık makineler ve cihazlarla dolu iki dikdörtgen tezgâhın bulunduğu geniş laboratuvar boştu. Tezgâhların arasında duran küçük tekerlekli el arabasındaki büyük bir tepsiye deney tüpleri dizilmişti. Duvar diplerinde de daha büyük cihazlar vardı. İçerisi buz gibiydi ve Daiyu'nun kostümü üzerinde olsa da sıcaklığı düzenleyecek kaskı başında olmadığı için bedeni titriyordu. Bense kendi kostümümün derecesini yirmi bire yükseltip rahatladım.

"Yakalanırsak ne olur?" diye sordum.

Daiyu omuz silkti. "Benim bu laboratuvara erişimim var, yani buraya girmemin yasak olduğunu söyleyemezler."

Tek kaşımı kaldırıp, "Ama bana yasak," dedim.

Daiyu, "Eh, orası öyle," deyip sırıttı. "Jin güvenlik ekibi, ellerinde bir neden yokken oturup da güvenlik kayıtlarını incelemez."

"Yani onlara bir neden verme mi diyorsun?"

"Aynen öyle diyorum," dedi. Isınabilmek için kollarını bedenine sarıp geniş odada gezinmeye başladı, sonra kısık sesle, "Sence Doktor Lu tuhaf davranmıyor muydu?" diye sordu.

Bana da öyle gelmişti: Adam kesinlikle bir şey saklıyordu. "Belki adamın kendisi tuhaftır." Daiyu'nun bizim şüphelerimizi bilmesi gerekmiyordu.

Hafif bir kahkaha attı.

Uzun laboratuvarda gezinip hiç çekinmeden her şeyi merakla inceledim. Duvar dibindeki kapalı, soğutuculu bir kutu dikkatimi çekince olabildiğince kayıtsız bir tavırla yanına gittim. Cam kapağın altında üç test tüpü yatıyordu. Biraz eğilip flakonlara daha yakından baktım. Üçünün de etiketinde H7N9S yazıyordu ve flakonların boyunlarında kırmızı birer şerit vardı.

"Sence ne bunlar?" diye sordu Daiyu. Az kalsın yerimden sıçrayacaktım, yaklaştığını duymamıştım.

H7N9 bir kuş gribi türüydü. H7N9S'in de Jin'in insanları maruz bıraktığı ve Arun'un bulmamı istediği mutasyona uğramış virüs olduğundan emindim. Yine de, "Bilemiyorum," diyerek yalan söyledim. "Artık gitsek iyi olur. Doktor Lu yakında dönebilir."

Daiyu da bana katıldı ve çelik kapının yanındaki büyük kare şekilli açma düğmesine bastı. Kapı yine tıslayarak açıldı, dışarı çıktık ve kapının arkamızdan tamamen kapandığından emin olduk.

"Seni gerçekten de tasarımcım Vivian'la tanıştırmak isterim," dedi Daiyu.

Yan yana yürürken eli benimkine tesadüfi olamayacak kadar uzun süre sürtündü ve bedenimi ateş bastı. Bu gezideki tüm gerginliğime rağmen onun en ufak dokunuşunun bile böyle bir tepki doğurabilmesi sinir bozucuydu.

Camların ardındaki laboratuvarlara girmek için kişisel şifre yetiyordu ve Daiyu yanımda üçüncü kere şifresini girerken saklama ihtiyacı hissetmedi. İçeride uzun boylu ama yapılı, siyah saçlarını gergin bir topuz yaparak toplamış, otuzlarındaki bir kadına selam verdi. Kadının görünümü oldukça ürkütücüydü ama Daiyu'yu gördüğünde yüzü neşeyle ışıldadı. "Bayan Jin!" diye cıvıldadı. "Sizi görmeyi hiç beklemiyordum." Üzerinde

açık mavi bir kostüm olan, uzun, beyaz bir masanın yanında duruyordu. Kostüm henüz tamamlanmamıştı ama bir manşeti gümüş yıldızlardan oluşan girift bir ağ deseniyle aydınlanmıştı.

Daiyu, "Arkadaşımla bir proje üzerinde çalışıyorduk da," deyip başıyla beni işaret etti, "gelip en sevdiğim tasarımcımı bir göreyim istedim. Yeni kostümün tasarımı nasıl gidiyor, Vivian?"

Kadın bana neredeyse göz ucuyla bile bakmayıp sadece başını salladı ve Daiyu'yu eliyle masaya çağırdı. "Tam zamanında geldiniz. Tasarımı yerleştirmeye başlamıştım."

Vivian'ın Daiyu için üzerinde çalıştığı, yıldız temalı yeni kostüm hakkında konuştular. Daiyu heyecanla en sevdiği Çin takımyıldızlarından ve hepsinin ardındaki hikâyelerden bahsederken ben de herkesin kendi kabininde arı gibi çalıştığı büyük laboratuvara göz gezdirdim. Tüm oda beyaz mobilyalarla döşenmişti; çalışma alanlarındaki ürünler dışında o kadar renksizdi ki âdeta göz kamaştırıyordu. Yirmilerindeki bir adam bana gözlerini dikmiş, ilgiyle bakıyordu. Elbette Daiyu'nun kim olduğunu biliyordu ama bir an sonra işine döndü. Adamın çalışma alanının karşı duvarında, tasarlanmış bir kostümün gerçek ve üç boyutlu bir projeksiyonunu gördüm.

Daiyu ile tasarımcısının hararetli sohbeti sırasında Vox'umda Lingyi'den bir mesaj belirdi: Kaydı aldım. Her şey yolunda.

Daiyu'nun beyin dalgası taraması, Lingyi'nin cihazından başarıyla aktarılmıştı.

Jin Holding'de iki saatten fazla kalmıştık. Daiyu binadan ayrıldığımız sırada hâlâ giriş salonunda oturan Ah Ming'e gülümsedi, o da arkamızdan, "İyi akşamlar dilerim, Bayan Jin!" diye seslendi.

Saat dokuzu geçmişti ve bir dakika sonra Daiyu'nun beyaz limuzini kaldırıma yanaştı. Daiyu, "Akşam yemeğine gidelim mi?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalandığım için şaşkınlığımı gizleyemeyerek, "Gelemem," dedim. "Biriyle buluşacağım."

Hem bir an önce Lingyi'ye rapor vermek istiyordum hem de

girdim, asansör aydınlandı ve yirmi saniye içinde kapıları açıldı. Üçüncü katın düğmesine basarken, Doktor Lu ya da başka birilerinin bu hafta sonu akşam mesaisi yapmadığını umdum.

Üçüncü kata ulaşınca, laboratuvarları görmeyi sağlayan cam pencereleri hatırlayıp asansörden olabildiğince eğilerek çıktım ama hareket algılama uygulamasından hiçbir bildirim gelmeyince doğruldum. Koridorun iki yanındaki laboratuvarların ışıkları kısılmıştı ve ürkütücü sessizlik, üzerimdeki kostüme rağmen tüylerimi diken diken etti. Yasak bölgeye yaklaşıp uygulamayla çelik kapının ardını taramak istedim fakat kaskımın ekranında kırmızı bir uyarı yanıp söndü: **TARAMA BAŞARISIZ**.

Tanrılar aşkına! Kapı, uygulamanın işleyemeyeceği kadar kalındı; körlemesine girmem gerekecekti. Kaskımı çıkardım, kayıt cihazını beyin dalgasını tarayan sütuna yerleştirdim, derin bir nefes aldım ve cam kubbenin altına geçtim. Alet uğuldayarak çalışmaya başladı ve bir an Lingyi'nin kayıt cihazı doğru çalışmazsa ne yapabileceğimi düşündüm. Yüzümün alt kısmını kapayan bir maskem vardı ama yine de her şey kameraya kaydedilmiş olacaktı. Tek umudumuz, kimsenin izlememesi ya da bu gecenin kayıtlarına bakma ihtiyacı duymamasıydı. Görüşüm maviye bulandı, sonra tarayıcı sessizliğe gömüldü. Yazgımı beklerken kalbim gümbürdüyordu. Birkaç saniyenin ardından çelik kapı kayarak açıldı.

Kayıt cihazını sütundan alıp cebime soktum. Lingyi beni yarı yolda bırakmamıştı. Kaskımı yeniden takıp kapının aralığından kulak kabarttım. Makinelerin alçak vınlaması dışında hiçbir şey işitmeyince içeri girip kapıyı ardımdan kapadım. Boş laboratuvarın loş ışıkları içeri adım attığım anda titreşerek tüm parlaklığıyla açıldı. İçerisi, Daiyu'yla gizlice girdiğimiz günden bile daha soğuktu. Grip virüsünün bulunduğu kutunun başına gidip cam kapağın ardına baktım, sonra cebimden sahte test tüpünü çıkardım. Arun, tariflerim doğrultusunda buradaki üç şişenin tıpatıp aynısını hazırlamıştı. Elimdeki flakonun görünüşünü Jin'inkilerle kıyasladığımda benzerliğinden emin oldum.

Bu numuneleri yeniden test etmeye kalkışmadıkları sürece değişimi ruhları bile duymayacaktı.

Sahte flakonu kenara koyup ellerimi dikdörtgen çelik kutunun üzerinde gezdirdim. Daiyu'yla geldiğimde kutunun nasıl açıldığını inceleme şansım olmamıştı. Ne üzerinde ne de yakınlarında göze çarpan bir dokunmatik ekran yoktu. Kaskımın saatinde zaman acımasızca akıp gidiyordu. Saat iki buçuk olmuştu bile. Elimi kutunun alt köşesine doğru kaydırınca eldivenimin altından kare bir düğmenin hatlarını hissettim. Düğmeye bastım ve kutudan bir dokunmatik ekran çıktı. Aklıma gelen tek şey Daiyu'nun şifresini girmekti ama onun erişim izni olduğundan şüpheliydim.

Ancak cam kapak hiç beklenmedik şekilde yukarı doğru açıldı ve içinden laboratuvarın havasından daha soğuk bir hava dalgası yükseldi. Flakonlardan birini alıp yerine sahtesini yerleştirdim. Numuneyi kostümümdeki gizli bir cebe koyup laboratuvardan çıktığımda koridorun hâlâ boş olduğunu görünce içim rahatladı. Asansöre doğru koridoru yarılamıştım ki birinin ıslıkla tatlı bir melodi çaldığını ve karo zeminde ilerleyen tekerleklerin sesini işittim. Bir küfür savurdum ve temizlik görevlisi köşeden dönerken hızla sağımdaki kapılardan birinden içeri daldım.

Adam beni görmemişti. Ancak tam da hızlı reflekslerim için kendimi tebrik etmek üzereyken laboratuvarın sensörleri hareketimi algıladı ve ışıklar yandı. Adam ıslık çalmayı bırakıp, "Kim var orada?" diye seslendi.

Sıçtık!

Laboratuvar duvarının üst kısmını boydan boya kaplayan camların görüş açısından uzakta kalan bir çalışma kabininin arkasına saklandım. Tekerlekler yeniden dönmeye başladı ama sesine bakılırsa artık daha yavaş ilerliyordu ve gittikçe yaklaşıyordu. Sonra aniden durdu ve bulunduğum odanın kapısı bir tıkırtıyla açıldı. Adam boğuk bir sesle, "Hey," dedi, "kimse var mı?"

Kılımı kıpırdatmadım, çıt dahi çıkarmadım. Gerekirse adamı bir uyku iksiri iğnesiyle devirebilirdim ama bu durumda birileri

ertesi sabah yerde iki seksen yatan bir temizlik görevlisi bulurdu ki bu da güvenlik ekibinin tüm kamera kayıtlarını incelemesine neden olurdu. Bir gece içinde ikinci defa şansımın yaver gitmesi için dua ettim.

Adam uzunca bir sürenin ardından, "Bir halta yaramayan teknoloji işte," diye söylendi.

Temizlik arabasını iterek odaya girdiği sırada onun gürültüsünden faydalanıp avucuma bir şırınga aldım. Berbat seçimlerle dolu bir geceydi. Ancak adam arabasıyla benim bulunduğum kabinin yanından geçip laboratuvarın diğer ucuna gitti. Uzaklaşan sırtına bir süre baktıktan sonra sessizce odadan çıkıp çömelerek asansöre doğru koştum. Kaskımın saati 02:49'u gösteriyordu.

Asansör âdeta gelmek bilmedi. İçeri girdiğim kapıdan çıkmayı başardığımda saat üçü geçiyordu. Kapıya yaslanıp gergin kaslarımın gevşemesini bekledim. Farkında olmadan terlemiştim; düşünce komutuyla kostümümün sıcaklığını birkaç derece düşürdüm. Ay, Taipei'nin kirli pusunun ardında neredeyse görünmez olduğundan yolumu kaskımın ışığıyla aydınlatarak yürümeye başladım. Flakonu cebimden çıkarmak için duraksadığım anda biri beni arkamdan sertçe itti.

Hızla arkama döndüm ve koyu mor ışıltılı desenlerle süslü, kırmızı kostüm giymiş bir *you* oğlanla yüz yüze geldim.

"Neden Jin Holding'e gizlice girdin?"

Şaşkınlığımı fırsat bilip beni bir kere daha itti. Bu sefer kaskın ardındaki Daiyu'nun arkadaşının yüzünü seçebildim: Joseph Chen.

"Gizlice girdiğim falan yok," dedim sakince.

"O zaman neden ileti-sise bağlı değilsin?"

Beni yeniden itmeye kalkıştı ama kenara çekildim. "Sana açıklama yapacak değilim."

Joseph bir hışımla kaskını çıkardı. "*Yüzünü* göstersene."

Oğlanın derdini biliyordum – kavga aranıyordu. Onu umursamayarak arkamı döndüm ama üzerime atıldı ve yeniden ona doğru döndüm. Avucuyla göğsüme vurup hâlâ elimde sıkıca

tuttuğum flakonu almaya çalıştı. Şişenin arbedede kırılmasından korktuğumdan karşı koymadım ve Joseph flakonu rahatlıkla elimden kaptı, muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. "Ne *çaldın* bakayım?"

Sinirlenip ben de kaskımı çıkardım. "Beni takip ediyordun!"

Sırıttı. "Ben de 101'de oturuyordum. Garajdan havapetinle çıktığını görünce merakım çelindi."

"Hiçbir şey çalmadım," diyerek yalan söyledim. "O elindeki bana ait. Geri ver." Sözlerim karanlık ara sokakta uğursuzca yankılandı.

"Hadi oradan," dedi Joseph. "Sana güven olmayacağını *biliyordum*. Ne bu?.." Flakonun tıpasının çevirdi. "İlaç falan mı?"

Bileğini yakalayıp sertçe sıktım. Kolunu sallayarak kurtulmaya çalıştı ama ondan daha güçlüydüm. Bütün çalımına rağmen bu oğlanın ömründe bir kere olsun kavgaya karışmadığından adım gibi emindim.

"Neyse," deyip cam şişeciği öylece bıraktı.

Yüreğim ağzıma gelse de flakonu zamanında yakalayabildim. *Tanrılara şükürler olsun*. Ancak flakonu kostümümün güvenli bir cebine koymama fırsat kalmadan budala *you* oğlan yanağıma tüy gibi bir yumruk atmaya kalkıştı, sonra acıyla yüzünü buruşturup elini salladı. Dövüşmeyi gerçekten de bilmiyordu.

Başka şansım kalmamıştı. Bu olanları hatırlamasına ya da yol boyunca başımın etini yiyerek 101'e kadar peşimden gelmesine izin veremezdim. Çenesine yüzünün şişip morarmasını sağlayacak kadar sağlam bir yumruk indirdim. Gasp süsü vermem gerekiyordu.

Joseph geriye sendeledi; gecenin karanlığında kayan gözlerinin akı açıkça görünüyordu.

Flakonu cebimde emniyete alıp hafıza-silici dolu şırıngayı çıkardım ve Joseph'ın elinin üstüne sapladım.

"O da neydi?" Ağzı şaşkınlıkla açık halde gözlerini bana çevirdi ve hemen ardından yere yığıldı.

Üzerini arayıp kostümünün gizli ceplerine baktım. Parakart.

Altı bin yuanlık banknot. Parayı alıp kartı yanı başına fırlattım, sonra cebindeki Palm'ının şarjının dolu ve konumunun açık olup olmadığını kontrol ettim. Az daha hâline acıyacaktım.

Sabah berbat bir baş ağrısıyla uyanacaktı.

Ertesi gün Lingyi hepimizi grup toplantısına çağırdı.

Toplantıdan önce flakonu vermek için Arun'un laboratuvarına gittim. Arun omzuma hafif bir yumruk atıp eldivenli eliyle tüpü aldı. "Muhteşemsin, Zhou!"

Ona bakıp sırıttım. "Umarım ihtiyacın olan şeyi almışımdır."

Arun numuneyi hemen test etmek istediğinden toplantıya gelmeyip laboratuvarda kaldı.

Karargâha adım attığım anda arkadaşlarımın heyecan dolu enerjisi beni de ele geçirdi. Iris altı metre yükseklikteki tavana bağlı bir halatla aşağı sarkmış, ustalıkla sallanıyordu; yeni ay yılı için tavana kırmızı fenerler ve kâğıttan şenlik fişekleri asmayı başarmıştı. Bir halattan diğerine atlayışını hayranlıkla izledim. Victor yemek masasının başında oturmuş, Palm'ına bakıyordu ama Lingyi de benim gibi Iris'i izliyordu. Başını arkaya atmıştı ve küt saçları omzuna sürtünüyordu. O da belli ki Iris'in akrobasi becerilerinden büyülenmiş hâlde sırıtıyordu. Iris onun kendisini izlediğini fark edip aşağıya baktı ve yüzünde yalnızca Lingyi'ye karşı sergilediği bir samimiyetle ona göz kırptı.

"Tamam, bu kadarı yeter, Iris," dedim. "Şov yapmayı bırak artık."

Kırmızı fenerlerin ve kenarları altın yaldızlı fişeklerin sonuncusunu da astıktan sonra halattan hiç zorlanmadan kayarak indi. "Victor'ın bize neler getirdiğini görmelisin, Zhou!"

Kendi adını duyan Vic kol düğmelerini ve yeleğini düzelterek oturma alanında bize katıldı.

Lingyi bacaklarını altına alıp kırmızı kadife koltuğa yerleşti ve uzun, beyaz eteğinin ucuyla bacaklarını örttü. Kalın, siyah çerçeveli gözlüğünün ardındaki delici, kara bakışlarıyla hepimi-

zı hızlıca süzdü. "Jin Holding'in, güvenlik sistemlerini yedekleyip Yılan Pasajı'nın yakınlarındaki bir binada sakladığını öğrendim. Bundan sonra oraya 'kale' diyelim. Victor ve Iris bir ön keşif yaptılar. Bina, Holding'in genel merkezi kadar korunaklı değil. Daimi olarak sekiz ila on muhafız tarafından korunuyor. Iris, Zhou, güvenlik sistemine erişebilmem için sizin binaya girmeniz gerekiyor. Oradaki sistem tamamen bağımsız ve çevrimdışı çalışıyor, yani sistemleri kırabilmem için cihazlara fiziksel olarak yaklaşmak durumundayız."

"O nasıl olacak?" diye sordum.

Victor, "Tırmanarak," dedi. "Üstelik size getirdiğim son teknoloji ürünü tırmanış ekipmanıyla."

Ardından Lingyi planı tüm detaylarıyla anlattı.

Her şeyin üzerinden üç defa geçtikten sonra, "Tabii bütün bunlar için Daiyu'nun genel merkezdeki şifresinin kalede de geçerli olduğunu varsayıyoruz. Peki ya değilse?"

"O zaman sıçarız," dedi Lingyi.

Güldüm ve kahkaham gereğinden yüksek çıktı. "İçim rahatladı, çok sağ ol."

"Siz sahadayken şifre ekranlarının koduna girmeyi deneyebilirim ama açıkçası, güvenlik alarmlarını tetiklemeden yalnızca birkaç deneme yapabilirim." Gür, mor saçından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Taş çatlasın altı kere deneyebilirim ki sekiz rakamlı kombinasyonlar söz konusuyken bu pek bir işimize yaramaz."

"Yani Daiyu'nun şifresi işe yaramak *zorunda*," dedi Victor.

Lingyi, "Zhou, kızın Jin Holding'de staj yaptığını söylemişti," dedi. "Jin'in kızı ve vârisi olduğuna göre yüksek güvenlikli tüm bölgelere erişimi olmalı."

"Ama buna bel bağlamak biraz fazla riskli değil mi?" Victor parmak uçlarını birleştirip kaşlarını kaldırdı. "Iris ve Zhou başarısız olurlarsa kodese tıkılırlar. Üstelik Jin merhamet de göstermeyecektir; en ağır şekilde cezalandırılmalarını sağlayacak çok başarılı avukatları var. Gerçi belki böylesi, bu intihar planını ciddi ciddi gerçekleştirmekten daha hayırlı olur."

Hıhladım. "Lütfen, dök içini, Vic."

Lingyi, "Ama haklı, bu gerçekten riskli," diyerek ona katıldı.

"İyi ama bunu başından beri biliyorduk," diye karşı çıktım.

Lingyi alt dudağını ısırdı. "Iris ya da sen bu misyonu iptal etmek isterseniz..."

"Ben istemiyorum," diyerek lafını böldüm. "Ben bunu gerçekten yapmak istiyorum."

Iris de araya girip, "Zhou'ya katılıyorum," dedi. Köşedeki demirde barfiks çekiyordu. Beş dakikadan uzun süre hareket etmeden oturduğuna şahit olmamıştım hiç.

Lingyi başını kısaca, anlayışla salladı. "Victor, sen de var mısın?"

Victor, "Seçme şansım var mı ki?" deyip, uyuklayacakmışçasına gözleri yarı kapalı hâlde miskin miskin gülümsedi. "Bensiz hepiniz umutsuz vaka sayılırsınız. Yine de şansımız çok düşük." İngilizce konuşarak, "Hayatımızla kumar oynuyoruz ve kasa daima kazanır," diye ekledi.

İhtimaller hiç bizden yana olmamıştı ama bir kere bahsi kabul ettikten sonra elimdeki her şeyi öne sürmeye hazırdım. Artık dönüşümüz yoktu ve neler olacağını, denemeden bilemezdik.

Lingyi ayağa kalktı. Grubumuzun beyni, bilgisayar dehası, planlamacısı, patronu oydu ama arkadaşı olarak, ne kadar gerildiğini görebiliyordum. O anda ne kadar çok şeyin bu plana bağlı olduğunu fark ettim. Başarısız olursak sonumuzun geleceğine şüphe yoktu.

"Planıma kelimesi kelimesine uymamızın ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok sanırım." Sözlerinin ciddiyetini hissetmemiz için hepimize tek tek, uzun uzun baktı. "Anlaştık mı?"

Hepimiz, "Evet," derken, yastıkla desteklenmiş platforma tırmanmış olan Iris sessiz kaldı. Simsiyah kıyafetleri içinde köşede başını eğmiş, dimdik dururken çakılmak üzere olan bir kibriti andırıyordu.

Lingyi usulca ama katı bir ifadeyle, "Iris?" dedi.

Iris ters bir perende atarak yere inip, "Evet, patron. Anlaştık," dedi ve kollarını başının üstüne kaldırıp bir panter gibi esnedi.

Lingyi'nin yüzü kızardıysa da Iris'in üstüne gitmedi. Lingyi kolay kolay bozulmazdı ama bu görevi yönetmenin stresi onu da etkilemeye başlamıştı.

Kaledeki görevimizi yerine getiremezsek tüm planımız felce uğrardı... ve zaman bizden yana işlemiyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jin Holding'e girmemden üç gün sonra, hedef duvarıma bıçak atma talimi yaparken Daiyu'dan beklenmedik bir mesaj aldım. Vox'umda onun simgesini görünce içimde bir heyecan dalgası yükseldi. Umutsuzca, delicesine âşık olmuş bir ergen gibi davranıyordum.

Selam, bir süredir bitirme projemle uğraşıyorum ama sana da haber vermek istedim, arkadaşım Joe'yu holding binasının arkasında baygın hâlde bulmuşlar.

Haberlerde bu konuyla ilgili bir şeyler görebilmek umuduyla bakınıp duruyordum ama hiçbir açıklamaya denk gelmemiştim.

İçimdeki suçluluk duygusunu göz ardı edemeyerek, Ne? diye karşılık verdim. Ne olmuş?

Galiba gaspedilmiş. Sonunda kendine geldi ama ateşi var ve sayıklayıp duruyor. Doktorlar şu gribe yakalandığını düşünüyorlar. Hiçbir şey hatırlamıyor.

Soğuk soğuk terledim. Bu, planımızın bir parçası değildi. Joseph'ın virüse maruz kalmasının tek yolu, çaldığım numuneye dokunması ya da benim hâlâ taşıyıcı olmamdı. Her iki şekilde de bu benim suçumdu.

Çok üzüldüm, dedim. Umarım çabuk toparlar.

Ancak Arun'dan edindiğim bilgiye göre, mutasyona uğramış virüs türünün fatalite oranı yüzde sekseni buluyordu.

Joe'yu Taipei'nin dışındaki bir karantina tesisine gönderdiler, mümkün olan tüm tedavileri uygulayacaklar ama onun için çok endişeleniyorum.

Güçlükle yutkundum. Daiyu'yu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, hele ki gerçeği hiçbir şekilde söyleyemezdim. *Arkadaşın benim yüzümden ölebilir, Daiyu.* Sadece, Lütfen kendine dikkat et, diyebildim.

Sen de, Jason.

Hafif bir çınlama sesi duyuldu ve Daiyu bağlantıyı kopardı.

Elimi saçımda gezdirdim. Kendimi tam bir puşt, korkunç bir cani gibi hissediyordum.

Binanın ileti-sisine, "Xiao Huang," diye seslenerek kapı görevlisini çağırdım.

"Efendim, Jason?" Ön kapıya bağlı ekranda yüzü belirdi.

"Joseph Chen'in ailesine çiçek göndermek istiyorum. Hangi kattalar?" Aslında çiçek göndermeyi falan düşünmüyordum; gerçekler göz önüne alınırsa bu ikiyüzlülük olurdu ama aileyi takibe almak istiyordum.

"Üzgünüm, Jason," diye mırıldandı Xiao Huang. "Maalesef bu bilgiyi paylaşamam."

"Neden?"

"Bina yöneticisi, Chenlerle ilgili hiçbir bilgiyi paylaşamamamı emretti." Xiao Huang ekranda normalde olduğundan daha solgun görünüyordu.

"Gerçekten mi?" dedim. "Gerekirse aşağıya gelip bunu senden bizzat öğrenebilirim." Hedef duvarına attığım bir bıçak tok bir sesle hedefe saplandı. İki bıçak daha fırlatıp, "Bunu ikimizin de isteyeceğini sanmıyorum," diye ekledim.

Huang'ın âdemelmasının oynadığını görebiliyordum. "Oğulları Bay Chen hastalandı, şimdi annesinin, Bayan Chen'in de hastalığa yakalanmış olabileceğinden şüpheleniliyor da..."

"Hangi kattalar, Huang?"

Huang pes ederek, "Seksen," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Jason. Yine de yerinde olsam oradan uzak dururdum. Şu ölümcül virüse yakalandıkları söyleniyor." Bir tıkırtıyla bağlantıyı kesti; ilk defa bir görüşmemizi o sonlandırıyordu.

Tahtadaki bıçakları toplayıp yeniden fırlattım, sonra kostümümü giydim ve sekseninci kata çıktım. Chenlerin çift kanatlı, gösterişli kapılarının önüne sapsarı bir bant çekilmişti. Açık kanattan içeriye baktım. Turuncu koruyucu tulumlar giymiş dört kişi lüks salonun ortasında dikiliyordu. Hükümetin mi yoksa Jin'in adamları mıydı? İkisi kapıya yönelince çabucak asansöre girdim ve altmış sekizinci kattaki daireme döndüm.

Sonraki bir saati, altağda Joseph Chen'in hastalığını araştırarak geçirdim. Hiçbir bilgi yoktu. Daiyu arkadaşının hastalandığını bildiğine göre Jin de biliyor olmalıydı ve onun kostümlerinden giyen zengin bir *you* oğlanın havadan bulaşan bir kuş gribine yakalandığı gerçeğini örtbas etmek için harekete geçmişti. Meilerin hastalanmasında sorun yoktu ama bir *you*'nun aynı kaderi paylaşması işlerini kötü etkilerdi.

Bu sonuca vardığım esnada, üzerinde hiçbir işaret olmayan bir havambulansın 101'in otoparkından çıkıp ufukta kaybolduğunu gördüm. Bildiklerimizi Daiyu'ya anlatamazdım ve arkadaşlarıma da söylememeye karar verdim. Kime ne faydası olabilirdi ki? Bunu da bireysel kabahat ve günahlarımdan oluşan kabarık listeye eklemekle yetinecektim.

Belki bütün bunların sonunda kimsenin yüzüne bakamayacak hâle gelecektim, belki de artık hiçbir şeyi umursamadan gönül rahatlığıyla tam olarak bunu yapmaya devam edecektim.

Kale terk edilmiş, köhne apartmanların ve kepenkleri kapalı dükkânların ortasındaydı. Bu civara yalnızca evsiz, boynu bükük *mei*ler geliyordu – onlar da viranelerde gizli saklı yaşıyorlardı. Kale uçuş yasağı olan bir bölgede, tamamen betondan yapılmış, penceresiz, beş cepheli ve on katlı bir yapıydı. Sadece uçuş yasağı bile Jin'e en az birkaç milyona patlamış olmalıydı.

Binanın zemin kattaki tek girişi kalın çelikten kapılarla ve günün her saati güvenlik görevlileriyle korunuyordu. Çatıda ise sensör ağı dışında bir koruma yoktu.

Victor'la içi boşaltılmış bir binanın gölgesinde durup çömeldik. Kaleye giren çıkanları gözetlemek için geldiğimiz her sabah burada yaşayan evsiz *meth*lere para vermiştik. Onlar da tek kelime etmeden kabul etmişlerdi. Kimi yüzümüze bakmadan bilinçlikle başını sallamıştı. Hepsinin üstü başı darmadağın ve pislik içindeydi, cılız suratlarında ise o çok tanıdık açlık ifadesi yer etmişti. Günlük ödemelerini alınca dağılıp Victor'la beni yalnız bırakıyorlardı.

Şubat başlarında, olağandışı sıcak bir gündü. Nemli havadaki kirin kahverengi sisi, sönük güneşimizi kapıyordu. Ter ensemi kaplıyor, kürekkemiklerimin arasından belime akıyordu. Hayatımda ilk defa siyah tişört giydiğime pişmandım ve ısı kontrollü kostümümü özlüyordum. Kendimden iğrenerek egzoz ve sidik kokusuyla keskinleşmiş kirli havayı derin derin içime çektim, hemen ardından kusma dürtümü güçlükle bastırdım.

Victor, "Derdin ne senin?" diye sordu. Kısa kollu, beyaz gömleğinin belini koyu gri pantolonunun içine düzgünce sokmuş, her zamanki gibi şıktı.

"Yok bir şey," dedim. "Bir haftadır aynı şeyi yapıyoruz. Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?"

Victor, İtalyan tasarımı güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Jeneratörlere ayda bir bakım yapılıyor. Teknisyenin yine gelmesi an meselesi."

O daha sözünü bitirmeden beyaz bir minibüs kalenin önüne yanaşıp durdu. Bir yanında mavi harflerle **LU BAKIM VE ONARIM HİZMETLERİ** yazıyordu. Sürücü tarafından lacivert şapkalı bir adam indi ve arabanın kapısını çarparak kapadı. Hızlı adımlarla çift kanatlı, çelik kapının önüne gidip cüzdanını çıkardı ve kimlik kartını kapıdaki ekrana okuttu. Hemen sonra kalenin içinden alelade gri üniformalı bir güvenlik görevlisi çıktı.

"Gördün mü?" Victor sırıtıp parmaklarını kütletti.

Güvenlik görevlisi sert adımlarla kalenin çaprazındaki, yedek jeneratörlerin bulunduğu betondan, kare binaya gitti. Boynundaki askıya takılı iki farklı anahtarla kalın, çelik kapıyı açmasını ve iki adamın binaya girip gözden kaybolmasını izledik. Yaklaşık kırk dakika sonra iki adam da jeneratör binasından çıktı.

Victor gömleğinin ucunu pantolonunun belinden çıkarıp kusursuz saçını eliyle dağıttı ve saklandığımız yerden dışarı atıldı. Güvenlik görevlisi jeneratör binasının kapısını yine iki anahtarla kilitleyene dek Victor çoktan sendeleyerek bomboş sokağı geçmişti; sarhoş gibi yalpalıyor ve tiz bir sesle bir şarkı söylüyordu. Güvenlik görevlisi, teknisyenle minibüsün önünde laflarken Victor onlara el salladı ve tökezleyerek güvenlikçiye bodoslama çarptı. Adam söverek Victor'ı itti ve Victor ondan uzaklaşıp bir ağaca öyle bir çarptı ki az kalsın yere yığılıyordu. Tortop olmuş hâlde olduğu yere çöktü.

Adamın cebinden anahtarları aşırdığını ve çöktüğü yerde iki anahtarın da üç boyutlu taramasını aldığını biliyordum. Şakaklarımda boncuk boncuk ter birikmişti. Terden nemlenmiş ellerimi siyah kotuma sildim. Victor bu işte uzman olsa da onu izlerken feci şekilde gerilmiştim. Teknisyen minibüsüne binip uzaklaştı, güvenlik görevlisi de kaleye geri girip gözden kayboldu. Victor da aynı yöne doğru sendeledi, sonra iki büklüm olup yüksek sesle öğürmeye başladı. O kadar iyi numara yapıyordu ki ben bile az kalsın gerçekten sarhoş olduğuna inanacaktım. Doğrulduğunda, anahtarları çaktırmadan yere bıraktığını gördüm, sonra da yıkık dökük ara sokaklardan birine daldı. Arkalardan dolaşıp yanıma döneceğini söylemişti.

"Sen görevlinin dışarı çıkıp anahtarları bulmasını bekle," diye talimat vermişti bana. "Kendi başına bulamazsa, gerekirse sen bulup ona teslim et, yoksa kilitleri değiştirebilirler ki bu da bizim için hiç hoş olmaz."

Üç dakika bile geçmeden aynı güvenlik görevlisi dışarı çıkıp her yana bakınmaya başladı. Victor işini sağlama alıp anahtarları tam da adamın jeneratör binasından dönerken kullandığı yolun

üstüne bırakmıştı; görevli gerçekten de anahtarları gördü, eğilip yerden aldı ve boyun askısını parmağına dolayıp yeniden kaleye yöneldi.

Ondan beş dakika sonra Victor yanıma döndü; gömleğini içeri sokmuş, saçını düzeltmiş, yine jilet gibi görünüyordu. "Kale bizimdir, çocuk."

En azından anahtarları bizimdi. Daha Iris'le binaya tırmanmamız ve kaleye gerçekten girmemiz gerekiyordu. Yine de Victor'ın zaferi iyiye işaretti. Batıl inançlarım yoktu ama şansın bizden yana olmasına ihtiyacımız vardı.

Üstü kapalı Yılan Pasajı'nı uzun adımlarla geçtim. Perşembe akşamı ortalık çok kalabalık değildi ama rahatça aralarına karışabileceğim kadar çok insan vardı. Taipei'nin bu gözde turistik pasajının iki yanı da aydınlık dükkân ve restoranlarla doluydu. Hava, kızartma yağı, sigara dumanı ve egzotik şeylerin kokularıyla ağırlaşmıştı. Müşterilerin dikkatini çekmek için cam fanuslarda sergilenen devasa yılanlar kıvrılmış, saldırmaya hazır hâlde duruyorlardı. Su kaplumbağalarının birbirlerinin üzerine ağır aksak tırmandıkları kırmızı ve mavi plastik leğenlerden öyle keskin bir tuzlu su ve çürük yumurta kokusu geliyordu ki yüzümdeki maske hiçbir işe yaramıyordu. Çorbası yapılan bu yılan ve kaplumbağaların çok güçlü birer şifa kaynağı olduğuna inanılıyordu. Gerçi son zamanlarda taşıdıkları hastalıklar ve pislik düşünülürse, sürüngen yemek insanı gerçekten hastanelik edebilirdi.

"Süper" kuş gribinin haberi yayılmaya başladığı için artık sokakta, ağır işlerde kullanılan türden sağlam yüz maskeleri takmış daha fazla yaya vardı. Hükümet binlerce tavuğun itlaf edilmesine karar vermişti ama salgın çoktan onlarca *mei*'yi öldürmüştü, üstelik artık sadece evsiz ve acizleri etkilemekle kalmıyordu. Fatalite oranı Arun'un tahmin ettiği gibi yüzde seksenlerdeydi. Ancak henüz *you*lardan kimse ölmediği için hastalığa "salgın" denmiyordu; her nedense, daha varlıklı oldukları için

yaşamları da daha kıymetli görülüyordu. Hastalığı atlatmamın ardından sadece şansımın yaver gittiğini fark etmiştim; on yaşımdayken benzer bir virüse yakalandığım için bedenim biraz olsun bağışıklık kazanmıştı.

Joseph Chen'in hastalığı haberlere hiç çıkmadı ve evindeki tulumlu adamları görmemden dört gün sonra da dairenin satışa çıkarıldığını öğrendim. Şaşkınlık içinde havapetime atlayıp sekseninci kata kadar havalandım. Evdeki tüm mobilyalar, sanki Chenler hiç var olmamışçasına ortadan kaybolmuştu. İçime kötü bir his doğdu; sanki Jin bu aileyi katletmişti ve ben de onun suç ortağı olmuştum.

Daiyu'ya mesaj atıp da arkadaşının durumunu hiç sormadım. Onunla konuşmadığım her gün, bu defteri tamamen kapamanın iyi olacağına daha fazla ikna oluyordum.

Jin'in ucuz kostümlerinin piyango kartları elbette peynir ekmek gibi satıyordu. İri bir sarı boa yılanının derisini yüzüp kanını tamamen akıtırken bir yandan da çığırtkanlık yapan bir adamın hoparlörü bastıracak kadar yüksek sesi, arka plandaki Çince pop şarkılarıyla birbirine giriyordu. Iris'in varlığını, başımda ani bir sızı misali hissettim. Arkama dönsem bile onu göremeyeceğimi biliyordum çünkü hedeflerini daima mükemmel bir gizlilik içinde takip ederdi. Yine de arkamda bir yerlerde olduğundan emindim. Yılan Pasajı'ndan yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki kaleye onar dakika arayla gitmek üzere sözleşmiştik. Iris benden daha güçlü ve çevik bir tırmanışçı olduğu için binanın tepesine rahatlıkla ulaşabilirdi. Victor bize sağlam tırmanış ayakkabıları ve tutamakları almıştı; dediğine göre bunlar sayesinde beton yüzeye, van der Waals etkileşimiyle* düz duvarda yürüyebilen gekolar kadar rahat tutunabilecektik. Bu ekipmanın teknolojisi o kadar yeniydi ki henüz piyasaya bile çıkmamıştı ama Victor her zamanki gibi, bunları da almayı başarmıştı.

---

* Fizikte moleküller arasındaki çekici ve itici güçlerin toplamı; geko kertenkelesinin dik yüzeylere tırmanmasını sağlayan da ayaklarının, yüzeyle bu zayıf etkileşimi sağlayacak yapıda olmasıdır. *–çn*

Planımızın en zor kısmı, kalenin tepesinde bir kubbe oluşturan ve Iris'le binanın çatısına tırmanmaya kalkışırsak Jin'in alarmlarını harekete geçirecek sensörleri devre dışı bırakmaktı. Jeneratör binasının iki anahtarını da kopyalamıştık ve Victor yakın zamanda hiç sıkıntı çekmeden binaya girip yedek güç devreye girmesin diye otoaktarımı kapamıştı. Lingyi de Tayvan Elektrik Şirketi'nin sistemlerine girmişti ve gerektiğinde kalenin etrafındaki bir buçuk kilometrelik alanın elektriğini kesmek üzere hazırda bekliyordu. Artık geriye sadece Iris'le benim fark edilmeden binaya girmemiz kalmıştı.

Yılan Pasajı'ndan çıkıp sadece birkaç yayanın olduğu dar bir ara sokağa girdim. Kirli cepheler, demir parmaklıklar ve sonu gelmez görünen iplerde kuruyan çamaşırlar iki yandan üstüme üstüme geliyordu. Gecenin on birinde evlerin çoğu karanlık ve sessizdi. Yılan Pasajı'ndan uzaklaştıkça ortalık iyice ıssızlaştı. Terk edilmiş apartmanların kırık camlı pencereleri ve kapısız kalmış söveleri boş boş bakıyordu. Çöktü çökecek hâldeki bu binaların içinde kimbilir kaç evsiz *mei* yaşıyordu.

Heyula gibi beton kaleye ulaştığımda gözüme taştan, devasa bir canavar gibi göründü. Dümdüz, bomboş duvara bakarken damarlarımda yükselen adrenalini hissettim. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp omuzlarımı esneterek gevşedim. İçeri girmek için ay ışığının olmadığı bir geceyi seçmiştik ve şehrin üzerindeki yoğun, kirli sis örtüsü sayesinde, kalenin girişindeki iki projektörün ışığı dışında etraf karanlıktı. Belimde asılı keseyi açıp ellerimi magnezyum tozuna buladım. Kemersiz olmam bir yana, daha önce hiç bu kadar yükseğe tırmanmamıştım.

Tutamakları çıkarıp beton duvarda denedim. Kulpları, her türden zemine yapışabilen on beş santim çapındaki disklere bağlı olduklarından biraz kısaydı. Aynı malzemeden yapılma tırmanış ayakkabıları dışında duvarda kalmamızı sağlayacak tek şey bu tutamaklardı. Tabii biz tutunmayı başarabildiğimiz sürece... Iris'le karargâhta egzersiz yaparak ekipmanımızı denemiştik. O hemen alışabilmişti ama ben o kadar kolay uyum sağlayamamıştım. Vic-

tor'ın bana gösterdiği gibi tutamakları duvardan ayırmak için bileklerimi sertçe sallayarak birkaç kere alıştırma yaptım.

Havadaki hafif bir esinti, Iris'in geldiğinin tek habercisi oldu. Kısa, platin sarısı, darmadağınık saçlı kafasına siyah bir bere geçirdi ve bana göz kırpıp çenesini hafifçe kaldırarak, "Selam," dedi. "O kadar da fena görünmüyor."

Tabii ya... Düşüp de sümük gibi yere yapışmadığım sürece fena sayılmazdı. "Evet," dedim. "Çocuk oyuncağı."

Iris sırıttı ama ben sadece yüz maskesinden açıkta kalmış kara gözlerine yansıyan nüktedanlığını görebildim. Onun da üzerinde benimkiyle aynı siyah kargo pantolon ve siyah bir tişört vardı. Ancak birilerine hafıza-silici iksiri vermek gerekirse kolayca erişebilmek için pantolonunun yan ceplerine kılıf içinde bir düzine kadar şırınga yerleştirmişti.

"Bölge temiz mi?" Gizli kulaklıklarımızdan Lingyi'nin sesi duyuldu. Hepimizi karargâhta MacFold'undan izliyordu. Onu üzerinde canlı renklerde askısız bir bluzla, bize yazarken siyah çerçeveli gözlüğünü yukarı iterken canlandırabiliyordum zihnimde. Bu operasyonda herhangi bir görevi olmayan Arun'un laboratuvarda ilgilenmesi gereken bir kriz çıkmıştı ve grubumuzda bir tek o, ileti-sise bağlı değildi.

"Evet, patron," dedi Iris. "Tepeye ulaşınca haber veririz."

Bana başıyla işaret verdi ve ikimiz de tırmanış ayakkabılarımızı giyip tutamakları kayışlarından elimize bağlayarak kulplarından tuttuk. Iris, "Bana paralel tırman," dedi ve tutamaklarını betona sertçe bastırdı. Ben daha olduğum yerde debelenirken o çoktan iki buçuk metreye ulaşmıştı. Ayakkabılarımın altındaki destekler betona zamk gibi yapışınca tırmanmaya başladım ve betondan ayırabilmek için el bileklerimi sallamaya, ayak bileklerimi çevirmeye alışmaya çabaladım.

Bütün bunlar Iris'in izlerken göründüğü kadar kolay değildi. Duvara tutunmaya çalışırken tüm kaslarım geriliyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kirli havada, özellikle de son zamanlarda çoğunlukla filtrelenmiş temiz hava soluduğum

için gözlerim sulandı. Bacak gücüyle kendimi yukarı itiyor, aynı anda tutamakları da beton yüzeyde ilerletiyordum. Yukarıya bakmayı göze alabildiğimde Iris kalenin üçte birini aşmış, kahrolasıca bir örümcek gibi ilerlediğini gördüm. Bir ritim tutturup ivme kazanmaya odaklanarak tırmanmaya devam ettim; en ufak bir paniğe ya da hataya yer yoktu.

Tepeye ulaştığımda kaslarım öyle ısınmıştı ki bir on kat daha tırmanabilirdim. Yakın mesafeden, çatının üzerinde çapraz hatlardan bir ağ oluşturan solgun, mavi ışıkları görebiliyorduk.

"Tamamdır, patron," dedi Iris. "Artık ışıkları kapayabilirsin."

Victor jeneratör binasından, "Otoaktarım ayarı, bakım bekleme modunda," diyerek araya girdi. "Sıkıntı yok."

Iris'le beklemeye başladık; soğuk betona sarılmış hâlde dururken kendi soluklarımı duyabiliyordum.

"Hallediyorum şimdi," dedi Lingyi. "Biraz daha dayanın."

Gözlerime akan terden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Elini biraz çabuk tutsan iyi olur, patron."

Iris terlememişti bile; duvara, sanki bir kanepeye yayılmışçasına rahat tünemişti.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Sen insan olamazsın, kesin robot falansın, biliyorsun, değil mi?" dedim.

Gözlerinin kenarları kırıştı.

Tam o sırada yukarılarda kubbemsi bir yankıyla bir vızıltı duyuldu ve şehrin etrafımızı saran kısmı karanlığa gömüldü. Uzaktaki arabaların ve mopetlerin korna sesleri bize kadar geliyordu. İnsanlar panik içinde bağrışıp sövüyordu.

Iris, "Başlıyoruz," dedi ve sensörlerden kurtulur kurtulmaz ikimiz de kendimizi duvarın diğer tarafına attık.

Çatı bomboştu. Çömelip yere sindik ve etrafımızı incelemeye başladık. Sensör ağı kapanırken havada asılı bir uğultu bırakmışçasına kafa derim ve kollarım karıncalanıyordu.

"Her şey yolunda, patron," dedi Iris.

"Harika," diye karşılık verdi Lingyi.

O anda gece göğü yeniden vızıldadı ve mavi sensörler kırpışarak yeniden devreye girdi. Çevredeki binalar loş sokak lambalarıyla yeniden aydınlanırken uzaktaki Yılan Pasajı'nın neon tabelaları da göz alıcı parlaklığına büründü.

Lingyi, "On iki saniye sürdü," dedi. "Jeneratör devreye girmedi, şanslıysak dalgalanmayı anlık bir kesinti sanıp kontrol etmeye kalkışmazlar. Victor, sen her ihtimale karşı bir yerlere saklanmalısın."

Victor, "Tamamdır, patron," dedi.

Taipei'de elektrik kesintileri olağandışı sayılmazdı, biz de bundan faydalanmıştık.

Iris bana bakıp başıyla işaret verdi, tırmanma ekipmanımızı çıkarıp normal ayakkabılarımızı giydik ve eldivenlerimizi taktık, sonra bomboş çatının ortasındaki tek çıkıntı olan, çelik kapılı tek çıkışa doğru koştuk. Kapının yanında mavi bir dokunmatik ekran vardı. Operasyona başlamadan önce Victor buraya bir kambot uçurmuştu ama o gün rüzgâr çok şiddetli olduğundan, sensör ağını açıkça görebilsek de kapının ve ekranın sadece bulanık görüntülerini yakalayabilmiştik.

"Jin Holding'dekilerle birebir aynı görünüyor," diye haber verdim. "Daiyu'nun şifresini deneyeceğim."

Şifrenin saha dışındaki bir binada işe yarayıp yaramayacağı tam bir kumardı. Sekiz basamaklı kodu girerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sonsuzluk gibi gelen beş saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sonra çelik kapı gürültüyle vınladı ve pat diye içeri doğru açıldı.

"Oh be!" dedim ve Iris'le bir beşlik çaktık. "Girdik, patron."

Lingyi, "Güzel," dedi. "Dokuzuncu kata gideceksiniz."

Kapının iç tarafında ekrana benzer bir şey yoktu; demek ki sadece insanları dışarıda tutmak amacıyla yapılmıştı. Güvenlik görevlilerinin çatıdan giriş yapıldığını fark etmemiş olmalarını umarak kapıyı arkamızdan kapadım. Burası giriş olduğu kadar çıkış yolumuzdu da. Iris loş, mavi ışıkla aydınlatılmış dar merdivende öne geçip inmeye başladı.

Dik, beton basamaklardan inerek peşine takıldım. Iris bir panter gibi sinsice hareket ederken benim ayağımın her sürtünmesi kulağıma patlama misali yüksek geliyordu. Merdiven dokuzuncu katta sona erdi; tek çıkış yolumuz, itme koluyla açılan bir çelik kapıydı. Iris hareket algılayıcı gözlüğünü taktı ve gözlüğün yeşil ışınları kalın beton duvarların ardına işledi. "Görebildiğim kadarıyla kimse yok," dedi.

Kapının kolunu hiç tereddüt etmeden itip içeri adım attı ve iki yana bakarak kontrol ettikten sonra eliyle beni çağırdı. Hâlâ damarlarımdaki yüksek adrenalin nedeniyle algılarım aşırı açıktı ve gerekirse bir duvarı delip geçebileceğimi ya da binadan binaya atlayabileceğimi hissediyordum. Girdiğimiz uzun koridor, binanın beşgen biçimi nedeniyle iki uçta keskin dönüşlerle sona eriyordu. Önümüzde çift kanatlı bir çelik kapı ve üzerinde yine aynı mavi ekrandan vardı. Iris'le birbirimize baktık.

Ben olduğum yerde beklerken Iris katı çepeçevre dolaşıp, veri merkezinin kalın duvarları ardında hareket olup olmadığını kontrol etti. Gözlüğü en ufak seğirmeyi –nefes alıp verirken kalkıp inen göğsü, yutkunan bir gırtlağı– bile tespit edebiliyordu. Çok uzun gelen birkaç dakikanın ardından koşar adımlarla koridorun ucunda belirip bana başıyla onay verdi. Soluğumu tutup yine Daiyu'nun şifresini girdim. Bu sefer makinenin ışığı kırmızıya döndü: HOŞ GELDİNİZ, JIN DAIYU.

Eyvah!

Çelik kapının kanatları kayarak iki yana açıldı ve içeriden bir soğuk hava dalgası ile makinelerin metalik kokusu yüzümüze çarptı. İçeri girdik ve kapılar ardımızdan kapandı.

Iris, Lingyi'ye, "Girdik," dedi, "ama tuş takımı Daiyu'nun şifresini tanıdı ve ekranda adı çıktı."

Kanım çekilerek, "Güvenliğe Daiyu'nun girişine dair bilgi gider mi?" diye sordum.

Lingyi, "Sanmam," dedi, "çünkü her geleni ön kapıda karşılayacakları düşünüldüğü için bir uyarı sistemine gerek görmemişlerdir. Yine de her şeyin bir anda sona ermesi için kayıtlara

şöyle bir göz atmaları yeter, hızlı olmalıyız." Her zamanki kendinden emin tonunda konuşsa da sesindeki gerginliği fark edebilmiştim. "Jin'in güvenlik sistemlerine girdiğimde Daiyu'nun sitresinin kaydını silebilirim."

"Doğru," deyip parmaklarımı esnettim. "Ben hazırım, patron."

Lingyi, "İçeride makineler mi var?" diye sordu.

"Yüzlerce," diye cevap verdim.

Dizi dizi çelik raflar, ışıkları yanıp sönen sunucularla doluydu. Devasa beton odada hafif bir uğultu yankılanıyordu. Veri merkezi de beşgen bir alandı ve tavanı üç metre yükseklikteydi. Beş duvarın birleştiği köşelerden mavi, loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Vox'uma tıklayarak parlaklığını yükselttim ve onu el feneri olarak kullanarak makineler arasındaki rasgele bir koridora girdim. "Ne arıyoruz?" diye sordum.

"O katta güvenlik sunucuları var," dedi Lingyi. "Hepsi işimizi görür."

Karanlık bir koridorda, kırpışarak yanan mavi ve yeşil ışıkların, zaman zaman kırmızıların ve parıldayıp sönen sarıların arasından ilerledim. Sonunda girişten uzakta bir sunucuda karar kıldım. "Tamamdır."

Iris her zamanki gibi sinsice gezinmek üzere başka bir koridora dalıp gözden kaybolmuştu.

Lingyi, "Sunucudaki tüm ışıklar aynı renkte mi?" diye sordu.

"Evet, hepsi mavi."

"Harika," dedi Lingyi. "Sana verdiğim Palm'ı açıp ışıklara doğru tutman yeterli olacaktır. Açmak için yeşil kapı sembollü düğmeye bas."

Dediğini yaptım. Düğmeye basınca kapı sembolü titreşti ve önümdeki dikdörtgen sunucunun üzerine düşen yeşil bir ışık yaymaya başladı. "Yaptım."

"Şimdi kıpırdamadan bekle," dedi Lingyi, "ve bunun işe yaraması için dua et."

Soğuk hava üfleyen havalandırmanın uğultusu eşliğinde öylece durup Merhamet Tanrıçası'na dua ettim. İnançlı biri değildim ama denemekten zarar gelmezdi. Lingyi, Jin'in güvenlik sistemlerinin tamamen müstakil ve çevrimdışı olduğunu açıklamıştı. Bu binaya girip erişim sağlamayı başarmamız da bu yüzden elzemdi; aksi hâlde sistemlerine sızmamız mümkün olmayacaktı. Lingyi'yi bu sunuculara bir şekilde fiziksel olarak yaklaştırmak zorundaydık.

Lingyi, heyecandan biraz tizleşmiş bir sesle, "Çakma'mız çalışıyor," dedi. "İşimiz bitti sayılır."

Çakma'yı Lingyi programlamıştı; Jin Holding'in güvenlik sistemine zorla girmek yerine sistemin bir parçasıymış gibi çalışıyordu. Bu işlerden hiç anlamayan bizim gibilerin anlayacağı dilden, Diktikleri aşılmaz kapıları yıkmakla uğraşmayacağız, çerçevedeki boşluğa yerleşip gizlice içeri süzüleceğiz, diyerek açıklamıştı.

Vox'uma göre dokuz dakika sonra sunucunun kırpışan ışıklarının hepsi de birdenbire sarı sarı yanıp sönmeye başladı.

"Şey, patron..." dedim.

"Gördüm gördüm, hallediyorum," diye karşılık verdi Lingyi. Klavyesinden gelen yumuşak ama hızlı tıkırtıları duyabiliyordum. "Bekle."

İçerideki serin esintiye rağmen alnım ve ensem terden sırılsıklam olmuştu. Iris bir hayalet misali aniden yanımda bitiverdi. İkimiz de konuşmuyorduk. Sarı ışıklar art arda beş kere yanıp söndü, sonra hepsi yeniden maviye döndü. Palm'ın üzerindeki yeşil kapı sembolü açıldı, Lingyi'ninki gibi mor saçlı bir kadın figürü hoplayıp zıplayarak dışarı çıktı ve zafer dansı yapmaya başladı.

"İçerideyiz!" dedi Lingyi.

Ve içeri girdiğimizde oraya tamamen uyum sağlayacağız. Sistem bizim ezelden beri orada olduğumuzu sanacak. Sonra Lingyi bir sihir gösterisi yapıyormuşçasına abartılı hareketlerle ellerini salladı.

Başardın!" diye bağırdım. Iris'le yumruklarımızı tokuştur-
dul

Mengyi'nin kahkahası o kadar net duyuldu ki sanki burada, veri merkezinde bizimleydi. "Sizin yardımınız olmasa başaramazdım." Coşkusunu fark etmemek imkânsızdı. "Şimdi kaldırın [redacted]da çıkın oradan!"

"Başaşıldı, patron," dedim. Palm'ımı kaldırıp Iris'in gözlüğündeki varı kolaçan etmesini bekledim. Başıyla işaret verdiğinde veri merkezinden çabucak çıktık. Birkaç dakika sonra merdivenlerdeydik ve Iris yine önüme geçti. Kapıyı itip kalenin soğuk ve [redacted]vasından çatıya, nemli ve sıcak havaya çıktık.

"Patron, ışıkları yine kapayabilir misin?" diye sordu.

Victor jeneratör binasından, "Ben hazırım," dedi.

Mengyi sensörleri tetiklememeye özen göstererek duvarın dibinde beklemeye koyulduk. Ufukta neon halelerle sarılı havaraları, genellikle bu saatlerde başlayan *you* partileri için gökdelenlerine doğru yınlayarak uçuyordu.

Mengyi bir küfür savurdu. "Elektrik şirketi beni sistemden atmayı başarmış. Yarattığım ilk kesintiden sonra sistemi yeniden başlatmış olmalılar." Konuştuğundan daha hızlı kullanıyordu [redacted]sini. "Yeniden girmeyi başarmam birkaç saat sürer. Çakma ay yesinde kalenin güvenlik sistemine erişimim var ama sensörleri oradan kapatırsam yakalanırız. Alarmları çalıştırma riskini almanız gerekecek. Yine de her şey yolunda gider belki."

"Hay, lanet," dedim.

Iris her zamanki gibi istifini bozmadan tırmanış ekipmanını üzerine geçirdi. "Sorun çıkarsa bir şekilde hallederiz, patron." Başını arkaya atarak bana baktı. "Sen iyi bir dövüşçüsün, hızlı da koşuyorsun, değil mi?"

Kendi ekipmanımı hazırlarken istemsizce güldüm. "Tabii ya, ben hayatta kalmayı iyi bilirim."

Victor, "Ben de aşağıda size destek olurum," diye ekledi.

Mengyi, "Victor, sen saklandığın yerden gerekmedikçe çıkma," diye [redacted] "Soruna ne kadar azımız dahil olursa o kadar iyi."

"Peki, patron," diye karşılık verdi Victor.

Iris, "Benimle hareket et," diye talimat verdi bana. "Yan yana gideceğiz, yukarı çıkarken yaptığımız gibi." On beş kat yüksekliktek duvarın dibine gidip çatıya arkamızı döndük. Iris, "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı evet dercesine sallayıp tutamakları etkinleştirmek için bileklerimi çevirdim.

Iris omuz yüksekliğindeki duvar çıkmasının üzerine rahatlıkla atladı, ben de peşinden çıktım. Sensörleri tetiklediğimiz anda tüm çatı katı kırmızı ışıklarla boyandı. Tutamaklarımı beton duvara çarpıp ayakkabılarımı duvara yapıştırmaya çalıştım. İniş, tırmanıştan çok daha zor ve tuhaftı. Yanıp sönen kırmızılık tüm görüş alanımızı doldururken bangır bangır bir alarm ona eşlik etmeye başladı.

"Binayı kilit altına alıyorlar," dedi Lingyi. "İçerideki her şeyi takip ediyorum."

Telaşla bileğimi sallamayı, dolayısıyla tutamağı devre dışı bırakmayı unutunca bileğimi burktum. Binaya tek el ve ayakla tutunmuş hâlde savrulurken düşüp öleceğim düşüncesiyle yüreğim ağzıma geldi.

Iris, "Sakin ol," dedi ve onun telaşsız sesi sayesinde, kulaklarım uğuldasa da tekrar odaklanabildim.

Duvara sabitlenmiş olan kolumu esnetip kaslarımı zorlaya zorlaya kendimi geri çektim, açıktaki ayağımı da duvara yapıştırdım, kol ve bacaklarımla sıkı sıkıya tutunduğumdan emin olduktan sonra inmeye başladım ve tempomu çabucak yeniden yakaladım.

"Dışarıya beş adam gönderiyorlar," dedi Lingyi. "Kamera kayıtlarını incelediler ama hepsini silmiştim, bu yüzden içeri girmeyi başaramadığınızı sanıyorlar ki ben de öyle olmasını umuyordum. Aşağıda sizi yakalayıp sorguya çekmeyi bekliyorlar."

Iris yere atlarken iki adam da kırmızı şok tabancalarını çıkarıp ona doğru koşturdu. Ben daha yere ulaşamadan Iris adamların ellerindeki tabancaları tekmeyle uzağa fırlattı ve birinin kolunu ar-

kasına doğru kıvırıp boynuna bir iğne batırdı. İriyarı adam o anda yere serildi. Yere ulaştığım sırada Iris pantolonunun yan ceplerinden hızla iki iğne daha çıkarıp, asfaltta el yordamıyla silahını arayan korumanın boğazına sapladı. Adam bok çuvalı gibi devrildi. Diğer üç güvenlik görevlisi de bağıra bağıra bize doğru koşuyordu. Tutamaklarımı yere fırlatıp bıçaklarımı çıkardım. Bir... İki... Ellerindeki şok tabancalarını düşürmeyi başarmıştım ama yalnızca birini yaralayabilmiştim. Iris de üçüncü korumayı alaşağı etti.

Sağlam kalan adam gözlerini kocaman açmış, yumruklarını deli gibi savurarak üzerime atıldı. Saldırısından kolaylıkla sıyrılıp yüzüne bir yumruk indirdim ama eklemlerim darbenin şiddetiyle âdeta patladı. Iris adamın ruhu bile duymadan arkasından sokulup ensesine bir iğne sapladı ve adam iki büklüm olup löp et gibi yığıldı.

Iris, "Bunu da hallettik," dedi. Solukları hızlanmıştı ve yüzünü inceden bir ter kaplamıştı ama ifadesi hiçbir şeyi açık etmiyordu.

Tutamaklarımı aldım, bıçaklarımı arayıp toplamaya başladım; birini alabilmek için adamlardan birini sırtüstü çevirmem gerekti. Kalbim gümbürdüyor, bıçakları yerlerine yerleştirirken ellerim titriyordu.

"İçerideki güvenlik görevlilerinin olan bitenden haberi yok. Binaya daha önce hiç kaçak giren olmamış," dedi Lingyi. "Korumaların sizi paketleyip içeri getireceklerini sanıyorlar. Artık ortadan kaybolsanız iyi edersiniz."

"Ben çoktan gittim," dedi Victor. "Siz ikiniz gerçekten mükemmel bir ekipsiniz."

Onun karanlık ve dar bir sokakta yürüdüğünü hayal ettim. Böyle bir operasyona bile üzerinde şık bir gömlek ve kol düğmeleriyle geldiğine adım gibi emindim.

Iris bir ortağıyla iş bağlamışçasına bana bakıp başını bir kere salladı, sonra gecenin içinde gözden kayboldu. Onun gittiğinin aksi yönündeki bir ara sokağa daldım. Karargâhta yeniden buluşacaktık.

Iris kulaklığımdan bana, "İyi iş çıkardın," dedi. "Galiba adamlar da iyice hamlamıştı." Sesinden ukalalık ve kendini beğenmişlik akıyordu.

Tüm gücümle koştuğum için nefes nefese, "Sen gerçekten makinesin diyebildim.

Hatta Lingyi'nin tanıdık kıkırtısı duyuldu. "Ben de onu bu yüzden seviyorum ya."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki gün sonra toplantı yapmak üzere karargâhta buluştuk. Yolumun üstündeki tezgâhlardan arkadaşlarım için beş porsiyon taze soğanlı krep ile susamlı yufka kızartması aldım ve büyük siparişimin yanında bana sıcak soya sütü ikram eden satıcı kıza gülümsedim.

Lingyi ışıltılı bir coşkuyla beni kapıda karşıladı ve Çakma'nın Jin Holding güvenlik sistemine tamamen sızdığını söyledi. Son kırk sekiz saatin büyük bir kısmını MacFold'una yapışık geçirmiş, holding binasının planını ve işleyişini inceleyerek en kolay nasıl girip patlatacağımızı araştırmıştı.

"En kolay yolu yangın alarmını çalıştırmak," dedi. Salonda oturmuş yemeklerimizi yerken Lingyi de sesli sesli düşünüyordu. "Jin Holding'de çok sıkı bir güvenlik protokolü uygulanıyor. Yangın durumunda tüm çalışanlar binayı on dakika içinde terk etmek zorunda, geri girmek için de on dakika daha beklemeleri gerekiyor. Yani, toplamda yirmi dakikamız var."

Victor, "O hâlde bombaları bina boşaltıldıktan sonraki üç dakika içinde patlatalım," dedi ve kaç bombaya ihtiyacımız olacağına, nerelere yerleştirileceklerine dair uzun bir tartışmaya girdik.

Hep birlikte olasılıkları değerlendirmeyi sürdürürken Lingyi, "Holding'in ana güvenlik sistemi yangın boyunca acil durum

sebebiyle yedek sistemin erişimine açılacak, yani tüm kontrol bana geçecek," dedi ve projeksiyonda binanın şemasıyla kat planlarını açtı. İki saatin sonunda ise bir mola vermek istedi ama kanepeden kalktığım sırada bana, "Artık Daiyu'yla arana biraz mesafe koymalısın. Ondan alacağımızı aldık," dedi.

Kanımın çekildiğini hissettim ve hâlimi fark eden Victor bana tek kaşını kaldırarak baktı. Daiyu bana Holding'i gezdirdikten sonra tam olarak bunu düşünmüş olsam da açık açık dile getirildiğinde kulağa çok acımasızca geliyordu.

"Onunla bir süredir konuşmadık zaten," diyerek yalan söyledim; aslında suçluluk duyguma yenik düşüp ona mesaj atmış ve Joseph'la ilgili bir gelişme olup olmadığını sormuştum. Daiyu da arkadaşının hâlâ Taipei'nin dışındaki bir tesiste karantina altında iyileşip toparlanmaya çalıştığını yazmıştı.

Iris rahat ve sakin hareketlerle mutfak tezgâhının üzerindeki kâseden bir elma aldı. "Sadece ilgini yitirmiş rolü yapacaksın. Becerebilirsin, değil mi?"

Lingyi, MacFold'unun üzerinden beni dikkatle süzüyordu.

Victor, "Zhou'nun ona kur yapmaya devam etmesinin bir zararı olmaz bence," dedi. "Düşmanını yakında tutmak her zaman iyidir."

Hain dilimi tutamayıp, "Mantıklı," deyiverdim. "Onunla arkadaş kalmam işimize yarayabilir."

Nadiren yaptığım bir şeyi yapıp Vic'le hemfikir olma hatasına düşmüştüm.

Lingyi pespembe tırnaklarını cam masanın üzerinde tıkırdatarak, "Dur bir dakika," dedi, "yoksa ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

Herkesin gözünü üzerimde hissettim. Arun kollarını kavuşturdu. Turuncu saçlarının uçlarını çivitmavisine boyamış, asabi bir horoza benziyordu.

"Hoşlanıyorsa ne olacak ki?" Victor koltukta arkasına yaslandı. "Bilgi toplamasına engel olmadığı sürece sorun değil," dedi

e ağır ağır, "Herkes duygularını öyle kolay kolay bastıramaz, ingyi," diye ekledi.

Tüm oda sessizliğe gömüldü; sanki hepimiz derin bir nefes alıp soluğumuzu tutmuştuk. Lingyi'nin yüzü kızardı, Iris ise natiften gözlerini devirip köşede şınav çekmeye devam etti. Arun başını eğip botlarının bağcıkları çok ilginçmiş gibi ayaklarını inceleme başladı. Lingyi, Iris ve Victor birlikte olabildiğince uyumlu çalışıyorlardı ama Victor daha önce hiç Lingyi'ye karşı hislerini bu kadar açık etmemişti. Hep umursamıyormuş, bu durumdan etkilenmemiş gibi davranıyordu ama gerçeği hepimiz biliyorduk.

Lingyi, Victor'la birkaç aylık birlikteliğini, Iris grubumuza katıldıktan kısa süre sonra sonlandırmıştı. İkisiyle de bu ayrılık hakkında konuşmamıştım ama Lingyi'nin ilişkilerini oldukça sıradan bir şey olarak gördüğü açıkken Victor ilgisiz görünmeye çalışsa da ona gönlünü sağlam kaptırmıştı. O zamandan beri birkaç kişiyle takıldıysa da kimseyle ciddi bir şeyler yaşamamıştı.

Uzunca bir süre sonra Lingyi, "Duygular hayatı karmaşıklaştırabiliyor..." dedi.

Victor'ın kasvetli bakışları ona dönünce Lingyi bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve "Victor, konuşmak istersen..." dedi ama sonra aniden sustu.

Victor kayıtsızca elini salladı. "Hayır, konuşmak istemiyorum. Patron sensin." Lingyi'ye sevimli sevimli gülümseyip göz kırptı. "Ama Zhou'nun tercihlerine de saygı duymalısın, ne yaptığını biliyor sonuçta."

Biliyor muydum?

Bozuntuya vermeden omuz silktim. "Çok da önemli değil. Bitti zaten."

Sonraki birkaç günde Daiyu'nun aramalarını ve mesajlarını yanıtlamamak için Vox'umu her seferinde yatağa fırlatıp üzerine bir yastık atarken onunla konuşmayı aslında çok istediğimi fark edip kendime kızdım.

Onu ne kadar özlediğimi fark edip...

• • •

Ertesi gün Arun bana Vox'tan mesaj attı: Sorun çıktı. Karargâha gel hemen.

101'in arka kapısından çıktım; ünlülerin paparazzilerden kaçmak için tercih ettikleri bu kapıyı insanlar neden kostümsüz dışarı çıktığımı sorgulamasınlar diye kullanıyordum. Karargâha *you* olarak gidemezdim – kostümüm çok fazla dikkat çekerdi.

Sokaklar bu sabah daha tenhaydı. Basın kuruluşlarının hâlâ resmî olarak açıklamadığı virüs yüzünden son üç günde bir düzine daha *mei* ölmüştü. Uzmanların, halkı teskin etmek için söylediklerine göre fatalite oranı normalin üstünde olsa da ölenlerin çoğu sözde başka hastalıkları da olan ya da bağışıklık sistemi ciddi ölçüde zayıflamış kişilerdi. Bağışıklık sistemi normal ölçüde zayıflamış kişilerin ölmediğini, hastalığın viranelerde ya da sokaklarda yaşayan *mei*ler arasında bulaşıcı olduğunu vurgulayarak önemsizleştirmeye çalışıyorlardı. Virüsün çoktan genç ve sağlıklı *mei*lere de bulaştığını, onların da canını almaya başladığını söylemeyi ne hikmetse atlıyorlardı.

Ancak altağ bu haberlerle ve hükümetin bu işte parmağı olduğuna dair senaryolarla kaynıyor, herkes ölü sayısının kendince hesabını tutuyordu.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum ve şehrimizin üzerini örten gri pusun içinde kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım. Yüz maskeme rağmen her nefesimde içime benzin ve egzoz kokusu çekiyordum. Karargâhımızın bulunduğu boş sokağa dönüp, kaldırımlarda ciğerleri sökülürcesine öksüren yayalardan, taksi kornalarından ve mopetlerden uzaklaşınca rahatladım.

Karargâhın yıpranmış ahşap kapısını tıklatınca Lingyi'den ses gelmediği hâlde kapının kilidi açılınca içime bir kurt düştü. İçeriye adım attım, ağır kapı vızıldayarak arkamdan kapandı ve karşılaştığım manzara karşısında midem kaskatı kesildi. Iris ve Lingyi, oturma alanımızın ortasına yan yana serili derme çatma yataklarda ölü gibi yatıyorlardı. İkisinin de beti benzi solmuştu;

gerçekten ölü olmadıklarının tek göstergesi, kıpkırmızı kesilmiş yanaklarıydı.

Ölümcül kuş gribine yakalanmışlardı.

Kanepe ve koltuklar duvar diplerine çekilmişti. Arun, Iris'in üzerine doğru eğilmiş, bileğinden nabzına bakıyordu. Sonra eldivenli eliyle alnına dokunup ateşini kontrol etti. Laboratuvarında deneyler sırasında kullandığı koruyucu sarı tulumunu giymişti. Ortalık savaş alanına dönmüştü.

Panjurlar kapalıydı ve Arun ışıkları kısmıştı; oda bir mahzen-mezar kadar karanlık ve kasvetliydi. Arun başını kaldırıp bana baktı. Yüzünü tamamen kaplayan maskesine rağmen gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum.

"Zhou." Sesi hırıltılı, boğuktu. "Lingyi'ye son durum hakkında bilgi vermek için gelmiştim."

Holding'den aşırdığım H7N9S numunesini test edip, Özgürlük Meydanı'na salınan, mutasyona uğramış virüs türü olduğunu onaylaması yalnızca birkaç gününü almıştı.

"İşe yarar bir antidot üretmek için günlerdir aralıksız çalışıyorum," dedi. "Çok yaklaştım, laboratuvarda sanki annemin varlığını yanımda hissediyorum." Titrek, derin bir nefes aldı.

Sonra bakışları yeniden kızlara kaydı. Yüzünü kaplayan teçhizatlı maske, böcek gibi görünmesine neden oluyordu. "İkisini de ateşler içinde sayıklar hâlde buldum."

Hastalığı benden kapmadıklarından emindim. Bulaştırma riski taşıdığım süre boyunca tüm arkadaşlarımdan uzak durmuştum. Ancak hükümet paniğe kapılmaktan başka hiçbir şey yapmadığı için virüs artık çok yayılmıştı.

Arun on sekizinde bir genç değil de ihtiyar bir adammış gibi güçlükle ayağa kalktı. "Endişelenme, aynı virüsü iki kere kapamazsın. Sana bu yüzden solunum maskesi getirmedim."

"Ama onlar korumasız," dedim panikle yutkunarak. "Daha önce hiç kuş gribine yakalanmadılar."

O anda kapıdan gelen yüksek bir patırtıyla ikimiz de yerimizden sıçradık. "Açın şu kapıyı!" diye bağırdı Victor.

Arun iç geçirip kapının üzerindeki gizli interkomdan onunla konuşmak için Palm'ını açtı. "Senin sağlığını da riske atamayız, Victor."

Victor, "Ama Zhou içeride," dedi suçlarcasına.

"Çünkü bu gribi daha önce atlattı."

Victor ondan beklenmeyecek şekilde, "Çok da sikimdeydi," diye bağırdı. Daha önce sesini yükselttiğine hiç şahit olmamıştım. Kapı daha sert gümbürdedi. Victor kapıyı tekmeliyordu – hem de çok pahalı, özel üretim ayakkabısıyla. Gerçekten tepesi atmış olmalıydı. "Alsanıza beni içeri!" diye gürledi.

Arun'la bakıştık, sonra o omuz silkip çantasından tüm yüzü kaplayan bir solunum maskesi ile bir çift eldiven çıkardı. "İçeri almazsak kafayı yiyecek," deyip kapıyı Victor'ın iterek açamayacağı kadar araladı. "Önce bunları tak. Yine de virüsü kapmayacağının garantisi yok, onu bilesin."

Victor'ın sinirli sinirli homurdandığını işittim, sonra Arun kapıyı tamamen açınca, Victor saldırıya hazırlanmış bir fil edasıyla içeri daldı. Gri, çizgili bir takım elbise giymişti ve şeffaf solunum maskesi, yanık yüzünde alakasız görünüyordu. Kızların hâlini görünce gözleri kocaman açıldı. Üzerimize atılırcasına, "Ne diye ahmak ahmak dikiliyorsunuz?" dedi. "Onları hemen hastaneye götürmeliyiz."

Arun onu omzundan tutmaya çalıştı ama Victor silkinip ondan kurtuldu ve Lingyi'nin yanında diz çöküp terden ıslanmış bir tutam mor saçı yüzünden geriye attı. "Sweetheart,"* diye mırıldandı İngilizce.

Arun alçak sesle, "Doktorlar bu durumda hiçbir şey yapamaz," diye karşılık verdi. "Hastanelerin kapasiteleri dolup taştı. Burada karantinada kalmaları daha iyi olur. Hem gizliliğimizi korumamız..."

Victor yumrukları sıkılı hâlde ayağa fırladı. "Operasyon onların canından kıymetli mi?"

* (İng.) Canımın içi. –çn

işe atılmaya karar verdiğimizde hepimiz operasyonun kendi nımızdan kıymetli olduğunu kabul etmiş olduk," dedim.

Victor olduğu yerde arkasına dönüp bana vuracakmış gibi yumruğunu kaldırdı ama sadece omzumdan beni sertçe itmekle yetindi. Arkaya sendelediysem de dengemi koruyabildim. "Üstelik Lingyi de böyle olmasını isterdi. Görevimizi tehlikeye atmamıza izin vermezdi," dedim. "Hele ki bu kadar yol katetmişken." Yüzümün gerilip yandığını hissederek Victor'ın sert bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

"Sizin tehlikeli oyunlarınıza ayak uydurdum da ne oldu?" diyerek kızları işaret etti. Siyah gözleri gözyaşlarıyla parıldıyordu. "Sen onu zorlamasan Lingyi bu işe hiç bulaşmazdı, Zhou!"

Üzerine atıldım ama Arun araya girdi ve birbirimize çarpınca nefessiz kaldım. "Lingyi istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Bu davaya da inanıyor. Onu sevdiğini biliyorum..."

Victor istemsizce hıçkırır gibi bir ses çıkardı ve o anda tüm öfkem dağıldı. Korku ve acıyla saldırıya geçmişti; bunu çok iyi anlayabiliyordum. Ben de defalarca yapmıştım aynısını. Yutkunup kendimi zorlayarak sesimi toparladım. "Bunun tek sorumlusu Jin. Bu virüsü, *mei*lerin canını hiçe sayarak bir servet kazanmak için o saldı. Görevimizi de bu yüzden tamamlamalıyız."

Arun onu kolundan tuttu. "Susuz kalmamalarını sağlıyorum ve ateşlerini kontrol ediyorum. Doktorlar da bundan fazlasını yapamazlar." Victor'ın kolunu bıraktı, sonra bir şeyleri boğazlayacakmışçasına parmaklarını esnetti. Her an kusacakmış gibi görünüyordu.

Yanına gidip, "Arun, otursan iyi edersin," dedim. "Belki sana da bulaşmıştır."

Arun, başı gülle olmuş da kaldıramıyormuş gibi eğik hâlde, duvara dayalı kanepeye çöktü. "Sorun o değil." Derin bir iç geçirdi ve solunum maskesi, nefesiyle buğulandı. "Bir antidotum var."

Victor, ısmarlama pantolonunu hiç umursamayarak onun önünde dizlerinin üstüne çöktü. Arun'u omuzlarından öyle bir

kanadı kıvrımları bembeyaz kesildi ama Arun onun mengene gibi tutuşunu fark etmemişti bile. "Elinde bir antidot var ve..." yavaş yavaş, ölçülü konuşmaya çalışıyordu, "onlara vermedin, öyle mi?"

Arun, "Veremem!" diye haykırdı. "Yeni ürettiğim partiden ve daha önce..." Yumruğunu bacağına indirdi. "Zhou, neler olabileceğini kendi gözlerinle gördün. Laboratuvardaki maymunlar iç kanamadan ölüp gittiler. Lingyi ve Iris'in başına da aynı şeyin gelmesine göz yumamazdım!"

"Ama yeni bir antidot ürettin, öyle mi?" diye sordum.

Arun gözleri kocaman açık, ciddiyetle başını salladı. "Bu son parti henüz test edilmedi."

"Et o zaman!" dedim.

"Yeni maymunların gelmesine daha iki gün var," diye karşılık verdi. "Geldiklerinde de önce onlara virüs vermem gerekecek. Altağdan topladığım bilgilere göre bu seferki virüs çok sert ve hızlı ilerliyor. O kadar vaktimiz yok."

Kızların ölü gibi beyaz yüzlerine şöyle bir bakmam, Arun'un haklı olduğunu anlamama yetti.

"Yüzde seksen öleceklər, Arun," dedi Victor. "Sence bu riski almaya değmez mi?"

Arun, "Benim antidotum yüzünden ölürlerse..." derken, Victor hiddetle, "Sen yardım etmeye ayak dirediğin sürece öyle ya da böyle ölecekler," diyerek araya girdi. "Antidotu gerekirse onlara kendi ellerimle veririm. Yanında getirdiğinden eminim, yüzünden belli." Ayağa fırlayıp birkaç adımda Arun'un açık sırt çantasına ulaştı.

Onun peşinden ayağa kalkan Arun, "Tamam!" dedi. "Ben yaparım."

Victor kenara çekildi ve Arun çantasından uzun bir kap, içinden de iki şırınga çıkardı. "Ben yaparım," diye tekrarladı fısıldarcasına.

"Victor'la aynı fikirdeyim," dedim. "Doğru formülü bulmaya çok yaklaştığını kendin söylemiştin."

Arun başını iki yana salladı. "'Çok yaklaşmak' bilimsel açıdan yeterince iyi' anlamına gelmiyor. Arkadaşlarının bedenine [illegible] diye sokmak isteyeceğin bir şey değil ama haklısınız: İstatistiksel açıdan, bu riski almaya değer."

Az kalsın gülümseyecektim; Arun'un kafası böyle çalışıyordu. Antidotu kullanmayı bizim duygusal yakarışlarımızdan etkilenerek değil, zihninde matematiksel olasılık hesaplarını yaptığı için kabul etmişti.

Iris'in yanına çömelip şırınganın ucundaki kapağı çıkardı ama iğneyi Iris'in dirsek kıvrımına yaklaştırırken elleri tir tir titriyordu. Sırtını doğrulttu, derin derin birkaç nefes aldı ve sonunda yeniden eğilip bu sefer antidotu Iris'in koluna zerk etti. Ardından Lingyi'nin başucuna geçip ilacı ona da verdi.

Victor'la çok kadim bir törene şahit oluyormuşuz gibi yatakların ayakuçlarında dikiliyorduk. Arun da işini tamamlayınca yumrukları iki yanında sıkılı hâlde yanımıza geldi ve "Artık beklemekten başka çaremiz yok," dedi.

Bakışlarımı kızların solgun yüzlerinden ayırmadan, "İşe yarayıp yaramadığını anlamamız ne kadar sürer?" diye sordum.

"Nanobotlar gerektiği gibi çalışırlarsa, birkaç saatte kızların vücudundaki H7N9S virüsünü taklit etmeye başlayacaklar. Sonra bağışıklık sistemlerinin ne kadar sürede devreye gireceğini söylemek zor." Kollarını kavuşturdu. "Nasıl ilerleyeceğini sekiz saat içinde anlarız."

Victor kolunu onun omzuna attı, Arun da itiraz etmedi. "İyi olacaklar," dedi Victor, kendinden emin görünmeye çalışarak. "İkisi de güçlü, dayanıklıdır. Bunu da atlatırlar."

Arun da kolunu benim omzuma attı ve ant içmiş biraderler misali öylece durduk. Yüreğim ağırlaşmıştı ama Victor'a inanabilmek istiyordum.

Kızların yanında kaldık. Yüzleri hâlâ bembeyaz, yanakları al aldı. İkisi de yattıkları yerde daha fazla kıpırdanıyor, zaman zaman an-

laşılmaz şeyler geveliyor ya da acı çekiyor gibi inliyorlardı. Uyurken bile ciğerleri sökülürcesine öksürük krizlerine giriyorlardı. Bir keresinde Iris bilinci yarı açık hâlde gözlerini açar gibi olunca fırsattan istifade onu yavaşça doğrultup içmesi için biraz su verdim. Bardağı bitirince gözlerini tamamen açtı ama bakışları bana odaklanmadı; onun yerine başını Lingyi'ye doğru çevirdi ve dudaklarından çok hafif, ondan duymayı asla beklemeyeceğim kadar cılız bir inilti kaçtı. Sonuçta o Iris'ti; her koşulda sakin kalır, sapasağlam dururdu. Gülümseyip göz kırpmaktan da, başkaldırmaktan da çekinmezdi ama bir şekilde mesafeli, içine kapanıktı daima.

Onu yavaşça geri yatırdım ve bilincini yitirmemek için mücadele ediyormuş gibi yine kirpikleri kırpıştı. Ardından çok bariz bir çabayla, terden ıslanmış kolunu ince örtünün altından çıkarıp uzatarak Lingyi'nin kolunu kavradı. Lingyi kıpırdamadı bile. Iris'in parmakları ağır ağır yürüyen bir örümcek gibi onun kolunda ilerleyip bileğine kadar indi, sonra Lingyi'nin parmaklarına dolandı.

Iris hafifçe iç geçirdi ve gözleri kapandı ama Lingyi'nin elini hiçbir şekilde bırakmadı.

Arun üç beş adım uzağımıza bir sandalye çekmişti ve avuçlarını birbirine bastırmış hâlde oturuyordu. Bacaklarını durmadan sallıyordu, muhtemelen bunun farkında bile değildi. Bize açıkladığı kadarıyla, nanobotların programlamasında bir sorun olursa, kendi kendilerini kopyalayarak ya da bir organa –beyne, kalbe, ciğerlere– nüfuz ederek kontrolden çıkarlarsa kızlar birkaç saat içinde ölebilirdi. Dahili hasar çok hızlı, acı verici ve düzeltilemez olurdu.

Cam kafeslerde bedenleri seğiren, burun ve ağızlarından kan gelen maymunları hatırlayınca ürpertiyle titrememekte zorlandım.

Arkamda Victor'ın tüm kederini ve hiddetini bastırmaya çalışarak ileri geri volta attığını işitebiliyordum. Bu virüse önceden yakalandığım için kızlara bakma işini çoğunlukla benim üstlenmeme karar vermiştik. Yüzlerini ve boyunlarını ıslak, soğuk bir

ıezle silerek ateşlerini düşürmeye çalışıyordum. Üç saati geride ıraktığımızda Arun bana büyük boy buzlu şekerkamışı suyu ile ɔuharda pişmiş üç tane büyük boy, domuzlu mantı getirdi ve "Senin de yakıta ihtiyacın var," dedi. Hiç iştahım olmamasına rağmen ellerimi yıkadım ve getirdiği her şeyi yiyip içtim.

Arun'un esmer teninde annesinin ölümünden sonra gördüğüm türden, hafif bir solgunluk vardı. Bir süre tepemde dikildi, sonra kızlara kaçamak bakışlar atarak oturma alanının etrafında daireler çizmeye başladı.

Victor, "Yanakları daha da mı kızardı, bana mı öyle geliyor?" diye sordu.

Lingyi'nin alnına dokundum. "Yanıyor." Iris'in yanına geçip onun da yanağına baktım; Lingyi kadar sıcaktı. Ateşlerini ölçtüm; ikisininki de 39,5°C'nin üstündeydi. Çaresizlik hissiyle kalbim sıkıştı.

"Bu iyi bir şey olamaz," dedim, neredeyse boğulurcasına. "Kötüye gidiyorlar."

Arun yanıma bir kova daha buzlu su getirdi, bir bezi ıslatıp sıktıktan sonra bana uzattı. "Şimdilik onları olabildiğince serin tutmaktan başka bir şey gelmez elimizden. Vücutları virüsle savaşıyor. İyileşmeden önce durumları kötüye gidebilir."

Ancak yüzü, benim duygularımı yansıtıyordu; sanki her an ağlayabilirdik.

Soğuk bezi Lingyi'nin çenesinin altına, kürekkemiklerine ve boynuna sürdüm. Üzerinde açık mavi bir kolsuz bluz vardı – en sevdiği giysi buydu; hava ne olursa olsun, gökkuşağının en parlak renklerinde. Iris'le de aynı şekilde ilgilendim. Onun da kolları gevşek, ağırdı. Yalnızca birkaç gece önce şimşek hızıyla üç adamı deviren, tırmanıp öyle bir güçle saldırıya geçebilen kolların bunlar olduklarına inanmak güçtü.

Birbirimize hiçbir şey söylemeden üç saat daha geçirdik. Zaman geçmek bilmiyor gibiydi; kızların her nefesini, sonuncusu olabileceği dehşeti içinde izlememek için elimden geleni yapıyordum. Karargâhımızda Iris ve Lingyi'nin bedenlerini sarsan

hırıltılı öksürük krizlerinden başka çıt çıkmıyordu. Fırsat buldukça onlara su verip ıslak bezle bedenlerini serinletmeye çalışıyordum.

Akşamüstü saatlerinde Arun volta atmayı aniden kesip, "Sanki ateşleri biraz düşmüş gibi görünüyorlar," dedi.

Kızları o kadar yakından izliyordum ki görüşüm bulanıklaşmıştı. Lingyi'nin, ardından Iris'in yanağına dokundum, sonra ateşlerini ölçtüm. "İkisi de 38°C'nin altına düşmüş!"

"Oh be!" diye bağırdı Arun. "Antidot işe yarıyor olmalı."

Victor gözünü Lingyi'den bir saniye bile ayırmadan, endişeli bir gerginlikle parmaklarını kütürdetip, "Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı. Her an dizlerinin üzerine çökebilirmiş gibi görünüyordu.

Lingyi'nin kalem gibi, simsiyah kaşları çatılmıştı; sanki kaygılı ya da öfkeliydi. Victor'ın ona karşı hislerine dair bir şüphem vardıysa bile artık hepsi yok olmuştu. Onu çok iyi anlıyordum. Neden hep sahip olamayacağımız insanları arzuluyorduk?

Arun şakaklarını ovdu. "Henüz düze çıkmadık. Önümüzdeki birkaç saat çok kritik olacak ama artık böyle durup izlemeyi içim kaldırmıyor." Kendi saçını başını yolmak üzere gibi duruyordu. "Gidip biraz pirinç lapası yapacağım," dedi. "Bir şeyler yapmam lazım."

Daha iyi bir aşçı olduğuna inanan Victor onun peşinden mutfağa gitti. Gitmesine sevindim çünkü onun da oyalanacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Her konuda sürekli bezgin gezen Vic, endişeden kendini kaybetmişti.

Yemek pişirirken mutfakta çıkardıkları patırtıları dinledim, sonra Lingyi'nin ayakucuna oturup elimi dizine koydum. Bir süre sonra gözlerini açıp bana baktı ve boğuk, çatlak bir sesle, "Zhou," dedi.

Gülümseyerek ve sesimin normal çıkmasına çabalayarak, "Selam," dedim. Parmak uçlarımı uyuşturacak yoğunlukta bir rahatlama hissettim. Sanki tüm gün yüreğim gerçekten ağzımda gezmiştim. "Nasılsın?"

"Bok gibiyim," derken sesi hırıldadı, ardından kuru kuru öksürdü.

Yanına geçip sırtını dikleştirdim ve su içmesine yardım ettim. Kana kana içtikten sonra gerisingeri yastığa çöktü. Iris'in elini tuttuğunu aniden fark edip tekrar dimdik doğruldu ve telaşla, "Iris iyi mi?" diye sordu. Kolunu tutup hafifçe sıkarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Arun, "İyi olacak, patron," dedi. "İkiniz de gayet güzel toparlanıyorsunuz." Lingyi'nin uyandığını görür görmez Victor'la yanımıza gelmişti.

Lingyi yavaşça yan yatıp yüzünü Iris'e döndü. İngilizce, "Darling?*" diye fısıldadı, sonra parmak uçlarını onun kolunda gezdirdi ve bir sevgilinin şefkatiyle yüzünü avcunun içine aldı. "Iris, hayatım, bana dön." Bu sefer Mandarin Çincesi konuşmuştu.

Ve ben göğsüme yumruk yemiş gibi oldum. Arun ve Victor arkamda şok içinde kaskatı kesilmişlerdi. Onlar da benim kadar şaşırmışlardı. Lingyi ve Iris iki yıldır birlikteydi. Bunu hepimiz biliyorduk ama ikisi de fiziksel ya da sözlü olarak böyle açıkça sevgi gösterilerinde bulunmazdı. İlişkilerinin mahremiyetini daima korumuşlardı, o kadar ki, birlikte olduklarını bile unutmuştuk – yalnızca, Lingyi neredeyse Iris'in de ölümcül bir gölge gibi yakınlarda olduğunu biliyorduk.

Iris hafifçe inildedi ve gözlerini kırpıştırarak açtı. Onu hiç böyle savunmasız, böyle çıplak görmemiştim; on yedi yaşından daha küçük görünüyordu. Yüzü normalde olduğu gibi bir sırıtış ya da göz kırpışla soğukkanlı bir maskenin ardına gizlenmemişti ve hatları yumuşaktı. "Lingyi, çok özür dilerim," dedi. "Sanırım önce bana bulaştı..."

"Öpüşmelerimizden asla pişman değilim." Lingyi'nin dudakları zayıf bir sırıtışla gerildi. "Bilemezdin ki." Dirseğinin üzerinde doğruldu ve Iris'e şefkatle bakıp tekrar yüzünü okşadı.

Iris de onun bakışlarına karşılık verdi. Hepimizin savunma mekanizmaları, sert taraflarımız vardı ama Iris kendi etrafına

* (İng.) Canım. –*çn*

tanıdığım herkesten daha yüksek bir duvar örmüştü. Şimdiyse bakışlarından taşan sevgiyi görebiliyordum. Bunu bizim yanımızdayken hep bastırmıştı; daha sert, daha dokunulmaz, daha gamsız görünmek için mi? Bilemiyordum.

Ancak tereddüdünü, hayatta kalmak için kendi kendine yetme içgüdüsünü anlayabiliyordum. Birilerini sevmenin riski büyüktü. Birini sevince tüm zayıflıklarınız ifşa oluyordu.

Nihayet arkamda oğlanlar kıpırdandı ve birbirine benzeyen şaşkın ifadelerle bakıştık. Victor, Lingyi'nin başucuna gidip diz çöktü ve boğuk bir fısıltıyla adını mırıldandı.

Arun, "Budalaca bir laf edersen," dedi, "ağzını dağıtırım, dostum."

Güldüm ve gülebildiğime şaşırdım. En kötüsünü atlattığımız için öyle bir rahatlamıştım ki tüm uzuvlarım pelteye dönmüştü, duygusal olarak da yıpranmıştım. Daiyu'yu kaçırıp Jin Holding'e girerken ölümle ve hastalıkla boğuşmuş, kendi hayatımı tehlikeye atmıştım ama bunların arkadaşlarımın başına geldiğini görmek bambaşkaydı.

Victor, Arun'u duymazdan geldi. "Seni kaybetmenin düşüncesi bile dayanılmazdı, Lingyi," dedi. "Seni kaybedemeyiz, olmaz. Bu operasyonun, grubumuzun kalbi sensin."

Lingyi, "Kimsenin beni kaybettiği yok. Hiçbir yere gitmiyorum, sonsuza dek size patronluk taslayacağım," diye mırıldandı, sonra Victor'a dönüp gülümsedi; tereddütlü, hatta onu tanımasam çekingen diyebileceğim bir gülümsemeyle.

Vic boğazını temizledi ama o da çok hafif de olsa gülümsedi. "Bu sözünü sana hatırlatırım." Maskesi hâlâ üzerinde olduğu için, eldivenli elini "öptü" ve Lingyi'nin yanağına bastırdı.

Kızlara sırtını kısmen döndüğünde gözlerindeki ışığın söndüğünü, hatlarında cereyan eden saf acısını gördüm ama hemen sonra kendini toparladı. Victor söz konusu olduğunda, "toparlanmak", gerçekte ne hissettiğini kimselere belli etmemek demekti. Bir sonraki iş anlaşması ve elde edeceği kâr dışında hiçbir şeyi umursamadığını düşünmemizi istiyordu ama en yakınında-

ere kendini ne kadar açık ettiğinin farkında değildi. Vic bizim-
daima ilgilenip arkamızı kollardı; hem arkadaşlarının hem de
syvan'ın iyiliği için. Ancak ona bütün bu tavırlarının bir maske
duğunu söylesem tepesi fena atardı.

Birbirimize kenetlenmiştik; Arun benim omzumu tutuyordu,
enim elim Lingyi'nin dizindeydi. Victor da onun yüzünü bir
nlığına avcunda tuttu, bu esnada Iris ile Lingyi el ele tutuştular.
ir aradaydık. Bütünleşmiştik. Ve bizi bekleyen görevle ilgili he-
imiz hemfikirdik.

Bunun bizi güçlendirmesi gerekirdi ama ne kadar kırılgan ol-
duğumuzu bir anda şaşkınlıkla fark ettim. Ateşle oynuyor, dip-
iz bir uçurumun kenarında dolaşıyorduk.

Victor haklıydı. Bu insanların hepsini ailem gibi seviyordum
e onları bu uçurum kıyısına ben getirmiştim.

) akşam Lingyi ve Iris, Victor'un hazırladığı pirinç lapası, tütsü-
enmiş tavuk ve salatalık turşusundan oluşan yemeği yiyebilecek
adar iyileşmişti. Arun da yeşil soğan ve sarımsakla taze fasulye
avurmuş, yemek alanımızı ağız sulandıran bir kokuyla doldur-
nuştu. Kızlar henüz halsizlerdi ama ateşleri neredeyse normale
önmüştü. Hatta öksürükleri bile dinmişti. Onlarla kalıp yemeği
arargâhta yedim, Victor ile Arun ise karınlarını bir kafede do-
urmak için dışarı çıktılar. Arun'un dediğine göre, kızların bir
afta daha hastalık bulaştırma olasılıkları vardı.

Yemekten sonra Daiyu bana mesaj attı. Sadece Vox'umda is-
mini görünce bile göğsümün sıkışmasından nefret ediyordum.
Beni görmezden mi geliyorsun? Bende uyandırdığı çelişkili duy-
gulardan rahatsız olmuş hâlde mesaja uzun uzun baktım, sonra
onu görmezden gelip Vox'umu kapadım. Lingyi ve Iris, iyileşin-
ce izlemek istedikleri yeni bir filmden bahsediyorlardı. Başlarını
birbirlerine doğru eğmiş, aşklarını açıkça ortaya koyan ve sadece
ikisine ait bir alan yaratmışlardı. Grip yüzünden ölümün kıyısın-
dan dönmek onları değiştirmişti.

Bir süre parmaklarımla cam masada ritim tuttuktan sonra Vox'umu yeniden açtım. Kusura bakma, diye yazdım. Arkadaşlarım hastaydı. On saniye sonra karşılık verdi: Geçmiş olsun. Yakında görüşür müyüz?

Dizlerim cam masanın altında huzursuzca sallanırken gözlerimi ovdum.

Lingyi koluma dokundu. "İyi misin?"

Ona bakmadan, evet dercesine başımı salladım.

Ardından Vox'u bileğimden çıkardım, sessize aldım ve ceketimin cebine attım.

Arun ile Victor iki saat sonra döndü. İkisinin de elleri alışveriş poşetleriyle doluydu; meyveler, sebzeler, şişe şişe taze meyve suları ve buzlu çaylar, dolup taşan poşetlerin tepesinden fışkırıyordu. Victor krizantem çayı demledikten sonra masada bize katıldı. Iris ve Lingyi omuzlarında battaniyelerle, dizlerini karınlarına çekip birbirlerine sokulmuş hâlde oturuyorlardı.

Arun, "İkiniz de çok daha iyi görünüyorsunuz," dedi. "Nasıl hissediyorsunuz?" Karargâha girmeden önce tulumunu yeniden giymişti ve Victor da hâlâ solunum maskesini takıyordu.

Iris, "Sonunda yeniden insana benzedik," dedi. "Bu virüs şaka değilmiş."

Lingyi başını sallayarak ona katıldı. "Arun, senin antidotun sayesinde kurtulduk."

Arun başını eğdi ve yanakları kızardı. "Eh, evet. Önceki deneylerimde karışık sonuçlara ulaşmıştım. Bu yeni partiyi hiç test etmemiştim. Arkadaşlarımı denek olarak kullanacağım aklıma gelmezdi." Derin bir nefes alıp verdi.

"Tabii biz de Arun'a seçme şansı bırakmadık pek," dedim.

Lingyi, Arun'a havadan bir öpücük gönderdi. "Sen muhteşemsin; bu muhteşem. Elinde bu antidottan daha var mı?"

"Bir düzine kadar," dedi Arun. "Ama laboratuvarımda çoğaltabiliriz."

Iris, "Antidotu halka dağıtıp virüsün yayılmasını durdurabiliriz," dedi. "Başka *mer*lerin de ölmesine engel olabiliriz."

Arun başını iki yana salladı. "Henüz Gıda ve İlaç Kurumu tarafından onaylanmadı. Hastaneler bunu asla dağıtıma sokmaz."

Lingyi hayıflandı.

"O zaman biz bizzat dağıtalım," dedim.

Hepsi bana bakakaldı ve ben de sırıtıp, "Ciddiyim," dedim. "Victor, senin her yerde bağlantın var. Arun'la bu operasyonu yönetebilirsiniz."

"Ölüm döşeğinde olanları kurtaramayız muhtemelen – ama onlar dışında bir sürü insana faydalı olacaktır." Arun'un koyu kahverengi gözleri heyecanla parıldadı. "Virüse yakalanmış yeterince insana zamanında ulaşabilirsek virüsün yayılmasını engelleyebiliriz."

Victor çoktan Palm'ını açmış, hızla bir şeyler yazıyordu. Keyifsiz bir sesle, "Cesetleri yakıyorlarmış," dedi.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Bağlantılarımdan kesin bilgi geldi; hükümet gripten ölenlerin bedenlerini yakıyormuş ve hasta görünen diğer *meiler*i toplayıp antrepolarda karantinaya alıyormuş."

Lingyi, "Hapsediyorlar yani," dedi.

"İyi ama bunların hiçbiri haberlere çıkmadı!" diye yakındım.

"Halk paniğe kapılmasın diye bahsetmiyorlar," dedi Arun. "Tabii aynı zamanda halkı tehlikeye de atıyorlar."

"Yine de Jin'in planı tıkır tıkır işliyor." Victor alay edercesine sırıttı; solunum maskesinin altından bile belli olan sırıtışının açıklığı, her zamanki düz ifadesiyle gerçek bir tezattı. "Piyango biletlerinin ve yeni, ucuz kostümlerinin satışları her geçen gün fırlıyor – hükümet ve medya konuyu ne kadar çevirmeye çalışırsa çalışsın."

Arun araya girip, "Üstelik virüsler hakkındaki bilgilerime dayanarak söyleyebilirim ki Jin'in kostümlerinin, giyeni hastalıktan koruyacağının bir garantisi yok," diye ekledi. "Zhou'nun başına gelenlere baksanıza; virüsler öyle ya da böyle bir yolunu buluyor."

"Dört bir yandan saldırı altındayız." Kızların hayatı tehlikedeyken bastırmaya çalıştığım tüm duygularım öfkemle birleşerek kabardı.

Victor, "Tabii biz bir şeyler yapmazsak," dedi. "Kaynaklarımın söylediğine göre antrepoların başında güvenlik görevlileri bile yokmuş. O bölgelere girip antidotları dağıtabiliriz."

Lingyi başını sallayarak ona katıldı. "Iris ve ben bu sefer size katılamayız ama ben burada kalıp altağda grip haberlerini takip edebilirim. Yayıldığı bölgeleri öğrenip Victor'ın bağlantılarından gelen bilgileri güncelleyebilirim."

"Ben de sizinle gelebilirim," dedim ama Lingyi başını iki yana salladı.

"Kimliğinin açığa çıkması riskini göze alamayız, Zhou. Birileri 'Jason'ı tanıyabilir, o yüzden sen uzak dursan daha iyi olur." Lingyi esnedi; solgun ve bitkin görünüyordu. Iris kolunu omzuna sarıp onu kendine çekti. Iris'in platin sarısı saçları, Lingyi'nin patlıcan moru saçlarının arasında beyaz bir alev gibi parlıyordu. Lingyi duraksadıktan sonra, "Victor ile Arun bu işi beraber halledebilirler," diye ekledi.

Ancak Arun, "Zhou bana yardımcı olabilir aslında," dedi. "Laboratuvara iki tulum daha sipariş ettim, yani zaten kimse yüzünü açıkça göremeyecek. Üç kişi olursak daha hızlı hareket edip daha çok can kurtarabiliriz."

"Ben de gitmek istiyorum," diyerek onu destekledim. "Söz veriyorum, dikkatli olacağım."

Lingyi ikimizi de sırayla süzdü, sonra istemeye istemeye kabul etti. "Sadece daha fazla canı kurtarabilmek için," diye tekrarladı. Geçmişimi diğerlerinden daha iyi bilse de annemin ölümünü ona uzun uzadıya anlatmamıştım. Buna rağmen bana bakıp başını hafifçe salladığında, bu görevin benim için ne kadar önemli ve özel olduğunu bildiğini anladım.

Hasta *mei*lere bizzat yardım edip bu sürece bir katkıda bulunabileceğime sevinerek Arun'la yumruk tokuşturdum. Aklıma yazar Zhang Xianliang'ın Grass Soup hatıratı geldi. Çin'deki Kültür

Devrimi döneminde onlarca yıl hapis yatıp çalışma kamplarına gönderilen Zhang, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmıştı – buna çimen çorbası içmek de dahildi.

Tayvan halkının iradesinin güçlü olduğunu biliyordum; biz zorluklara göğüs gerebilen, dayanıklı insanlardık. Ancak mücadele edebilmek için öncelikle bir şansımızın olması gerekiyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Biraz dinlenip daha fazla antidot üretmek için kendimize zaman tanıyarak Arun'la ertesi akşam onun üniversitedeki laboratuvarında buluşmaya karar verdik.

Yorgundum ve uyumak için doğruca evin yolunu tuttum. Hemen değil ama uzunca bir andan sonra 101'deki dairemi artık "ev" olarak gördüğümü fark ettim.

Birkaç durak önce inip yolun geri kalanını yürüdüm. Ne kadar yorgun olursam olayım bu şehrin hareketliliğinden, enerjisinden asla bıkamazdım. Bu akşam o kadar kalabalık değildi ve bir cesaret dışarıda olanlar da yüzlerini kalın maskelerle örtmüşlerdi. Ancak seyyar satıcılar yine de tezgâhlarını açmış, küçük porsiyonlarda kızarmış mantı, ızgara et şiş, pırasalı kek ve et suyunda pirinç eriştesi satıyorlardı. Ağdalı şurupta pişmiş bir paket tatlı patates alıp 101'e varmadan bitirdim, binaya arkadaki özel kapıdan girdim ve hemen kendimi yatağa attım.

Öğlene kadar uyuduktan sonra uzun uzun duş aldım ve üzerime tasarımcı işi bir kot ile uzun kollu, gri bir gömlek geçirdim. Üçlü espresso demlemiş, MacFold'umu açıyordum ki dairenin zili çaldı ve kapı ekranında Daiyu'nun yüzü belirdi. Aiyo! Zil tekrar vızıldadı. "Evde olduğunu biliyorum, Jason," dedi Daiyu. "Xiao Huang söyledi."

Belli ki Xiao Huang'a yeterince, en azından Daiyu kadar bahşiş vermiyordum. Arka kapıdan girsek bile adam kimlerin evde olup olmadığını biliyordu çünkü hepimiz kapıyı kullanırken avuçiçi taramasından geçmek zorundaydık. Bir an sessiz kaldıktan sonra sesli komutla ön kapıyı açtım.

Daiyu üzerinde dar siyah pantolon ve bedenini saran kırmızı bir kazakla bir rüya gibi içeri süzüldü. Ayağındaki topuklu siyah çizmelerin sesi beton zeminden yankılanıyordu. İlk defa atkuyruğu yapmadığı saçlarıyla bana sanki daha yaşlı göründü. Onu her gördüğümde olduğu gibi devreye giren savaş ya da kaç içgüdümün ona dair saf arzuma karışmasıyla yine nabzım hızlandı. Hiç istisnasız her seferinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Onu görmeyeli iki haftadan fazla olmuştu.

Sandalyemde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "Selam," dedim, "senin okulda olman gerekmiyor muydu?"

Açık kahverengi –içten içe yanan– gözlerine bakmamla başımın belada olduğunu anlamam bir oldu.

Masada karşıma oturdu. "Bugün Jin Holding'de stajım var."

"O hâlde orada olman gerekmez mi?" Espressomdan bir yudum aldım ama soğuyup acılaşmıştı. "Baban seni beklemiyor mudur?"

"Burada değil ki. Yurtdışında ucuz kostümleri tanıtmakla meşgul."

Bakışlarının üzerimde olduğunu, yüzümden hiç ayrılmadıklarını hissedebiliyordum. Vox'umla uğraşır gibi yaparak, "Onunla tanışmamı istemeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

Jin'le karşılaşamazdım. Kabadayılarının eline tutuşturduğu o robot resimden beni tanıyabilirdi. Pek mümkün değildi ama bir olasılıktı. Ancak Daiyu benim için işleri kolaylaştırmıştı.

Neden?

Daiyu omuz silkti. "Babam oğlanlar konusunda biraz tuhaftır, yani benim..." Bocalayarak sustu ve saçını düzeltti.

Onun gizlice havapetlere bindiği oğlanlar mı?

Uğruna okulu astıkları mı?

Doğru düzgün tanımadığı hâlde öldürücü bir gribe yakalandıklarında baktığı oğlanlar mı?

Yoksa onu kaçırıp büyük bir fidye alana dek alıkoyanlar mı?

Kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım.

"Jason, sen bana neden bu kadar tanıdık geliyorsun?"

Az kalsın irkilecekken kendimi son anda tuttum. Lanet olasıca cam masalar; ellerimi ne kenetleyebiliyor ne de parmaklarımla oynayabiliyordum. Ayağa kalktım, yumruklarımı cebime soktum ama keşke içlerinde bir çakının ağırlığını hissedebiliyor olsaydım. "Bilmem," dedim, "sen de bana tanıdık geliyorsun."

Sakinleşmeye çalışarak odada dolandım. Acaba ona verdiğim hafıza-silicinin etkisi sonunda geçiyor muydu?

Hatırlıyor muydu?

O da masadan kalktı – benim telaşlı hareketlerime kıyasla yumuşak ve zarifçe. Birkaç adımda yanıma gelip kolumu tuttu ve hafif çilek kokusu da hemen peşinden geldi.

Rahat bir havaya bürünmeye çalışarak, "Belki önceki hayatlarımızdan birinde tanışmışızdır," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı ama konuşmadı.

Onun dikkatini dağıtmak için aklıma tek bir yol geliyordu. Ona doğru bir adım atıp yakınlaştım; asla olmamam gerektiği kadar. "O zaman, bu tanıdık geliyor mu?" Sesim kalınlaşmıştı. Yutkundum ve boğazımı temizleme dürtüme karşı koydum.

Daiyu evet dercesine belli belirsiz başını salladı.

Elimi kaldırıp parmaklarımı yumuşacık saçlarında gezdirdim, avucumla boynunu sarıp eğildim ve onu öptüm. Önce kaskatı kesildi, sonra bana doğru sendeledi ve tüm bedeninin parça parça benimkiyle bir olduğunu hissettim: göğsü, beli, kalçaları. Kollarını boynuma doladı ve dudakları aralandı.

Ah, tanrılar...

Bedenim elektrikle yüklenmişti, tüm sinirlerim uyarılmış, sanki çatırdıyordu.

Yine de kendimi tuttum. Kendimi tutmaya çalıştım. Bunu hiç yapmamalıydım. Ama Daiyu onu daha derin öpmem için beni

zorluyor, diliyle beni kışkırtıyordu; ben de kendimi âna, öpücüğe bıraktım. Bir elim hâlâ boynundayken diğeriyle belini kavradım. Daiyu avuçlarını omuzlarımda, sonra göğsümde gezdirip parmak uçlarını karnıma kaydırdı. Bir yandan da dudakları ve diliyle keşfediyor, tadıma bakıyordu; sanki beni yeterince uzun süre öperse, delicesine aradığı cevabı bulacaktı. Gerçeği, tüm fantazilerimin ötesindeydi. Bedenim istemsizce tepki veriyordu ve bunu o da hissetmiş olmalıydı çünkü kalçasını bedenime sürttü. Boğazımdan kontrol edemediğim bir inilti yükseldi, onu çekip yatağa götürme arzumu bastırmaya çalışırken aklım başımdan gitti.

Bileklerini tutup dudaklarından uzaklaşarak geriye doğru sendeledim. İkimiz de soluksuz kalmıştık ve Daiyu sersemlemiş, yüzü kızarmış hâlde bana bakıyordu.

"Daiyu..." Geriye doğru dengesizce bir adım daha attım.

"Bunu daha önce yapmış olamayız," dedi boğuk bir sesle. "Yapsaydık kesinlikle hatırlardım."

Nefes alabildiğime bile şaşırarak, gırtlağımdan kopan, alçak bir kahkaha attım.

Daiyu, "Peki ama neden seninle daha önce karşılaşmışız gibi hissediyorum?" diye fısıldadı, çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı.

Başımı çevirip, "Bilemiyorum," dedim. Onu tekrar öpmemek, başladığımız şeyin sonunu getirmemek için tüm irademle direnmem gerekti. "Ne söyleyebilirim ki?"

Bir anlığına yanağımı okşadı, sonra elini indirdi. "Ne söylemeni istediğimi ben de bilmiyorum."

Aniden başlayan sağanakla yerden tavana pencerelere vuran yağmur ve rüzgâr Daiyu'yla aramızdaki ağır sessizliği bastırdı.

Victor'la akşam saat altıda Arun'la buluşmak üzere Ulusal Tayvan Üniversitesi'ndeydik. Arun, ekibiyle birlikte iki yüzün üzerinde antidot üretmişti ve tıraş olmamış, gözlerinin altı çökmüş

ama kendinden geçmiş durumdaydı. Üstelik ekibi üretime de vam ediyordu. Taipei'nin güneybatısındaki Wanhua'da antrepoların hasta *mei*lerle doldurulduğu bilgisi gelmiş, Victor da oraya gitmemiz için alelade mavi bir minibüs kiralamıştı. Havaraba tutarsak çok dikkat çekeceğimizde hemfikir olmuştuk. Arun'un şırıngaları düzgünce dizdiği kapaklı tablaları minibüsün arkasına yerleştirmesine yardım ettim. Arun'un nasıl giyeceğimizi gösterdiği koruyucu tulumlarımızı üzerimize geçirip yola çıktık.

Victor arabayı Taipei sokaklarından geçirirken Daiyu'yu ve aklımı başımdan alan o öpücüğü düşünmeden duramıyordum. Öpüşmemizin hemen ardından gitmişti ve birbirimize veda etmekten başka hiçbir şey söylememiştik. O gerçeği istiyordu ama ben bunu ona veremezdim.

Bina tepelerindeki reklam panolarının ışıkları üzerimize düşüyordu – bize çok güzel şeyler satmaya çalışan güzel kadın ve erkekler. Serin rüzgâr açık camımdan içeri vuruyor, yüzüme çarpıyordu. Planımızı ve stratejimizi yerleşkedeyken yeniden gözden geçirmiştik fakat aracın içinde hepimiz sessizliğe gömülmüştük. Gergin ama heyecanlıydım. Arkadaşlarımla birlikte Jin'in virüsüne yakalanmış *mei*lere yardım edebilirsek hastalığın yayılmasına büyük ölçüde engel olabilirdik. Minibüsün içi bir beklenti havasıyla doluydu ve Arun ile Vic'in ilk hasta mahalline ulaşmak için sabırsızlandıklarını biliyordum.

Victor, Wanhua'da arabasız ve insansız, ıssız bir anayola park etti. Yolun bir tarafında camları kırık mağaza vitrinleri sıralıydı, diğer tarafındaysa metruk, otlarla kaplanmış bir parkın kalıntıları vardı. parkın hemen yanında büyük, betonarme bir yapı yükseliyordu – eski bir bisküvi fabrikası. Az sayıdaki sokak aydınlatmasından çalışanların yaydığı ışık çok azdı. Minibüsten indik ve tüm yüzümüzü kaplayan solunum maskelerimizi taktık.

Eski fabrika, kare bir yapıydı ve en üst kattaki kırık ve çatlak camlı pencereler dışında penceresi yoktu. İçeriden o kadar loş bir ışık geliyordu ki gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığından emin olamadım. Yüksek, ahşap kapı büyük ama ucuz

bir asma kilitle kapatılmıştı. Maymuncukla açmam bir dakikamı bile almadı ve kilit yüksek bir tıkırtıyla açıldı.

Gördüğümüz manzara karşısında hem çileden çıktım hem de öksürüşle öğürmek istedim. İçerisi tıklım tıklıştı; en az elli kişi üzerlerinde sadece incecik battaniyelerle beton zeminde yatıyordu. Hükumet onlara karyola vermeye bile tenezzül etmemişti çünkü muhtemelen hepsinin ölmesini bekliyorlardı. Boş depo inlitilerle, öksürük ve hıçkırıklarla yankılanıyordu. Maskem olduğu için koku alamıyordum ama yerde yeterince kusmuk ve sıdık görmüştüm, hummalı terle parıldayan kirli bedenler de kokunun neye benzediği konusunda yeterince fikir veriyordu.

Arun ışığı çok parlak olan fenerini açınca panik dolu haykırışlar ve yardım dilenen boğuk seslerle karşılandı. İçeride her yaştan hasta vardı ama kır saçlı, kırışık yüzlüler çoğunluktaydı. En az sekiz çocuk saymıştım; ateşten al al olmuş yüzleriyle iki büklüm hâlde yan yatmışlardı. Midemdeki bulantıyı bastırmaya çalışırken öğürdüm.

Buraya getirilip terk edilmiş herkesin yoksul ve evsiz olduğu; bir kafeste ölümü bekleyen kuduz köpekler gibi değil, insanca muamele görmelerini talep edip haklarını savunacak kimselerinin olmadığı çok açıktı.

Victor bir küfür savurdu.

Arun, "Hadi, işe koyulalım," dedi sesi çatlayarak.

Antidotu önkola en iyi nasıl enjekte edeceğimizi gösterdi, sonra hızlıca herkese uygulamaya başladık. Birkaçı itiraz etmeye niyetlendi; yardım etmeye çalıştığımıza –onları öldürmek için zehir vermeye kalkışmadığımıza– inanamayarak korkuya kapılıp ne yaptığımızı sordu. Başlarına gelenlerden sonra onları suçlayamazdım. Onlara elimden geldiğince güvence versem de zaten bizimle mücadele edemeyecek kadar güçsüzlerdi. İşimizi bir saatte bitirip sonraki durağımıza gitmek üzere oradan ayrıldık.

On beş dakika geçmeden ikinci antrepoya vardık. Burası da bir tekstil firmasının metruk üretimhanesiydi; içeride kilitli kırk *mel*'ye ulaşabilmek için tozlu dikiş makinelerinin olduğu

birinin elindeki parlak kırmızı şok tabancasını kullanmaya hazır hâlde saldırganca sallıyordu.

Düşünmeden dışarı çıkıp acil çıkış kapısını arkamdan sessizce kapadım. Sokak karanlık olduğu için fark edilmeden binanın etrafından dolanıp adamların arkasına geçtim ve tartışmalarının gürültüsünde duyamadıkları sessiz adımlarla üzerlerine doğru koştum. Çakımı sağ avucuma almıştım ama savurmak çok riskli olurdu: hem şok tabancalı adam silahını yine de kullanabilirdi hem de tek silahımı kaybedebilirdim.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, tüm hızım ve gücümle adamın üzerine atıldım. Adam yere, arkadaşlarımdan uzağa yuvarlandı, homurdanarak kolunu uzattı ve elindeki şok tabancası cızırdadı. Beni oracıkta öldürebilirdi.

Bir küfür savurup tabancayı sertçe yukarı kaldırdı. Hiç düşünmeden çakımı koluna sapladım ve ucunun kemiğe kadar girdiğini hissettim. Adam feryat ederek altımda iki büklüm oldu ve silahını bıraktı. Tek elimle kolunu yere yapıştırdım, diğer elimi de boğazına sardım. "Kim için çalışıyorsunuz?"

Öksürüp tıksırdı, yüzü nefretle buruştu ve beni üzerinden atmaya çalıştı ama gövdesini dizlerimin arasında tutuyordum ve parmaklarımın arasındaki soluk borusunu daha da sıktım. Adamın gözleri pörtledi.

"Bana cevap ver," dedim.

Arun arkamdan, "Zhou!" diye seslendi.

Arun'a doğru döndüğümde başka bir siyah arabadan dört adamın daha indiğini gördüm. Böylece yedi kişi olmuşlardı. Artık sayıca üstünlerdi.

Victor, Arun'u omzundan yakalayıp geri çekmişti ama zaten herkesin dikkati benim üzerimde gibiydi.

"Adamınızı öldürürüm," dedim, maskemin ardından boğuk bir sesle.

Altımda mıhlanmış adamın kesik nefesleri dışında çıt çıkmıyordu.

Kabadayılardan biri, "Öldür o zaman," dedi. "Ama yine de bizimle geleceksin."

Sokağın loş ışığında bile adamı tanıdım: Da Ge, Jin'in sağ kolu.

Yerde hâlâ ölümcül bir kızıllık yayan şok tabancasına doğru atılıp silahı ateşledim. Adamların hepsi, tepelerinden bir kavis çizen lazerden kaçınmak için kendini yere attı. Arkadaşlarıma dönüp, "Koşun," diye bağırdım ve Vic, Arun'u kolundan çekiştirerek koşmaya başladı.

Da Ge ile adamlarından biri sendeleyerek ayağa kalkarken silahı bir kez daha ateşledim. Da Ge, şimşek gibi hızlı bir tepkiyle kaçmayı başardı ama diğer adam o kadar da şanslı değildi. Ateşim ona isabet edip tam göğsünün ortasından çarptı. Adam kasılıp kıvranarak yere yığıldı. Victor ile Arun bu sırada karanlık bir ara sokakta gözden kaybolmuşlardı. En azından arkadaşlarımın kaçmasını sağlayacak kadar...

Açıktaki bileğimde aniden keskin bir batma hissi duymamla düşüncelerim yarıda kesildi. Altımdaki adam bana bir iğne saplamıştı. "Tatlı rüyalar, göt herif," dedi ve dünyam kardı.

Kafam gülle gibi, şakaklarım zonklar hâlde bilincimi geri kazanmaya çalışıyordum. Ağzıma bir paçavra tıkıştırılmıştı ve kurumuş gırtlağım istemsizce yutkunuyordu. Yavaşça açtığım gözlerim sanırım şişmişti ve görüşüm bulanıktı. Depo gibi bir odaya hapsedilmiştim. Duvar diplerine kutular ve makineler yığılıydı. Adamlar beni metal bir sandalyeye oturtup ellerimi arkadan, ayak bileklerimi de birbirine bağlamışlardı. Kollarım ve bacaklarım uyuşmuştu. Omuzlarımı kıpırdatmayı denedim; bir karıncalanmanın ardından tüm uzuvlarıma keskin bir acı yayıldı.

Ne kadar süredir baygın olduğumu bilemiyordum. Saatler, hatta bir gün bile olabilirdi. Mide bulantısı tüm bedenimi sardı ama karşı koydum. İzin verirsem kendi kusmuğumda boğulabilirdim. Nefeslerimi sakinleştirip nabzımı yavaşlatmaya, panikle çığlık çığlığa olan zihnimi susturmaya çalıştım.

Odadaki tek çıkış, topuzla açılabilen demir bir kapıydı. Kulak kabartıp nerede olduğuma dair bir ipucu bulmaya çalıştım. Yukarıdan tozlu odayı donuk bir parıltıya boyayan loş floresan lambanın vızıltısı dışında hiçbir ses yoktu. Boş duvarlara dikkatle baktım, zonklayan başımı kaldırıp tavanı inceledim. Tam üstümde kare bir havalandırma ızgarası vardı ama oradan kaçmak gibi bir sanrıya kapılamazdım. Odaklayamadığım bakışlarım, karanlık bir köşede kırmızı bir ışığa takıldı. Bir kamera kayıt yapıyordu. Demek ki birileri izliyor olabilirdi.

Önce sert adım seslerini, sonra kısık konuşmaları duydum. Kilitten bir anahtar şıngırtısı gelince başımı eğip gözlerimi kapadım. Demir kapı bir an sonra patırtıyla açıldı.

Kaba saba bir ses, "Hâlâ baygın," dedi.

Bir başka adam bıkkınlıkla, "Eh, uyandır o zaman," diye karşılık verdi.

Birileri yanıma geldi, saçımı tutup çekerek başımı kaldırdı ve ağzımdaki paçavrayı çıkardı. Hiç kıpırdamak istemesem de kendimi tutamayarak derin bir nefes aldım. Ardından yanağıma öyle bir tokat indi ki kafam öteki tarafa savrulurken tokadın gürültüsü odada yankılandı, kulaklarımda çınladı. Bedenime bir anda yayılan adrenalinle başımı ateş bastı, parmak uçlarım karıncalandı. Adam avucunu açıp bana tekrar vurmaya yeltendi ama bu sefer omuzlarımı yuvalarında oynatıp olabildiğince döndüm ve adamın tokadı çenemle boynuma isabet etti. Darbenin yakıcı acısıyla zihnim açıldı.

"Uyandı, Da Ge." Hödük herif pis pis sırıttı ve sigaradan sararmış dişleri göründü; tiryakiliğinin kokusunu alabiliyordum.

Da Ge yanıma yaklaştı ve zayıf bedeniyle tepemde dikildi. "Geçici hastane koğuşunun önünde ne işiniz vardı?"

"Karantina hücresini mi kastediyorsun?" Beton zemine bakarak konuşuyordum. "Hani hasta *mei*leri ölüme terk ettikleri yerde mi?"

Da Ge, ağzını yaya yaya, "Her ne sikimse," dedi. "Sizin orada ne işiniz vardı?"

"Hiç, sadece arkadaşlarla buluştuk."

"İlaç dağıtıyordunuz. Her ne yapıyorsanız, allağda söylediklerine göre işe yarıyormuş." Parmak eklemlerini kütürdetti. "İlaç verdiğiniz sefillerin bir kısmı ciddi ciddi iyileşiyormuş."

Başımı kaldırdım ve hiçbir şey söylemeden Da Ge'nin yüzüne baktım. Zalim, kötücül bakışları ve çıkık elmacıkkemikleriyle bir köpekbalığını andırıyordu.

"Onlara ne veriyordunuz?"

Cevap vermedim ve birdenbire yüzüme indirdiği yumrukla başım arkaya savrulup sandalyenin demir arkalığına çarptı. Burnumdan kan fışkırdı; yanağımın gözümün altında şiştiğini hissettim.

Öksürüp adamların ayaklarının dibine tükürdüm; kanım ağzıma hücum etti ve gömleğime damladı. İçim öfkeyle doluydu ve öfkem, kan ve kusmuk tadındaydı. Canım acımıyordu, yalnızca yüzümdeki gerilmeyi hissediyordum.

Başımı eğip yüksek sesle, ciğerlerim sökülürcesine öksürdüm. Tekrar tükürüp öksürmeye devam ettim; öyle şiddetle sarsılıyordum ki sandalyenin demir ayakları zeminde sekiyordu.

İki adamın da beni izlediğinin... beklediğinin farkındaydım.

Sonunda durdum ve omzuma yetişebildiğimce burnumu sildim. Boğuk bir fısıltıyla, "Sanırım bende de aynı hastalıktan var," dedim. "Ne olduğunu biliyorsunuz. Medyada önemsiz gibi gösteriliyor ama çok bulaşıcı bir kuş gribi virüsü." Başımı sertçe kaldırıp ikisiyle de göz göze geldim. "Hani yüzde seksen ölüm oranı olandan."

İki adam da hiç farkında olmadan uzunca birer adımla geri çekildi.

İrikıyım olanı, "Yalancı piç," dedi ama bakışları tereddütle benden, kapalı kapıya doğru kaydı.

"Bir dahakine kostümle gelsek iyi olacak," dedi Da Ge.

"Ah, bunun için geç kaldınız beyler. Hem o süslü *you* kostümleriniz sizi koruyamaz, virüsler her zaman bir yolunu bulur." Korkunç görünüşümün dehşet vericiliğini içimde hissederek,

kanla kaplı dişlerimi göstere göstere gülümsedim. "Bu virüs havadan bulaşıyor ve siz kanım ve tükürüğümle kaplanmış hâldesiniz."

Da Ge hızla kapıya yönelirken, "Gidelim," dedi. O koridora adım atmak üzereyken çam yarması şok tabancasını çıkardı. Da Ge dışarıdan, "Jin onun yaşamasını istiyor," dedi. "Yukarıdaki laboratuvara gidelim de arınma kapsülüne girelim."

Hodük onun peşine takılıp kapıyı arkasından gürültüyle kaparken Da Ge'nin söylediklerinin gerisini duyamadım.

Daiyu'yla turumuz sırasında üçüncü kattaki laboratuvarda gördüğüm oval arınma kapsülünü hatırladım. Jin Holding'de bir yerlerde olduğumdan emindim.

Ve Jin de buraya geliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Başımdaki zonklamaya ve kollarımdaki ağrıya rağmen uyuya-kaldım. Uyku iksiri acımı büyük ölçüde bastırıyordu. Demir kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca silkinip uyandım ama hemen ardından yeniden uyuyormuş gibi yaptım.

"Ona ne yaptınız böyle?" Kendine güvenen, eğitimli olduğu belli bir adamın sesi.

Bu sesi tanıdım ve tek gözümü hafifçe araladım. Pahalı deri ayakkabılar ve ısmarlama takım elbise. Jin.

Onunla yalnızca Da Ge geri gelmişti. "Biraz hırpaladık, o kadar."

Jin, gri takım elbise ceketinin eteğini görebileceğim kadar yaklaştı. Eller bakımlıydı ve bir parmağında kalın bir alyans, diğer elinde de oymalı yeşim taşından bir yüzük vardı.

"Salaklar," dedi. "Onu sorguya çekeceğimi söylemiştim size. Beyni burnundan akan bir adam sizce ne kadar verimli sorgulanabilir?"

Da Ge ayaklarını sürüye sürüye geri gitti ve Jin'in önünde belirgin, maskülen eğildi. "O kadar da sert davranmadık."

Hemen ardından, "Hayır, davrandınız," dedim ve başımı kaldırıp doğrudan Jin'in suratına baktım. İki adam da şaşkınlıkla kalakaldı. Ellerden öğrendiğim şeyleriydi ve uzuvlarım kan dolaşımına iyiden

ıyiye hasret kalmıştı. Yine de görüşüm netleşmişti ve Jin'in gözlerine bakarken bakışlarımın gayet açık olduğunu biliyordum.

Kırklarında, eli yüzü düzgün bir adamdı. Kimliğini ve fotoğraflarını tüm detaylarıyla incelemiştim. Buna rağmen yüz yüzeyken daha da genç görünüyordu; yalnızca *you*larda gördüğüm, doyum ve sağlıktan gelen ışıltıyı taşıyordu. Daiyu fiziksel açıdan eskiden manken olan annesine benzese de hâl ve tavırlarını –başını hafifçe eğişi, tüm vaziyeti tek seferde anlayıp değerlendiren o bakışı– babasında görmek mümkündü. Daiyu'nun, babasının kızı olduğu su götürmezdi.

Jin bakışlarını kaçırmadıysa da soğuk, alakasız bir ses tonuyla, "Yemek verdiniz mi?" diye sordu. "En azından biraz su verseydiniz."

Bunu duyar duymaz yutkundum; boğazım acımaktan şişmişti.

Da Ge kısık gözleriyle Jin'e kaçamak bir bakış attı ama ifadesini okumak mümkün değildi. "Akıl edemedik."

Jin, "Ne duruyorsun o zaman!" diye kükredi.

Da Ge daracık odadan çıktı ve kapı gürültüyle kapandı.

"Kusurumuza bakmayın." Jin iç geçirdi, arkadaki köşeden bir sandalye alıp makine parçalarını ve sunucuları kenara iterek çok uzaklaşmadan karşıma oturdu.

Gözlerimi üzerinden ayırmıyordum.

"Gerçekten de süper virüse yakalandın mı?" diye sordu, dudaklarının köşeleri hafif bir gülümsemeyle kıpırdadı. Ukala ukala bakan suratını bir yumrukla dağıtmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Jin'in ömründe korku ya da öfke duymadığını, kendini hiç çaresiz hissetmediğini içten içe biliyordum.

Belirsiz bir ifadeyle omuz silktim.

"Senin ve arkadaşlarının girişimlerinizi yurtdışından yarım yamalak takip edebildim. Derdinizin ne olduğunu pek bilmiyordum." Jin ellerini birbirine kenetleyip başparmaklarını birbirine bastırdı. "Ama her ne yapıyorsanız virüse yakalananlara iyi geldiğine dair raporlar alınca merakım çelindi. Daha önce hiç

görülmemiş bir ölümcül bir grip virüsüne karşı işe yarayan bir çare nasıl mümkün olabiliyor?"

Cevap vermedim, sonra dişlerimi yalayıp kanımın tadını aldım.

"Anlıyorum," dedi Jin. "Neyse ki adamlarım bazı emirlere uymayı başarıyorlar da sizi yakaladıkları yerde bıraktığınız izlerden birkaç numune alabilmişler. Şu anda yukarıdaki laboratuvarımda inceleniyor."

"Antidotu onaylanması için Gıda ve İlaç Kurumu'na gönderdik çoktan," dedim. "Hani çalmayı düşünüyorsan, bilesin."

Jin bir kahkaha attı. "Antidota neden ihtiyacım olsun ki? Benim işim dünyayı hastalıklardan arındırmak değil. Antidotunuzun asla onaylanmamasını sağlayacağım. Hatta laboratuvarınızı tamamen mühürleteceğim." Ayağa kalktı ve hızlı ama zarif bir hareketle pantolonundaki tozu silkeledi. "Yine de yakın zamana kadar bir test tüpü dışında hiçbir yerde bulunmayan bir virüse antidot üretmeyi gerçekten başardıysanız çok etkileyici." Durakladı, sonra bu iltifata minnettar olmam gerekirmişçesine lütufkâr lütufkâr gülümsedi.

Sandalyeyle birlikte ayağa fırlayıp kafamı Jin'in gövdesine geçirdim. O ise beni omuzlarımdan itti ve sandalyem yeniden ayakları üzerine düşerken bütün bedenim sarsıldı. Omuzlarım bu darbeyle âdeta feryat ettiler.

Jin, "Hakkını teslim etmem lazım, çok cüretkârsın," dedi. Kol düğmelerini tutup çekiştirdi, ellerini üzerinde gezdirerek pahalı ceketini düzeltti. "Ben yoluma çıkan insanları öldürürüm."

Alay edercesine, "O zaman beni de öldürsene," dedim. Arkadaşlarımı koruyabildiğim sürece ölmeyi umursamıyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Önce birkaç soruya cevap vereceksin." Jin başını yana eğip o keskin bakışlarıyla beni süzdü. Daiyu'nun da bana aynı şekilde baktığını görmüştüm ve bu tecrübenin mahremiyetiyle elimde olmadan ürperdim. "Bir şeyi merak ediyorum," dedi Jin, "gözüme neden bu kadar tanıdık geliyorsun? Sesin neden bu kadar tanıdık?"

Yeniden dikkatimi toparlayabilmek için başımı iki yana salladım ama hiçbir şey söylemedim.

Beni gömleğimden boğarcasına sıkı tutup kaldırdı. "Sen benim üç yüz milyonumu çalan serserisin," dedi. Bu bir soru değildi. "Yüz hatların elimizdeki resimden biraz daha farklı ama..." Gözlerini kıstı.

Korkmam gerekirdi. Benimse içimden, Dr. Nataraj'ın öldürülmesini emretmiş, *mei*leri pahalı ayakkabılarının altında hamamböceği misali ezerken aynı şekilde belki annemin ölümüne de bizzat sebep olmuş bu adamla yüz yüzeyken yalnızca öfke yükseliyordu. Kızının kaçırılmasından çok, çalınan parasını umursayan bir adamla. Jin yakamı bırakmıyordu ve gözlerim kararmaya başlamıştı. Son gücümü toplayıp ağırlığımı geriye verdim ve iki gözünün ortasına kafa attım. Alnım acıyla kavrulurken Jin söverek arkaya sendeledi.

Ben de sendeledim, sandalyeye sertçe geri düşerken gülüyordum ama sesim çıkmıyordu. Kollarım ve bacaklarım pelteye dönüşmüştü, kulaklarım çınlıyordu.

Jin alnını ovuşturuyordu. Burnuna ya da ağzına vurup kanını akıtmadığıma pişman oldum. Yine de acı çektiğini görmek bana bariz bir tatmin hissettirdi.

Buz gibi bir sakinlikle, "Tüm arkadaşlarını tek tek bulacağım," dedi. "Senin gibi sefalet içinde ölmeyecekler ama hayatlarının geri kalanını parmaklıkların arkasında geçirecekler."

Beni neyle tehdit ederse etsin kaldırabilirdim ama arkadaşlarımı andığı anda boş midem korkuyla kasıldı. Elimden ne gelirdi? Onları nasıl uyarabilirdim? Bir ölüden farkım yoktu ki...

Kapı açılıp Jin'in omzuna sürttü ve Da Ge elinde bir şişe suyla içeri girdi. Bakışları hızla odada gezindi ve yerimin nasıl değiştiğini anlamaya çalıştı.

"Ben artık eve gidiyorum," dedi Jin.

Da Ge sandalyemi geri itip, suyun ne kadarının çenemden üzerime aktığını umursamadan şişeyi ağzıma dayadı ve Jin'e, "Onu öldüreyim mi?" diye sordu.

Boğulmadan susuzluğumu gidermeye çalışarak suyu içtim ama gözlerimi Jin'den bir saniye bile ayırmadım. Jin hafifçe arkasına döndü ve bakışlarıyla beni bir kere daha süzdü. "Depoda bulunan şırıngaların test sonuçları yarın çıkacak." Elmas işlemeli altın halkalarla bileğine tutturulmuş Vox'una baktı. "Sabah tekrar sorgulayacağım, ondan sonra öldürürsün."

Bir iş toplantısından ayrılıyormuşçasına başını hafifçe eğerek selam verip odadan çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Da Ge boş su şişesini bir kenara attı ve şişe gürültüyle tıngırdadı. El ve ayaklarımın sağlamca bağlı olup olmadığını kontrol etti, sonra tek kelime etmeden kirli bezi ağzıma geri tıktı. Çıkarken de vızıldayan ışıkları kapayıp beni zifiri karanlığa terk etti.

Yorgunluktan başım düştü, baygın düşüp uyuyakalarak ıstırabımdan kurtulmak için dualar ediyordum.

Yine içim geçmişti ve ne kadar uyukladığımı bilmiyordum ama kendime geldiğimde inceden bir araba kornasına benzeyen, düzenli bir alarm sesi yükseliyordu. Bir kadın, çok düzgün bir Mandarin Çincesiyle, "Dikkat dikkat," dedi, "on dakika içinde binayı en yakınızdaki çıkış kapılarından terk ediniz." Yangın alarmı çalıştırılmıştı. Hemen aklıma arkadaşlarım ve birkaç gün önceki konuşmamız geldi.

Da Ge'yi ben tanıdıysam Victor da kesin tanımıştı. Arkadaşlarım binanın güvenlik kameralarına girip beni Jin Holding'de aramayı akıl edecek kadar zeki, beni görebildilerse binaya girip kurtarma operasyonu düzenleyecek kadar da dikbaşlılardı.

Ağzımdaki bezle boğulan kahkaham göğsümü sarstı.

Sonra aniden bu operasyonun ne anlama geldiğini fark ettim. Arkadaşlarım yangın alarmı numarasını Jin'in güvenlik ekibinin dikkatini çekmeden iki defa kullanamazlardı. Holding binasını önümüzdeki bir hafta içinde bombalamayı düşünüyorduk. Yoksa bunu da bu akşam mı yapmaya karar vermişlerdi; hem beni kurtarıp hem de bombaları mı yerleştireceklerdi? Ben olsam öyle

yapardım. Özellikle de Jin'in burada daha fazla kuş gribi numunesi tuttuğunu biliyorken... Fırsatı kaçırmamak gerekirdi. Victor'a, "Bu işe atılmaya karar verdiğimizde hepimiz operasyonun kendi canımızdan kıymetli olduğunu kabul etmiş olduk," demiştim. Operasyonun önceliği vardı. Beni bulamazlarsa binayla birlikte havaya uçabilirdim.

Uyku iksirinin etkisi iyiden iyiye geçmişti ve hem başım hem de bereli suratım acıyla zonkluyordu. Ellerimdeki iplerden kurtulmaya çalıştım ama kollarım benimle işbirliği yapmayı reddediyor, ellerim binlerce karıncanın ısırığına maruz kalıyormuşçasına karıncalanıyordu. Parmaklarımı oynatarak ipten çıkarmaya çalıştıysam da fayda etmedi. Yangın alarmı ise hiç sektirmeden, ısrarla çalmayı sürdürüyordu.

Lingyi'nin beni bulmak üzere arkadaşlarımızdan birini göndereceğine şüphem yoktu ama zamanında bulup bulamayacakları bambaşka bir meseleydi. Stratejimi değiştirip daha minik hareketlerle ipleri yoklayıp bileklerimdeki en ufak bir boşluktan gevşetmeye çalıştım. Çakım hâlâ uyluğumun üst kısmında saklıydı ama orada olmasının Ay'da olmasından hiçbir farkı yoktu.

Aniden çok yüksek bir patırtı koptu ve demir kapı kolu beton zemine düştü. Kapıda açılan yumruk büyüklüğündeki delikten içeriye sarı ışık süzülüyordu. İçim umutla dolup taştı. Gelen Arun muydu? Victor ile Iris, bombaları ayarlamakla ilgileniyor olmalıydı. Kapı itilerek açıldı, içerisi solgun bir ışıkla aydınlandı ve ışıltıda karşımda dikilen siluet, kostümlü olmasına rağmen çok tanıdıktı.

Daiyu.

Başımı sallaya sallaya gözlerimi kırpıştırdım; az kalsın sanrıya kapıldığıma inanacaktım. Ancak Daiyu odanın ışığını açtı ve emin adımları her türden şüpheyi silip süpürdü. Silahını belindeki kılıfa sokup yere çömeldi. Omzuma hafifçe dokunup ağzımdaki bezi nazikçe çıkardı. Ciğerimi derin, sarsıcı bir nefesle doldurdum.

Şişmiş yanağıma doğru uzattığı eli havada kaldı. "Sana ne yapmışlar böyle!" dedi. Kaskı yarı karartılmıştı ama gözlerindeki öfkeli ışıltıyı görebiliyordum.

"Daiyu." Boğazım kupkuruydu, sesim hırıltılı çıkıyordu. "Burada ne işin var?"

Çabucak arkama geçip önce ellerimdeki bağları çözmeye koyuldu. "Babam bugün yurtdışından döndü ama henüz dönmesini beklemiyorduk. Vox'undan nerede olduğuna baktım – onu kolundan hiç çıkarmaz. Ben stajımdan bugünlük çıkmak üzereyken Jin Holding'e geldi," dedi alçak sesle.

İp biraz gevşedi ve kollarıma kan hücum etmesiyle ellerim karıncalandı – sancılı ama muhteşem bir his. Parmaklarımı hareket ettirip esnettim ve ip kayıp düşmeden önce Daiyu'nun bir anlığına elimi tuttuğunu hissettim. Kollarımı silkeleyip öne çektim ve omuzlarımı ovarken yüzüm acıyla buruştu.

Daiyu önüme geçip tekrar çömeldi ve bu sefer bileklerimdeki bağları çözdü. "Onunla karşılaşmamaya çalıştım ama kendi ofisine çıkan asansörden uzaklaştığını görünce meraklandım. Tabii Da Ge'nin ona katıldığını görünce merakım arttı."

Daiyu'nun gizli gizli babasının peşine takıldığını ama bu esnada –Jin'in kızı olduğu için– attığı her adımda olduğu yerde bulunmaya sonuna kadar hakkı varmış gibi göründüğünü hayal ettim.

"Peşlerinden buraya indim ve duymam gerektiği kadarını duydum. Babamın şaibeli işler çevirebilecek karakterde bir adam olduğunu biliyordum ama" –kaskından bile görülebilecek bir şiddetle başını iki yana salladı– "buraya dönüp seni kurtarmak zorundaydım." İpi sertçe çekiştirdi. "Söz konusu cinayetse bunun kabul edilebilir sınırları yok; bunu babamın bile bilmesi gerekirdi." Sesindeki soğukluğun ardındaki incinmişliği ve hüsranı duyabiliyordum.

Ama babanın umurunda değil, diye düşündüm. Kendi planlarını gerçekleştirebilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Daiyu babasının cinayet işleyebilecek bir adam olduğunu daha yeni mi öğrenmişti?

"Öldürülmesini emrettiği başka insanlar da oldu." Bunu böyle damdan düşer gibi söylemek acımasızcaydı belki ama Daiyu'nun gerçekleri bilmesi gerekiyordu. Özellikle de Jin Holding havaya uçmak üzereyken...

"Eskiden elimde hiç kanıt yoktu ama şimdi..." dedi. Kesintisiz, tekdüze yangın alarmının sesinden onun ne dediğini güçlükle duyabildim. İp bileklerimden kayıp düştü ve Daiyu beni yavaşça ayağa kaldırdı.

Biraz yalpaladım ama sonra Daiyu hemen yanıma geldi ve kolunu belime dolayarak düşmemi engelledi. Yakınlığı içimi hem rahatlatıyor hem de altüst ediyordu.

Anonstaki kibar kadın sesi, "Kalan süre: Üç dakika," diye uyardı. "Lütfen üç dakika içinde binayı terk ediniz."

Daiyu, "Palm'ım, güvenlik kodumun binanın ön girişinde kullanıldığını bana bildirdiğine ne kadar şaşırdığımı sen düşün," dedi. "Senin arkadaşların olduğunu tahmin ettim; hani şu Da Ge'nin yakalayamadığı arkadaşların."

Loş odada pek fark edilemese de gözlerim bir anlığına kararadı ve başım döndü. Beni geziye çıkardığı gün şifrelerini görmeme bilerek izin vermişti, öyle mi? Hem de Lingyi çoktan verileri indirdiği hâlde. Bunları ne şekilde kullandığımızı kaç zamandır izliyordu? Ve neden? Olan bitenin ne kadarına hâkimdi?

Onu iterek uzaklaştım. Boğuk bir fısıltıyla, "Beni hatırlamışsın," dedim. Onu kaçırdığımı, fidye için alıkoyduğumu hatırlıyordu.

"Biliyordum, evet," dedi.

Bu iki kelime göğsüme kurşun gibi saplandı. Üzerimden tır geçmişçesine ciğerlerimdeki havanın söndüğünü hissettim. Son aylarda aldığım eğitim, olmadığım biri gibi –daha sakin, kararlı ve özgüvenli– davranma zorunluluğum ayrılmaz bir parçama dönüşmemiş olsaydı iki büklüm kalabilirdim. Ancak artık Jason Zhou'ydum ve oyken, hiç istemediğim kadar rahat hissediyordum kendimi. Ben Daiyu'ya yalan söylediğim için endişelenirken, o başından beri benimle oynuyordu.

"Gitmeliyiz." İçimde kopan fırtınayı açık etmeden, kararlı bir tonda konuştum. "Binayı patlatacaklar."

"Yangın alarmını, çalışanları dışarı çıkartmak için çalıştırdınız," diye mırıldandı. "Çok güzel."

Nazik kadın sesi, hoparlörden, "İki dakika," diye bildirdi.

Bina boşaltıldıktan muhtemelen birkaç dakika sonra bomba patlayacaktı. Victor'ın zamanlamayı böyle planladığını biliyordum.

"Gel hadi!" Elini tuttum çünkü aramızda ne yaşanırsa yaşansın, binadan sağ salim çıkamazsa kendimi asla affedemezdim.

Daiyu, "Çok yakında bir çıkış kapısı biliyorum," dedi ve öne geçti. "Bir üstteki bodrum katında."

Nabzım çaresizlik içinde, Daiyu'nun elini tutmanın da heyecanıyla iki katına çıkmış hâlde onunla koşmaya başladım ancak koridor, lunaparktaki aynalı korku tünelleri gibi önümde uzuyor da uzuyordu âdeta.

Anonsun sesi alarmınkini bastırarak, "Binayı zamanında terk ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

Zamanımız dolmuştu.

Merdivende yan yana üst kata çıktık.

Sahanlıktaki acil çıkış kapısına doğru atıldık, kapının kolunu ittim ama sanki kapı duvar olmuştu. Kilitliydi. Ah, tanrılar! Daiyu kolunu uzatıp beni geriye itti ve silahını çıkardı. Namlu kor gibi kızardı ve Daiyu tetiği çekti. Kolu, silahın geri tepmesiyle yukarı savruldu. Kapı pervazının olduğu yerde yumruk büyüklüğünde, yuvarlak bir delik vardı. Havaya yanık kokusu doldu. Kapı kolunu tekrar ittiğim anda yukarıda bir yerlerden sağır edici bir patlama sesi geldi ve binayı temellerinden sarstı. Kapı yine de açılmıyordu. Hemen sonra daha uzun süreli bir patlama daha duyuldu ve Daiyu'yla birbirimizin kollarına savrulduk. Başını omzuma yasladı, kollarımla onu sarıp bedenime bastırdım. Kask camının serinliğini yanağımda hissediyordum.

Tüm bina, uykusundan uyanan bir canavar misali sallanıp inlerken zemin ayaklarımız altında gümbürdedi. Ortalık yatıştık-

tan sonra bile kulaklarım çınlamaya devam ediyordu. Tek kolum hâlâ Daiyu'nun omzuna sarılı hâlde kapıyı tekrar ittim.

Daiyu, "İşe yaramıyor," dedi. Sesi sanki uzun bir tünelin diğer ucundan geliyordu. "Holding binası tecrite alındı ve bu kapılar aşılamayacak şekilde tasarlandı. Şirket geneline gönderilen mesaj kaskıma düştü az önce."

"Burada kapalı mı kaldık öyleyse?"

"Hayır," dedi. "Bildiğim bir çıkış yolu var."

Benden uzaklaştı, ben de peşinden gittim. Bir kapıyı ittiği sırada dimdik sırtını izledim. Kapı, giriş katındaki ana koridora açıldı. Gezimiz esnasında binayı altın sarısına boyayan iç ışıklandırma kısılmış, yerini yanıp sönerek geniş koridoru kanla kaplıymış gibi gösteren, ürpertici, kırmızı bir ışık almıştı; sanki Cinnet'ten korkunç bir sahnenin içindeydik. Yangın alarmı susmuştu ve yankılanan ayak seslerimiz ile binanın muazzam iniltileri dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Yine de kulaklarımda derin bir çınlama vardı.

Daiyu hafifçe arkasına dönünce bakışlarımız buluştu ve içimde çok karmaşık hisler yükseldi: Beni böyle büsbütün kandırabildiği için utanıyordum, sonunda gerçeği öğrendiği için rahatlamıştım ama hepsinden öte, korkuyordum. İkimizin de bu binadan sağ çıkamayacağından korkuyordum. Ben bu işe girişirken bunu göze almıştım ama o bu olasılıktan bihaberdi.

Bir an sonra sağır edici bir gümbürtü Jin Holding'i sarstı ama bu seferki, patlayan bombaların sesinden farklıydı. Zemin sarsıldı. Daiyu'yla aramızdaki kısa mesafeyi de kapadım, o benim kolumu tuttu ve bina titreyip sarsılırken dizlerimizin üzerine çöktük. Daiyu bağırarak, "Üstümüzdeki katlar çöküyor," dedi.

Hareketlilik durulunca ayağa kalktım ve Daiyu'nun da kalkmasına yardım ettim.

"Bu taraftan," dedi.

Bomboş koridorda birbirimizden ayrı düşebilirmişiz gibi artık yanımdan ayrılmıyordu. Loş sarı ışıklar önce titreşti, sonra tamamen söndü ve geriye sadece acil durum ışıklandırmaları

kaldı. Havalandırma menfezlerinden toz püskürüyor, yanık ve elektrik kokusu taşıyordu. Duman o kadar yoğundu ki gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve kontrolsüzce öksürüyordum.

Daiyu parmaklarını avucuma bastırdı, gri parçacıklar koridoru hızla doldurup havayı iyice karartırken kendimi onun yönlendirmesine bıraktım. Geniş koridor boyunca koşup fuayeye açılan ışıltılı, altın rengi kapılardan geçtik. Yine gürültülü bir patlamayla yere serildik ve tüm bina deprem oluyormuşçasına sarsıldı, hemen ardından beton yapının çökme patırtısı duyuldu. Peşi sıra sert bir patırtı koptu, yine yere düştük ve bu sefer Daiyu beni ayağa kaldırdı.

"Vardık sayılır," diye bağırdı ama ortalık aniden sessizleşince bağırtısı boş koridorda silah sesi gibi yankılandı.

Koşarken dünya etrafımızda zangırdıyordu ve duman o kadar yoğunlaşmıştı ki hava neredeyse elle tutulur derecede donuklaşmıştı. Gömleğimi çıkarıp ağzıma ve burnuma bastırsam da çok geçmeden duman zehirlenmesine maruz kalacağımı biliyordum. Görüş mesafesi o kadar kısaydı ki az kalsın birilerine çarpacaktım. Biz Daiyu'yla şaşkınlıktan çığlık atarken karşımızdaki sessiz kaldı. Hemen sonra platin sarısı saçları hayal meyal seçip güçlükle, "Iris?" diyebildim.

Beni tanıyınca, "Zhou!" diye bağırdı. "Tanrılara şükürler olsun, Arun seni arayıp bulamamıştı..."

Gürültüyü bastırmaya çalışarak, "Beni Daiyu çıkardı," diye bağırdım. "Çıkış yolunu da biliyor."

Iris sertçe başını sallayarak selam verdiyse de Daiyu'ya güvenmediği koyu gözlerinden okunuyordu. "Zhou burada, şimdi çıkıyoruz." Lingyi'ye rapor veriyordu.

Hepimiz tökezleye tökezleye ilerlemeye başladık. Birbirimizden kopmayalım diye ben Daiyu'nun elini tutuyordum ve Iris de benim omzumu kavramıştı. "Vic çıktı mı?" diye sordum.

Iris cevap vermedi. Bir an gürültü patırtının ortasında onu duymamış olabileceğimi düşünerek duraksadım ama Iris'in

yüzündeki dertli ifadeyi görünce durumu anladım. Aniden ikisinin de elinden sıyrıldım ve "Geri gidip onu çıkarmalıyız!" dedim.

Arkamı döndüm ve geldiğimiz yöne doğru koşturdum. Koridor duman ve tozla zifiri karanlık olmuştu. Güçlü bir el, kolumu tutup beni durdurdu. Yine de ileri atıldım; Iris güçlü olabilirdi ama ben ondan ağırdım.

"Dur!" diye haykırdı. "Dursana, Zhou!" Ardından bir öksürük krizine tutuldu.

Victor. Hayır.

Iris, "Artık çok geç!" diye bağırdı. "İkinci bombası patladıktan sonra onunla bağlantımız koptu. Zamanlayıcıyı ayarlamakta sıkıntı çekiyordu..." Sesi alçalıp kesildi. "Lingyi ona uğraşmayıp oradan çıkmasını söyledi ama Victor onu dinlemedi."

Başka bir el diğer elimi kavradı. "Jason, yapma, lütfen." Daiyu. "Yoksa hepimiz öleceğiz. Lütfen bizimle gel." Pislikle kaplı kaskına rağmen yanaklarından süzülen gözyaşlarını görebiliyordum.

Daiyu'nun peşimden gelmeden gitmeme izin vermeyeceğini her nasılsa biliyordum ve kendi sonuma koşmakta bir beis görmesem de onun ölümüne sebep olmayı kaldıramazdım. Başımı sallayarak pes ettim ve Daiyu bizi yeniden çıkışa yönlendirdi. Iris, yeniden onlardan kopup geri dönmeye kalkışmayacağıma güvenmiyormuşçasına arkadan geliyordu.

Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordu.

Bina sallanırken biz de sendeleyip defalarca dizlerimin üzerine düştük. Toprak ve moloz gümbürtüsünün ortasında her solukta ölümü içime çekerken, nefes alamaz ve hiçbir şey göremezken, Cehennem böyle bir şey olmalı, diye düşündüm. Bir pus perdesinin ardında Daiyu'nun peşinden koşarken sadece birbirine dolanmış parmaklarımızı ve diğer elimde Iris'in elinin varlığını hissedebiliyordum.

Zihnimde arkadaşımın anıları dönüp duruyor, geçmişten enstantaneler ve eksiksiz imgeler beliriyordu.

Victor smokinimin papyonunu özenle bağlarken... Sensiz ben bir hiçim, Victor, diye takılmıştım. O da şeytani sırıtışıyla, Biliyorum, demişti.

Kara gözlerinde endişeyle üzerime eğilmişken. Beni gökdelenin penceresinden resmen dışarı attıktan sonra. İyi misin, çocuk?

Victor, hiç sahip olmadığım, baş belası ağabeyim. Hayır, iyi değildim. Artık hiçbir şey iyi olmayacaktı.

Harcanabilir olanın ben olmam gerekiyordu. En büyük riskleri benim almam gerekiyordu. Bu planla ilgili başından beri şüpheleri olan, her beladan çekiciliğiyle kurtulabilen Victor değil.

Ancak bu sefer kurtulamamıştı.

Daiyu sonunda beyin dalgası taramasıyla açılabilen çelik bir kapının önünde durdu. Her yanımızda yanıp sönen kırmızı ışıklarla yüzü bir kızarıyor, bir soluyordu. Önce kaskını, sonra yakasını tutup çekiştirdi ama kafasındaki fanus yerinden oynamadı. "Kaskımı çıkarır mısınız?" diye sordu. "Kostümümün işi bitti."

Kostümün mor neon ışıkları sönükleşmişti. Çakımı çıkarıp gözlerimi silerken hâlâ öksürüyordum ama elimi Daiyu'nun omzuna koyduğumda sakinleşmek için nefesimi tuttum ve "Sakın kıpırdama," dedim.

Aslında titrek olan bendim ama kendimi zorlayarak odaklandım ve bıçağı dikkatle kostüm yakasının altına geçirip kumaşı kestim. Daiyu'nun göğsü o kadar hızlı kalkıp iniyordu ki yanlışlıkla bir yerini kesmekten korkuyordum. Nefes nefese kalmıştı ve hızlı soluklarının arasında, "Bütün kostümler bozulmuştur," dedi. "Babam Jin Holding yok olursa kostümlerin de çalışmayacağını garantilemişti."

Sonunda yakasının çevresini dikkatle kesmeyi başarıp kaskı kafasından çıkardım. Derin bir nefes aldı, sonra kontrolsüzce öksürdü. Siyah saç telleri alnına ve yanaklarına yapışmıştı.

Daiyu kapının yanındaki cam kubbenin altında durdu ve mavi lazer ışınları başının tepesini sarmaladı, alnı ve şakaklarını kesercesine dolaştılar. Kapı kayarak açıldı ve üçümüz de soluk soluğa kendimizi dışarı attık.

Iris kapıyı itti ve kapı hafif bir çıt sesiyle kapandı. Holding'in arka tarafındaki bir sokak arasında, güvendeydik... Şimdilik. Daiyu aklımdan geçenleri okumuşçasına, "Babam binanın dış cephesini bomba saldırılarına dayanacak şekilde tasarlattı, yani çökmeyecektir," dedi.

O konuşurken bile sekizgen yapı şiddetle sarsılıyordu. "Yine de kalıp bunun doğruluğunu sınamayalım bence," dedim. Böylece binadan uzaklaşmak için yalnızca Daiyu'nun Palm'ıyla aydınlatabildiğimiz dolambaçlı ve dar ara sokaklardan koşarak geçtik. Sonunda Holding'le aramıza yeterince mesafe koyabildiğimizde durdum. Göğsüm ağrıyordu.

Iris, "Ortadan kaybolmalıyız, Zhou," dedi. Onu ilk defa böyle soluksuz, benim gibi çökmek üzereyken görüyordum. "Polisler birazdan buraya doluşur."

Kafamı toparlayamadığımdan uzunca bir süre duraksadım; Victor'ı kaybetmenin şokunu üzerimden atamıyordum.

Daiyu'nun parmak uçları elimi okşadı.

Şaşkınlıkla dönüp ona baktım.

Iris tek kaşını kaldırdı. "Buradan uzaklaşmamız gerekiyor."

"Sen bensiz devam et," diye karşılık verdim. Victor'ın o ukala sırıtışıyla karşılaşamayacakken karargâha dönmeye katlanamazdım. Kederimi paylaşmak istemiyordum. Öncelikle içimde yaşamalıydım.

Iris eldivenli ellerini esnetti ve "Zhou gelmiyor," dedi. Lingyi'yle konuştuğunu kavramam biraz zaman aldı.

Ardından Iris üzerime doğru gelince bir adım geriledim; kavga etmek istemiyordum çünkü böyle bir anda kaybedeceğimi biliyordum. Ancak Iris onun yerine kulaklığını çıkarıp benim kulağıma taktı.

Lingyi, "Bize dön, Zhou," dedi boğuk bir sesle. Belli ki ağlamıştı.

"Arun iyi mi?"

"Dostum ben buradayım da sen neredeydin?" diye sordu Arun. "Bodrum katın her köşesini aradım."

Arun'un telaşlı sorgulamasını duyan Lingyi kısık sesle, "İki kat varmış," dedi.

Arun beni başından beri yanlış katta aramıştı.

Sonunda sesim çatlayarak da olsa, "Biraz zamana ihtiyacım var," dedim. "Victor öldü." Bildiklerini tahmin ediyordum ama benim bunu dile getirmeye ihtiyacım vardı.

"Ah, Zhou..." Lingyi uzun uzun hıçkırarak ağlamaya başladı. "Biliyorum. Ama lütfen Iris'le gel."

Görüşüm bulanıklaştı. "Yapamam." Yine Daiyu'nun elini elimde, parmaklarının nazik baskısını avucumda hissettim. "Daiyu'yla gideceğim."

Iris nefretini saklama ihtiyacı duymadan, "Zhou, o Jin'in kızı," dedi.

Bakışlarına karşılık verdim. Koyu gözleri, uzaktaki bir sokak lambasının ışığıyla hafifçe parıldıyordu. "Ve hayatımı kurtardı. Seninkini de."

Lingyi, "Öfkelisin," dedi, "çünkü seni bulamadık. Seni orada kaderine..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Öfkeli değilim. Görevimiz daima öncelikliydi. Bunu hepimiz biliyorduk." Hepimiz kararımıza bağlı kalmış, bu uğurda Victor'ı kaybetmiştik. Şu anda zaferimizin tadını çıkarmamız gerekirdi ama ben uyuşmuştum. Keder gölgelerde kabarıyor, beni bekliyordu ve tüm bunlar fazlasıyla tanıdıktı.

Lingyi tüm çökmüşlüğüyle, "Hayatımda almak zorunda olduğum en ağır karardı," dedi. "Arun'u binadan çıkmaya zorlamam gerekti."

"Doğrusunu yapmışsın." Gözlerimdeki kül ve yaşları sildim. "Bu yüzden patronumuz sensin ya."

Hıçkırıklarının arasında minik bir kahkaha attı. "O hâlde yuvana dön. Bu bir emirdir."

"Sonra görüşürüz, patron." Kulaklığı çıkarıp Iris'e geri verdim.

O da ağlıyordu ama o kadar gözü dönmüş görünüyordu ki beni kulağımdan çeke çeke götürmeye kalkışmasından korktum ama Iris tek kelime etmeden arkasını dönüp koşarak gecenin içinde, karanlık bir ara sokakta duman misali gözden kayboldu.

Uzaktan duyulan sirenler gittikçe yaklaşıyordu.

Daiyu, "Jason," dedi, "sırrınızı –arkadaşlarının bu akşam yaptıklarını– kimseye söylemeyeceğim."

Başımı anlayışla sallarken kendimi onun kollarına bırakmayı, ona sarılmayı her şeyden çok istiyordum çünkü sanki Jin Holding'in çökmesiyle ben yine her şeyimi kaybetmiştim.

"Teşekkür ederim..." Ne için? Hayatımı kurtardığı için mi? Yoksa sırrımızı saklayacağı için mi? "Her şey için." Sonra elini öpüp bıraktım.

Ancak o bileğimi yeniden, sıkıca kavradı. "Arkadaşlarına bu akşam... benimle geleceğini söyledin."

"Hadsizlik ettim," dedim belli belirsiz gülümseyerek; bu bile bereli yüzümün acımasına neden oldu. Ancak gerçekten de onu seçmiştim. Bu tercihimin arkadaşlarımla aramda bir geceden daha uzun süreli, derin bir ayrılık yaratacağını ise söylemedim. Lingyi ile Iris'in bunu ihanet olarak göreceğini, *you*lara kucak açtığımı düşüneceklerini biliyordum. Arun'un bu konuya nasıl bakacağını kestiremiyordum. Victor bir kızı "ideallerime" tercih ettiğim için benimle durmaksızın dalga geçecekti – ama aslında bundan fazlasıydı. Dünyayı çok keskin hatlarla ayrıştırmaya başlamıştım: siyah-beyaz, biz-onlar. Ancak işlerin o kadar da basit olmadığını öğrenmiştim.

Sonra aklım takıldı. Vic artık yoktu. Ölmüştü.

"Etmedin," dedi Daiyu.

"Söylesene," dedim kapı gıcırtısı gibi bir sesle. Başını hafifçe bana doğru kaldırdı ve sokağın ilerisindeki tek lambanın ışığıyla yüzüne gölgeler düştü. "Senin güvenlik kodunu kullanmamıza neden izin verdin? Hem de neler döndüğünü bilirken?"

"Hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyordum," diye fısıldadı. Onun da sesi titriyordu. "Ama babamın faaliyetlerini izliyordum ve...

bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştım. Bana Holding'de oldukça yüksek bir erişim izni vermişti ama ben güvenlik birimine sahte adına bir mesaj gönderip kendime en yüksek seviye izin talep ettim. Tam erişim. Böylece babamın ne işler çevirdiğini görebilirdim. Çevre reformlarına engel olmak için politikacılara rüşvet veriyor, almazlarsa tehdit ediyordu..."

Demek ki kaledeyken onun şifresini kullanabilmemizin, grip virüsünü çaldığımız yüksek güvenlikli laboratuvara erişiminin olmasının nedeni buydu. Jin kendi kızını hafife almıştı.

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama içgüdülerime güvenip şansımı denedim." Yavaşça elimi tuttu ve dudaklarının köşeleri belli belirsiz yukarı kıvrıldı. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Bir an duraksadım, sonra başımı itaatkârca salladım. Şimdiye kadar ben onu yargılamış, sırf *yao* olduğu için varsayımlarda bulunmuştum. Beni defalarca şaşırtmıştı ama bu gece, bana söylediklerini duyduğumda şaşırmamıştım. Taşlar yerine oturmuştu. Daiyu da Tayvan'ı benim kadar seviyordu. Yangmingshan'daki eski evimin vahşi orman yeşilliğine bakan camdan duvarının önünde dikilen kızı hatırladım. Kirlilikle harap olmuş şehrimizde nerelerden başkalarının da acı çekmekte olduğunu o günlerde anlayamamıştım.

Sessizlik içinde yürüdük, sonra Daiyu yine boş olan bir sokağa döndü. Havada yağmurun nemi ve sanki baharın kokusu vardı. Uzakta bir yerlerden bir kurbağanın derinden ve tatminkâr vıraklaması geliyordu.

Belki Daiyu beni dosdoğru babasına götürüyordu. Belki de işimi bu sefer kesin olarak bitirecek canilerin ortasına... Ancak nerelerin hiçbirine aslında inanmıyordum. Arkadaşlarımla görevimizi yerine getirmiştik. Planımızı gerçekleştirmiştik. Ve ben bu gece kalbimin sesini dinlemeyi tercih ediyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Daiyu beni başka dolambaçlı ara sokaklardan geçirdi. Geçen ay gözünü karartmış iki haydutun bizi sıkıştırmaya kalkıştığı bölgedeydik. En ufak bir sese bile kulak kabartsam da bu gece olanlardan sonra pervasızlığa kapılmıştım. Yorgunluk, heyecan ve keder birbirine karışmıştı. Daiyu'nun yanında olduğum sürece beni nereye götürdüğü umurumda değildi. Onca yalandan sonra ve ikimizin de gizli niyetlerine rağmen aniden her nasılsa ona güvendiğimi fark ettim.

Her şeye rağmen...

Sonunda cesaretimi toplayıp, "Nasıl hatırladığını bana anlatacak mısın?" diye sorarak sessizliği bozdum.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Daha sonra."

Sonunda dar sokaklardan birinde, benimkine çok benzeyen bir Yamaha Blade'in yakınında durduk; bu en pahalı modeldi ve özel olarak boyatılmış, gövde ve kadrosu değerli taşlarla işlenmişti. Rengi koyu, kışkırtıcı bir kırmızıydı ve ön panel ile yanlarına altın rengi alevler çizilmişti. Gidondan anlaşılmaz şekilde iki gümüş boynuz çıkıyordu. Daiyu nereye baktığımı görüp, "Keçi yılında doğduğum için," dedi.

Benden bir yaş küçüktü. Bu kadar inatçı olmasına şaşmamak lazımdı.

"Bu senin havapetin mi?" diye sordum.

Göz kamaştırıcı motosiklete yaklaştı ve gösterge panelinin neon mavi ışıkları yandı. Gövdeye gizlenmiş altın rengi ışıklar karanlık sokakta tüm havapeti aydınlatıp etrafını bir haleyle sardı. "Evet, benim."

Motosikletin üzerine çıktı ve ben bedeninin hareketlerine, altın rengi deri seleye uzun bacaklarını açarak rahatlıkla yerleşmesine bakakaldım.

Vay be!

Daiyu bana dikkatle baktı, sonra yavaşça gülümsedi. Aklımdan tam olarak ne geçtiğini anlamıştı. "Hadi, bin."

"Baban seni aramıyor mudur?" diye sordum.

Daiyu'nun omuzları gerildi ve kalem gibi kaşları çatıldı. "Ona saatler önce iyi geceler mesajı attım. Odamın kapısı kilitli. Bu gece beni düşünemeyecek kadar meşgul olacaktır."

Arkasına bindim, kollarımı beline dolayıp ona sıkı sıkı sarıldım. Bedenindeki gerilimi, kasıldığını hissedebiliyordum. Kulağına doğru uzanıp, "Hani daha önce hiç havapete binmemiştin?" dedim.

Daiyu iç geçirdi, gevşeyip kendini bana bıraktı ve "Yalan söyledim," dedi.

Motora gaz verdi ve Blade, boş sokakta alçak bir hırıltıyla ileri atıldı. Daiyu gürültüyü bastırmak için bağırarak, "Hava atmak hoşuna gidiyor gibiydi," diye ekledi.

Alnımı omzuna dayayıp güldüğüm sırada havaya yükseldik ve kalbim de motorla birlikte kanatlandı. Daiyu sonuna kadar haklıydı; gerçekten de hoşuma gitmişti.

Benim kostümüm olmadığı, Daiyu'nunki de çalışmadığı için bomboş gökyüzünde çok dikkatli ilerliyorduk. En ufak bir kaza, sonumuz olurdu. Taipei'nin merkezine yakın değildik ve saat de

daha üç olmamıştı; eğlence peşinde koşan *you*ların uğramadığı bu bölgede hava trafiği çok azdı. Daiyu'nun Shilin'e ve Yangming dağlarına yöneldiğini fark edince şaşırdım. Geçen yaz onu kaçırmamla tüm bu olayların başladığı yere gidiyorduk. Ayaklarımızın altında serilen Taipei'yi izledim; daracık sokaklardan, karanlık geçitlerden ve ışıl ışıl caddelerden oluşan bir labirent. Bu şehri seviyordum, burası benim şehrimdi. Bu akşam arkadaşlarımla yaptığımız şeyin, şehre dilediğimiz şekilde faydalı olup olmayacağını, ülkeyi harekete geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordum.

Ne olur Victor bir hiç uğruna ölmüş olmasın.

Büyürken aldığım en önemli ders, hayatta hiçbir şeyin garantisinin olmadığıydı. Ancak bu, arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmayacağımız anlamına gelmiyordu. Ürperdim. Bu kadar yüksekte uçarken pek pahalı deri ceketim bile beni soğuk rüzgârdan korumaya yetmiyordu ama göğsüm sıcacıktı. Daiyu'nun sırtından yankılanan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Yangmingshan'ın eteklerine yaklaştığımızda Daiyu havapeti genişçe bir yola indirdi, motoru kapadı ve park ayağını indirdi.

Kulaklarıma dolan havanın ve havapetin motorunun uğultusundan sonra ani sessizlik oldukça gürültülü geldi.

Daiyu, "Geldik," dedi ve önce benim inmemi bekledi.

Etrafa bakındım. Dağın yamacı boyunca kıvrılarak uzanan boş bir yoldaydık; ortalıkta kimseler yoktu çünkü deprem ve yangınlardan sonra bu lanetli tepelere artık kimsenin yolu düşmüyordu. Başlarda hiçbir şey göremedim ama sonra ilerilerde sık bir ağaçlığın ardına gizli bir kubbenin kavisini seçebildim.

Daiyu, ağaçlığa yönelirken, "Gel hadi," dedi, ben de peşine takıldım.

Kısa süre sonra genişçe bir açıklığa ulaştık. Ağaçlar, uzaktan gördüğüm yapının inşa edilebilmesi için kesilmişti ve fildişinden yapılmış, cephesi pürüzsüz, daire şeklindeki binanın çatısı kubbeliydi. Ön tarafına geniş, gümüşi kapıları olan, kare bir giriş holü kondurulmuştu. Altağda gördüğüm kadarıyla, gökbilimcilerin yıldızları ve güneş sistemlerini şehirlerimizin sınırlarında

kalarak inceleyebildikleri günlerden kalma, eski usul gözlemevlerini andırıyordu. Elbette artık gökyüzü Seul'den Londra'ya ve Meksika'ya kadar hiçbir şeyin görülemeyeceği ölçüde kirliydi.

"Ne bu?" diye sordum.

"Bitirme projem," dedi ve kapıya doğru işaret etti. "Birazdan görürsün."

"Bitirme projen için bunu mu yaptın?" Milyonlara patlamış olmalıydı.

Başını evet dercesine salladı ve ince erik çiçeği desenlerinde –Tayvan'ın ulusal çiçeği– oymalar olan şık, gümüşi kapıları avuç içi taramasıyla açtı. Kavisli tavana gömülü sarı ışıklar yanıp boş odayı aydınlattı. Daiyu'yla içeri adım atarken yeşim taşından yer döşemesinin güzelliğini fark ettim. "Antrenin işi henüz bitmedi," diyerek elini salladı, "ama yakında tamamlanır."

Geniş odada taş ve ahşap ağırlıklı bir inşaat kokusu vardı. Tavandaki menfezlerden temizlenmiş hava geliyordu.

Daiyu sağ tarafta kiraz ağacından yapılmış bir kapıyı göstererek, "Lavabo şurada," dedi.

Gösterdiği kapıdan girdim ve tuvaleti kullandıktan sonra, mermer lavaboların üzerine asılı geniş aynalarda kendime baktım. Saçlarım havapet uçuşu ve esarette geçirdiğim saatler sebebiyle darmadağın olmuştu. Yüzümün alt yarısı ve boynum kurumuş kanla kaplıydı; sol elmacıkkemiğim şişmişti ve gözümü kısmama neden oluyordu. Kirli kotumun üzerinde sadece siyah deri ceketim vardı çünkü gömleğimi Jin Holding'den kaçarken yüzümü kapamak için kullanmış, sonra da bir yerlerde kaybetmiştim. Tepeden tırnağa, olmadığı bir şeye dönüşmeye çalışan bir sokak serserisine benziyordum.

Aynadaki yansımama bakarken, Vic, elimden geleni yaptım, diye düşündüm, ardından görüşüm bulanıklaştı. Ama göz alıcı olanımız daima sendin zaten.

Yüzümü ve boynumu yıkayıp ağzımı çalkaladım. Başım ve yanaklarım zonkluyordu ama buna dayanabilirdim. Daha beter dayak yemişliğim vardı.

Kapı hafifçe tıklatılınca sesin yumuşaklığına rağmen irkildim. Nabzım hızlandı ve başım döndü; bir anlığına yine Jin Holding'de olduğumu hissettim, bina üzerime çöküyordu ve dumandan göz gözü görmüyordu. Sonra Daiyu elinde gümüş bir fincanla içeriye girdi. Mermer tezgâha tutunup kuru bir kahkaha attım. "İnsanların mahremiyetini ihlal etmekten hiç çekinmiyorsun, değil mi?" diye sorarken sesim çatladı.

"Uzun süredir içeridesin." Fincanı bana uzattı. "Susamışsındır diye düşündüm."

O söyleyince, gerçekten de susamış olduğumu fark ettim. Hatta susuzluktan düşüp bayılabilirdim. Fincanı aldım ve buz gibi şekerkamışı suyunu, mucizevi bir iksirmişçesine kafaya diktim. Daha bitirmeden canlandığımı hissediyordum. Sonunda fincanı bırakıp Daiyu'ya, "Teşekkür ederim," dedim.

Bana dönük hâlde tezgâha dayanmıştı; bedeninin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı.

"Jason..."

"Özür dilerim," diyerek araya girdim. "Sana yalan söylediğim, seni kullandığımı için özür dilerim. Ama bunu yapmak zorundaydım." Hay, sıçayım. Otomatiğe bağlamış bir dallama gibi konuşuyordum. Yeniden tezgâha tutunup, "Ama bu demek değil ki..." Bocalayarak duraksadım.

...her şey yalandı.

...senden hoşlanıyormuş gibi davrandım.

...öpüşmemiz aklımı başımdan almadı.

Nihayetinde, "...seni incitmek istedim," diyebildim. Saçmaladığımın farkında olarak başımı eğip elimin kemiklerine baktım.

Daiyu, "Evet, beni kullandın," dedi, "ama ben de seni kullandım."

Bu da doğruydu. Beni asla tahmin edemeyeceğim kadar sağlam kandırmıştı. Bütün bu gösteriyi başından beri kim yönetiyordu sahi? İpler Lingyi ve grubumuzun elinde miydi, yoksa Daiyu öyle düşünmemize izin mi vermişti sadece?

"Grip havalesini atlatıp bana çok kızdığın o gece," diye mırıldandı. "Sana bir şeyleri fark etmeye başladığımı söylemiştim. Babamın çevirdiği işler hakkında yeni yeni şeyler öğrenmiştim; ülkemizdeki *mei*lerin hâlinin aslında ne kadar korkunç olduğunu anladım ama senin bana güvenemediğini de gördüm."

Bunun üzerine başımı kaldırıp ona baktım. Daiyu nazikçe, hüzünlü hüzünlü gülümsedi.

"Bana gerçek anlamda güvenemezdin ve bunun için seni suçlayamam da."

"Seni kaçıran, senden bir şeyler çalan bendim, Daiyu. Sen bana neden güvendin ki?"

Ve elimi tuttu. "Gözümü kararttım."

Dışarı çıktık ve Daiyu beni yine binanın kubbeli yapısına uygun şekilde kavisli ve gümüşi bir çift kapının önüne götürdü. Avuç içini taratmasıyla kapının kanatları sessizce iki yana kayıp duvarların içinde kayboldu. Odanın ışıkları yandı ve Daiyu içeriye adım attı. En fazla yüz kişilik, sıcak ve samimi havası olan bir konferans salonundaydık. Odanın ortasında yüksekçe, yuvarlak bir platform ve etrafında arkaya yatırılmış, çok rahat görünen koltuklar vardı. Yüksek, kubbeli tavana baktım; bembeyazdı.

Aniden gelen bir kavrayışla, "Bir amfi tiyatro mu?" diye sordum. "Kubbeli tiyatro salonu mu yaptırdın?"

Bu mekânlar onlarca yıl önce çok popülerdi ve Taipei'de de bir tane vardı ancak *mei*ler için fazla pahalıyken, sim-kostümleri giyerek daha bütünlüklü bir gösteri deneyimi yaşamayı tercih eden *you*lar için ise yeterince teknolojik olmadıklarından popülerliklerini kaybetmişlerdi. Daiyu göz ucuyla bana baktı ve gizemli gizemli gülümsedi. Platforma gitti, altından bir battaniye ile birkaç yastık çıkararak küçük sahnede bize bir yer yaptı, ardından platforma çıkıp üstüne uzandı ve yanındaki boşluğa eliyle vurarak beni yanına çağırdı. Çok doğal görünmeye çalışsa da dile getirmediği heyecanlı bir gerginliği vardı ki bu beni de geriyordu. Bana ne gösterecekti? Onun bunca zamandır bilmediğim hikâyesi neydi? Platforma çıkıp yanına uzandım. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak Palm'ına odaklandı ve tek eliyle birtakım komutlar girdi. Salondaki ışıklar loşlaşmaya başladı ve ne bekleyeceğimi bilmediğimden ama beklentiyle dolup taştığımdan nabzım hızlandı.

İçerisi önce loşlaştı, sonra tamamen karanlıkta kaldık ve kubbeli ekran o kadar yavaş aydınlandı ki ilk başta hayal görüyorum sandım. Ardından Taipei'nin silueti, kartondan kesilmişçesine tüm keskinliğiyle karşımda belirdi. Gökyüzü aydınlandıkça tüy gibi beyaz bulutlar, ömrümde kendi gözlerimle görmediğim bir tondaki açık mavi göğe yayıldı. Siluetin arkasında uzaktaki dağların yamaçları seçiliyordu; şehrimizi saran, 101'deki dairemde Daiyu'nun göstermeye çalıştığı ama görmenin imkânsız olduğu, eski Taipei görüntüleri dışında herhangi bir şekilde şehrimizin bir parçası olduğunun kanıtına rastlamadığımız için en fazla kadim ejderhalar kadar gerçek olabileceğine inandığımız dağlar. Güneş, aralarından usulca yükseliyordu; parlak, ateş gibi, yakıcı. Dağların zirvelerinin arasından tanrısal bir ihtişamla tepeye çıktığında ve etrafında gökyüzü koyulaşıp çivitmavisine döndüğünde gözlerimi kısıp başımı yana çevirmek zorunda kaldım.

Bu manzaranın altında Taipei de aydınlanmıştı; daha az gökdelenin bulunduğu, görünürde hiç havaraba olmayan şehir, boğucu bir kahverengi ya da gri örtüye değil, sadece güneşin ve gökyüzünün renklerine bürünmüştü. Bu manzara karşısında... olması gereken hâli karşısında yüreğim sıkıştı.

"Mavi gökyüzü," diye fısıldadım.

Daiyu elimi tutup sıktı. "Senin sebze bahçende konuştuklarımız aklımdan çıkmıyordu."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başparmağımı, parmak eklemlerinde gezdirdim.

"Bu görüntüleri ilk defa burada izlediğimde," diye devam etti, "bundan nasıl vazgeçebildiğimize hayret ettim."

Öngörüsüzlükten. Açgözlülük ve kibirden.

"Sanki güneşin sıcaklığını bile hissedebiliyorum."

Sanki gerçekten hissediyormuşsun." Daiyu tane dolmuş gözlerle, "Bu sahne hep aklımda şekilde tasarladım."

Bu mümkün.

Yeniden Yangmingshan'ın kırmızı çiçek ve görkemli güzelliğini duyumsadım. Önce sabah sis manzarası, sonra güneş yükseldikçe dağlar ve dağlardaki ağaçlar gittikçe daha da görkemli ve yemyeşil. Yangmingshan'ın tepelerini çiçeklerini güneşe dönmüş kala zambağı denizine uzanıyordu. Havadan çekilmiş bu görüntüler onlarca kez izlemiş olsam da, kamera açısı değişirken yüzüme serin bir esinti değdi, sonra uçsuz bucaksız çiçeklerin arasında güneşten korunmak için şapkalar takmış çiftçiler gördük. Annemle ziyarete gittiğimde gördüklerim, bunun daha sönük bir haliydi; renkler daha soluktu, ama daralmış ve küçülmüştü ama yine de annemin elini tutup çiçeklerin arasında dolaşmak çok güzeldi.

Ilık bir rüzgar gözlerimi acıtıyordu; sanki görüşüm böyle bir renklere böyle bir parlaklığa alışık değildi. Göre göre benimsediğim, yanıp sönen ışıklı neon ışıklardan çok farklıydı. Kala zambaklarının arasında duran biri uzaktan el salladı ve kameraya doğru yaklaştı. Neşeyle yüzünü gökyüzüne dönmüş, küçücük ellerinden birinde bir çiçek buketi, diğeriyle şapkasının kenarını tutan küçük bir kız çocuğu. Çiçekleri gökyüzüne savurdu, tepesinde uçan kameraya işaret etti ve arkasından gelen annesi, güleryüzlü elini kızının omzuna koydu. İkisi birlikte gülümseyerek kameraya el salladılar ve kamera onlar birer noktacığa dönüşene kadar uzaklaştı, açıktaki çiçek tarlası boyunca ilerledi, en sonunda tekrar yükselip, göğü delen yemyeşil dağlarla süslü ufku gösterdi.

Yanaklarıma vuran tatlı esintiye rağmen boğazım öyle düğümlendi ki yutkunmak zorunda kaldım. Sanki toprağın, dağların ve çamların kokusunu alabiliyordum yeniden. Yangmingshan'daki derme çatma evimden ayrılmak zorunda kaldığımdan beri bunları çok özlemiştim. Görüntüler önce dondu, sonra yavaşça solup kayboldu ve ekran yeniden beyaza döndü. Daiyu'yla, loş salonda uzanmış hâlde kalakaldık. Dingin, korunaklı.

Uzun bir sessizlikten sonra Darra, "Bunu senin için yaptım," dedi.

"Ama nasıl?"

"Seni anlayabilmek için çok kafa yordum: seni ve nedenlerini," dedi. "Seni çözmek istedim." Hafifçe iç geçirdi. "Beni kaçırdığında tek kelime etmedim."

İstemsizce elimi geri çektim – kısa filmleri izlerken parmaklarımızı birbirine kenetlemiştik. Kanım beynime hücum etti ve kulaklarım bir an nabzımın sesiyle uğuldadı.

"Evime giden yolu bulmam uzun sürdü," diye devam etti. "Kostümümün sayacına göre tam olarak iki saat, yirmi yedi dakika."

Anlayamayarak, "Kostümün mü?" diye tekrarladım.

"Hiçbir şey hatırlamıyordum, Jason. Hâlâ da hatırlamıyorum." Yan dönüp bana yaklaştı ve onun mis gibi çilekli şampuanının kokusu burnuma doldu. İki büklüm olup ondan uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Anlatacaklarına hazır olup olmadığımdan emin değildim. Ne söyleyeceğini tahmin bile edemiyordum. Bu konuşmayı nereye vardıracaktı?

"Hafıza-silicin işe yarıyordu," dedi, "ama babam yeni geliştirilen bir özelliği haberim olmadan benim üzerimde deniyormuş. Kostümüm, kaçırıldığım günü kaydetmiş. Elimizde tüm sürecin ses kaydı ve kaskımın başımda olduğu anlardan görüntüler vardı. Kamera düzgün çalışmadığı için her şey karanlık ve bulanıktı ama ses kaydı pürüzsüzdü."

Duyduklarımı kabullenebilmek için derin nefesler almam gerekti. Demek ki Jin o bulanık resmimi bu şekilde elde etmişti.

"Yine de her şeyden bihaber olabilirdim ama babamın fedailerinden biri bir gün elinde senin düşük kaliteli bir fotoğrafınla çıkageldi. Saçlarının uzun ve sarıya boyalı olduğu günlerden kalma bir görüntü." Gözlerime bakmıyordu; bakışları omzumun üzerinden arkamdaki bir noktaya sabitlenmişti. "Fotoğraftaki oğlanı tanıyıp tanımadığımı sordu. Herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı. Hafızamı zorlamamı söyledi." Alay edercesine

hıhladı. "Niyetini o kadar açık ediyordu ki... Bir sonraki hamlede oynayacağı taşa uzun uzun bakan kötü bir satranç oyuncusu gibiydi. Babam bana o gün gece pazarında bayıldığımı söylemişti ama ben ömrümde bir kere bile bayılmamıştım. Daha fazla soru sormak istediğimde konuyu kestirip attılar. Üç korumam da değiştirildi. O gece yanımda arkadaşım Marie vardı ve bana sürekli, her şeyin babamın anlattığı gibi olduğunu söylüyordu." Duraksadı. "Ama benden uzaklaşmıştı ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum."

Hiçbir şey söylemeden, kubbeli tavanın altında sırtüstü yatmaya devam ettim.

Daiyu, "İçime kurt düşmüştü," dedi. "Babam bir sabah iş için bir telefon görüşmesi yaparken MacFold'unu açık unuttu, ben de sisteme girip uzaktan erişim sağlayabilmek için kendime yöneticilik atadım. Babamın ruhu bile duymadı." Acı acı güldü. "Sonra dosyalarını karıştırdım ve sonunda kaçırmanın tüm kayıtlarını buldum. Tabii adamlarına seni arayıp bulmaları ve öldürmeleri için attığı mesajları da. Para çok da mühim değildi; bu bir prensip ve onur meselesiydi. Ciğeri beş para etmez bir velet, onu nasıl böyle gülünç duruma düşürürdü? Benim kaçırılmam da pek mühim değildi. Tüm mesele onunla alakalıydı ki günün sonunda her şey her zaman onunla alakalıdır.

"Kayıtları yüzlerce defa izleyip dinledim. O kadar ki tüm konuşmalarımızı ezberledim. Görüntülerden seni tanımam imkânsızdı ama sesin..." Saçındaki tokayı çıkarıp atkuyruğunu açtı ve tokayı parmak uçlarının arasında büküp çevirmeye başladı. "Yılbaşı partisindeyken sesinin yabancı gelmediğini düşünmüştüm ama ortalık çok gürültülüydü. Ertesi gün emin olmak için dairene geldim ve o ziyaretimden sonra, sesinin beni kaçıran ve kayıtlarda konuşan oğlanınkiyle aynı olduğundan kesinlikle emin oldum." Bir saniyeliğine bana baktı, sonra gözlerini yine kaçırdı.

Boğuk bir sesle, "Daiyu..." dedim.

"Hayır, lafımı bölme," diye karşılık verdi. "Bırak da anlatayım."

O anda kendimi bırakıp ona baktım ama o bakışlarını kaçırarak anlatmaya devam etti: "Beni kaçırdıktan sonra tek kelime etmemiştin ama dönüş yolu boyunca sürekli konuşmuştun."

Öyle mi yapmıştım? Geçen yaz Daiyu'nun bütün yalvarışlarına rağmen ona hafıza-siliciyi enjekte ettikten sonra neler yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Hem suçluluk hem rahatlama duyarak onu tutup kavradığımı hatırlıyordum. Dönüş yolu uzundu; ben de hem yorulmuş hem de sıcaklamıştım. Akşam hava kararırken dinlenmek için iki kere durmuştum ama ona ne söylemiş olabileceğimi hayal edemiyordum.

"Başından sonuna kesintisiz bir monoloğa girmiştin. Özür dileyip duruyordun. Bunu yapmak zorundaymışsın, lütfen, seni anlamalıymışım. Kişisel bir mesele değilmiş ve bunların hiçbirini hatırlamamamı, üzerimde derin ve kalıcı bir etki bırakmamasını umuyormuşsun." Burık burık güldü. "Babamın elindeki kaçırılma kayıtlarını bulmasaydım muhtemelen kısa süre sonra hayatıma devam ederdim. Sonuçta bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Ne var ki bunun tam tersi oldu; bu konu benim için bir takıntıya dönüştü. Bana annenden bahsetmiştin; onu o korkunç hastalık yüzünden kaybettiğini, son beş senedir sokaklarda yaşadığını anlatmıştın. Bu muammanın tam ortasında sen vardın." O anda omzuma dokundu ve ben irkildim. "Söylediklerine bakılırsa, bu işi kişisel kazancın için yapmıyordun. Bir planın... bir hedefin varmış gibi konuşuyordun."

"Sen de amacımın ne olduğunu öğrenmek istedin," dedim.

Evet dercesine başını salladı. "*You* kılığında partiye gelip benimle arkadaşlık kurmaya çalışmana hiçbir anlam veremedim ama sonra sana holding binasını gezdirmemi istedin..."

Ben çok soğukkanlı, çok kurnaz olduğumu sanırken Daiyu tüm oyunu tersine çevirmişti.

"Kaçırıldıktan sonra babamı *mei*ler için daha ucuz kostümler üretmeye ikna etmiştim ve onu gözetlemeyi bırakmıştım." Daiyu'nun çenesi gerildi. "Ama sonra senin ortaya çıkman ve babamın şirketiyle bu kadar ilgilenmen merakımı yeniden uyandırdı

Babamın bilgisayarındaki dosyaları karıştırmaya başladım ve müşterilere hiçbir şekilde haber vermeden bütün ucuz kostümlere ses ve görüntü kaydı özelliği eklemek istediğini keşfettim."

"Tanrılar aşkına, çok üzgünüm, Daiyu," dedim. Baban bencilin ve ahlaksızın önde gideni olduğu için çok üzgünüm.

Bana gönülsüzce gülümsedi. "Kulak misafiri olduğum bir iş görüşmesinde bundan bahsettiğini işittiğim yalanını uydurarak bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu babama söylediğimde beni umursamadı. Bedavadan bir özellik veriyormuşuz! Öyle söyledi. Acil durumlarda polisin yararlanabileceği ya da hükümetin suç unsurlarını takip etmekte kullanabileceği bir özellikti Kostümle birlikte ücretsiz gelen faydalı bir özellikti. Karşılığında babam da Tayvanlıların ve tüm dünyadaki müşterilerinin tüketici alışkanlıklarına dair veriler toplayabilecekti."

"Tabii ya," dedim. "En yüksek fiyatı verene satabileceği veriler." İnsanların kendi aralarındaki özel anlara ve konuşmalara erişim sağlamak da cabası.

Daiyu başını sallayarak bana katıldı. "Babam servetini şahsi çabasıyla elde etti. Hikâyesinin başkahramanı hep kendisi olmuştur; bizler yalnızca ona hizmet etmek üzere var olan yan karakterleriz. Mahremiyet kavramını gülünç bulur. Bu özellik kime, ne zarar verebilirdi ki? Mahremiyet yalnızca yeterince zenginsen satın alabileceğin bir ayrıcalıktır."

Hıhladım. "Temiz hava, gıda ve su ya da gerçek sağlık hizmetleri gibi mi?"

"Ben ona katılmıyorum," dedi. "Kaçırılana dek babamın hareketlerinin ya da iş kararlarının sonuçlarına kafa yormamıştım." Yanakları kızardı. Bu senaryodaki suçlu bendim ama utanan oydu. "Hep bilmiyormuşum gibi davrandım ama bu geliştirmeye dair planlarını görüp onunla yüzleşince... zihninin gerçekten de ne kadar çarpık olduğunu anladım. Halkı kandırmaya, siyasetçileri rüşvetle ve gözdağıyla yönetmeye hakkı olduğuna, arzuladığı sonuçları elde etmek için her yola başvurabileceğine inanıyordu." İnce battaniyeyi parmaklarıyla sıkıca kavramış, de-

senine boş gözlerle bakıyordu. "Senin yaptığın şeyin intikamını almak istemesine kısmen hak verebiliyordum. Karşılaşmamanız için elimden geleni yaptım ama seni sorguladıktan sonra öldüreceğini o kadar rahatlıkla söyledi ki... artık onu haklı görmek namına bahaneler uyduramazdım."

Elimin tersiyle yanağını okşadım.

"Dahası da var, değil mi?" diye fısıldadı. "Bilmediğim şeyler var."

Başımı evet dercesine salladım.

"Bana hepsini anlatmanı istiyorum," dedi, "şimdi değil, sonra."

"Tamam," dedim. İlk günden itibaren karşı taraflarda olduğumuza, birbirimizle mücadele ettiğimize inanmıştım ama Daiyu da arkadaşlarımla arzuladığımız şeyi istiyordu sadece. Zihnim buna müsaade etmese de kalbim ona çok önceden güvenmişti.

Yeniden ceketime uzandı ve omzumdan aşağıya sıyırdı. Ruh hâli değişmişti ve artık doğruca gözlerimin içine bakıyordu.

Düşüncelerim orta yerinden sekteye uğradı. Tüm sinir uçlarım elektriklendi; bedenim öpüşmeyi hiç bırakmamışız gibi tüm temasımızı bir anda hatırladı.

Daiyu ceketimi çıkardı. "Şimdilik sadece ikimiz var olabilir miyiz? Bu geceliğine?" Gözbebekleri kapkaranlık, sonsuz birer okyanustu. "Yalanlar olmadan?"

Üzerime eğilip altdudağımı yumuşacık dudaklarıyla sardı; öpüşüyorduk, parmakları çıplak sırtımdan kayıyordu, ellerim kolunu ve göğsünü okşayarak kostümünün fermuarını aradı, buldu ve çekti. Fermuarın sesi eşliğinde bedenini benimkine bastırması, bir yandan öpüşüp bir yandan beni soymasıyla aklım başımdan gitti.

Bir süre sonra bedeni benimkinden ayrıldı, sıcak avucunu göğsüme koyarak beni yukarıdan uzun uzun izledi. Hiçbir çekingenliği olmaksızın her şeyi ağırdan alıyordu. Köprücükkemiğini okşadım, belindeki oyuğu, ardından kalça kıvrımını okşadım. Uzun saçları perde misali üzerime, omuzlarıma dökülüyordu

Kostümünün üstünü çıkardım ve altında düz, siyah tişörtüyle kaldı. Parmaklarım karnına sürtündü, tişörtünün kenarını kaldırdı. Daiyu bana yardım ederek tişörtünü başından çıkarıp atınca soluksuz kaldım; üzerinde başka hiçbir şey yoktu. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum," diye fısıldadı.

Çok cüretkâr, tam da ona yakışır bir söz – istediği, arzuladığı her şeyi elde etmeye alışmış ama beni daima şaşırtmayı başaran, kendi babasıyla ilgili çirkin gerçekleri tek başına ortaya çıkarmayı kafasına koymuş bu kıza. Yine de boynunun kavisinde, loş ışıkta yüzüme bir arayışla bakarken yumuşayan gözlerinde bir kırılganlık vardı.

Gözümü kararttım, demişti.

Gözümü kapayıp bilinmezliğe atlama sırası bendeydi.

Parmak uçlarını öperek, "Ben de," dedim. "Ben seninim."

Dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tek geceliğine, bu geceliğine de olsa ikimizin de dünyasında sadece birbirimiz olacaktık.

SON

ÜÇ AY SONRA

Haber muhabirinin terk edilmiş Jin Holding binasının önünde durduğu esnada görüntü alan kam-bot, binanın çift kanatlı, altın sarısı kapılarından yukarı doğru tırmandı. Dış cephe, Daiyu'nun tahmin ettiği gibi sağlam kalmıştı ama içerisi tamamen harap olmuştu.

"Üç aydır devam eden incelemelere rağmen Jin Holding'in bombalanması hakkında hâlâ yeni bilgilere ulaşılamadı. Soruşturmanın en zorlu tarafı, saldırının gerçekleştiği gece güvenlik kamerası kayıtlarında hiçbir sıradışı faaliyete rastlanamaması ve dört patlamayla bina büyük ölçüde tahrip olurken kameraların çoğunun bozulmasıydı." Muhabirin üzerinde gri bir etek ile açık mavi gömlek vardı ve havadaki neme rağmen saçları derli topluydu.

Victor orada.

Yıkıntının arasında bir yerlerde.

Geniş yatağımda, sırtımı soğuk yatak başlığına dayamış hâlde oturuyordum. Bahar yağmurları sel gibi yağıyor, aşağıdaki şehri görünmez kılıyordu. Gözlerimin içten içe yanmasını umursamadan, tedirginlikle Vox'umdan haberleri izlemek için kendimi zorluyordum.

"Ekipler binanın içindeki enkazı temizlemek üzere çalışmalarını sürdürüyorlar ancak yapı fazlasıyla dengesiz olduğu için

ilerleme kaydetmekte güçlük çekiyorlar," diye devam etti muhabir. "Bu süre zarfında, politikacılar ile Bay Wu adında bir sabıkalı arasındaki e-posta yazışmalarının meydana çıkmasıyla Jin Feiming hakkında rüşvet ve cebir suçlamasıyla bir soruşturma daha açıldı. E-postaları servis eden isimsiz kaynak, Bay Wu'nun doğrudan Jin'e bağlı olarak çalıştığının kanıtlarını da ortaya çıkardı. Yazışmalardan, Wu'nun, Jin'in emirleri doğrultusunda yetkilileri tehdit edip rüşvet vererek, Tayvan'ın hava ve suyunu temizlemeye yönelik çevre kanunlarının çıkarılmasını engellemeye çalıştığı anlaşılıyor. Jin Feiming, bombalı saldırıdan birkaç gün sonra Pekin'e uçtu ve henüz dönmedi. Kendisine yöneltilen iddialar hakkında doğrudan bir açıklama yapmamakla beraber, savunmasını Tayvan'ın en nüfuzlu avukatlarından Chao Haiping üstlenmiş vaziyette."

Saldırıdan sonra Lingyi'yle yalnızca birkaç kere mesajlaşmıştık. Dolayısıyla Jin'le ilgili bilgileri basına sızdıran isimsiz kaynağın o olduğunu Arun'dan öğrenebilmiştim. Bunu tahmin ediyordum ama kesin olarak öğrenince Lingyi'yi ve başladığı işi sonuna kadar götürmesini sağlayan kararlılığını özlediğimi hissettim.

Ekranda Jin'in Pekin'den görüntüleri belirdi; sırtı Yasak Şehir'e dönük hâlde Tiananmen Meydanı'nda duruyordu.

Koyu gözlerinde coşkulu bir parıltıyla kameraya tatlı tatlı gülümseyerek, "Bugün, Jin Holding'in yeni merkez binasının Pekin'in hemen dışında inşa edileceğini sizlere duyurmaktan büyük bir onur duyuyorum," dedi. "Taipei'deki asıl merkezimizin kaybı beklenmedik ancak ufak bir aksaklıktan ibarettir. Eskisinden de kaliteli, daha özellikli ve son teknoloji ürünü kostümlerimizi üretmek için buradan daha uygun bir yer..."

Muhabirlerden biri küçük, gümüşi mikrofonunu sertçe öne uzattı ve diğerleri de ona katıldı. "Bay Jin, Tayvan'da politikacıların size yönelik suçlamalarla öne çıkması..."

Jin gözünü bile kırpmadan, hiçbir şey duymamışçasına devam etti: "Yeni holding binamızın bir yılda tamamlanıp hizmete sokulacağını size garanti ediyorum. Çin'de sahip olduğumuz

emsalsiz kaynaklar ve işgücüyle piyasaya, emekçisinden lüks tüketim imkânı olan insanlara dek herkesin kullanabileceği, uygun fiyatlı yeni kostümler çıkaracağız." Nazikçe, mutlu ve rahat bir ifadeyle başını salladı. "İki yıla kalmadan tüm dünyada yeniden erişiminize sunacağımıza söz veriyorum."

Muhabir, "Bay Jin, kostümleriniz hazır çalışamaz hâldeyken, kirliliği azaltıp çevre koşullarını iyileştirmeye odaklanmamız gerekmez mi?" diye sordu.

Jin bu soruyu gülünç bulmuşçasına kara kaşlarını kaldırdı. "Ama bu bir hayal," dedi. "Çocukça, saf bir hayal. Hepimiz insanız, hepimiz tüketiciyiz; kaynakları kullanıyoruz ve bir şeyler satın alıyoruz. Hem neden yapmayalım ki? Piyasaya tekrar girdiğimizde Jin kostümleri hâlâ talep görüyor olacak." Elini sallayarak arkasındaki manzarayı gösterdi; Yasak Şehir güçlükle seçiliyor, sarayın kavisli çatıları Pekin'in üzerine çökmüş yoğun sisin içinde kayboluyordu. "Üstelik ne kadar erken, o kadar iyi."

Kamera yeniden Taipei'deki harap holding binası önünde duran ilk muhabire döndü. "Diğer yandan, Jin'in kızı Jin Daiyu tarafından açılıp finanse edilen Eski Taipei Gösteri Merkezi, mayıs ayındaki açılışından bu yana oldukça yol kat etti. Şimdi, haberin detayları için Peng Jielan'a bağlanıyoruz."

Daiyu'nun adını duyunca kalbim tekledi.

Üzerinde muhteşem, kaslı bacaklarını büyük ölçüde sergileyecek kadar kısa, kolsuz ve açık mavi bir elbiseyle Daiyu duvar ekranında belirdi. Şık elbiseler içindeki zengin *you*lar etrafına üşüşmüştü. Etkinliğe merkezin yöneticisi ve galanın organizatörü olarak tek başına katılmıştı. Jin kimilerine göre Tayvan'ın yüzkarası olabilirdi ama adının ve servetinin hâlâ bir ağırlığı vardı.

Gala gecesi son derece etkileyici geçmişti. *You*lar evlerine havaraba ve havalimolarla dönüp havası düzenlenmiş alanlarına yeniden hapsolmuş ve hükümetin hava kirliliğiyle ilgili neden hiçbir şey yapmadığını sorgulamaya koyulmuşlardı çünkü artık onların da dışarı rahatlıkla çıkmalarını sağlayan kostümleri yoktu.

Şaşaalı galanın görüntülerinin yerini, gösteri merkezi binasının dış çekimi aldı. Yangmingshan'ın gür ağaçları arka planda kubbeli çatıyı çevreliyordu.

Merkezin gümüşi kapısının yanında duran muhabir, "Eski Taipei Gösteri Merkezi'nin açılışından bu yana hem altağda hem de zenginler arasında Tayvan'ın havası ve çevre koşullarıyla ilgili çalkantılar dinmek bilmiyor. Varlıklı Tayvanlıların çoğu, ülkedeki kirliliği bertaraf etmeye yönelik çevre kanunları çıkarılması için harekete geçtiler. Yeni kanun tasarısı, sonbaharda oylamaya sunulacak."

Muhabir en güzel gülümsemesini takındı, sonra haberin görüntüleri ekrana yansıdı. Angela'nın yüzü duvarı kapladı. Onu son gördüğümden bu yana daha kapalı giyinmeye başlamıştı; üzerinde siyah bir kazak ile kıvrımlarını belli eden turkuaz bir etek vardı. Doğruca kameraya bakarak, "Neden daha kaliteli bir hava solumayalım? Daha temiz, solunabilir bir hava?" diye soruyordu. Saçları uzamış, omuzlarından aşağı dökülüyordu ama eskisi kadar kızıllardı. "Havası düzenlenmiş alanlara sığınıp saklanmak, köpekler gibi hapsolmak zorunda değiliz."

Dudaklarım hafif bir kıpırtıyla kıvrıldı. Eylem planımızı yaparken ben de neredeyse aynı şeyleri söylememiş miydim?

"Ama *mei*ler," dedi onun karşısında, kameranın arkasında duran muhabir, "kostüm alacak servete sahip olmayanlar yıllardır bu koşullarda yaşıyorlar. Neden *şimdi* umursamaya başladınız?"

Angela sürmeli, koca gözlerini kırpıştırdı ve muhabire, çok saçma bir soru sorduğunu açıkça belli eden bir tonda, "Çünkü beni şu anda etkiliyor," dedi.

Bıyık altından güldüm.

Galadan başka görüntüler de ekrana geldi; Daiyu politikacılarla ve ünlülerle poz verirken çok asil ve baş döndürücü görünüyordu. Mahremiyetine aşırı önem verdiğini, Jason Zhou olmadan önce yaptığım araştırmalardan biliyordum. Şimdiyse çevre mevzuatının çıkarılması için kişisel bir girişim başlatmıştı, kendi imajını ve statüsünü sonuna kadar kullanıyordu.

Victor'ın ölümünden beri arkadaşlarımla nadiren iletişime geçmiştim ve hiç grupça görüşmemiştik. Hepsini bir arada görmeye, taziyelerini kabul etmeye ya da yaslarını paylaşmaya, içimizden birini kaybettiğimiz gerçeğiyle sayımızın azaldığına şahit olarak yüzleşmeye hazır değildim. Kuşkulu, irdeleyen bakışlarıyla ya da sadakatime dair sorgulamalarla uğraşamazdım.

Arun'un antidotu, Jin'in ürettiği ölümcül gribin yayılmasını engellemişti. İlacın neler yapabildiği açıkça anlaşılınca Gıda ve İlaç Kurumu hızla onay vermişti ve hemen üretime geçilip tüm hastanelere dağıtımı sağlanmıştı. Arun şehrimizin kahramanı ilan edilmişti; turuncu, diken diken saçlarıyla ve röportajlar için giydiği beyaz önlüğüyle ne zaman ekrana çıksa gülümsemeden duramıyordum. Dr. Nataraj görebilseydi gurur duyardı.

Dairemin kapısı bir tıkırtıyla açıldı, ardından aşina olduğum çizme topuklarının sesi beton zeminden yankılandı. Kimin geldiğine bakmam gerekmiyordu – bir ay önce Daiyu'ya daireme giriş yetkisi vermiştim, sanki tanıştığımızdan beri kendi kafasına göre gelip gidemiyormuş gibi. Bu düşünceyle çarpık çarpık gülümsedim.

"Çörek getirdim, fırından yeni çıkmışlardı," dedi ve dikdörtgen bir kutuyu cam masanın üzerine bıraktı. Gri kotu, yağmur damlalarıyla koyu koyu lekelenmişti ve çiçek desenli bluzu sırılsıklam olmuş, ıslak tenine yapışmıştı. Atkuyruğunu sıkıp suyunu akıttı. O kadar rahat hareket ediyordu ki ona nasıl baktığımın farkında bile değildi.

Sonra göz göze geldik ve bilmiş bilmiş sırıttı.

Ah, her şeyin farkındaydı. Yine aptallık etmiştim.

Gülümsemesine karşılık verdim ve bir kahkaha atarak elimi uzattım.

Su, üzerinden kayan yıldızlar gibi damlarken yanıma geldi ve elimi tuttu.

Dünyayı değiştirmek istemiştik.

Ve bu daha başlangıçtı.

TEŞEKKÜRLER

İsyan'ın temelleri aslında 2011 yılında yazdığım "Blue Skies [*Mavi Gökyüzü*]" öyküsüyle atıldı. Kendi gençliğimden beri kaleme aldığım hem ilk fantastik harici hem de birinci şahsın gözünden yazdığım ilk hikâyeydi. Hem Zhou hem de Daiyu en başından beri benim için çok büyüleyici karakterlerdi. Ancak bu iki karakterin ötesinde, doğduğum şehri, Taipei'yi de anlatmak, okurların onu yaşamasını sağlamak istiyordum. Tayvan'ı çok seviyorum ve *İsyan*'ın orada geçen ilk gençlik romanlarından biri olmasına çok seviniyorum. Öyküyü romana dönüştürmeye karar verdiğimde ve Zhou ile Daiyu'yu daha yakından tanımaya, onlar kadar ilgi çekici yan karakterler yaratmaya başlayınca çok heyecanlandım ama bir yandan da elim ayağıma dolandı.

İsyan'ın haklarını satın alan Michael Strother'a ömür boyu minnettar kalacağım. Jason Zhou'yu tam da onu resmetmek istediğim hâliyle gördü ve beni hikâyeyi bir üst aşamaya taşımam için teşvik etti. Asyalı kahramanımın yüzünün, kitabın muhteşem kapağında bu kadar ön planda olması da onun sayesindedir; normalde gençlik edebiyatı raflarında böyle kapaklar görmeye hiç alışkın değiliz. Bana ve hikâyeme inandığın için teşekkür ederim! Romanın son düzeltilerinde Jen Ung gibi bir editörle çalışabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Daha

derine inebilmem için karakterlerim ve ilişkileriyle ilgili sorular sorduğun için teşekkürler; desteğin ve şevkin paha biçilemezdi!

Bu kitapta ilk okurlarımın geribildirimlerinden fazlasıyla faydalandım. Leah Cypess, Deva Fagen, Malinda Lo ve Sarah Rees Brennan; zaman ayıran bu şahane arkadaşlarıma ve muhteşem kadın yazarlara kucak dolusu sevgilerimi gönderiyorum. Yorumlarıyla bana çok yardımcı olan Malinda ile son üç kitabımda bana mükemmel tavsiyelerde bulunan Sarah'ya özellikle teşekkür ederim!

Taslak üzerinde en yoğun emeği her zamanki gibi John Atcheson, Kirsten Kinney, Amy Mair ile Mark McDonough'dan oluşan değerlendirme grubum harcadı. John'a uzmanlığı ve taslağa katkıları, Amy'ye hikâyeye kazandırdığı yeni soluk için ayrıca teşekkürlerimi sunarım.

Canım arkadaşlarım Joseph C. Chen (benim için o kadar önemli ki, kitapta bir karaktere onun adını verip sonra da ona hakkında sorular sorup durduğum virüsü onun karakterine bulaştırdım, haha!) ile Dr. Marcus Doane'a teşekkür ederim; ikisi de bu cahil kadının virüsler ve benzeri konulardaki sorularına uzmanlıklarıyla güvenilir cevaplar verdiler. Bilgisayar ve güvenlikle alakalı sorularıma bıkmadan cevap verdikleri için kişisel teknik ekibime kocaman sevgiler.

Arun ve annesine harika arkadaşım, kütüphaneci Lalitha Nataraj'ın soyadını verdim. Son yıllarda verdiğin destek ve güzel maceralarımız için sana minnettarım. İyi ki yıllar önce beni meslektaşın sanıp kendini tanıtmışsın.

Jason Chan inanılmaz bir sanatçı; kitaba çok başarılı bir kapak tasarladı. Bu konuda gerçekten çok şanslıyım! Ayrıca kulakçıklı şömizin tasarımında çalışan Karina Granda ile Regina Flath'a da teşekkür ederim. Bundan daha çarpıcı bir kapak olamazdı!

Bana sevgiyle kucak açan Simon Pulse yayınevi ile bu kitabın tanıtımı için sahne arkasında var gücüyle çalışan reklam, okul ve kütüphane ekiplerine teşekkürler.

Yolun başından beri yanımda olan yayın hakları temsilcim Bill Contardi'ye müteşekkirim. Yakın zamanda görüşmeyi daima dört gözle bekliyorum.

Ve en önemlisi, her geçen gün daha hızlı büyüyen bücürüm ile ufaklığıma tüm sevgilerimle...

18 Kasım 2016
San Diego, Kaliforniya

MARIE LU

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

OYUNCU | AVCI | HACKER | PİYON

BİR
SANAL
GERÇEKLİK
OYUNU

YABANCI

KİME GÜVENECEĞİNİZE KARAR VERMEK OYNAYACAĞINIZ EN BÜYÜK KUMAR OLACAK

On yıl önce başlayan bu tutku artık bazıları için gerçekten kaçmak için bir seçenek, bazıları içinse kâr etmek için bir kaynak haline gelmişti. İki yakasını bir araya getirmek için çabalayıp duran Emika Chen bir ödül avcısı olarak çalışıyor, yasadışı olarak bahis oynayan Warcross oyuncularının peşine düşüyordu. Ancak ödül avcılığı kolay bir iş değildi, rekabet fazlaydı ve ayakta kalmak giderek zorlaşıyordu. Kolay para kazanabilmek için Emika bir risk alarak Warcross Şampiyonası'nın açılış oyununu hacklemişti; bir glitch ile oyuna sızarak istemeden de olsa kendisini oyunun ortasında bulmuş ve bir gecede herkesin konuştuğu kişi haline gelmişti.

Tutuklanacağına neredeyse emin olan Emika, oyunun yaratıcısı, genç milyarder Hideo Tanaka'dan bir çağrı aldığında şaşkına dönmüştü: Üstelik kendisine reddedilmesi neredeyse imkânsız bir teklif sunulmuştu. Bir güvenlik sorununu ortaya çıkarabilmek için Hideo'nun bu seneki şampiyonada bir ajana ihtiyacı vardı ve bu iş için Emika'yı istiyordu. Hiç vakit kaybetmeden Tokyo'ya götürülen Emika, kendisini her zaman hayalini kurduğu geleceğin içinde bulmuştu. Fakat kısa süre içinde Warcross evreninin düşündüğünden çok daha tehlikeli olduğunu anlayacaktı...

"Canlı, aksiyon dolu bir adrenalin bombası. Lu karakterlere kalp ve kararlılık verip, akıllıca tasarlanmış bir sınırsız olasılıklar dünyasına salıyor." —**LEIGH BARDUGO**

"Planlarınızı iptal edin çünkü *Warcross*'u bitirene kadar elinizden düşüremeyeceksiniz. Bağımlılık yapıyor, hızla ilerliyor ve sizi tamamen içine çekiyor." —**AMIE KAUFMAN**

***PASTE MAGAZINE*'E GÖRE 2017 YILININ EN İYİ GENÇ YETİŞKİN ROMANI**

"Güçlü, güncel ve yepyeni bir soluk." —**VERONICA ROTH**

BİR ŞEHRİ KURTARMAK İÇİN NELERİ FEDA EDEBİLİRSİN?

Dünyada insanlar keskin çizgilerle ikiye ayrılmıştır ve bu düzenin sadece bir kazananı vardır. Zenginler, kendilerini hava kirliliğinden ve hastalıklardan koruyan özel kostümler giyerken kalan herkes fakirliğin pençesinde kırklı yaşlarını bile göremeden ölmektedir. İnsanların yozlaşmışlığı yüzünden hayatını kaybetmiş annesinin acısını içinde taşıyan Zhou, bedeli ne olursa olsun bu düzeni değiştirmeye kararlıdır.

Arkadaşlarının da yardımıyla, tüm bu felaketin yaratıcısı olan şirket Jin Holding'i içeriden yok etmek üzere zenginlerin arasına sızmayı başarır. Ancak bu yabancı dünyaya daldıkça planları daha da çetrefil bir hâle gelir. Attığı her adım, onu en kötü düşmanlarının kızı olan Daiyu'yla beraber büyük bir açmaza sürükler.

"*İsyan*, kolaylıkla bizim geleceğimize dönüşebilecek bir dünya öngörüyor."
—**BETH REVIS**

"*İsyan*'dan daha tatmin edici ve gerilimli bir distopya bulamayacaksınız."
—**ANN AGUIRRE**

